Samuel Sagan
Secretele Atlantidei

CUPRINS:

Volumul 1 – Adormiţilor, treziţi-vă!
— Cartea începuturilor.7
— Cartea adormiţilor fericiţi.
— Cartea chemării destinului.
— Cartea Robei Somonului.
— Cartea misterelor Eisraimului.
— Cartea Marelui Dragon al Adâncului.
— Cartea Mirodeniei Nephilime.289
Volumul 2 – Iubire eterna, Vultur Alb!
— Cartea Vulturului Alb
— Cartea lui Elyani
— Cartea lui Naga King 11 – Cartea suitei Prinţului Volumul 3 – Zeii sunt înţelepţi
— Cartea Dragonilor Zburători 13 – Cartea întâlnirilor cu diavolul 14 – Cartea ascensiunii ritualice 15 – Cartea lumii zeilor Volume 4 – Întoarcerea Dragonului Zburător
— Cartea Giganţilor Nephilimi
— Cartea Paradoxului înaltului 18 – Cartea morţii teribile 19 – Cartea Câmpurilor Păcii 20 – Cartea Ultimelor Zile 21 – Cartea Văii Necromancer 22 – Cartea Virginiei şi a lui Hiram

VOL.1 – ADORMIŢILOR, TREZIŢI-VĂ!
1. Cartea începuturilor
1.1. ETERNA LEGENDA A IUBIRII.
Albastru.
Gigantic.
Străvechi. Necunoscut vreodată…
Un nor inspirând un amestec de teama şi respect, venind din îndepărtare. Născut pentru a călători, se mişcă repede cu uşurinţă. Lumina sferele cu o strălucire divina albastru întunecat cum nimeni nu mai văzuse vreodată. Nici măcar zeii… nici măcar Nagas-ii, cei care cunoşteau toate secretele Tărâmului de Dincolo.

Zeii din Amaravati stăteau grupaţi într-un şir lung aproape de Marea Molten, privind norul ce se contura în apropiere. Lângă ei, Kartendranath… strângând în mâini tridentul său, zeul şopti: „Dacă acest lucru ne ataca, atunci Lordul Melchisedek să aibă mila de noi!”

Imensitatea norului era cea care îl impresiona pe Kartendranath. Mai văzuse el Dragoni Zburători dar niciodată atât de aproape. Aflându-se acum faţă în faţă cu acea fiinţă, a rămas înmărmurit. Şi, peste toate. Muzica… era dincolo de orice ascultase vreodată, dincolo parca de orice ar fi putut el înţelege.

Pe măsură ce Dragonul Zburător se apropia, armonii inexprimabile au invadat sferele…

Muzica multidimensionala…

Acorduri ale necuprinderilor pline de mistere…

Cântecul Creaţiei…

Infinite voci răspunzând oricărei chemări… Eoni din Necunoscut, Visul ce precede Noaptea Cosmica.cu mult, mult înainte de a se fi născut Zeii.

Când norul a ajuns la marginea sferelor lui Melchisedek, s-a oprit. Însă muzica a continuat să se audă. misterioasa şi eterica… Norul s-a oglindit în apele Molten… foc pe fundul marii… flăcările din mare s-au reflectat apoi în înaltul cerului, într-un albastru inexprimabil.

Toţi încremeniseră… linişte… zeii contemplau sărbătoarea luminii. În limba zeilor existau o mulţume de cuvinte pentru „albastru” însă niciunul dintre ele nu s-ar fi potrivit divinei aurori care le lumina cerul.

„Vrea ceva”, a intuit Kartendranath, „aşteaptă ca noi să facem ceva”. S-a întors către zeul din stânga lui: „Gana?”. Cu ochii aţintiţi asupra orizontului, zeul coifului auriu răspunse: „Aici, acum, ne-a fost ceruta Ţesătura Iubirii. aşa cum vrea, o vom dărui”. Ţesătura Iubirii, Iubirea ce naşte Lumina Lordului Melchisedek.

Total neaşteptat, Vulturul Alb al zeilor şi-a luat zborul. S-a înălţat de la marginea marii Molten în înaltul cerului. Atunci, dintr-odată, muzica a încetat. Zeii şi-au ţinut respiraţia.

Liniştea care a urmat sunetului era plină de mistere. Fără sfârşit şi profunda ca o Noapte Cosmica.

Ca o umbră alba, vulturul s-a îndreptat spre norul străin. Intra în el o săgeată fragila de lumina, în comparaţie cu imensitatea norului.

Era ca şi cum liniştea se contopise cu infinitul. Vulturul Alb al

zeilor dispăruse. S-a evaporat în eter? A fost înghiţit de nor? Ce se întâmplase era greu de înţeles, chiar şi pentru zei.

Apoi, muzica s-a auzit iar. Dar, de data aceasta, era o muzică diferita. Ceva extraordinar. inefabila şi complexa ca Zorii Creaţiei. şi totuşi, avea ceva îmblânzit, nu mai era atât de ciudata, atât de străină. Acum, focul ei rigid şi calculat se însufleţise de o forţă solara. Acum conţinea inima nepătată a Vulturului. Astfel, Dragonul Zburător a înţeles Calea Iubirii. S-a născut o legendă.

Pentru o întreagă noapte, zeii au sărbătorit misterul Tărâmului îndepărtat. Prin ochii Vulturului Alb zeii au înţeles gloria acelui Nor. Dragonul Zburător venise de dincolo de Abisul Adâncului şi de Prăpastia Eternităţii. Trăise de-a lungul multor cicluri cosmice, călătorise în mii de sfere, de la Laguna Albastra la Marele Strămoş şi din Adâncurile Eternităţii unde Mama Luminii poate fi văzută zâmbind, la Neagra Noapte îndepărtată în care toate secretele Creaţiei sunt înţelese. Dincolo de Timp, de Spaţiu, dincolo de Infinit, dincolo de orice naştere cosmica, acolo unde trăiesc mistere ce-i depăşesc chiar şi pe zei.

Vulturul Alb l-a rugat pe Dragonul Zburător să rămână. Acest lucru însă nu era posibil în ordinea Universului pentru ca Dragonul Zburător, mereu călător prin eternitate, ar fi trebuit acum să-şi schimbe drumul.

În zori, Vulturul Alb reapăru, izbucnind din flăcările albastre ale cerului. Sferele au vibrat de armonie şi muzica, iar zeii s-au îndestulat cu elixirul infinitului. Apoi Norul a început să se mişte. Încet, la început, astfel încât Vulturul a putut să zboare în urma sa. L-a însoţit pana în marginea sferelor lui Melchisedek, acolo unde Ţesătura Iubirii se sfârşeşte şi încep sferele îndepărtării. Acolo şi atunci au fost schimbate legendarele cuvinte: „Iubire Eterna, Dragon Zburător!" „Iubire Eterna, Vultur Alb al Zeilor"!

Apoi, Dragonul Zburător a dispărut în marele Tărâm al Necunoscutului. Însă ecourile muzicii sale au rezonat în sfere timp de o mie de ani.

De atunci, oricine contempla Vulturul, nu vede numai infinitul Spirit al Albei Purităţi, ci şi o sclipire de albastru, ca o undă de tristeţe răzbătând de dincolo de Abisul Căderii şi îndepărtările Eternităţii. Iar oricine traversează Marele Abis poate auzi, ca de nicăieri, cântecul Dragonului Zburător: „Cu toată Mintea mea, cu toată Inima mea sunt

cu tine, chiar dacă sunt departe".

1.275.000 DE ANI MAI TÂRZIU, ATLANTIS, TEMPLUL DIN EISRAIM.

Prima oară când Gervin şi-a revenit în simţiri, Marka era lângă el.

„Slava Marelui Apollo, Gervin al Tunetului, ambasador al Lordului nostru, Melchisedek", a şoptit ea în urechile sale.

Zgomote ca de tunet umplură camera; un murmur sâsâind sunetele ca un şarpe furios a spart liniştea serena a nopţii. Murmurul a înconjurat palidul cocon de strălucire cu care răbdătoarea Marka învăluise corpul adormit. De foarte departe, o voce străină, misterioasa, şopti: „Matricea Spaţială a Timpului este reconectata complet". Era parca doar o răsuflare, ca o improbabila pătrundere, în miezul existentei lucrurilor de aici, a unui univers de enigme nebuloase şi a unui cosmos impregnat de străvechi forte ale Marii îndepărtări. Când l-a auzit, Marka a ţipat. Într-o capelă din apropiere, principalul controlor al spaţiului din Eisraim a auzit, ca şi Marka, misteriosul murmur. Era uimit, impresionat şi ştia că, condus de Matricea Spaţiului, Gervin din Roba Maronie se întorsese din sferele îndepărtate ale Dragonului Zburător. Acum probabil ca reintra în corpul său, corp ce hibernase timp de 32 de săptămâni sub îngrijirea şi atenţia lui Marka, cea mai tânără preoteasa a lui Malchasek.

Nepăsându-i de regulile necesare unei tranziţii lente, unei reconectări şi reveniri treptate, Gervin zâmbi.

Marka nu a fost prea surprinsă pentru ca învăţase arta călătoritului de la Gervin şi ştia de ce este capabil acesta. În ciuda faptului că avea doar 30 de ani, Gervin, discipol al lui Orest, dobândise toate puterile Maestrului Tunetului. Ea a început să murmure încetişor un ritual străvechi invocându-l pe îngerul ei din înălţimi: „O, mare Malchasek, aripa a Infinitului, întreg tăcut care mişti Lumea, protejează acest nou-născut". Folosindu-se de vocea ei ca de o călăuză, Gervin a intrat brusc în corpul său şi a deschis ochii.

Marka era o femeie bruneta şi scunda, din ţinuturile sudice. Nu era o frumuseţe, dar ceea ce o făcuse faimoasa printre toate preotesele din Eisraim erau ochii ei. Uitându-te în ei era ca şi cum prindeai o străfulgerare din gloria primordiala care părăsise de mult regatul – un iraţional şi încântător dans al luminii intru celebrarea vârtejurilor ce bântuiau lumea la puţin timp după ce ea a fost zămislita.

Tânărul Gervin, care purta îmbrăcămintea maro-închis a Maeştrilor Tunetului, privi în ochii prinţesei cu rochie portocalie ce aparţinea Ordinului Malchasek. Lumina întâlni Lumina, într-o totala armonie.

„Bine ai venit, prietene. Străluceşti de întrebările Tărâmului îndepărtat. Ce lucruri extraordinare trebuie să fi văzut!" spuse Marka cu un surâs strălucitor.

Gervin, zâmbind în continuare, redescoperi în tăcere magia ochilor ei, după lungul timp al odiseei sale. Pentru el, călătoria durase nu 7 luni, ci 7 eoni. În ţinutul îndepărtării timpul poate fi comprimat, curbat înapoi, concentrat tot într-un singur punct din care poate fi făcut să explodeze într-o multitudine de direcţii. şi din nou comprimat şi curbat într-o infinitate de paradoxuri temporale.

După lunga sa hibernare, regula era ca nicio parte din corpul lui Gervin nu trebuia mişcată 3 – 7 zile. Astfel că îi vorbi Markai, dar nu cu vocea sa fizica ci cu conştiinţa sa, folosind un canal energetic din spaţiu: „Marka, înţeleaptă femeie intru Lege, ce bucurie este să te văd din nou!"

„Am aşteptat acest moment cu atâta nerăbdare!", spuse Marka cu vocea sa obişnuită.

„Corpul meu freamătă de o energie minunata, altfel decât cea pe care o simţeam înainte să plec. Câtă cunoaştere ţi-ai însuşit, Marka! N-am avut habar de inerţia ce însoţeşte intrarea înapoi în corp după o lungă călătorie. Cum pot să-ţi mulţumesc pentru grija şi ajutorul tău?" „Nu-mi mulţumi mie, mulţumeşte marelui înger Malchasek, căci lumina lui a fost cea pe care am proiectat-o asupra corpului tău. Spune-mi, prietene, cum te simţi într-un corp uman după ce ai străbătut infinitul spaţiului atâta amar de vreme?" „Mă simt ca şi cum aş fi înghesuit, comprimat într-un spaţiu mult mai mic decât mine. Conştiinţa Dragonului Zburător este incomensurabila, Marka! Mult dincolo de ceea ce mintea umană poate concepe!" „Viziunile pe care mi le-ai trimis au fost minunate!" „Aşadar le-ai primit!". spuse călătorul zâmbind.

„În fiecare zi, în fiecare noapte, în fiecare minut. imaginile erau atât de frumoase încât deseori m-au făcut să plâng de bucurie! Am fost impresionata în mod deosebit de cele pe care le-ai trimis de pe drumul de întoarcere". „Prăpastia Eternităţii?" întrebă Gervin gândindu-se cam cum arătau ochii Markai atunci când plângea.

„Şi Abisul Nepătrunsului, unde Mama Luminii poate fi văzută zâmbind. Aceasta a fost cea mai frumoasă dintre toate!" „Hmm". aproba Gervin. „Dragonului Zburător i-am promis ca primul lucru pe care-l voi face la întoarcerea în regat va fi să întreb despre ordinul Vulturului Alb. Din nefericire nu am auzit niciodată de ordinul ăsta. Poţi să-mi spui ceva despre el?" „Este un ordin feminin, foarte vechi". „Avem pe cineva din ordinul acesta în Templu?" „Ştiu că exista o capelă a Vulturului Alb în aripa din templu destinata femeilor. Dar se pare că nu mai exista din urmă cu o sută şi ceva de ani. Cred că ordinul Vulturului Alb a dispărut mai mult sau mai puţin din regatul nostru". „Ei, Marka, asta se va schimba. Jur în faţa Cuvântului Tunetului ca voi găsi Vulturul Alb şi-i voi face un „cuib" în Eisraim!" „Vrei să foloseşti Cuvântul Tunetului, Gervin? Dar asta este o soluţie extrema!" „Dragonul Zburător le-a numit pe cele din Vulturul Alb aliatele ordinului Maeştrilor Tunetului".

„Ai negociat o alianţă între Roba maronie şi Dragonul Zburător?" se minuna Marka.

„Dragonul Zburător a dăruit ordinului meu o mulţime de daruri, Marka. Ne-a dat acces complet la băncile lor de cunoaştere universala. şi a dat Maeştrilor Tunetului permisiunea de a folosi Matricea Spaţiului, fenomenalul sistem de ghidare pe care îl folosesc cei din Dragon pentru a călători în alte sfere. Toate acestea cu o condiţie însă: Roba Maronie trebuie să-i dea Vulturului Alb ajutor total şi necondiţionat, chiar să le împărtăşească unele dintre cele mai preţioase secrete ale lor. Dacă nu aş fi acceptat imediat, Dragonul Zburător m-ar fi aruncat afară din sferele sale".

Marka fu cuprinsă de un fel de teama plină de respect iar în ochii ei începu să strălucească gloria lumilor de altă dată: „Asta e o adevărată poveste!" spuse ea.

„Legenda Depărtărilor. A început cu eoni în urmă. iar cei din Dragonul Zburător cred că într-o zi copiii Vulturului Alb vor zbura în sferele lor. Atunci se va produce o Iluminare a Iubirii. Ei o numesc Zborul Vulturului". „Şi cum vei găsi acest Vultur Alb?" „Dragonul Zburător mi-a spus că Barkhan Seer, cel mai puternic Maestru al Tunetului, ştie pe cineva din acest ordin şi îl va călăuzi spre mine". „Barkhan Seer! Dar nu spune legenda că au trecut în jur de 6 sute de ani de la ultima sa încarnare în regatul nostru?" „El trăieşte acum în înalt, dar acest lucru nu este un obstacol pentru Dragonul Zburător. Cei

din acest ordin l-au contactat şi au aranjat totul". „Gervin, ştii ce spun înţelepţii din Eisraim despre învăţătorul tău, Orest? Că nu e întotdeauna uşor să-l urmezi dar ca nimeni, niciodată, nu s-a plictisit în compania lui. Ei bine, acest lucru se poate spune şi despre tine, prietene. Viaţa cu tine este întotdeauna palpitanta şi plină de surprize".

Ochii lui Gervin străluciră. Era acesta momentul potrivit? Străbătând Vidul Eternităţii în drumul sau de întoarcere către sferele lui Melchisedek, şi-a făcut o promisiune: în primul moment în care corpul sau fizic îi va permite, va lua mana Makai în mâna sa – o cale atlanteeana de cerere în căsătorie.

Însă Gervin decise că e prea devreme pentru asta. Ţinea la Marka, care era un suflet delicat, astfel că nu voia să o bruscheze în niciun fel, nici măcar pentru cea mai dulce, dar abrupta declaraţie intima a dragostei lui.

„Spune-mi, Marka, ce s-a mai întâmplat în regat cât am fost plecat?" „Nu am numai veşti bune, Gervin".

Zâmbind, Gervin replica cu o expresie a Tunetului: „Să începem cu cea mai rea!" „Bobros, uriaşul ce trăieşte în valea Necromancerului, a început să terorizeze populaţia care trăieşte în pădurile Navadan. A distrus toată recolta şi a ucis vitele din nordul ţării, omorând şi mulţi ţărani". „Bobros, fiul lui Bobros? Uriaşul Nephilimului a făcut aceste ravagii?" „Da, dar este mult mai rău. A folosit magia văii Necromancer pentru a materializa forte vechi şi întunecate, răspândindu-le ca o molima în pădurea Navadanului. Mii de copaci au murit, Gervin. Elfii şi zânele care au scăpat de norul negru a lui Bobros au părăsit ţinutul. Dacă acest rău va continua, nu va mai fi nimic de părăsit în Navadan. Va deveni un ţinut pierdut şi dezolant al copacilor morţi şi al pietrelor pustiite. Acum 2 luni năpastă a lovit şi oraşul Eisraim, omorând sute de oameni. În toate ţinuturile din împrejurimile Eisraimului s-a născut panica. Molima loveşte instantaneu şi cauzează crize violente de convulsie. După câteva ore de teroare, oamenii mor". „Aceasta mizerie a lovit şi templul nostru?" „Nu, nu încă. Dar în partea nordica a oraşului Eisraim se răspândeşte foarte repede". „Ce a spus despre asta Orest din Roba Maronie?" „Acum 3 săptămâni, Prinţul Eisraimului a venit la templu pentru a vorbi personal cu Orest. O zi mai târziu, Orest a plecat către pădurea Navadanului, luându-i cu el pe Ran Gereset, Estevin şi Melchard". „Asta înseamnă că este vorba despre un lucru important. Ai mai auzit de atunci de Orest?" „Acum 5 zile mi-a trimis un mesaj în

care-mi spunea că trebuie să i te alături cât mai curând posibil. Te aşteaptă cu Estevin şi cu Ran Gereset în apropiere de Erriba, în nordul Navadanului". „Cât mai curând posibil?" o întrerupse Gervin.

„În limite rezonabile, Gervin!" a adăugat Marka ştiind ce dorinţa irezistibila îl mana pe Gervin în slujirea Maestrului său.

Limite rezonabile. şi nimic în Ordinul Tunetului nu va mai fi la fel.

Gervin era sigur ca acesta este momentul potrivit pentru a cere mana Markai.

„Şi despre tine ce-mi spui, buna mea prietena? Ce s-a mai întâmplat cu tine în ultimele luni?"

Ochii Markai străluciră, inspiraţi parca de lumina îngerului ei. „Gervin, Gervin. ceva minunat s-a întâmplat. M-am pregătit pentru treapta cea mai înaltă de preoţie a ordinului meu şi am primit un răspuns favorabil din partea oracolului". „Vrei să devii înaltă Preoteasa a lui Malchasek?" spuse Gervin cu uimire.

„Da, Gervin", răspunse bucuroasa, „primele trei jurăminte au fost deja rostite".

Gervin îşi feri privirea şi strânse buzele, încălcându-şi promisiunea pe care şi-o făcuse în Vidul Eternităţii.

Văzând cât este de dezamăgit, Marka exclamă: „Gervin, dar vrei să spui ca".

Înţelesese. Fu zguduita.

Marka era o persoană plină de modestie. Îl privise pe Gervin ca pe un strălucitor războinic al Spiritului, al cărui destin era sa deţină cea mai mare funcţie din Eisraim. În ciuda tinereţii sale, el era deja un faimos vindecător, maestru al Legii, învăţător al multor arte oculte. De trei ori prinţul din Eisraim i-a cerut să devină unul dintre miniştrii săi. De fiecare dată Gervin a refuzat, preferând să-l servească pe Orest, cel mai faimos Maestru al Tunetului ale cărui apariţii publice atrăgeau mulţimi de pelerini. Marka nu şi-a închipuit niciodată ca un om ca Gervin, cel mai bun discipol şi prieten al lui Orest, ar putea să o vrea pe ea. Era cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise ea vreodată.

În sfârşit, îşi întoarse ochii spre el. privi parul lui auriu şi ondulat care, atunci când dormea, i se odihnea pe umeri; privi forma nobila a bărbii pe care o tunsese cu câteva zile în urmă; înălţimea statuara; privi ochii săi strălucitori, gri-verzui, pe care şi i-a amintit în fiecare zi a ultimelor 32 de săptămâni. Dintr-odată, corpul lui nu mai

era cel al copilului pe care-l îngrijise ea. Minunata lumina din ochii ei pali şi începu să plângă.

Plin de suferinţă, Gervin nu ştiu ce să spună. Marka fusese prietena şi confidenta lui în ultimii 4 ani. Fusese un sprijin constant dar şi o sursă de inspiraţie pentru el. Ajunsese să o admire atât de mult încât a renunţat la pasiunea sa pentru celibat, crezând ca prezenta ei în viaţa lui l-ar face un om mai bun. De mii de ori în ultimii ani fusese atât de aproape de a-i lua mana! Dar preferase să fie înţelept şi alesese să evite graba, să nu fie un ‚învăţăcel în Lege. De aceea încercase să aleagă cel mai potrivit moment. Acum o pierduse şi se găsea în postura dificila de a-şi da seama cât fusese de prost.

Marka se confrunta acum cu cruda realitate. „Chiar m-ai vrea pe mine, Gervin?" întrebă ea cu nesiguranţă în glas.

Gervin strânse din umeri. Primul jurământ fusese deja rostit. Nu mai putea să spună nimic.

Dar, cu siguranţă în viaţă exista lucruri prea importante pentru a nu fi rostite. Marka avea nevoie să audă un astfel de lucru de la el: „Gervin, te rog, răspunde-mi. Ma vrei pe mine?"

Abandonându-se spiritului Tunetului, Gervin reuşi să coboare în camera vibraţia unei blândeţi infinite: „Marka, femeie înţelepta, lasă-mă să-ţi spun ceva ce m-a învăţat Orest atunci când m-a anunţat ca ma va iniţia pentru a deveni Maestru al Tunetului. Era îngrijorat ca nu cumva, în cele 9 luni de pregătire ce mă mai despărţeau de iniţiere, să nu pot rezista ispitelor şi ofertelor de tot felul care, suprapuse peste anumite circumstanţe, pot îndepărta un om de pe calea sa şi din propriul destin. ‚Nu fă nicio greşeala, mi-a spus Orest, ‚acestea sunt tentaţii ce vin dinspre Prinţul întunericului. O lună mai târziu mi s-a oferit o funcţie înaltă de către un reprezentant al Curţii Supreme a Regatului Atlantisului, la palat. Acesta a fost numai începutul. La un moment dat, Prinţul întunericului şi-a trimis unul dintre emisari, Aphelion, pentru a-mi face o ofertă foarte tentanta". Gervin se opri, terifiat de groaznicul episod care aproape că-l costase viaţa.

„Marka, poate acest lucru ţi se întâmplă ţie în acest moment. Urăsc să fiu cel pe care acum, poate, l-a trimis Prinţul întunericului pentru a te lua de la Malchasek!" „Gervin, promit să nu mai pomenesc niciodată despre asta dacă nu vrei şi tu. Dar, te rog, trebuie să aud asta de la tine! Tu". „Bineînţeles că te vreau pe tine. Te iubesc, Marka. Nu-mi pot imagina un soţ potrivit pentru tine în afara lui Malchasek. Dar,

dacă n-ar fi el, atunci aş fi onorat să-ţi cer mana!”

1.3. OMUL CARE I-A PROMIS O FAVOARE PERSONALA LUI BARKHAN SEER

„Navadan, ce s-a întâmplat cu tine? „plânse Gervin.

Platoul Erriba, ca şi pădurea, era distrus. Gervin nu-şi putea crede ochilor. Pădurile prietenoase unde venea deseori să caute linişte şi inspiraţie, să asculte spiritele copacilor înţelepţi şi să pălăvrăgească cu frivolii spiriduşi, se transformaseră într-un ţinut al morţii. Paraiele fuseseră secate. Lacurile dispăruseră ca şi cum le-ar fi sorbit o creatură nesătulă a iadului. Copacii, fără frunze, erau într-o stare de şoc, ţinându-şi încă ramurile spre cer, fără să ştie că muriseră. Gnomii, nimfele, elfii, zânele, spiriduşii şi spiritele preţioasei ierbi părăsiseră locul, lăsând în urma lor pământul gol, fără strop de verde. Din loc în loc apăreau crevase din care ieşea un fum toxic ce mirosea ca mizeria Lumii de Jos şi care amesteca întunericul cu ceata, în nuanţe ameninţătoare.

Când Gervin a ajuns în apropiere de Erriba, a observat de la distanta o siluetă înfăşurată în roba maronie cu gluga a Maeştrilor. A început să se grăbească, întrebându-se care dintre camarazii lui îl aştepta. Dar atunci când se apropie îşi dădu seama că silueta era prea înaltă pentru a putea aparţine lui Estevin, Ran Gereset sau chiar lui Orest.

Gervin era surprins. Erau doar 10 Maeştri ai Tunetului de înălţimea aceea în regat şi-i cunoştea pe toţi; niciunul nu era atât de înalt ca străinul acela. şi totuşi, acesta purta însemnele Robei Maronii şi energia sa era pecetluita cu inconfundabilele simboluri ale ordinului. Lumina sa strălucea puternic – o aură calda a puritatiii, ca un soare lichid şi blând ce contrasta cu marea tristeţe a pădurii.

În timp ce Gervin se apropie, străinul îşi ridica braţele şi-şi scoase gluga descoperind o fată pătrăţoasă, un păr negru scurt şi o barbă obraznica.

„Slava Marelui Apollo, Gervin, Maestru al Tunetului!” – urările acestea erau rostite cu o voce melodioasa şi profundă.

„Cine eşti, bărbat intru Lege?” „Numele meu este Barkhan Seer, tinere domn. Maestru tău, Orest, m-a trimis să te întâlnesc şi să te duc acolo unde te aşteaptă, în compania lui Estevin, Ran Gereset şi a mai multor fraţi de-ai tăi”. „Barkhan Seer!”. Gervin rămase cu gura căscată însă trecu repede la faza de amuzament pentru ca învăţase de la Orest

valoarea rasului în momentul când cineva este surprins, fericit, dezamăgit sau despărţit de destinul său. „Dar am impresia ca tu trăiai în sferele înaltului!” „Da. Dar astăzi ma dezvălui ţie!”

Trecându-şi mâinile prin barba – slava Domnului că nu i-o tăiase Marka prea scurt – Gervin se uita mai atent la apariţia din înalt. Barkhan Seer arata ca un om, dar avea trăsăturile incredibil de puţin conturate. şi strălucea cu o lumină pe care Gervin o simţea extrem de familiara.

„Lumina care este cu tine”, exclamă el gânditor, „m-a vizitat de multe ori înainte de acest moment, nu-i aşa?”

„Da, de multe ori”.

„Slava ţie, învăţătorule!” se bucura Gervin salutându-l cu mâinile în dreptul inimii. Îşi aminti că nişte flash-uri situaţiile dificile în care acea lumina a intervenit, ajutându-l. Una dintre cele mai spectaculoase a fost atunci când Gervin a fost prins de o avalanşă. Lumina lui Barkhan Seer l-a aruncat atunci într-o mică crevasa, salvându-l de la a fi zdrobit de imensul bulgare de zăpadă ce se rostogolea peste deal. Dar nu întotdeauna intervenţiile energiei lui Barkhan Seer fuseseră atât de dramatice. În situaţiie simple, ale vieţii de zi cu zi, l-a inspirat şi i-a călăuzit Spiritul.

Care este motivul pentru care am privilegiul de a te afla acum cu mine, Maestre Barkhan Seer?” a întrebat Gervin.

„Am venit să iau parte la o importantă ceremonie care va avea loc în câteva ore. şi trebuie să vorbesc cu tine, Gervin”. „O ceremonie importanta?” Având cunoaşterea Tunetului, Gervin sesiza imediat că nu-i place cum suna acel anunţ. „Ce ceremonie?” „Avem de gând să punem capăt obscenei magii negre a lui Bobros, fiul lui Bobros. Să mergem”.

Barkhan Seer îl lua de mână pe Gervin şi începu să meargă pe ceea ce odinioară fusese o potecă minunată a pădurii şi care acum era cenuşie, străjuită de pietre terorizate şi de schelete de copaci. Gervin mergea lângă el amintindu-şi splendoarea care fusese în Navadan şi trimiţând gânduri de iubire şi pace către pietre.

„Sper ca Dragonii Zburători ţi-au vorbit despre Vulturul Alb, Gervin”. „Sper şi eu că nu am făcut o gafă atunci când am angajat Cuvântul Tunetului şi le-am promis ca voi proteja acest ordin fără să ştiu absolut nimic despre el”. „Nici vorba!” a replicat Barkhan Seer cu dulceaţă unica ce aparţinea celor mai puternici dintre cei puternici.

„Dacă ai fi răspuns ‚nu', ar fi trebuit să mă materializez instantaneu eu însumi în sferele îndepărtării şi să le explic prietenilor noştri Dragoni Zburători faptul ca nebuloasa lor de lumina ţi-a luat minţile şi nu ştii ce spui. Ca de fapt nu ai vrut să-i refuzi, ci ai vrut să spui ‚da'. Un sincer da, da, mulţumesc!" „Deci asta trebuie să fac pentru a obţine privilegiul intervenţiei tale divine, Barkhan Seer: o gafă cosmica", zâmbi Gervin. „Atunci nici nu mai e de mirare că ţi-am simţi prezenta în jurul meu de atâtea ori în trecut!"

„Nu e prea buna metoda asta", a ras Barkhan Seer scuturând cu blândeţe umerii lui Gervin.

„Îmi povesteşti despre cea din Vulturul Alb pe care ai îndrumat-o spre mine?" „Ea este o mare sfântă. şi cunoscătoarea celei mai puternice şi străvechi magii a Timpurilor de Demult. Vei învăţa o mulţime de lucruri de la ea dar mai întâi trebuie ca tu să o pregăteşti pe ea!"

„Care este numele ei?" „Teyani", pronunţa Barkhan Seer rar şi cu afecţiune.

„Doamna Teyani din Vulturul Alb. În ce templu trăieşte?" „Ei bine, asta e o parte din mica noastră problema. Teyani, care trăieşte foarte departe, în partea de vest a regatului nostru, are doar 9 ani. Nu face parte încă din niciun Templu şi nu a auzit niciodată de Vulturul Alb.cu excepţia viselor, bineînţeles, în care Vulturul Alb o vizitează. Asta se întâmplă în fiecare noapte". „Vrei să spui ca eu trebuie să merg să găsesc acest copil? S-o aduc la Eisraim?" „Nu, nu aşa au decis zeii. Ea va trebui mai întâi să găsească ordinul Vulturului Alb şi să intre într-un templu unde va primi intierea de bază. Va dura, probabil, ceva ani. După aceasta va trebui să te găsească singura. Bineînţeles că am s-o ajut un pic şi eu. Dar zeii au insistat asupra faptului că ea trebuie mai întâi să treacă prin nişte probe care îi vor întări Sufletul şi o vor ajuta să redobândească calităţile pe care le-a avut în alte vieţi". „Atunci eu ce am de făcut?" „Las-o pe ea să vină la noi. aşa cum ţi-am spus, o voi ajuta şi eu atât cât îmi vor permite zeii. Apoi va trebui s-o înveţi tu. Dă-i cât de multe putere şi cunoaştere poţi. Apoi las-o să creeze un cuib pentru ea şi Vulturul ei în Templul din Eisraim". Barkhan Seer tăcu. Îşi îndreptă degetul arătător al mâinii lui mari spre inima lui Gervin, îl aţinti cu privirea pătrunzătoare a ochilor săi negri, adăugând: „Şi mai mult decât orice, Gervin, să-i fii prieten!". Înaltul om făcu o pauză, apoi vocea lui răsună din nou, de această dată solemna şi plină de blândeţe:

„Învăţătorul ei, tatăl ei, prietenul ei! Gervin, îţi cer asta nu numai în numele Dragonului Zburător, ci şi ca pe o favoare personală. Gervin, vei avea grijă de Teyani?”

Emoţionat de tonul serios al rugăminţii, Gervin şi-a închis pentru o clipă ochii. apoi privirea sa de Tunet o întâlni pe cea a lui Barkhan Seer şi-i spuse: „Pe cuvântul meu. Jur pe Cuvântul Tunetului ca voi avea grijă de Teyani!”

„Mulţumesc, prietene”, spuse şoptit Barkhar pierdut parca în înaltul sferelor.

Cei doi prieteni porniră din nou la drum. Pentru mult timp au păstrat tăcerea, bucurându-se de vibraţia adevăratei prietenii ce se născuse între ei datorită lui Barkhan Seer – care nu-i dăduse un ordin lui Gervin ci-l rugase cu umilinţă să-i îndeplinească o dorinţă personalasi datorită lui Gervin – îşi dăduse cuvântul cu toată sinceritatea.

Pe când treceau pe lângă un firicel de apa ce scăpase nesecat de bestiile nesătule ale Lumii întunericului, Barkhan Seer spuse cu voce vesela: „À-propos, Gervin, îţi voi trimite prin Teyani un dar”. „Un cadou?” întrebă curios Gervin. Era convins ca un dar din partea lui Barkhan trebuia să fie cu totul şi cu totul special.

„Un băieţel”.

Gervin se încruntă, îngrijorat de-a binelea de toţi aceşti copii care erau în drum spre el. Citindu-i gândurile, Barkhan Seer izbucni în ras: „Dragonul Zburător îţi va trimite şi el unul, dar mai târziu!”

„Un alt cadou sau un alt băieţel?”, întrebă Gervin gândindu-se ca proporţiile familiei lui creşteau continuu.

„Şi una şi alta!”, exclama Maestrul râzând.

„Ce mama frumoasa ar fi fost Marka pentru aceşti copii”, îşi spuse în gând Gervin pe când treceau pe lângă rămăşiţele unui copac uriaş. Rupându-se sub propria greutate, majoritatea ramurilor sale se prăbuşiseră, lăsând trunchiul dezgolit asemenea unui totem trist îndreptat către cer ca un deget în reproş.

Barkhan Seer simţi durerea lui Gervin. „Ai băut bitter din plante, prietene?” „Cred că da”, spuse Gervin nefiind în stare să-şi ascundă valurile de părere de rău care i se frământau în piept.

„Vrei să-mi spui mai mult?”

Gervin strânse din umeri. „Ani de zile l-am auzit pe Orest repetând principiul Tunetului – ADEVĂRUL NU POATE AŞTEPTA – şi

am crezut că am făcut tot ce am putut pentru a-l trai. Totuşi, într-o privinţă am uitat să aplic întregul principiu". Ofta adânc". Iar acum am pierdut o comoara. şi nu pot să învinuiesc pe nimeni decât pe mine, nu-i aşa?"

„Nu sunt prea multe de făcut în privinţa trecutului, prietene. Trecutul nu poate fi schimbat. Mai bine te gândeşti cum poţi construi viitorul!"

Gervin vru atunci să-l întrebe ceva pe Barkhan Seer dar se gândi ca oricum era inutil, aşa ca tăcu contemplând cadavrul unei căprioare ce putrezea pe marginea drumului. Arta neagra a lui Bobros era atât de bine făcută încât nu mai rămăsese nici măcar o pasăre de pradă care să mănânce carnea moarta. Uitându-se pe partea cealaltă a potecii, Gervin observa o mulţime de cadavre. Unele dintre ele rămăseseră în patru picioare, atât de fulgerătoare le fusese moartea. Gervin privea toate acestea dar nu putea să-şi scoată din minte întrebarea pe care ar fi vrut să i-o pună lui Barkhan Seer şi care nu-i dădea pace. Astfel încât, în cele din urmă, se întoarse către prietenul său şi întrebă: „Barkhan Seer, cunoscând trecutul, prezentul şi evenimente viitoare, poţi să-mi faci o favoare?"

„Care? „Răspunde-mi la o întrebare: aşa a fost să fie, aşa a fost plăsmuit de destin, aşa au hotărât zeii ca Marka să devină mare Preoteasa a lui Malchasek şi să nu fie soţia mea?" „Nu, nu aşa a fost", replica imediat Barkhan. „Dacă ai fi întrebat-o la timpul potrivit, Marka ar fi devenit sotia ta!"

Gervin strânse din dinţi. Ceea ce Barkhan îi spusese el ştia deja dar, dintr-un motiv straniu, acum, după ce o auzise de la el, o simţi cu adevărat. „Cum am putut fi atât de adormit?!" se acuza el. Dar, în întunericul disperat al pădurii, nu a putut să plângă. Lumina ca de aur topit a lui Barkhan îl înconjura. Deşi nu a putut să-i alunge tristeţea şi regretul, le-a adăugat, totuşi, o profunzime a Spiritului.

„Îmi spui ce bitter de plante ma aşteaptă acolo unde ma duci?" „Niciun bitter, Gervin. Numai inevitabilele schimbări ce însoţesc trecerea timpului".

Barkhan Seer vorbise cu atâta blândeţe încât Gervin a ghicit imediat despre ce este vorba. S-a oprit, şi-a închis ochii şi l-a luat de mana: „O, nu! Sper că nu ai de gând să-mi spui ca Orest e pe punctul de a-şi părăsi corpul?!"

Barkhan Seer şi-a pus mâna protector pe umărul lui Gervin,

transmiţându-i în interior infinita compasiune a Mamei Luminii. Aşteptă câteva clipe, apoi spuse: „Doar un sacrificiu mare poate opri forţele întunecate pe care Bobros, uriaşul, le-a dezlănţuit peste valea Necromancerului. Orest trebuie să-şi dea viaţa pentru a curăţa şi elibera Necromancerul de energiile magiei negre a întunericului şi pentru a le trimite înapoi în Abis”.

În câmpurile de stele de pe drumul de întoarcere acasă de la Dragonul Zburător, Gervin cântase ode de mulţumire pentru Mama Luminii pentru că îi dăruise un învăţător ca Orest şi o prietenă ca Marka. După ce a cantat, Mama Luminii i-a zâmbit simţind cât este de mare iubirea lui pentru ei. Dar acum, după ce l-a pierdut pe unul, este în pragul de a-l pierde şi pe celălalt. Pentru o clipă, conştiinţa sa s-a întors în spaţiile infinite iar el a privit în jos, către regat, întrebându-se dacă mai voia să facă parte dintr-o lume în care Orest nu va mai fi iar Marka va sta închisă într-o celula din Turnul lui Malchaek.

„Gervin”, îl striga înapoi Barkhan Seer, „asta nu este totul. După ce Orest, Marele Maestru al Tunetului, se va îndepărta înspre Ţinuturile Păcii, el va trebui să fie înlocuit de un nou Purtător al Tunetului. Acesta eşti tu, Gervin!”

Auzite din spaţiul stelelor, unde nori gigantici de lumina coloraţi în diferite nuanţe pluteau fără grija sub ochiul atent al Matricei Spaţiului, ştirile păreau destul de neînsemnate. Dar atunci când, întors din nou în corpul său, le-a auzit pentru a doua oară, Gervin s-a îngrozit. Până atunci se gândise deseori la faptul ca a fi cel mai mare în rang în ordinul Tunetului era ceva misterios, magic, ca şi cum te-ai afla într-o cripta secreta ale cărei uşi erau deschise tuturor misterelor creaţiei. Acum însă îşi dădea seama de singurătatea care-l aştepta în acea cripta.

Ceata se risipi în jurul celor doi bărbaţi. Durerea Naturii era atât de intensa încât apusul nu se contura în nuanţe roşiatice pe cer, ci numai în întuneric.

„Nu exista vreo modalitate de a nu mă desparţi de Maestrul Orest şi de a-l urma în Câmpiile Păcii?”, întrebă Gervin cu speranţa în glas.

„Avem nevoie de tine aici, Gervin. Te aşteaptă o misiune importanta care va avea consecinţe pe timp îndelungat. Atât de dramatice vor fi schimbările care se vor petrece în acest regat încât energia Ordinului tău va fi transferata în Câmpiile Păcii. Vei fi ultimul

Purtător al Tunetului în regat pentru mult, mult timp. Eşti cel pe care l-am ales să asigure transmiterea şi transferul unei imense arhive în Câmpiile Păcii. În acest fel se va păstra toată cunoaşterea atlanteeana".

Gervin aproba, contemplând risipirea fantomatica a ceţii din jurul lor.

1.4. MARELE SACRIFICIU AL PURTĂTORULUI TUNETULUI.

Barkhan Seer şi Gervin au ajuns pe platoul Erribei la primele licăriri ale dimineţii. Acolo îi aştepta o imagine extraordinară.

Un foc mare strălucea. Lângă el stătea Orest în meditaţie. Avea ochii închişi, iar capul îi era acoperit cu gluga robei sale maronii. Gervin l-a recunoscut imediat datorită bărbii lungi, argintiu-verzuie şi a luminii speciale din aura sa. Ran Gereset, fiul său, medita în dreapta, iar Estevin şi tânărul Melchard, alţi doi discipoli şi fraţi de-ai lui Gervin, stăteau în stânga. Îngânând imnuri străvechi ale Legii, Orest, marele Maestru al Tunetului, materializase o coloana de lumina ce începea din flăcări şi urca drept pana în înaltul cerului, unde dispărea în ceata cenuşie. Maiestuosul obelisc de lumina era ca o gigantică poteca strălucitoare ce părea gata de a-l purta pe Orest către cer, ca pe o ofranda adusa zeilor, atunci când acesta ar fi fost gata pentru asta.

Totul era minunat. Dar partea cea mai incredibila a acestei scene a fost apariţia a 100 de Maeştri ai Tunetului care coborau din sferele înalte pentru a lua parte la sacrificiu şi la ceremonia de numire a noului Maestru al Tunetului.

Gervin nu mai văzuse şi nu mai simţise atâta putere. Îmbrăcaţi în robe maronii, Maeştrii stăteau tăcuţi şi liniştiţi, aşezaţi în două rânduri ce ajungeau la cărarea de lumina ce pornea din flăcări. Dintr-odată, cele două rânduri de Maeştri s-au întors şi s-au aşezat faţă în faţă. Spaţiul dintre ei s-a transformat într-un coridor cu licăriri ameţitoare, în care lumini de toate culorile se învârteau într-un vârtej de energie.

„O, Doamne!", izbucni Gervin în lacrimi de veneraţie.

„Aceştia sunt câţiva dintre Maeştrii Tunetului care au trăit aici înaintea ta. Fiecare dintre ei a fost Mare Maestru", a spus Barkhan Seer îndrumându-l cu blândeţe către intrarea în acel coridor strălucitor. „Au venit aici pentru a-ţi transmite puterile lor".

Platoul Erriba era acum o zonă pustiita, fără niciun copac. Acolo unde înainte fusese iarba şi vegetaţie luxurianta acum era totul cenuşiu şi sterp. Liniştea profunda şi licăririle palide ale dimineţii

făceau acest peisaj cu totul şi cu totul ireal. Gervin ajunse la intrarea în coridorul de lumină. În capătul opus se vedea obeliscul de lumina rorindu-se în foc şi Orest în spatele lui. Gervin s-a aşezat în poziţia de ritual, astfel încât nu îl mai putea vedea pe Orest. Dar Maestrul îl învălui cu prezenta şi iubirea sa. Gervin îi auzi vorbele ce pluteau prin spaţiu către el: „Gervin, copilul meu intru Tunet, dragul meu prieten, ziua cea mare a sosit!"

„Slava învăţătorului!", îl saluta Gervin aşa cum făcea întotdeauna dar de această dată cuvintele erau fără bucurie. Încă răscolită de neaşteptatele întorsături ale destinului, inima îi era grea. „Aş fi vrut să pot fi mai puternic acum, Orest. Un singur lucru mi-aş mai dori pe aceasta lume: să fiu eu cel demn de acest sacrificiu, să pot opri cu energia mea magia lui Bobros iar preţioasa ta viaţă să nu fie irosita astfel. Acest regat va fi atât de gol fără tine! Atât de trist! Atât de întunecat!"

„Gervin, suflet strălucitor, tu eşti pregătit pentru a te putea sacrifica în locul meu, eşti demn de asta. Prin Marele tău Sacrificiu l-ai putea arunca pe Bobros în uitare. Dar părăsindu-mi astăzi corpul voi avea totuşi un avantaj, în aceste împrejurări nefericite: voi putea realiza un mare transfer de forţe înspre tine. Voi răstigni pe cerul zeilor tot răul pe care Bobros l-a dezlănţuit asupra regatului nostru şi voi alimenta cu energia lui cel mai mare ritual al focului pe care l-am condus vreaodată! Ajutat de aceşti 100 Maeştri ai Tunetului am de gând să scutur zdravăn cerul zeilor, Gervin! Crede-mă, zeii îşi vor aminti mult timp de asta! Diseară, atât de multă putere va fi concentrată în bagheta ta ,tunet încât nimeni şi nimic din acest regat nu-ţi va mai putea sta în cale! şi vei avea nevoie de puterea asta, Gervin! La sfârşitul misiunii pe care Maeştrii Tunetului ţi-au încredinţat-o va trebui să îndeplineşti un ritual cu o semnificaţie mult mai importanta şi mai puternica decât acesta: transferul Arhivei!"
„Cine altul decât tine poate îndeplini cel mai bine acest ritual, Orest?"

„Gervin, a sosit timpul tău. Acum, ducerea la bun sfârşit a acestei misiuni depinde de tine, de Ran Gereset, Estevin şi de toţi ceilalţi. Responsabilitatea va fi enorma! Pregătirea energiilor pentru transferul arhivelor va dura cel puţin 20 de ani. Vă las o moştenire grea! Dar sunt sigur că veţi reuşi! Aveţi ceea ce vă trebuie şi, din Câmpurile Păcii, voi fi cu voi în fiecare clipa a drumului vostru! În plus, tu vei fi cel mai înzestrat şi mai puternic Maestru al Tunetului din câţi au existat

vreodată!

Priveşte în faţa ta, Gervin! La apus, când vei străbate coridorul luminii, toţi cei măreţi care au coborât îţi vor aprinde ,bagheta-tunet cu puterile lor şi dacă, după ce ajungi la flăcări, va mai exista o singură putere sau energie pe care să nu o ai şi pe care să ţi-o pot dărui, mă voi considera un om norocos".

Lumina din coridor devenise mai strălucitoare. Pe un fond lunar-argintiu îmbogăţit cu nuanţe de cuarţ roz şi safir întunecat, o lumina albastru deschis, ca zăpadă proaspătă, trecea de la un Maestru al Tunetului la altul. Strălucirea ei părea atât de materiala şi energia din coridor atât de solida, încât Gervin s-a întrebat dacă putea trece prin el.

„Gervin, sunt multe lucruri pe care aş fi dorit să ţi le spun, dar nu mai este timp. După ritual, Barkhan Seer îţi va da toate lămuririle de care ai nevoie. Rămâi cu bine, prieten intru Lege, şi-ţi mulţumesc pentru că eşti cine eşti! M-ai dăruit multă bucurie!"

„Slava învăţătorului!"

„Slava Principiului care a fost, este şi va fi! Ne vom întâlni din nou în Câmpurile Păcii". „Stai liniştit şi nu fă nimic", îi şopti lui Gervin Barkhan Seer. „Rolul tău începe la asfinţit".

Orest începu să murmure ceva. intona încet, cu voce grava, versurile unuia dintre cele mai vechi imnuri ale Legii, imn în care se mulţumea Mamei Luminii pentru începerea Creaţiei. În acelaşi timp, împrăştiind cenuşa din foc, forma un mic nor pe care conştiinţa sa îl încarca cu toate energiile pe care Bobros le dezlănţuise asupra regatului. Micul nor se îndrepta spre obeliscul de lumina şi dispăru în el.

Astfel începu unul dintre cele mai puternice ritualuri de purificare ale tuturor timpurilor.

La o distanţă de aproape

2 zile de mers de Erriba, în inima neagra a Văii Necromancerului, uriaşul Bobros, printre a cărui capacităţi se numără şi clarvederea, simţi ca undeva se desfăşoară un foc ritualic. Strânse din umeri cu nepăsare. Luând în calcul toate valurile de mizerie pe care le aruncase asupra ţinuturilor din preajma regatului, aceasta încercare palida de curăţare nu constituia nicio ameninţare pentru el şi planurile sale malefice. Cu al treilea ochi, Bobros îi văzu pe pigmei – aşa le spunea el. Maeştrilor ce se adunaseră pentru ritual. La cât de

liniştiţi erau, Bobros se gândi ca le va trebui mai mult de un an pentru a curăţa energia platoului Erriba.

La cel de-al doilea imn, Ran Gereset, Estevin şi Melchard îşi alăturară vocea bucuroşi glasului lui Orest. Cei 4 oameni smulseră nori din energia neagra a lui Bobros şi-i topiră în coloana de lumină.

La cel de-al treilea imn totul se schimba. Urmându-l pe Barkhan Seer, cei 100 de Maeştri ai Tunetului începură sa proiecteze Vocea. Un sunet inimaginabil a ieşit de pe buzele lor, un val de energie incandescenta. Lumina din coridor a devenit din strălucitoare, orbitoare. Obeliscul şi-a triplat cirumferinţa şi norii urâţi de fum negru au fost târâţi în interiorul lui şi dizolvaţi în eter.

Mai jos, în Valea Necromancerului, Bobros a tresărit. A scăpat din mana halca de carne pe care o mânca la micul dejun şi a privit curios pentru a vedea ce se întâmplă cu ciudata coloana de lumina, odată ce era atacata de norii săi negri. Ce groaza l-a cuprins când a văzut ca, în loc să se diminueze, ea a devenit mai strălucitoare preţ de câteva minute!

Pe platoul Erriba, Vocea răsună victorioasa. Imnurile, însufleţite de puterea Vocii, devenisere parca flamande: rupeau mereu şi mereu nori tot mai mari de neagra energie şi, consumându-i în focul obeliscului, îi trimiteau în înaltul cerului ca pe o ofranda adusa zeilor. În curând, coloana de lumina deveni atât de mare încât Orest şi discilopii săi fura acoperiţi de ea. Continua sa crească pana ce acoperi întregul drum de lumina, pe cei 100 de Maeştri ai Tunetului şi, odată cu ei, pe Barkhan Seer şi Gervin. Uniţi în lumina, toţi proiectau Vocea.

Era aproape de 8 dimineaţa.

Bobros, îngrijorat, se învârtea în peşteră sa, gândindu-se la defensiva.

În Templul din Eisraim, Marka a fost prima care a simţit valurile puternice de energie venind dinspre Erriba. În mica sa celula din turnul lui Malchasek, aerul era încărcat de regrete; plânsese toată noaptea, şi ziua ce trecuse, şi noaptea dinaintea ei. Dar, imediat ce Purtătorii Tunetului au proiectat Vocea, camera începu să strălucească de o lumina alba şi Marka simţi prezenta lui Gervin în preajma ei. Prin spaţiul care-i despărţea, încerca să-l cheme. În loc de răspuns, lumina deveni mai strălucitoare şi prezenta lui Gervin mult mai puternică. Niciun cuvânt nu umplea spaţiul. dar prezenta lui Gervin era atât de vie şi camera era atât de plină de el încât, în următorii 34 de ani pe

care Marka şi i-a petrecut în meditaţie şi rugăciune, acea energie nu a dispărut. A rămas tot timpul cu ea şi i-a fost un sprijin permanent, nu doar în primii ani – când se lupta cu ea însăşi pentru a nu fugi în braţele omului pe care nu-l putea uita – ci până în ultimii ani – când deteriorarea câmpurilor vibraţionale din Atlantis devenise atât de mare încât lumina lui Malchasek devenise greu de perceput iar preotesele sale începuseră să moară una cate una din disperare şi plictiseala.

În acea dimineaţă, la câteva capele de turnul lui Malkasek, preoteasa Mouridji avu viziunea obeliscului de lumina şi auzi Vocea proiectata de Maeştri: „Oh, Melchisedek! Luciana!", o striga ea pe tânăra ei prietena, „Luciana. du-te şi le spune, repede!"

„Ce-i?". Luciana din Roba Verde aţipise în meditaţie. Îşi freca ochii: „Cui să spun, Mouridji?"

„Tuturor, Luciana, tuturor! şi spune-le să trimită imediat un mesaj la Templul din Lassera. Dar spune-le să păstreze tăcerea, probabil că e vorba de o ceremonie secreta". „Dar ce să le spun?" „Orest din Roba Maronie îi transmite lui Gervin toată puterea sa! Absolut toată puterea sa! Totul! şi probabil ca totul se va termina cu Marele Sacrificiu!", spuse prinţesa şi adăugă, plutind în poetica sa viziune: „iar Gervin se va duce să-l înfrunte pe uriaşul Bobros şi atunci unul dintre ei va trebui să moară!"

Mouridji din Roba Roşie, al cărei ajutor pentru pasiunea palavragitului era sistemul de comunicaţii din Eisraim, trimise mesaje prin spaţiu tuturor prietenilor săi; aceştia, la rândul lor, îşi preveniră prietenii şi aşa mai departe. astfel ca în câteva minute toţi preoţii şi preotesele din Eisraim ştiau despre ce este vorba. Bucătarii scapara din mâini farfuriile, grădinarii – pungile cu seminţe, iar constructorii îşi abandonară şantierele; toţi se îndreptară către Templu, aşteptând acolo liniştitit şi tăcuţi. Iar acei preoţi a căror viaţă normala se desfăşura în linişte în capelele lor erau acum şi mai liniştiţi. Vacile, care erau sensibile întotdeauna la vibraţiile spirituale ale templului, se opriră din mugit. În micul lac din principalul hol al lui Melchisedek se opriră şi lebedele iar peştii înotau uşor, cu grija. În liniştea totala şi deplina că se aşternuse, toţi s-au transformat într-un puternic receptor de energie la distanta, astfel ca fiecare dintre ei a văzut lumina.

Când dimineaţă s-a sfârşit, atât de multă energie neagra a lui Bobros fusese trimisa către cer încât, în oraşul Eisraim, vibraţia de

frica şi disperare pe care o crease molima întunericului începu să se limpezească. Câţiva dintre oamenii care se îmbolnăviseră în timpul nopţii se opriră din convulsii şi se treziră, miraţi mai mult ca niciodată ca mai erau încă în viaţă; când şi-au reluat activităţile zilnice, mulţi dintre ei i-au privit pe ceilalţi cu suspiciune, întrebându-se dacă nu cumva erau fantome. Totuşi, nu au îndrăznit să întrebe pentru ca nu cumva să afle că ei sunt, de fapt, fantomele ce trăiesc printre cei vii.

După-amiaza, pădurile Navadanului erau în întregime curăţate. A apărut prima pasare. În anumite parţi a început din nou să ploua.

Bobros, văzând ca ritualul de curăţare are atât de mult succes, s-a înfuriat şi a lansat o contraofensiva puternică. N-a pierdut timpul fără rost cu diferite forme de magie slaba. A mers direct la Crevasa Abisului, care era la numai câţiva paşi de peşteră sa. Acolo, cu ani în urmă, pe când regatul era încă tânăr, Harmag Necromancerul, fiul lui Azazel Veghetorul, a chemat imensele puteri ale Abisului care au întunecat Valea şi au transformat unele Spirite el Naturii în spirite malefice. Valea a devenit argintie de atâtea fantome şi plină de viziuni ale iadului; după toate acestea a fost numita Valea Necromancer.

Ajuns la Abis, Bobros, care se credea a fi un descendent a lui Harmag al Necromancerului printr-o linie îndepărtată a giganţilor Nephilimilor, îşi apleca uriaşul cap în el. Folosind Vocea, a murmurat o incantaţie misterioasa pe care n-o învăţase de la tatăl saubobros, ci de la stră-străbunicul sautot Bobros; descântecul trecuse de la o generaţie de uriaşi la alta probabil încă din timpurile lui însuşi Harmag.

Îngrozitoarea vibraţie a morţii a început să curgă din gura uriaşului care a cerut un răspuns imediat. Crevasa varsa un potop de noroi negru şi valea se transforma instantaneu în întuneric. Începură sa bată vânturi furioase, spre delectarea spiritelor rele ale Naturii care, de la Harmag încoace, erau complet nebune şi se bucurau doar când vedeau un dezastru ca acesta. Curând, o umbră ameninţătoare se aşează peste întregul Navadan speriind păsările care se aventuraseră înapoi şi secând prima ploaie.

Sus, cei ce descinseseră din lumile zeilor priveau înspre regat şi urmăreau cu interes, dar şi cu un anumit grad de îngrijorare, ceea ce se întâmplă. Forţele pe care le eliberase uriaşul Bobros erau atât de puternice încât ar fi putut prelua controlul cu uşurinţă, împroşcând cu noroi şi teroare tot regatul şi stricând armonia sferelor.

Jos, în regat, în oraşul pe care uriaşii şi-l construiseră în vârful

unei stânci în extremitatea Peninsulei de Est – din orgoliul de a primi primii razele de soare care în fiecare zi scăldau regatulvestea ca Bobros era înfuriat şi se angajase într-un duel de magii s-a răspândit ca vântul. Uriaşii, urmărind totul prin puternicele câmpuri de energie care le permiteau să spioneze aproape tot ceea ce se petrecea în regat, au încremenit întrebându-se cine va ieşi victorios din aceasta înfruntare titanica.

Nici prea departe şi nici prea aproape, din ţinutul Nicaieri-ului în care sălăşluia pentru totdeauna, Ahriman, Prinţul întunericului, privea şi el cu foarte mare interes, gata să lovească precum o fiară ascunsa în noapte. Ca şi zeii, îşi dăduse şi el seama foarte repede ca Bobros ar fi putut pierde controlul forţelor pe care le dezlănţuise. Dacă s-ar fi întâmplat asta, Bobros ar fi fost şters de pe faţa Pământului iar valurile apocaliptice de mizerie ar fi putut reprezenta o oportunitate perfecta pentru Ahriman, dându-i posibilitatea de a lansa un atac devastator asupra regatului, împrăştiind molime, războaie şi haos.

În câmpia Erriba, coloana de lumina deveni atât de mare încât nu numai ca acoperea acum întreaga poteca de lumina şi pe cei 100 de Maeştri, ci chiar întregul platou al Erribei şi câteva păduri ce îl înconjurau. Când au auzit Abisul răsunând şi zgomotul asurzitor făcut de forţele răului, când au văzut erupţia de murdărie din adâncuri, Maeştrii Tunetului au ridicat Vocea. Împreună, ei au proiectat Cuvântul Tunetului, care este VOCEA PĂMÂNTULUI şi cea mai mare putere a cerului zeilor.

Era ceva cu totul neobişnuit, cu neputinţă de imaginat. Tremurând doar din propria voinţă, Pământul se scutura iar şi iar. şi din cele mai mari înălţimi, de dincolo de zei, o străfulgerare lovi obeliscul care deveni o gigantică flacără, vizibila în toate sferele. Iar imnurile Legii izbucniră însufleţite de foc, mai flamande ca niciodată, înghiţind întunericul care acoperea Navadanul.

Bobros a ridicat vocea şi a chemat din Abis energiile sfârşitului şi ale întunericului infinit care acoperă toate lucrurile la final, atunci când s-a terminat şi îndeplinit totul, sau mai devreme, în cazul în care partea întunericului câştiga.

Dincolo de nori zeii au tresărit întrebându-se dacă nu fuseseră prea îngăduitori atunci când lăsaseră lucrurile să meargă atât de departe.

Departe, în estul regatului, uriaşii Nephilimi urlau urându-i lui

Bobros succes. Dar Bobros nu-i auzea, asurzit de zgomotul infernal pe care-l producea răul care ieşea din Abis.

Ahriman, rece, imperturbabil, sigur pe el, observa totul în continuare.

Crevasa Abisului, ale cărei adâncuri fuseseră trezite de către Bobros, s-a transformat într-un vulcan al osândei, scuipând întuneric în loc de lava.

Mândru de ceea ce făcuse, Bobros a ras, convins ca nicio putere nu-i mai putea sta în cale.

În timpul acesta, nesătule, imnurile Legii înghiţeau întunericul pe măsură ce acesta ieşea din vulcan, transformându-l într-o ofranda pe care-o trimiteau în cer, zeilor, prin obelisc.

Bobros, strigând din toţi rărunchii şi chemând în ajutor toţi necromacerii din stirpea giganţilor, scoase şi mai mult întuneric din Abis. Dar, cu cât se materializa mai mult întuneric, cu atât era din ce în ce mai repede transformat în lumina de către flamandele imnuri ale Păstrătorului Tunetului.

Bobros a văzut lumina câştigând din ce în ce mai mult teren, încet dar sigur, şi a realizat cu groaza ca ritualul de curăţire a lui Orest nu se rezuma numai la mizeriile pe care atunci le scosese din Abis ci cuprindea toată Valea Necromancerului. Într-o clipă şi-a dat seama că va deveni ruşinea neamului său, distrugătorul frumuseţii artelor negre ce dăinuiau încă de pe vremea lui Harmag. Timpul lucra în defavoarea lui. Prin capacităţile sale previzionare, Bobros a intuit ca Orest îşi va părăsi corpul la asfinţit, astfel ca a recurs la o metodă străveche de magie. Era o şmecherie pe care strămoşii săi o folosiseră cu mult timp în urmă, când multe lucruri erau posibile pe Pământ iar timpul nu era nici pe departe atât de rigid pe cât devenise de-a lungul anilor. Bobros, fiul lui Bobros, voia sa încerce să grăbească cursa Soarelui pentru ca apusul să vină mai repede.

Aceasta a fost o greşeală fatala.

Farmecele care, cu mult timp în urmă, controlau timpul, nu mai aveau de mult timp efectele scontate, cele pe care le avuseseră în timpul lui Harmag. Adevărul este ca Timpul, distrugătorul tuturor lucrurilor, îşi distrusese şi sieşi propria magie.

De îndată ce Bobros a rostit, cu greutate, formula periculoasa, tot ceea ce exista în Valea Necromancer a fost cuprins de un tremur.

Zeii şi-au ţinut răsuflarea.

Uriaşii Nephilimi din Peninsula de Est au pălit. Ahriman a zâmbit.

Crevasa Abisului a ezitat ca şi cum ar fi fost cuprinsă de îndoială. Valul de mizerie pe care îl arunca a scăzut în volum şi părea că nu mai este sigur de propria existenţă. Entuziasmul diavolesc al văii şi frenezia orgasmica ce anima spiritele pervertite ale Naturii păreau ca nu existaseră vreodată. Groaznicele vânturi şovăiră ca şi cum nu mai ştiau în ce direcţie să sufle. Bobros, devenind neîncrezător în propria lui vraja, a privit în jur întrebându-se dacă tot ceea ce se petrecea se întâmplă cu adevărat. Realiza imediat că era iminent un dezastru complet. El era de partea unui val de putere neagra ce nu respecta, de fapt, pe nimeni şi nimic, nici măcar pe Bobros însuşi. Acest val ameninţa absolut totul cu extreminarea. Concentrându-şi toată voinţa şi toată puterea, Bobros urla Vocea pentru a închide Crevasa şi a stopa dezlănţuirea a ceea ce nu mai putea fi oprit.

Pentru câteva minute întreaga Vale Necromancer şovăi, apoi scoase un oftat prelung. Apoi vraja se risipi şi o linişte şi pace nefireasca urmară. Pentru o secundă, Valea Necromancerului se redescoperi aşa cum fusese odată, la început, plină de veselie şi jucăuşă, plină de de vite fericite, vite care obişnuiau să pasca pe pantele sale.

„Oh, la dracu'!", exclama Bobros. Într-o încercare disperata de a restaura întunericul, se întoarse la Crevasa Abisului. „Harmag! Harmag! Am nevoie de veninul tău!", striga Bobros, respingând cu toate fibrele fiinţei sale lumina. „Harmag! Harmag!" Plonja cu conştiinţa în adâncuri, hotărât să atingă fundul gropii, misteriosul ţinut unde întunericul şi lumina sunt una, în care toate toate puterile sunt înţelese pe deplin şi toate lucrurile sunt posibile.

Încordându-şi fiecare muşchi al corpului şi proptindu-se în genunchi cu putere, Bobros striga furios: „Harmag! Harmag!". Din adâncimile Abisului se auzi răsuflarea flamanda ca un horcăit al infinitului întuneric, învăluindu-l, invitându-l în groapa.

Atât de puternica era chemarea, atât de irezistibil farmecul ei încât Bobros nu a putut rezista şi s-a aruncat în braţele iubitului său, întunericul. A sărit în Crevasa Abisului. S-a sacrificat, eliberând în Vale fructele necromanticei lui pasiuni pentru partea întunecată. Ceata se îngroşa cu veninul său, iar spiritele înrăite ale Naturii se hrăniră cu mania lui.

Fina licărire de lumina dispăru din Vale. Adâncul şi obscuritatea se întorseseră. Valea Necromancerului trăise.

Între timp, formidabila putere a Tunetului consuma energia malefica, iar vibraţia se ridicase atât de mult încât, în nici trei minute, întregul întuneric pe care Bobros îl împrăştiase a fost neutralizat. Navadanul era curăţat în întregime, molima din Eisraim era distrusă şi toate urmele răului lui Bobros dispăruseră din ţinut.

Când Orest a văzut ca puterea imnurilor era pe cale să atace întunericul din Valea Necromancer, a ridicat mâinile şi a oprit ritualul pentru că era înţelept şi ştia că fiecare lucru îşi are locul şi rostul lor pe lume. Valea era păstrătoarea forţelor străvechi şi merita respect pentru unicitatea energiei sale. Oricum, victoria era totală. Nu mai rămăsese nimic din vibraţia îngrozitoare cu care Bobros crezuse ca poate otrăvi regatul şi împrejurimile lui.

Maeştrii Tunetului tăcură.

În ceruri, fiinţele celeste au aplaudat şi au început să cânte imnuri extraordinare, gata să-l primească pe Orest ca pe un erou între oameni şi zei.

În Peninsula de Est uriaşii, furioşi să-l vadă pe unul de-al lor învins, şi-au reprimat mania şi au jurat răzbunare.

Niciunde şi Nicăieri, Ahriman îşi scutura umerii fără grija şi-şi amâna planurile malefice, pentru o vreme.

„Am câştigat, Luciana! Un triumf!”, izbucni în urale Mouridji, marea preoteasa.

Luciana, molipsita de un irezistibil sentiment al victoriei, se ridica în picioare şi începu să aplaude. Toate celelalte preotese o imitară şi apoi au început să râdă tare şi să se felicite reciproc.

Mulţumită lui Mouridji, vestea ajunse foarte repede la celălalt capăt al Templului din Eisraim şi toţi îl aclamară pe Orest din Roba Maronie pentru ceea ce va fi intrat în istorie sub numele de „Curăţarea Erribei”.

1.5 MITUL CREAŢIEI ÎN VIZIUNEA ORDINULUI TUNETULUI.

În cele din urmă, apusul a sosit.

Obeliscul incandescent şi-a reluat mărimea iniţială, dar întreaga câmpie a Erribei era încă scăldată într-o lumină alba.

Cei 100 de Maeştri ai Tunetului stăteau tot tăcuţi şi nemişcaţi ca nişte stâlpi de lumina, iar aurele lor erau aprinse de energia vie generata de Cuvântul Tunetului.

Gervin, cu Barkhan Seer lângă el, stătea la intrarea în coridorul de lumina având focul şi obeliscul la celălalt capăt. Orest medita în spatele acelui foc.

„Acum!" dădu Barkhan Seer semnalul, atingându-i umărul lui Gervin.

Gervin îşi întoarse cu repeziciune capul spre el, luându-şi rămas bun din priviri. Cu adevărat îşi lua rămas bun şi de la el însuşi. Ştia că, odată intrat în coridor, nu va mai fi niciodată acelaşi.

Trei trepte îl separau pe Gervin de coridorul de lumina şi de misterele Tunetului.

Paşi prima treapta, şoptind versuri ale Legii: „O unică Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată nu moare niciodată!"

Urma a doua treapta.

Din turnul lui Malchasek, Marka auzi cuvintele de rămas-bun. Se învălui în lumina îngerului ei şi răspunse şoptit: „Rămas-bun, bărbat frumos!"

Departe, în nord, aproape de marele ţinut al Perentiei, o femeie bătrână, cu fata ridata de timp, şi-a amintit de fiul care o părăsise demult, tare demult. şi începu să plângă. Îl chema pe soţul ei: „Arvin al Legii! Gervin moare! Fiul nostru moare, nu-l vom mai vedea niciodată". Bătrânul Arvin plescăi din buze – un obicei pe care-l deprinsese de la tatăl sau şi-l cultivase de-a lungul unei lungi vieţi plină de dezamăgiri – şi începu să se roage Lordului Melchisedek să aibă avea grijă de fiul său. Fusese un băiat atât de bun, atât de deştept, atunci când era mic!

„De ce a plecat să călătorească şi i-a urmat pe blestemaţii aia de călugări maronii?!". Arvin izbucni încă o dată: „Ce păcat! Ce pierdere! Ar fi putut fi atât de fericit dacă ar fi lucrat la podul plutitor, avându-mă pe mine drept îndrumător!" Apoi îşi fixa ochii pe fumul focului din centrul singurei lor camere, construită din pământ, cântărind oportunităţile minunate pe care le ratase şi viaţa buna pe care ar fi dus-o Gervin dacă ar fi ascultat măcar o dată de cuvintele înţelepte ale tatălui său.

Într-o capelă din partea feminină a Templului din Eisraim, Mouridji din Roba Purpurie rămase în meditaţia în care apăruse cea mai strălucitoare, cea mai importantă viziune pe care o avusese vreodată. „Luciana!", şopti cu vocea ei profetica şi cu ochii pe jumătate închişi, înmărmurită de ceea ce vedea: „Du-te şi spune-le!"

„Ce, Mouridji?" „Au de gând să-l arunce pe Gervin în foc!"

„Cine?”, îngheţa de groaza Luciana. „Uriaşii Nephilimi?” „Nu, Orest şi cu prietenii lui. Oh, Doamne! Dacă Gervin supravieţuieşte atunci. atunci. Oh, Doamne! spuse Mouridji întreruptă de o alta viziune, venind din lumile zeilor”. Şi spune-le ca zeii.”, începu să spună. dar o provindenta celesta îi închise gura.

Sus, departe, în cerurile zeilor, Fii lui Apollo îşi opriră zborul şi-şi aţintiră privirea strălucitoare către câmpia Erriba.

Cu mult, mult mai departe, dincolo de câmpurile de stele şi de misterioasa Prăpastie a Eternităţii, împrăştiat într-o infinitate de spaţii şi de realităţi paralele, un Dragon Zburător l-a auzit pe Gervin luându-şi rămas bun şi-a răspuns, printr-o şoaptă ce-a străbătut spaţiile: „Bine ai venit în Eternitate, prieten din Ierarhia umană!”

Atunci, Mama Luminii a zâmbit.

Gervin a urcat a treia treapta.

Când a intrat în coridor, toată lumina a dispărut şi odată cu ea au dispărut obeliscul de lumina şi cei 100 de Maeştri ai Tunetului.

Nu văzu decât întuneric.

Era înconjurat de întuneric aşa cum era la început pe când Creaţia nu începuse încă şi Timpul nu-şi începuse Trecerea.

Nu exista stânga sau dreapta, nici sus ori jos Nici moarte sau nemurire.

Într-un vid imaterial o fluida răsuflare a Nimicului bântuind spaţiul fără dimensiune. Un pântece al timpurilor ce vor fi în care sunt conţinute seminţele tuturor viitorurilor posibile. În acest Nobil Haos care sălăşluia peste Tot şi Nicăieri, Se ridica o simfonie a Vocilor dezvăluind Viaţa fără de întuneric pregătind totul pentru naşterea luminii. Vocile cantau despre Zorii Creaţiei. Era prima răsuflare, primul vânt, Era un centru şi o margine şi s-au născut limitele, astfel încât Infinitul putea respira. şi Susul a privit în Jos iar Josul i-a zâmbit.

Unul a devenit Doi, Gata deja să se dorească unul pe celălalt, însă nu ştiau cât de departe trebuiau să meargă şi cât de mult va dura până când vor deveni Unul din nou. Pe atunci Timpul deja se născuse şi un Cosmos de o imensă complexitate începu: Miliarde de spaţii în expansiune, Lumi desfăşurându-se în toate direcţiile, Sfere învârtindu-se în jurul altor sfere şi fiinţe născându-se în toate lumile.

Arheii apărură întâi, erau formidabili stand în vârful Piramidei Creaţiei, cu puterile lor primordiale neschimbate, Strigau tare, ameţiţi de propria glorie intoxicaţi de propria lor forţă.

Devenind orgolioşi şi aroganţi s-au autoproclamat Unicul Dumnezeu uitând ca lumina lor strălucitoare era doar o reflexie A Unicei Surse căreia îi datorau propria existenţă. aşa ca Arheii Vieţii au devenit Arheii Morţii şi Arheii puterii au devenit lorzii războiului.

Marile surse de lumina deveniră astfel regate ale întunericului Şi, după ele, purtătorul Luminii de Foc se transforma în Lucifer. Atunci, Strămoşii Străvechi îi blestemară şi zdruncinară lumea lor provocând o a doua Creaţie, cea a Zeilor.

Născuţi de Mama Luminii, zeii s-au trezit în Marea Molten şi s-au pus în slujba unui singur Dumnezeu.

Iar puterea Dumnezeului Unic era şi puterea lor. şi au fost războaie în Ceruri ciocniri în care s-au aprins sferele şi toate planetele s-au zdruncinat sub ploi de meteoriţi. Lumina a luptat împotriva întunericului, Zeii împotriva arheilor îngerii împotriva titanilor spiritele Adevărului împotriva îngerilor decăzuţi. Zeii triumfară, pe culmile sferelor.

Au cucerit elixirul nemuririi şi puterile arhetipale.

Au învăţat magia matematica a celor mai înalte ceruri.

Şi, cu geniu şi curaj, şi-au aruncat inamicii în regiunile joase. Un rai sigur au construit pentru ei înşişi, O lume glorioasa de lumina şi foc, în vârful Piramidei Lumilor, Sprijinind nenumărate sfere ce aveau mai puţina lumina, Mai puţin foc şi mai puţina claritate, Mai puţina bucurie şi veselie, Salvându-le de miraje, iluzie şi plictiseala.

Aşa arata victoria zeilor dar a fost măreaţă şi absoluta Numai în vârful Piramidei Lumilor.

În alte părţi a rămas un echilibru precar şi nesigur, Un cosmos al compromisurilor şi al jumătăţii de adevăr-care este de fapt o minciună flagrantaunde lumina şi întunericul continuau să poarte războaie echilibrate ca putere şi deseori de faţadă, Astfel ca niciunul nu a câştigat vreodată decisiv, Toate părând o pierdere de vreme, o amânare A clopotului de final mortal şi apocaliptic, Al înfrângerii totale.

În aceasta ciudata ordine stabilită Fiinţele umane erau încă adormite, Nedându-şi seama încă de terminarea nopţii cosmice. Scăldaţi în măreaţa lumina a zeilor pe care n-o puteau deosebi de întunericul Primordial, Pierduţi în fantasma comoda a unui etern Cineva, ei dormeau. Aveau un somn fără vise, o îmbrăţişare a lui Dumnezeu la un extaz indus de somnifere un extaz de o magnitudine

transcendentala. Pentru a-i ajuta să se trezească zeii au transformat o lume numai pentru ei.

O tânără, proaspătă şi lichida fecioara Pământ, Un fluid virgin fremătând de forţe ale vieţii, De nebunie tinereasca, Străbătută de fiare uriaşe şi de minuni vulcanice.

Aceasta a fost perioada străveche a Pământului, tânărul ţinut MU, în care fiecare atom vibra de energie magica şi răsuflarea Dumnezeului Unic era în fiecare adiere de vânt şi căldură umedă a aerului era însufleţită de Focul Cosmic, şi Oceanul gestant îşi amintea secretele Nopţii Primordiale. Puţini, foarte puţini au fost cei ce s-au trezit prima oară. Ei au devenit mari magi ai Perioadei Străvechi şi au controlat nenumărate forte ale lumii tinere. Natura era iubita şi respectata şi nu le refuza niciun lucru iar ei o făceau fericita cu vrăjile lor.

Dar aceşti cuceritori magici ai Naturii erau doar nişte excepţii insuficiente într-o lume în care celelalte fiinţe umane erau încă adormite, Plutind fără grija într-o monotonie totala, o linişte fără nicio speranţă, Fără nicio dorinţă, cu mâncare buna din belşug.

Nevoile le erau satisfăcute încă dinainte ca ei să le simtă, Fără nicio durere năşteau alţi adormiţi pentru a popula lumea nouă.

Toate acestea au durat mult, mult timp, dar ei tot nu s-au trezit. Atunci când zeii au lansat chemarea şi au răsunat goarnele destinului, Cuceritorii-magiceni au auzit şi au înţeles Şi, ghidaţi de zei, au plecat.

Dar cei surzi nu au auzit nimic pentru că erau încă adormiţi.

Atunci Pământul s-a cutremurat, continente au dispărut şi altele s-au ridicat. Şocat, Adam-Eva a devenit Adam şi Eva, goi, Deja dorindu-se unul pe celălalt, Dar de ce trebuia să doară atât de mult? şi cât de departe ar fi trebuit să meargă şi cât timp ar fi trebuit să treacă pana sa se regăsească?

Luna, care abia apăruse, complet neobservata, Ştia secretul, dar îl păstra pentru un viitor îndepărtat.

Văzând aceasta deteriorare rapidă a lumii în care vânturile lui Dumnezeu urmau să rămână fără răsuflarea Lui, Iar somnul devenise antidotul durerii agonizante de a fi despărţit de ea, de el, de Lumina şi de Dumnezeu, Lordului Melchisedek i se făcu mila.

Cu ajutorul marilor lui îngeri a manifestat o Lege, Legea i s-a dezvăluit lui Manu, iar Manu a transmis-o oamenilor. Regatul Atlantisului a fost născut, învălurit cu grijă, ca-n ceata, în pântecele

Creaţiei.

Pusi în mişcare de Lege, adormiţii deveniră cizmari, constructori, Pescari, mame şi tati, preoţi şi preotese.

Fiecare acea un loc al său, un nume, o casta, un rol şi un destin. Li s-a dat o limbă şi multe puteri ale zeilor pentru a putea să intoneze marile imnuri ale Legii Oferindu-le zeilor.

Astfel ca aceştia să le trimită în schimb vreme blândă, Ploi din belşug, Livezi minunate, recolte mari şi sănătate. Prin puterea imnurilor, zeii erau cu ei, Iar Spiritul Unicului Dumnezeu le curgea prin sânge.

Astfel ca, lent, ei se puteau trezi, încetul cu încetul sfârşind adormirea.

Zeci de mii de ani trecură – crescu o civilizaţie glorioasa, la un copac maiestuos, imens, înrădăcinat în revelaţiile Legii:

Artele şi ştiinţele, o supercunoaştere al fiecărui ,de ce? al lucrurilor din Natura, Fenomenala măiestrie în controlul forţelor eterice şi în creşterea plantelor, Câmpurile de energie care îndeplineau tot felul de lucruri miraculoase, Oracolele şi templele pentru celebrarea misterelor.

Şi alţi zeci de mii de ani trecură.

Atunci când Lordul Melchisedek a privit în jos, către regat, A văzut copiii Legii încă netreziţi.

Acum ei dormeau cu ochii deschişi, Transformaseră revelaţiile Legii într-un cod de reguli Pe care le repetau ca papagalii fixând în obiceiuri şi tradiţii adormirea lor confortabila, O sterila şi perfecta oferta de sufocare, din prea mult zel şi credinţa fanatica. Cunoaşterea îndrăzneaţă pe care El le-a dat-o pentru a construi un nou Pământ, Pentru a depăşi stadiul de inerţie şi pentru a se trezi către infinita Creaţie, Au transformat-o în închisoare, o închisoare în care cei mai înalţi preoţi erau gardieni.

Lordul Melchisedek a văzut tragedia cosmica şi a înţeleses la venise timpul.

Închisoarea trebuia să fie doborâtă.

Astfel ca un nou regat să se poată naşte.

Astfel, mişcat de compasiunea pentru copiii Legii sale, A început să pregătească haosul şi molimele, Prăpădul care avea să urmeze şi care avea să distrugă regatul Atlantisului!

Gervin a ajuns în faţa focului şi a obeliscului de lumină. Şi-a dat

brusc seama de soarta implacabila care pândea regatul. Văzu oraşe în flăcări, temple distruse, foamete, prăpăd şi epidemii. Mult mai de speriat era nebunia colectiva ce însoţea aceasta tragedie, pe care numai potopul final o mai putea şterge de pe faţa Pământului. Urmau timpuri barbare: o lume a disperării şi a întunericului, lipsită de prezenta zeilor, o lume în care Legea şi întreaga cunoaştere a templelor erau pierdute.

În cealaltă parte a focului, Orest s-a ridicat în picioare şi a înălţat braţele.

Răspunzând la semnal, Barkhan Seer şi cei 100 de Maeştri ai Tunetului au proiectat Vocea încă o dată.

Obeliscul de lumina exploda, iar Erriba fu inundata de o alba lumina. Prin foc, Gervin văzu ochii lui Orest.

Din cele mai înalte ceruri ale zeilor izbucni o strălfulgerare de lumină. Flash-ul îi aduse conştiinţei lui Gervin o revelaţie: cel mai mare plan al Robelor Maronii. În Câmpurile Păcii, templul de lumina era pregătit să primească întreaga cunoaştere a Eisraimului şi a Laseerei, sub forma unei arhive fenomenale.

„Toată Slava învăţătorului!", a rostit Gervin folosind Cuvântul Tunetului. Apoi a intrat în foc.

Orest, privind fix în ochii lui Gervin, îl însoţi în foc. Astfel avu loc un transfer masiv de putere.

Gervin a ţipat.

Atunci, din cel mai de sus cer, din ultima culme a lumii zeilor, el a văzut Noaptea Primordiala şi a auzit Cântecul Creaţiei; a văzut superbii arhei, naşterea zeilor, războiul din ceruri, magicienii Timpurilor Străvechi; a văzut Luna părăsind Pământul, pe Lordul Melchisedek şi Legea Sa, potopul de la sfârşitul regatului; a văzut regatul după potop, plin de curcubeie, regatele care au urmat, adevăraţii şi falşii profeţi, Războiul Tuturor împotriva Tuturor, cavalerii Apocalipsei luptându-se în spaţiu, triumful Luminii şi tot ceea ce a fost lăsat în urmă, maturizarea ierarhiilor umane în momentul când Eva l-a găsit în sfârşit pe Adam (Luna ştiuse asta tot timpul), atingerea prin iluminare a energiilor multidimensionale; sfârşitul Timpului, Noaptea Cosmica – toate acestea le-a văzut într-o singură secunda, într-un unic punct aici-acum.

A privit, de asemenea, Ţesătura Iubirii pe care Lordul Melchisedek o adusese în Sferele Sale şi care strălucea continuu în

îndepărtare.

De dincolo de Abisul Adâncului, Dragonul Zburător i-a zâmbit lui Gervin şi i-a repetat mesajul de bun venit folosind limbajul universal:

Mouridji a văzut dar a rămas tăcută.

1.6. ARHIVA şi TEMPLUL DIN CÂMPIILE PĂCII.

Era târziu în noapte. Melchard – NEPRIHĂNITUL Melchard, cum îi spunea Orest – stătea pe un buştean la marginea platoului Erribei, întrebându-se ce o s-o întâmple cu el după ce maestrul sau părăsise regatul. Având acum 19 ani, era cel mai tânăr din Roba Maronie. Fusese iniţiat de Orest numai cu 9 luni înainte. Pe atunci credea ceremonia iniţierii era cea mai incredibila şi mai deosebita dintre toate ritualurile care se practicau în regat. Acum îşi amintea de aceasta zâmbind.

Ran Gereset, mai bătrân cu 15 ani, veni să se aşeze lângă el. Îşi puse mâna pe umărul lui: „Ai cam căzut?!”

„Poate”. „După o aşa înălţare, este mai mult decât normal. A vorbit Barkhan Seer cu tine?”, întrebă Ran Gereset.

Melchard nega din cap.

Estevin venea către ei, cărând un braţ de crengi uscate. „Vine Barkhan Seer”, anunţă el. „Hai să facem un foc. Acum, fiindcă au plecat Maeştrii Tunetului, aici jos s-a făcut mult mai rece”.

Melchard şi Ran Gereset se apucară şi ei să adune lemne şi imediat focul începu să ardă.

„Slava Marelui Apollo, Maestre Barkhan Seer!”, exclama Melchard cu exaltare atunci când îl văzu pe Marele înţelept apropiindu-se. Legenda lui Barkhan Seer uimea şi influenta pana şi pe cei mai realizaţi Maeştri, care deseori ridicau nedumeriţi din umeri atunci când el apărea. Cu talentul sau profetic şi abilitatea de a prevesti lucrurile, de fiecare dată când apărea în regat influenta definitiv soarta celor din Roba Maronie.

„Aceştia sunt Maeştrii Tunetului! Slava Marelui Apollo, fraţii mei!” saluta Barkhan Seer cei trei oameni, cu voce caldă. „Hai să ne aşezăm cu toţii, dacă nu în foc – aşa cum fac confraţii atunci când se întâlnesc în sferele înalte – atunci măcar în jurul acestui frumos foc”. Se întoarse către Melchard: „Cum te tratează Mama Luminii, tinere?”

„Bine, Barkhan Seer”, zâmbi Melchard. Atunci când ţi se adresa Barkhan Seer era ca şi cum ai fi fost atins de o înaltă adiere a Spiritului

care-ţi făcea energia să vibreze de lumina şi entuziasm.

„Nu trebuie să dai vina pe destin pentru că l-a luat pe Orest din regat", spuse Barkhan Seer cu o voce plina parca de unduirea şi parfumul apei.

„Dacă l-a ales pe Gervin ca Mare Maestru al Tunetului în timpul transferului Arhivei înseamnă că este un om extraordinar de talentat, şi va fi amintit ca unul dintre cei mai mari Maeştri ai ordinului nostru. Sunteţi cu adevărat privilegiaţi, aveţi oportunitatea de a învăţa de la el şi de a servi Tunetul sub conducerea lui, mai ales în aceste timpuri tulburi, critice, când atât de multe lucruri depind de voi!"

„Slava Marelui Apollo!", a spus Estevin cu entuziasm. „Când începem noua misiune?"

„Chiar acum!", replică Barkhan Seer folosind unul din dintre principiile Tunetului. Cei trei bărbaţi au ras şi s-au bucurat.

„Estevin va conduce acţiunile din Templul Laseerei", urma Barkhan Seer. „Arhiva va include cunoştinţele şi forţă spirituala a ambelor temple: Laseera şi Eisraim. Gervin şi Melchard vor susţine Eisraimul, în timp de Estevin va susţine Laseera".

„Dar Ran Gereset?", întrebă Melchard.

„Misiunea se va extinde în nord, frate", spuse Ran Gereset cu mare blândeţe, fiindcă ştia că lui Melchard nu-i va place ceea ce va auzi.

„Nord? Care Nord? Unde?", întrebă nervos Melchard.

Ran Gereset respira adânc. „Departe. Dincolo de marile marginilor nordice ale regatului, într-un ţinut pustiu unde nu este nimic în afară de gheata".

Melchard avea lacrimi în ochi. „Asta înseamnă că n-o să te mai întorci?" „Mi-e teamă ca nu, frate".

„Este nevoie de Ran Gereset în ţinuturile îndepărtate din nord, la capătul lumii.", explica Barkhan Seer. „De acolo va conduce un mare ritual, indispensabil pentru transferul Arhivei".

Melchard fu cuprins de o adâncă tristeţe. De-a lungul dificililor ani ai uceniciei sale în Roba Maronie, Ran Gereset îi fusese nu numai un minunat învăţător dar şi un frate adevărat. Să-l piardă acum, chiar după ce l-a pierdut pe Orest, era o lovitură devastatoare pentru el.

„Prieteni, vă veţi întâlni din nou mai devreme decât credeţi!", spuse Barkhan Seer cu o voce liniştitoare şi reconfortanta ca un soare. În câteva luni, Gervin vă va iniţia în arta fiinţării simultane în lumi

paralele". „Să trăim în două lumi în acelaşi timp?!", a spus Estevin scăpând umărul lui Melchard şi aducând o strălucire de uimire în ochii tânărului.

„Exact. Aceasta arta este centrul celei mai înalte iniţieri în Roba Maronie. Gervin însuşi a devenit „paralel" în momentul în care a devenit noul Mare Maestru. Trăieşte acum atât în Câmpurile Păcii cât şi în regat".

Acest lucru a sunat atât de extraordinar încât, pentru moment, Melchard a uitat tristeţea sa. Câmpurile Păcii erau o lume pura – lumea ce va veni – perfecţiunea la care aspira lumea fizica dar care exista deja dincolo de ea. „Câmpurile Păcii sunt viitorul umanităţii", le spunea deseori Orest discipolilor săi, „sălăşluirea imaculata a omului care se va instaura după ce totul va fi îndeplinit".

„În curând îl veţi însoţi pe Gervin în Câmpurile Păcii", spuse cu căldură Barkhan Seer. „Acolo veţi găsi o echipa a Maeştrilor Tunetului foarte puternica, o echipa care vă aşteaptă: Alambar Seer şi Firen Seer, doi dintre discipolii mei; Matsyendranath, Olembinah (care trăieşte cu Dragonul Zburător de mai bine de două sute de ani) şi Amitabhadass strălucitorul. Împreună veţi forma Consiliul Arhivei care va fi supervizorul progresului acesteia în regat şi răspunzător de construcţia templelor". „Şi tu, Barkhan Seer, vei fi cu noi?" întrebă Ran Gereset.

„Mai târziu. Mai întâi ma voi întoarce în Absoluta şi Alba Lumina a înaltului. Când se va apropia momentul transferului Arhivei, voi cobori din nou şi voi lucra cu voi în Câmpurile Păcii". „Ne spui şi noua mai multe despre acest templu din Câmpurile Păcii, Maestre Barkhan Seer?" încerca Melchard. „Prin ce va fi el diferit fata de Arhiva?" „Arhiva va fi păstrată în templu. Dar, în realitate, templul şi Arhiva sunt unul şi acelaşi lucru, pentru ca Arhiva va conţine mult mai mult decât cunoaştere. Forte spirituale şi seminţe ale iniţierii – despre asta este vorba atunci când vorbim de Arhiva. Sfârşitul regatului, acum devenit inevitabil, va fi însoţit de mari distrugeri şi de haos. Cunoaşterea templelor va fi pierduta. Iar atunci când un nou regat se va naşte, fiinţele umane se vor găsi ele însele într-un desert spiritual, fără oracole, fără temple, fără ordine de iniţiaţi şi învăţători, fără preoţi. Chiar şi Legea se va fi pierdut atunci. Misiunea noastră este să pregătim viitorul. În Arhiva noastră va fi păstrată flacăra tuturor sau aproape tuturor ordinelor spirituale din templele din Eisraim şi

Laseera. Vom păstra focul şi spiritul vii astfel încât bărbaţii şi femeile viitorului îşi vor putea aprinde tortele interioare de la flacăra noastră".

Ochii lui Melchard străluceau". Deci asta se va întâmpla în timpul transferului Arhivei: tradiţiile care sunt păstrate în templele noastre din timpuri imemoriale vor fi ridicate în Câmpurile Păcii?"

‚Da", răspunse Barkhan Seer bucuros ca reuşise să-i redea tânărului entuziasmul. „Şi atunci toţi vom fi acolo, cu tine, în Câmpurile Păcii. Nu doar cei 100 de Maeştri ai Tunetului care au luat parte la ritualul de curăţire, ci noi toţi! Vocile noastre se vor uni într-una singura şi va avea loc cel mai mare ritual pe care l-au îndeplinit vreodată Maeştrii Tunetului!"

‚Deci Ran Gereset, Estevin, Gervin şi cu mine vom îndeplini ambele ritualuri, din regat şi din Câmpurile Păcii?", întrebă Melchard.

„Nu. Dacă totul merge conform planului, numai Ran Gereset va fi în două locuri simultan. Poziţia sa îi va permite să menţină energia într-un mod care va face ne-necesara prezenţa voastră în regat. Până atunci, veţi aduna o echipa mare din Laseera şi Eisraim: Marii Vrăjitori şi Făcătorii de Pietre, camarazii noştri în Tunet. Asta va fi una din marile voastre bucurii, aşa cum a fost pentru Maeştrii din Roba Maronie de dinaintea voastră antrenarea discipolilor. Le-au urmărit creşterea în Tunet, încet, şi au avut bucuria de a fi cu ei atunci când fac greşeli, de a-i ajuta să se ridice după ce au rătăcit calea şi, în final, de a-i vedea devenind mari înţelepţi ai puterii pe care înaintaşii lor o cuceriseră înaintea lor. Pana la timpul transferului Arhivei, discipolii voştri trebuie să devină Maeştri ai Tunetului pentru ca numai aşa vor putea să se îngrijească de toate operaţiunile din regat".

A urmat o lungă tăcere. Cei trei discipoli ai lui Orest îi sorbeau prezenta lui Barkhan Seer, cugetând la noua lume ce se contura în faţa lor.

Melchard, care stătea întotdeauna cu spatele foarte drept, strălucea. Barkhan Seer îşi înfipse privirea de fier în ochii lui şi-i lua mana.

Departe, în lumea zeilor, Lordul Gana stătea în faţa valurilor argintii ale Marii Molten. În mâini ţinea un fantastic instrument muzical construit din mii de raze de lumină. Cu ochii fixaţi asupra orizontului, Gana zâmbi.

Barkhan Seer zâmbi şi el.

Melchard zâmbi şi el. şi o mare deschidere avu loc.

1.7. GERVIN, LA A DOUA ÎNTÂLNIRE CU SOLUL LUI AHRIMAN.

În noaptea care era din ce în ce mai adâncă, Gervin a simţit o prezenta ameninţătoare urmărindu-l. Nu i-a luat prea mult timp să-l identifice pe Aphelion, fostul Maestru al Tunetului pe care-l avusese drept învăţător Orest şi care a şocat Templul din Eisraim atunci când a decis să-l părăsească şi să-l servească pe Ahriman, Prinţul întunericului, tăind astfel toate legăturile sale cu Roba Maronie.

Era greu de conceput ca un om cu atâta cunoaştere şi atâta integritate ar putea să se lase tentat de partea întunecată. La început nimeni nu a crezut veştile pentru ca Aphelion, sau mai bine zis Perihelion (numele sau de dinainte de a-l urma pe Ahriman), şi-a surprins de multe ori prietenii cu incredibilul sau simt al umorului. Astfel, la început s-a crezut ca totul este una din farsele sale. Dar, când a devenit limpede ca Perihelion nu se va mai întoarce şi ca a devenit unul dintre cei mai puternici generali ai lui Ahriman, constrenarea care a cuprins templul a depăşit toate limitele. Perihelion era un campion al Adevărului, o stea strălucitoare pe firmamentul Maeştrilor Tunetului. Dobândise vârful puterilor misterioase ale Adâncului Lumii Subterane (Lumea de Dedesubt), îşi definitivase tehnica miracolelor mentale, învăţase şi iniţiase opt Maeştri ai Tunetului în cel mai mare grad, printre ei aflându-se şi Orest. Perihelion era un om modest şi vindeca deseori oameni din castele inferioare. El refuzase ploaia de onoruri cu care voia să-l înconjoare Prinţul Eisraimului pentru că îi salvase sotia, sotie despre care cei mai buni medici ai regatului spuneau că e paralizata fără speranţă după ce căzuse de la balconul apartamentului regal. După doar două săptămâni de tratament prescris de Perhelion, regina putea fi văzută tropăind ca un cal de curse.

Cum ar fi putut un om ca Perhelion să fie sedus de partea întunecată? Aceasta era o întrebare a discipolilor lui Orest pe care şi-o puneau mereu şi mereu, cu tulburare nedisimulată. Dacă Perhelion, învăţătorul tuturor învăţătorilor, putea fi tentat atunci oricine putea fi tentat, mai ales cei tineri şi mai puţin desăvârşiţi în Tunet. Înţeleptul Orest nu a încercat niciodată să-i aducă cu blândeţe înapoi, la calea cea dreaptă. Mai degrabă îi sfătuia sa se roage la Mama Luminii, să întreţină Focul şi să fie pregătiţi. Mai devreme sau mai târziu Ahriman le va fi bătut la uşa şi îi va fi testat sigur cu o ofertă tentanta care, cu siguranţă, îi va fi luat prin surprindere. „Dracul”, spunea deseori Orest, „nu este un idiot. Poate este slab, dar nu idiot”.

Pe când Gervin îl simţea pe Aphelion apropiindu-se (Aphelion era un cunoscător al mersului mai rapid decât campionii la atletism), şi-a amintit de momentul în care şi-a dat seama singur şi pe pielea lui de cât de puternica poate fi ciocnirea unui om cu partea întunecată. Atunci, fratele sau, discipolul Estevin, a fost găsit pe-jumatate-mort în pădurile Navadanului, numai la câteva ore de mers de platoul Erribei – „un loc nu prea departe de cel în care mă aflu acum" se gândi, dar era prea întuneric pentru a putea şti exact. Cu două luni înainte înainte de a primi iniţierea finala ca Maestru al Tunetului, Estevin a fost vizitat de către Aphelion, cel trimis de Ahriman pentru a-l ispiti.

Estevin, cu doi ani mai tânăr decât Gervin, fusese cu Orest încă de la vârsta de 12 ani. Gervin, care l-a întâlnit pe Orest numai după ce împlinise 12 ani, îl privea ca pe unul dintre cele mai puternice suflete pe care le întâlnise vreodată. Entuziasmul sau părea infinit iar aura sa strălucea întotdeauna cu o lumină a celui mai de sus cer, de unde deriva atât inteligenta sa extraordinara cât şi simţul dreptăţii. Dar atunci când l-au găsit, după 6 săptămâni în compania lui Aphelion, zăcea inert, cu o foarte vaga strălucire în priviri. Pentru încă 6 săptămâni ce au urmat el nu a putut rosti niciun cuvânt şi nici nu a putut să se dea jos din pat. A refuzat mâncarea dar a supravieţuit datorită puterilor miraculoase de vindecare ale lui Orest.

Gervin îşi aminti de îngrozitorul sentiment şi de privirea pierduta a omului ale cărui fundamente fuseseră foarte rău zdruncinate. Aphelion îl striga: „Slava Lordului Melchisedek, Gervin al Tunetului!"

Vocea nu i se schimbase. Ea îi trezi lui Gervin amintirea ciocnirii sale cu Aphelion care avusese loc cu cinci ani în urma – o amintire atât de îngrozitoare încât Gervin nici nu voia să o mai aibă în minte.

Gervin nu se opri din mers.

Mai erau două zile până la sfârşitul Ciclului Lunii şi era atât de târziu în noapte încât Luna nu răsărise încă. În întunericul absolut, Gervin a văzut aura lui Aphelion. Aceasta era ca un halou negru într-un spaţiu purpuriu. Strălucitoarele însemne energetice ale Maeştrilor Tunetului fuseseră eclipsate. Adâncimea neagra a întunericului celor care îl serveau pe Ahriman era singura care rămăsese.

„Felicitări pentru ritualul magnific, Gervin!" se ridica vocea adâncă şi minunat de melodioasa a lui Aphelion – vocea unui mare maestru al Cuvântului. „Am urmărit cu atenţie şi m-am delectat cu

fiecare clipa”.

„Aphelion, îţi pierzi timpul. Orice ai venit să-mi propui, răspunsul e nu”, a răspuns Gervin.

Aphelion ajunse în stânga lui. „Gervin, de data aceasta nu am venit să te fac să te alături lumii mele”, a spus el cu demnitate. „Regele meu m-a trimis să-ţi propun un armistiţiu”. „Nu”.

„Un pact oficial de non-agresiune mutuala, Gervin, nimic mai mult. Atât îţi promite regele meu: nu va încerca să ispitească pe niciunul dintre discipolii tai şi-ţi garantează siguranţă în templele voastre în timpurile critice ce vor veni. Acest fapt va salva pe mulţi dintre prietenii tăi, Gervin. şi tot ceea ce cere în schimb”. „Nu”.

„Gervin, eşti furios pe mine pentru în felul în care te-am tratat când te-am vizitat prima oară. Sunt de acord, a fost dur. Dar nu a fost o greşeală, s-a întâmplat din cauza părerii bune pe care regele meu o are despre tine. În orice caz, îţi ofer scuzele mele”. „Nu”. „Gervin, Gervin. Ca rezultat al încăpăţânării tale o mulţime de oameni nevinovaţi vor fi răniţi, începând cu cei pe care-i iubeşti”.

Exact în faţa lor, Aphelion proiecta imaginea Markai. Nu mai era tânără şi proaspătă, ci bătrână şi zbârcită. Medita în mica ei celula, în turnul lui Malchasek, dar lumina îngerului ei nu era cu ea. Privea în gol, învinsă şi disperat de tristă. Se vedea că-şi petrecuse ultimii douăzeci de ani plângând.

Dacă vreo imagine l-ar fi putut zgudui pe Gervin, atunci aceasta era.

„Biata Marka”, spuse Aphelion pe un ton plin de compasiune, „viaţa ei este pe cale să fie pierduta. Malchasek a decis să-şi retragă lumina din regat, după cum ştii şi tu. şi înaltă preoţie a ei nu va fi iluminarea în care spera, ci o agonie lunga şi dureroasa. An după an, lumina lui Malchasek va pali pana va dispărea de tot. Te rog, Gervin, lasă-mă să-i fac un cadou. Lasă-mă să-mi folosesc influenta asupra Lorzilor Destinului. Nu trebuie decât o minimă intervenţie pentru ca primul jurământ al Markai să fie declarat nul da către un oracol oficial. Astfel va putea să vină în braţele tale şi să fie a ta, pentru ca asta-şi doreşte. Tu ştii cât de disperata este în acest moment, nu-i aşa? Ştii ce frumoasa ar fi dacă ţi-ar fi sotie!”

Imaginea femeii bătrâne fu înlocuită de o Marka luminoasa ai cărei ochi străluceau în gloria Timpurilor Străvechi ale Pământului. Nu părea doar fericita şi împlinită, dar şi înţeleaptă şi inspirata.

„Nu”, repeta Gervin cu voce neutra.

„Gervin, nu fi prost!” insista Aphelion. „Prezentul pe care ţi-l ofer este gratis. Nu trebuie să faci niciun pact pentru asta, nu trebuie să faci nimic în schimb”. „Nu”.

Văzând cu câtă voinţa spunea ‚nu’ Gervin, solul lui Ahriman începu să caute întrebări care i-ar fi permis lui Gervin să spună în continuare ‚nu’ şi totuşi, chiar spunând aceasta, să fie de acord cu el.

Atunci a manifestat nişte imagini cu Templul din Eisraim – scene ale unei devastări complete. Terorizante hoarde de uriaşi Nephilimi trăgeau asupra porţii principale. Măcelăriră gardienii şi, înarmaţi cu macete uriaşe, distrugeau acum toate statuile de pe aleile templului. Înjurând şi urlând ca nişte oameni nebuni, au intrat în capelele secrete şi au prădat relicvele sacre, demolând apoi toate clădirile.

„Niciuna dintre aceste imagini nu sunt noi pentru tine, nu-i aşa?”, şuieră Aphelion. „Nu”.

„Şi ştii foarte bine ca toate acestea se pot întâmpla în timpul vieţii tale. Pentru ca timpul trece şi zilele sunt numărate. Gervin, crezi ca aceste evenimente viitoare sunt atât de fixate şi de bătute în cuie, atât de predestinate încât nicio forţă a Creaţiei nu le poate opri?” „Nu”.

„Deci vei rata oportunitatea care ţi-ar permite să păstrezi Templul din Eisraim chiar dacă îndeplinirea glorioasei misiuni a Tunetului ţi-a fost încredinţată ţie, nu-i aşa?”

Gervin nu răspunse. Orice pact sau alianţa cu Prinţul întunericului ieşea din discuţie. Continua să meargă.

„Gervin, tu nu eşti un om cu judecata slaba şi eşti plin de compasiune. Pactul nonagresiunii pe care ţi-l oferă regele meu este o oportunitate de aur. N-o poţi lăsa să-ţi scape printre degete!”

Buzele lui Gervin erau pecetluite.

Aphelion modifica tactica. Ridica vocea: „Te crezi tot atât de puternic precum Ahriman, Gervin?” „Nu”.

Aphelion înainta mai repede şi-i taie calea lui Gervin. Pe un ton ameninţător declara: „Gervin, refuzul tău orb la oferta mea poate avea consecinţe dezastruoase pentru proiectul Arhivei. Nu ai vrea să-ţi asumi riscul de a pierde absolut tot încă de la început, prin iniţierea unor războaie totale împotriva armatelor lui Ahriman, doar pentru a evita o ameninţare, nu-i aşa?” „Ba da”. Gervin răspunsese cu o voce înaltă, apropiata de VOCE, oprindu-se şi stând în picioare foarte drept,

gata să concentreze întreaga putere a liniei sale de ordin pentru rechemarea obeliscului Tunetului.

Blocat de aceasta întorsătură a lucrurilor, Aphelion rămase tăcut, cântărind idei pentru noua sa mutare.

„Haide, Aphelion, unde îţi sunt armatele?", îl provoca Gervin, folosind VOCEA. „Adu-le aici, acum – sau opreşte aceasta tâmpenie!" Continua cu vocea sa normala: „Oricum, totul este absurd. Noi doi ştim foarte bine ca Ahriman nu se va angaja într-o confruntare finala cu forţele Luminii până la Războiul Tuturor împotriva Tuturor. şi acesta nu va fi decât peste mii de ani. Acum, hai să terminăm aceasta conversaţie stupida". Gervin şi-a continuat mersul: „Urmează-mă, Aphelion, trebuie să vorbesc cu tine despre probleme serioase".

Aphelion, care putea vedea în întuneric, privi cu neîncredere la Gervin. Ceva în interiorul sau se bucura în secret văzând un Purtător al Tunetului atât de strălucitor şi cu neputinţă de oprit. Dar a simţit asta atât de îndepărtat în interior şi atât de fugar încât abia şi-a dat seama de asta. L-a urmat pe Gervin, nu doar pentru ca spera să îl facă să se răzgândească ci şi din curiozitate.

„Trebuie să fie foarte greu pentru un om cu simţul umorului, ca tine, să lucreze cu Ahriman", scapa Gervin pe un ton ce invita la dialog.

„Ce?" „Ahriman este un zero în simţul umorului, nu-i aşa?" Aphelion nu a ras.

„L-ai văzut vreodată pe Ahriman făcând vreo gluma?" „Regele meu are un simţ al ironiei ce reiese din multe acte ale sale". „Hmm". replica Gervin, „ştii exact la ce mă refer, nu?"

Aphelion, ascuţindu-şi colţii, spuse cu răceală: „Spune ce ai de spus, Gervin din Roba Maronie!" „Bineînţeles. Dar, mai întâi spune-mi, Aphelion, de ce porţi încă roba maronie a Maeştrilor Tunetului?" „Pentru ca, într-o zi, toată linia Tunetului se va uni sub conducerea mea şi-l va servi împreună cu mine pe Ahriman", a răspuns Aphelion cu siguranţă în glas.

„Aphelion!", a exclamat Gervin cu compasiune. „Chiar crezi aşa ceva?" „Am întreaga putere a lui Ahriman de partea mea, Gervin", a spus rece şi calculat Aphelion. „Regele lumii nu poate fi oprit!" „Nu crezi o iota din ceea ce spui!" spuse Gervin păstrându-şi zâmbetul. „Este ceva total împotriva bunului simţ – cel puţin patru sute de camarazi trăiesc în sferele înaltului! şi nu ai putut tenta pe niciunul din cei şapte tineri discipoli ai Tunetului pe care i-ai tot vizitat. Înăuntrul

tău, în profunzime, tu nu crezi ca Tunetul se va alia cu Ahriman, chiar dacă el ţi-a tot spus asta". „Mulţumesc pentru opinia asta, Gervin", spuse Aphelion menţinând pe chip aceeaşi răceală. „Dar viitorul, după cum ştii, are multe surprize. Acum ce mai vrei să-mi spui?"

Gervin se opri şi îşi întoarse capul către aura neagră. Răsuflă adânc şi spuse cu o blândeţe infinita: „Ceea ce am de spus e foarte simplu, Aphelion. Maeştri Tunetului au decis ca, într-o zi, unul dintre noi va fi trimis să te salveze de partea întunecată. Eu voi fi acela".

Aphelion a izbucnit în râs atât de tare încât, la început, era imposibil de ştiut dacă era sarcastic sau doar uluit. Dar rasul lui dura foarte puţin. Gervin, zâmbind în continuare, simţi impactul spuselor sale asupra solului lui Ahriman. Continua imediat: „Aphelion, de ce nu ai veni cu mine chiar acum? Trebuie să spui numai un cuvânt şi cei trei sute de Purtători ai Tunetului vor fi aici, cu mine, pentru a curăţa întunericul din tine. În zori vom putea râde împreună. Ne-am intim încă de umorul tău, să ştii". „Băiatul meu, ce tot zici acolo? Vorbeşti serios sau nu?" Aphelion părea atât de pierdut încât, pentru moment, păru ca ezita.

„Foarte serios, dragul meu duşman. Urmează-mă! Hai să punem punct acestei absurdităţi!"

Aphelion izbucni în ras din nou, dar nu atât de tare de această dată. Părea că se gândeşte foarte concentrat la ceva.

„Aphelion", îl întrerupse Gervin, „tocmai ai văzut ce pot face cei o sută de Maeştri ai Tunetului. Un singur cuvânt din partea ta şi vor fi de trei ori mai mult pentru a mă ajuta să conduc ritualul de curăţare a ta".

„Dar". Era ceva blând în revolta lui Aphelion.

„Când efectuam ,curăţir ea suntem de neoprit. Puterea Purtătorilor Tunetului era reala şi cunoscută. Trebuie să spui doar un cuvânt şi vei fi liber".

După un moment de ezitare, Aphelion răspunse cu VOCEA să aHRIMANICA, pe un ton de gheata: „Nu! În mod sigur îţi pierzi timpul cu mine". „Nu mi-am pierdut timpul, Aphelion. Ceva din tine a fost mişcat". „Nu!", insista solului Prinţului întunericului. „Îţi pierzi timpul. Sunt slujitorul regelui lumii. A fost alegerea mea şi ea a fost luata din voinţă proprie şi într-o totala înţelegere a ceea ce implica ea. Este ceva irevocabil". „Bine, atunci", spuse trist Gervin. Iar apoi, cu o nuanţă de ironie, îi arunca în faţa cuvintele cu care Aphelion încheiase cândva

prima lor întâlnire: „Dar vreau să-ţi aminteşti un lucru: oferta mea rămâne valabila. Poţi veni la mine oricând, în viaţa asta sau în alta”.

Recunoscându-şi propriile cuvinte, Aphelion a izbucnit din nou în ras, de această dată într-unul sarcastic. Apoi s-a întors şi a plecat.

„Ne vom întâlni din nou, Aphelion”, şopti Gervin. „Într-un fel sau.in altul!”

— Aşa se sfârşeşte Cartea începuturilor

2. Cartea adormiţilor fericiţi

2.1.30 DE ANI MAI TÂRZIU, ÎN SUD-ESTUL ŢĂRMURILOR REGATULUI ATLANTIS.

Slava Lordului Melchisedek!

Într-o după-amiază, pe când aveam 7 ani, tatăl meu m-a chemat şi mi-a spus că venise timpul să merg la şcoală. A doua zi am fost trimis într-un loc ce părea foarte, foarte departe de casa.

Ma cuprinsese la un moment dat o mare deprimare referitoare la despărţirea de iubita mea mama vitregă (mama mea murise când aveam doi ani) şi la pierderea atmosferei de siguranţă din căminul meu. Dar, conform Legii – Legea lui Melchisedek – un băieţel aparţinând castei Slujitorilor Publici ai Prinţului din Sheringa, casta tatălui meu, trebuia să înceapă şcoala la 7 ani aşa cum toţi băieţii din aceeaşi casta făcuseră din timpuri străvechi. În orice caz, în pofida fricii şi a îndoielii, nu exista alternativa, nu se putea face niciun compromis. Legea spunea: „O singură Lege! O singură Cale! Slava Lordului Melchisesk!” şi „Legea este căminul meu. Legea este pacea mea”. Şi „Cum ar putea să le fie frica celor care urmează Legea Lordului Melchisedek?”. Cum aş fi putut eu sau tatăl meu să ne dorim altceva decât urmarea Legii?

Era, totuşi, o anumită emoţie în vocea tatălui meu. Atunci nu am luat-o în seamă. Mai târziu, după câţiva ani, revizuindu-mi amintirile, am realizat ca tatăl meu era foarte bolnav şi ştia că era ultima oară când avea să mă vadă.

Legea zice: „Fii fără frica, omule din nobila casta, pe drumul către Marea Călătorie! Dacă tu nu-ţi poţi ridica fiii, Legea poate!”. De asta avea tatăl meu lacrimi în ochi. M-a luat în braţe şi m-a privit pentru mult timp, mângâindu-mi părul blond şi subţire şi proeminentele pe care le aveam din naştere pe obrazul stâng.

„Orlon, fiul meu”. Începu el să spună. Apoi îmi şopti ceva extrem de ciudat la ureche. Era un vers din Lege foarte rar folosit şi foarte

puţin cunoscut, ceva ce nu era un lucru normal de spus unui băieţel: „Ne vom întâlni din nou în Câmpurile Păcii!”

Cine era el de vorbea astfel? şi ce ştia atât de exact despre destinaţia neobişnuită care îl aştepta pe fiul lui? Aceasta, după cum spunea Legea, era pierdută în ceţurile timpului, în completa uitare a ceea ce era dincolo de zei.

Atunci când întâlnirea cu tatăl meu s-a încheiat, am ieşit să-mi caut cel mai bun prieten.

„Lakshman, fiul lui Lakshman, prieten intru Lege, unde, pe ceţuri legale, eşti tu?”, l-am strigat eu în respectul Legii şi am fugit prin împrejurimi. În acea zi ceţurile erau destul de dense. Puteam vedea cu greu doar la câţiva metri în faţă. Curând i-am auzit vocea: „Orlon, fiul lui Orlon, prieten intru Lege, sunt aici, în ceata”.

Lakshman se juca cu trei băieţei pe care îi cunoşteam şi eu. Cum i-am văzut, am pronunţat un vers din Lege. Bineînţeles, nu cunoşteam semnificaţia lui dar ştiam că este lucrul cel mai potrivit pe care l-aş fi putut spune: „Rămas bun, prieteni. Legea ne-a adus împreună, Legea ne desparte acum. Toată slava Lordului Melchisedek!”

Auzind cuvintele mele, Lakshman a răspuns cu pioşenie: „Rămas bun, prietene. Legea ne-a adus împreună, Legea ne desparte acum. Toată slava Lordului Melchisedek!”. Fiecare dintre cei 3 copii au repetat apoi acest salut. Era modul conform Legii de a răspunde la urarea de rămas bun. Din timpuri pierdute, divinităţile regatului şi-au luat rămas bun în acest fel, legal, precis şi codificat.

Prietenii mei vorbiseră cu o voce plina, cu tonalitate medie – era intonaţia prescrisa de Lege pentru acel vers particular. Ca toate versurile, acesta era acompaniat, conform Legii, de un anumit limbaj al corpului: buzele uşor strânse, spatele îndoit imperceptibil, mâinile odihnindu-se pe coapse; expresia de pe fata lor era grava, ca cea a unui sentiment de resemnare printr-o înaltă înţelepciune a Lordului Melchisedek – un sentiment foarte normal după o despărţire, la fel de normal ca toate lucrurile importante ce puteau fi aduse doar de Voinţa Domnului. Un minunat lucru intru Lege era ca noi nu trebuia să ne gândim la ordinea în care spuneam cuvintele. Ele ne veneau automat. Încă din cei mai timpurii ani, îi auziserăm pe părinţii noştri recitând versuri din Lege. Privisem expresiile celor de dinaintea noastră şi simţiserăm emoţia ce însoţea fiecare vers. aşa cum spunea Legea: „Model îţi sunt ai tai părinţi aşa cum părinţii au fost modelaţi de

părinţii lor. Asta învârte roata Legii!”

Micul meu prieten a rămas tăcut după ce a recitat versurile, acesta fiind un lucru obligatoriu după spunerea unui vers. Am împărtăşit liniştea lor, imitându-le expresia de pe fată. După aceasta, Lakshman a urmat cursul conversaţiei codificate: „Orlon, prieten intru Lege, unde pleci?”

Tot ceea ce aveam de făcut era sa repet cuvintele pe care tatăl meu mi le spusese puţin mai devreme: „A sosit timpul să mă întorc la şcoală, aşa cum a făcut Orlon, tatăl meu şi fiul lui Orlon, înaintea mea; aşa cum a făcut tatăl lui Orlon, fiul lui Orlon, înaintea lui”.

Cei patru băieţi aprobară din cap şi-şi fixară o expresie serioasa şi înţelegătoare, aşa cum, conform Legii, se aştepta de la ei după ce mi-au auzit spusele. Fără să fie nevoie ca ei să spună ceva, am încuviinţat din cap exact în acelaşi mod în care au făcut-o şi ei. Au trecut câteva momente de linişte în care toţi ne-am golit mintea de orice gând. Apoi, Perches (fiul lui Perches), un băieţel despre care toţi credeau ca, atunci când va creşte, va deveni un puternic lider al satului, repeta rima copilăresca pe care o rosteau înainte de a sosi eu: „Ce face un nebun atunci când i se naşte primul copil? Dansează. Dansează”.

Am început şi noi să rostim versurile împreună cu el: „Ce face un nebun atunci când i se naşte cel de-al doilea copil? Dansează. Dansează”.

„Ce face un nebun atunci când i se naşte cel de-al treilea copil? Dansează. Dansează”.

Stand liniştiţi, cu ochii aţintiţi asupra ceţurilor, am cantat câteva ore pana ce părinţii ne-au chemat la cină.

2.2. SCOALA ATLANTEEANA. ANII DE ÎNCEPUT.

Legea zice: „Un om urmează calea tatălui sau aşa cum acesta, la rândul lui, a urmat calea tatălui său. Astfel se învârte roata Legii!”

Dar nu toţi copiii mergeau la şcoală.

De exemplu, prietenul meu Grobes, fiul lui Grobes, nu a mers niciodată la şcoală. Tatăl lui era cizmar, din familia Legalilor Cizmari Şireti din districtul de SE al Ţinutului Sheringa. Ca orice băieţel al castelor de meşteşugari, el şi-a însoţit unchiul la munca în fiecare zi şi l-a urmărit, ca şi pe tatăl sau, învăţând din experienţa lor. Seara, când se întorcea acasă cu o oră înainte de apus (timpul legal la care Cizmarii Şireti din SE Sheringai se opreau în fiecare zi din lucru), era întotdeauna fascinat de rosrirea anumitor versuri ale Legii, cum ar fi:

„Lordul Melchisedek m-a făcut cizmar pentru a-l putea, prin aceasta, slavi" sau „Ai grija de degete atunci când unghiile-ţi sunt ascuţite".

El mi-a arătat toate gesturile care erau făcute de casta Cizmarilor. Fascinat, l-am urmărit cum le practica, zi de zi. Din păcate, lumina prieteniei noastre s-a cam stins atunci când Grobes a împlinit opt ani, vârsta la care un băieţel din casta Cizmarilor începea să-şi însoţească părinţii în timpul de munca prevăzut în Lege pentru el.

Îmi doream şi eu să mă duc cu tatăl meu la munca, la fel ca Grobes. Dar Legea castei mele spunea: „Un slujitor al Prinţului din Sheringa trebuie să meargă la şcoală pentru ca apoi să-l servească bine".

Primii ani ai educaţiei mele au avut loc în natură. Copiii din clasa mea erau conduşi prin pădurile ce acopereau majoritatea ţinuturilor din regat. Pe parcursul unei zile, jucam jocuri simple şi învăţăm pe de rost versuri ale Legii. Noaptea dormeam în nişte minunate căsuţe construite în copaci.

Casele din copaci erau de fapt, copaci-casa. Erau făcute din crengi vii a căror grosime era determinata de câmpuri speciale de energie. Am avut deseori oportunitatea de a asista la etapele construcţiei lor. Sub auspiciile anumitor zile din calendar, grupuri de săteni se adunau în jurul unui copac gros sau în jurul mai multor copaci apropiaţi. Prima oară slăveau copacul, oferindu-i flori, fructe şi grâne. După aceasta sărbătorire a copacului soseau preoţii care conduceau un ritual, murmurând mantre puternice şi cântând imnuri ale Legii. Iar asta era tot ceea ce trebuia făcut! Odată ce câmpul de energie era direcţionat către copac, apăreau ramuri noi care se grupau treptat singure sub forma pereţilor, la nivelul pământului sau în aer, în funcţie de schiţa făcută pentru casa. Timpul era tot ceea ce era necesar pentru creştere; ramurile se strângeau apoi laolaltă atât de strâns încât construcţia devenea impermeabila. În fiecare zi, preoţii satului se întorceau la copac şi fortificau câmpul de energie prin eventuale ritualuri dar, în general, copacii aveau grija de ei înşişi.

În ciuda faptului că viteza creşterii era accelerata de către câmpul de energie, erau necesari între 5 şi 10 ani pentru a se putea construi un copac-casa mic (şi până la 15 ani pentru un copac-palat). Pe atunci, aceste adăposturi vii, naturale, existau încă din belşug, pentru ca Legea prevedea începerea unui anumit număr de construcţii în fiecare lună. Pentru ţărani, acestea erau ceremonii fericite dedicate

însuşi Lordului Melchisedek. „În casele copaci, Lordul Melchisedek are grija de copiii săi", spunea Legea şi „copacii-casa sunt raiuri pentru toţi copiii Legii". (aceştia însemnând oamenii regatului).

Mulţumită copacilor nimănui, nici măcar cel mai sărac om din regat şi nici măcar un călător nu erau lăsaţi fără un adăpost. Atunci când mergeai prin pădure era ceva obişnuit să nu treacă mult timp până ce treceai pe lângă un copac liber a cărui casa era pregătită să te primească.

Odată ce era construit un copac-casa, el rămânea disponibil generaţii întregi şi se maturiza cu timpul. aşa cum spunea Legea: „copacii cresc în înţelepciune odată cu vârsta, spre deosebire de oameni". Un copac-casa de 100 de ani era privit ca un spaţiu sacru unde cei care aveau mare nevoie de linişte puteau merge, nu numai pentru a primi confort şi odihna intru Lege dar şi inspiraţie în spiritul ei.

Copacii-casa nu erau singurele construcţii vii care creşteau în timp. Existau şi alte locuinţe intru Lege care erau construite dintr-un aşa-zis mortar-legal – un material organic ce strălucea şi respira, plasa vie. Pe parcursul unei zile, podeaua, tavanul şi pereţii interiori ai unei case dădeau destula lumina pentru ca oamenii să poată să-şi îndeplinească activităţile legale. Noaptea, mortarul-legal dădea o strălucire palida care făcea somnul sigur şi confortabil. Din acest motiv, Legea spunea: „În casa Lordului copiii Legii nu sunt niciodată în întuneric".

Pereţii vii ai unei case necesitau ritualuri ce erau conduse, marea majoritate, de locatarii casei respective; existau şi ritualuri conduse de către membri ai castelor Constructorilor Legali sau de către preoţii satului. Imnurile erau însoţite de ofrade de mâncare aduse pereţilor vii. Mici grămăjoare de mâncare erau lăsate pe podea, în apropierea pereţilor. În câteva zile mâncarea dispărea treptat, absorbita de podea şi de pereţi. Nu aveai voie să mănânci mâncarea oferita pereţilor vii pentru că ţi-ar fi făcut rău şi ţi-ar fi generat o indigestie nelegala, precum şi un fel de ‚muson interior asemănător dizenteriei.

După 100 de ani sau mai puţini, dacă pereţii nu erau hrăniţi prin ritualuri, plasa vie putea muri. Pereţii casei se transformau, deveneau transparenţi şi, în final, dispăreau lăsând în urma doar o fantomă a fostei lor forme, ca o reflexie ce se putea vedea în nopţile cu Luna

Plină. Mortarul capelelor şi templelor, totuşi, nu murea după 100 de ani. Ca şi Legea, trăia pentru totdeauna – din acest motiv templele erau eterne.

Pe măsură ce creşteam, o parte din ce în ce mai mare a educaţiei mele se petrecea mai mult în şcolile din sat şi din ce în ce mai puţin în natură. Învăţarea versurilor Legii rămăsese preocuparea prioritara. De ce să studiezi altceva? Nu spunea Legea: „Legea conţine toată cunoaşterea şi toată esenţa cunoaşterii esenţei Legii" şi „Ce bucurie poate fi mai mare decât repetarea versurilor Legii?"? Imnurile erau create prin silabisirea unor mantre încărcate cu vibrante forte oculte. Cântându-le perioade mai lungi de timp ele induceau expansiunea stărilor de conştientă, imprimau inimii o profunzime sigura a simţirii pe care o recunoşteam şi care ne încălzea. Încă din anii timpurii, un sentiment special ne trezea şi dădea sens întrebărilor noastre, imprimându-ne un respect şi mai adânc pentru Lege.

Totuşi motivele spirituale, ca şi artele spirituale, lipseau; noua ne plăcea doar să repetam versurile. Să luăm ca exemplu poezia; noţiunea centrala referitoare la arta poetica era formulata în Lege: „orice vers care este repetat îndeajuns de mult devine cel mai dulce poem". Din motive de acest gen, poezia noastră clasica era foarte simpla. La fel se întâmplă cu toate artele. Profesorul rostea un anumit vers din Lege. Apoi trebuia ca toţi să-l repetam împreună, deseori timp de patru ore. Cu cât îl repetam mai mult, cu atât mai mult ne plăcea. Fără să fie nevoie s-o spunem, ideea compunerii unui nou vers nu ne venea vreodată în minte. De ce ar fi vrut cineva să inventeze un nou vers, când toată perfecţiunea poetica era deja conţinută de Lege?

În mod similar ni s-au prezentat toate artele. De obicei ne era prezentat un model pe care trebuia să-l imitam. De exemplu, o statuie reprezentând un zeu sau un simbol tradiţional luat din Lege. Toţi elevii trebuiau să reproducă acel model. Cu cât mai mare era apropierea de realitate a reproducerii cu atât era realizata de un artist mai bun. Pentru ca Legea zicea: „Ce realizare mai sublima poate fi în viaţa unui sculptor decât copierea perfecta a statuilor tuturor celor 84 de zei?"

Fiecare arta şi fiecare disciplina generală avea canoanele sale, reguli care fuseseră stabilite cu mult, mult timp în urmă, dar nu de vreo fiinţă umană ci de divina revelaţie a Legii. Cea mai măreaţă realizare umană era sa poţi aspira la putinţă de a reproduce perfect modelele codificate ale Legii. Prin aceasta nu numai ca ajungeai pe

culmile frumuseţii dar, mult mai important, ajungeai să înţelegi esenţa Legii în care putea fi găsită întreaga înţelepciune a lumii.

Înveliţi în coconul minunat de sigur al Legii, am crescut fără frica. Nu exista vreo îndoială sau vreo ezitare – doar cărări sigur de urmat. Pentru fiecare întrebare exista deja un răspuns formulat. Pentru fiecare situaţie exista un răspuns codificat. Pentru fiecare fiinţă umană exista deja un destin trasat. Şi, mulţumită sistemului de caste, toţi îşi ştiau exact rolul în regat. Nu era nicio schimbare lucrurilor, nici măcar nu era nevoie de vreo schimbare. Cu mii de ani în urma regatul îşi începuse existenta prin revelaţia divină a Legii lui Melchisedek şi nu era bucurie mai mare decât perpetuarea canoanelor Legii.

Au trecut ani şi am asimilat încetul cu încetul partea din Lege pe care membrii castei mele o ştiau. Tatăl meu era un slujitor public ceea ce însemna ca educaţia mea trebuia să continue pana ce împlineam câţiva zeci de ani sau poate chiar mai mult, dacă aş fi putut trece dificilele examinări ce erau conduse de cei mai înalţi funcţionari din administraţia regatului.

Testele acestor examinări au început atunci când eu aveam 13 ani şi includeau, bineînţeles, recitarea unor lungi pasaje din Lege. Acest lucru nu reprezenta o provocare pentru mine şi colegii mei pentru ca memoria noastră era fenomenala, specifica poporului atlanteean. Trebuia doar să auzim o singură dată vreo 200 de versuri şi le puteam reproduce fără niciun efort şi fără nicio greşeală.

Dacă înţelegeam sau nu sensul pe care îl conţineau versurile era, bineînţeles, complet irelevant. Era important doar ca versurile să rămână întipărite în memoria noastră astfel încât să le putem recita oricând. Oameni cât de cât educaţi ştiau zeci de mii de versuri ale Legii; doctorii în Lege ştiau sute de mii! Dar era imposibil pentru cineva să ştie întreaga Lege, o tradiţie orală compusa din milioane de versuri ce fuseseră transmise din generaţie în generaţie încă de la începuturile regatului. A deveni un slujitor public era o misiune extrem de dificila pentru ca necesita învăţarea modului de a face fata unei mari varietăţi de situaţii. Pentru fiecare situaţie cineva trebuia să găsească versul din Lege care se potrivea cel mai bine astfel încât să poată fi desluşit cursul acţiunii. Acest fapt necesita o inteligenţă superioara. Faţă în faţă cu o situaţie pentru care nu se putea folosi niciun vers al Legii, oamenii obişnuiţi deveneau neputincioşi. Stăteau în picioare nemişcaţi, cu ochii goi, deconectaţi de la realitate.

O parte din procesul de selectare pentru o educaţie înalta erau testele prin care ne confruntam cu o serie de situaţii sau probleme noi. Cei ce încercau să rezolve problema în loc să stea nemişcaţi cu privirea fixa şi absenta, erau consideraţi excepţional de talentaţi. Pentru a trece testul nici măcar nu trebuia să rezolvi problema. Aceasta ar fi cerul inspiraţie divina la un nivel care nu se aştepta de la copiii şcolari. Tot ceea ce aveam de făcut era sa demonstram ca nu deveneam blocaţi, nu rămâneam perplecşi şi nu ne scărpinăm prostiţi în cap.

Mulţumită Lordului Melchisedek, am trecut testul. Am fost declarat corespunzător pentru o alta şcoală. Am fost pregătit pentru un examen de o dificultate extrema: marea competiţie de recrutare a slujitorilor administraţiei regelui. Această confruntare se adresa vârstei de 17 ani sau 18 ani, după 4 ani de pregătire intensa!

În aceasta noua şcoală, studenţii – şi profesorii! – erau mult mai deştepţi şi mai isteţi iar clasele conţineau o varietate mare de subiecte, necunoscute mie până atunci. Includeau: istoria Legii – o disciplina uşoară care explica de ce şi cum Legea a rămas neschimbata; Legea Castelor; mantrele politice şi alte arte legale; cunoaşterea zeilor şi principalele ritualuri ale Legii (dar fără practica lor, pe care numai preoţii o îndeplineau); retorica legala şi chiar, în ultimul an, câteva lecţii de politica.

2.3. CUM A DISPĂRUT MUZICA DIN VIAŢA MEA.

Dintre toate subiectele, exista unul care ma bucura cel mai mult: muzica. Aparţinând unei caste de slujitori publici, a deveni muzician nu era una dintre opţiuni. Dar, fiind foarte talentat, îmi plăcea să iau muzica drept o recreere – un lucru legal pentru un servant public. Dar, în ciuda tuturor eforturilor mele, am avut un succes limitat în reproducerea ritmurilor şi melodiilor pe care mi le cantau profesorii.

Ambiţia mea muzicala a suferit un şoc atunci când am împlinit 15 ani. Am primit o lecţie de la un profesor plin de compasiune care, văzând naiva mea aspiraţie către titlul de maestru al unui instrument, a decis să-mi dea nişte meditaţii ce i se păreau foarte necesare.

Stăteam într-o grădina exterioara din principala clădire a şcolii. Bătrânul om canta cu nişte bete din lemn, unul dintre cele mai populare şi tradiţionale instrumente în muzica atlanteeana. Stand în faţa mea, bătea uşor cu beţişoarele.

„Acesta este numit monoton" explica el. „Este unul dintre cele mai profunde stiluri muzicale pe care le-am primit de la Lordul

Melchisedek prin Lege".

Fascinat, am lăsat ritmul să coboare adânc, în mine.

În timp de cânta, profesorul îmi explica în continuare: „Legea spune – frumuseţea muzicii nu sta în ceea ce urechile pot auzi, ci în ceea ce sufletul poate simţi şi piesele superioare sunt cele care induc percepţia armoniei sferelor".

După ce a cantat în faţa mea un timp, bătrânul profesor mi-a pus betele în mâna şi m-a invitat să-l imit.

Clic. clic „Nu", spuse el. „Încearcă din nou!"

Clic. clic „Nu. Încearcă din nou!" Clic. clic.

„Nu! Încearcă iar", a spus din nou şi lecţia intru Lege continua iar şi iar. Nu era deloc plictisitor. Din nefericire, după multe încercări, bătrânul profesor a decis că nu merită să continui – fără să se enerveze.

„Poate, după toate acestea, vei fi în stare să ai mai mult succes dacă încercăm un instrument mult mai sofisticat", decise el. „Aşteaptă-mă, în spiritul Legii, aici", a spus şi a intrat în clădire.

Să aştept în spiritul Legii nu era niciodată o problemă. M-am uitat şi am contemplat ceţurile, golindu-mi mintea.

Când s-a întors avea cel mai incredibil de frumos instrument pe care-l văzusem vreodată. „Acesta este numit oala cu capac şi lingura", spuse el cu veneraţie. „Este cel mai înalt mod de slăvire a Legii".

Apoi a stat în faţa mea şi a început să cânte o melodie magica. „Bang-ting – tine, bangting-ting.

Nu auzisem niciodată ceva asemănător. Acest om era un mare artist! Vrăjit de armoniile muzicale, am fost transportat atât de sus încât am pierdut complet legătură cu planul fizic. Am avut o viziune, dar era neclara, ca o ceata de lumina de dincolo de nori. A căpătat ceva materialitate într-un vis meu pe care nu mi l-am amintit niciodată.

Profesorul de muzica m-a adus la realitate trăgându-mă de braţ. „Nu vrei să încerci şi tu?"

Plin de respect, am luat marele şi greul instrument: într-o mână ăla cu capac şi în cealaltă, lingura.

„Nu", a spus, lingura trebuie să fie ţinută în mâna dreapta".

După ce am ezitat un moment, am pus marea oala pe podea şi am luat lingura în mâna dreapta, oala în mâna stângă iar apoi, păstrând în minte ritmul, am lovit instrumentul.

Clang. clang.

„Nu, încearcă din nou!” Clang. clang.

Am făcut multe încercări. De fiecare dată bătrânul profesor repata: „Nu, încerca din nou”.

După o lungă perioadă de efort, s-a întâmplat un miracol: bang. clangelang. bang. clang-clang.

„Eşti pe aproape. Încearcă din nou”, a spus bătrânul cu speranţa în priviri.

Sunetul era atât de minunat încât m-a transferat iar în înalt şi am pierdut legătura cu corpul meu fizic. Un moment mai târziu am fost tras înapoi în regat de un ţipăt de durere venind dinspre profesorul meu.

„Orlon, fiul lui Orlon! Idiot intru Lege!” a strigat bătrânul spre mine cu expresia corespondenta intru Lege întipărită pe fată. Privind în jos, am realizat că-i scăpasem marea oala pe picior.

Mi-am forţat mintea să caute un vers din Lege apropiat de această situaţie, dar nu am găsit niciunul.

După acest incident nefericit nu mi s-a mai dat voie să studiez instrumentele muzicale, mi s-a permis doar să cant. Dar maeştrii în muzica ai şcolii au decis curând ca vocea mea avea lipsa calităţile cerute pentru a canta gloria Lordului Melchisedek şi, de dragul Legii, a fost de preferat să mă focalizez doar pe intonarea imnurilor.

2.4. CRESCÂND INTRU LEGE.

Anii au trecut. Am crescut în Lege. Orizonturile mele erau însoţite de o fericire graduală. Legea lui Melchisedek nu era bazată pe restricţii. Nu exista o lista lunga cu ceea ce aveai voie să faci şi ceea ce nu, sau cu pedepsele ce se aplicau celor ce nu o respectau. Era exact opusul. aşa cum spunea un vers al Legii: „Prin Lege, un cizmar poate fi cizmar, un pastor poate fi pastor”. Legea arata ce lucruri trebuiau făcute şi cum. Fiecare acţiune era codificată strict şi precis. Cu cât mai multe versuri ştia cineva, cu atât mai multe putea face. şi invers, sălbaticii care trăiau pe ţărmurile îndepărtate şi care nu ştiau nimic din Lege, erau neputincioşi. Îşi petreceau zilele vegetând aşezaţi pe nisip, cu greu reuşind să se hrănească.

Un fragment din Lege care m-a bucurat la şcoală a fost Legea Castelor. Ea spunea ca fiecare casta are culoarea sa. Fiecare casta purta numai un singur tip de haine. Mulţumită Lordului Melchisedek, acest lucru i-a salvat pe oameni de coşmarul fiecărei dimineţi în care ar fi trebuit să se hotărască cu ce să se îmbrace. Astfel, o persoană educata

putea şti imediat din ce casta face parte cineva după îmbrăcămintea. Ştiindu-le casta, puteai să-i tratezi pe oameni într-un mod corespunzător. Cuvintele de salut pentru oricine erau: „Slava Lordului Melchisedek!", la care cealaltă persoana trebuia să-ţi răspundă: „Toată gloria Lordului Melchisedek!". Dar intonaţia diferenţia totul, ea fiind în funcţie de castele cărora aparţineau cei doi oameni. Astfel, de exemplu, Legalii Cizmari Isteţi din SE Sheringai slăveau pe Lordul Melchisedek cu o tonalitate de 4 ori mai joasa la a 4-a silaba şi cu un ton şi jumătate mai înalt la cea de a 7-a silaba, în timp ce Legalii Cizmari din E şi SE Sheringai făceau exact invers, cu excepţia momentului în care adresarea se făcea unui membru din propria casta, iar în acest caz regula era sa foloseşti sferturi de ton ascendent pe toate silabele, fără accentuări, dar asta nu şi atunci când te adresai unui om mai bătrân – aici inflexiunile ascendente trebuiau să fie accentuate. Era simplu. Membrii castelor înalte aveau reguli cu mult mai sofisticate, cu un fel particular de a saluta fiecare casta în parte şi cu moduri diferite de salut între membrii castei proprii în funcţie de anotimp. Erau sute de caste principale şi mii de subcaste – de aceasta Legea Castelor avea o topica atât de fascinant de studiat. Bineînţeles, trebuiau ani întregi de efort. Dar ce recompensa te aştepta la final! Oricând interacţionai cu cineva exista o adevărată şi profunda satisfacţie în cunoaşterea modului de adresare în exact modul prescris în Lege de către Lordul Melchisedek la începutul regatului.

Acest privilegiu, fără a mai fi nevoie s-o spun, era rezervat membrilor celor mai înalte caste. Oamenii mai puţin educaţi abia ştiau doar câteva moduri de slăvire a Lordului. Pentru a judeca nivelul educaţiei unei persoane tot ce aveai de făcut era sa o saluţi şi să asculţi în ce mod îţi răspunde „Toată gloria Lordului Melchisedek! Acest răspuns îţi spunea totul despre originile sale.

În anii mai mari, în şcoală se punea mare preţ pe capacitatea unui elev de a nu rămâne şocat în faţa unei situaţii noi. Aceasta capacitate era obţinută prin dobândirea unei perspective mai largi asupra Legii, prin completarea învăţării preceptelor Legii cu studiul multelor ei faţete. În anii de pregătiri pentru marea competiţie, profesorii care aveau grija de copii erau oameni de un calibru diferit. Vorbeau puţin mai repede şi aveau, cu siguranţă, o anumită lumina în priviri. Întrebau multe lucruri, chiar şi lucruri descumpănitoare pentru studenţii ce nu învăţaseră încă răspunsurile. Şi, uneori, dădeau dovada

de un adevărat simt al umorului (o calitate total absenta la majoritatea poporului Atlanteean).

Pentru mine, din toate subiectele, cel care mă punea pe gânduri era politica. Studiile adevărate de politica începeau la un stadiu avansat şi erau numai pentru cei care treceau de marea competiţie. Eu nu am învăţat niciodată cu adevărat acea arta ciudată. Dar puţinul pe care a trebuit să-l îndur a rămas întotdeauna o mare nelămurire pentru mine.

Arta politicii întorcea pe dos conceptele fundamentale ale Legii. În mod normal, când era faţă în faţă cu o situaţie noua, o persoană învăţată putea interpreta înţelepciunea Legii pentru a decide cursul unei acţiuni. Dar nu şi consilierii politici! Oricât de ciudat ar putea suna, misiunea lor era exact opusul. Un print sau un înalt demnitar cauta argumentul Legii după ce luau o decizie. Misiunea consilierilor era să găsească versuri din Lege care să justifice decizia respectiva.

Îmi voi aminti întotdeauna de totala mea stupefacţie atunci când, în timpul uneia dintre primele mele lecţii în politica, un profesor mi-a cerut: „Prinţul ţinutului Câmpiilor.

Vestice a decis să scape de soţia sa care-i dăduse opt fiice şi niciun fiu. Găseşte versurile Legii care argumentează aceasta şi care demonstrează ca el are dreptate". „Oh, Lord Melchisedek!" am exclamat eu. „Este groaznic! Aceasta femeie va fi". „Orlon, fiul lui Orlon!" m-a întrerupt profesorul pe un ton foarte grav. „Aceste remarci sunt complet irelevante! Suntem aici pentru a discuta Legea!"

Am oftat şi am continuat cu un vers din repertoriul meu nu prea impresionant. „Un bărbat trebuie să împlinească Legea tatălui său" am sugerat eu după un moment.

„Mm". Profesorul meu nu părea impresionat.

„Un print comanda şi nu ia ordine de la nimeni", a sugerat un student. „Da!" aproba profesorul, „acest vers este mult mai bun".

„Cea mai înaltă datorie a unui print este să sigure o pace durabila în regat. De aceea, pentru ca acest lucru să fie îndeplinit, el trebuie să aibă un fiu, fiu care să-l succeadă la tron", a spus un alt student.

„Excelent de legal!" a spus profesorul ridicându-şi degetul arătător. „Este exact ceea ce ar spune un consilier înţelept. Aceasta demonstrează foarte clar ca prinţul nu are alta alegere legala decât aceea de a scăpa de sotia lui". S-a întors către mine. „Acum, Orlon, să

presupunem că eşti cel care o sfătuieşte pe sotia prinţului. Cum ai putea demonstra ca Legea comanda prinţului să stea cu ea?”

De data aceasta, am rămas şocat. Credinţa mea în Lege primise o lovitură zdravănă. Niciodată înainte nu suspectasem faptul ca oamenii s-ar putea juca după bunul plac cu adevărurile ei sacre şi că le-ar putea manipula pentru avantaje personale. Acest lucru era atât de contrar tuturor lucrurilor care-mi fuseseră predate la şcoală încât tot ce am putut face a fost să-mi fixez privirea goala în ceţuri şi să rămân blocat.

De fapt, era şi mai rău. În câteva cazuri mai dificile, nu era posibila găsirea unor versuri din Lege care să justifice deciziile monarhului. Atunci, sfătuitorii politici foloseau o tehnică de zăpăcire a minţii: ei tăiau versuri din Lege şi le recombinau într-o manieră care se potrivea perfect nevoilor monarhului. Peste toate acestea, se justificau citând versuri fundamentale ca: „ceea ce vine de la Lege este legal”, „Legea este adevărata deci toate părţile ei sunt adevărate”.

Mulţumită Lordului Melchisedek, politica era doar unul dintre multele subiecte pe care le învăţam. Învăţătura ritualurilor îmi era mult mai apropiata. Preoţii satului ma impresionau enorm. Eram întotdeauna fermecat de intonările imnurilor şi de recitarea mantrelor Legii. Spiritul lor vibrant ma umplea de emoţie şi mă minuna. Îi urmam deseori pe preoţi atunci când se duceau să îndeplinească ritualurile de menţinere şi funtionare normala a forţelor Naturii. Aceste practici erau destinate aducerii ploii, fertilizării pământului, sosirii la timp a anotimpurilor, controlului climei în general. Pentru ca făceam parte dintr-o casta de preoţi, nu puteam intona imnurile dar îl priveam. Preoţii, care în acel sat purtau robe de culoarea şofranului, se aşezau în jurul unui mic foc pe care-l aprindeau într-o manieră precisa şi codificată. Apoi, intonându-şi mantrele, turnau picături de ulei în foc. Acest lucru crea scântei de energie în aura focului, scântei care ma transportau într-o stare minunata de conştientă extinsa care ma făcea să pierd contactul cu timpul.

O alta casta cu care-mi plăcea să mă amestec – în limitele impuse de Lege, bineînţeles – era cea a controlorilor spaţiului.

Prima mea întâlnire cu unul dintre ei a avut loc cu prilejul unui accident tragic. Intro dimineaţa, în dormitorul meu, un băiat a fost găsit mort în patul său. Era cel mai bun prieten al meu pentru ca dormea în patul alăturat iar Legea spunea: „vecinul tău să-ţi fie prieten”. Mi-am petrecut toată dimineaţa rugându-mă legal pentru

sufletul său şi plângând, aşa cum scria versul – „Când îţi moare un prieten, roagă-te pentru sufletul lui şi plângi o zi, apoi abandonează-te înaltei înţelepciuni a Lordului Melchisedek”.

Seara, preoţii satului au fost chemaţi şi, după ce i-au examinat corpul, au declarat ca moartea sa nu avea nicio legătură cu vreo boală. Băiatul se pierduse pur şi simplu în timpul nopţii. După cum am aflat, acest lucru nu era un eveniment neobişnuit.

În zilele care au urmat, clasa noastră a fost vizitată de Eterne, unul dintre controlorii ce verificau zona noastră. Controlorii spaţiali erau dintr-o casta speciala a cărei funcţie era mai misterioasa decât a preoţilor. Erau numiţi şi pastorii nopţii pentru că îşi petreceau noaptea călătorind prin întunericul vizibil, cel mai apropiat plan de lumea fizica. Rolul lor era sa salveze oamenii care se avântaseră inconştient prea departe în spaţiile astrale, în timpul somnului. În anumite cazuri, fără cineva care să-i escorteze, ,oile rătăcite erau incapabile de a se întoarce în corpurile lor, astfel ca dimineaţă erau găsite moarte în patul lor. Controlorii îi aduceau acasă pe cei rătăciţi şi le transmiteau un impuls care-i făcea să se trezească.

După moartea prietenului meu, Eterne a început să aibă o atenţie speciala pentru cei din clasa mea. Când mă trezeam dimineaţa îmi aminteam deseori ca ma întâlnisem cu el pe timpul nopţii. El considera ca ma îndepărtam prea mult şi mă sfătuia sa ma întorc. Credea ca intenţionez să explorez îndepărtatele regiuni ale întunericului vizibil – o idee care nu mi-ar fi trecut prin cap niciodată. Cu timpul, am învăţat de la el cum să-mi petrec nopţile în astralul apropiat în loc să alunec foarte departe. Pentru a-i mulţumi, din când în când îl vizitam acasă sii duceam flori.

Controlorii spaţiali nu erau numai iubiţi şi apreciaţi pentru serviciul lor ci se bucurau şi de un mare prestigiu. Circulau multe istorii despre puterile lor secrete şi despre ciudatele întâlniri pe care le aveau uneori în timp ce călătoreau în spaţiile astrale îndepărtate. Când îl vizitam pe Eterne obişnuiam să stau ore în şir, absorbit de ceea ce el povestea despre munca lui. Mi-a spus despre locuri uimitoare pe care le explorase în întunericul vizibil şi despre câţi rătăciţi salvase de la o moarte sigura. Şi-mi vorbea despre sufletele celor morţi pe care le întâlnea uneori în drumul lor către lumile spirituale – lumi care erau atât de depărtate încât nu se puteau vedea vreodată nici măcar din cel mai înalt nivel al întunericului vizibil. Mi-a spus, de asemenea, povesti

fantastice despre mari preoţi şi preotese care au călătorit mult mai departe decât el şi au cercetat sfere incredibile aflate cu două, chiar trei nivele deasupra întunericului vizibil.

În timp ce el vorbea, eu stăteam cu ochii larg deschişi, plini de admiraţie şi respect. şi habar nu aveam ca voi sfârşi prin a fi antrenat de cel mai puternic controlor de spaţiu din regat – un Vultur Alb, o femeie cu fenomenale abilităţi pentru călătorit, o femeie pentru care întunericul vizibil era un spaţiu aflat în zona cea mai joasa a sferelor în care călătorea.

2.5 MAREA COMPETIŢIE.

Una din orele la care aveam mari dificultăţi era cea de educaţie fizica. Uram alergatul. Legea spunea ca un om din casta mea trebuia să fie în stare să alerge astfel încât să-şi poată servi stăpânul într-un caz de urgenta, deci am suportat răbdător orele de educaţie fizica. Dar exerciţiile fizice, nu numai alergarea, erau profund împotriva naturii mele. Probabil că aveau legătură cu faptul că, în pofida înălţimii mele, eram extrem de slab şi de vulnerabil la toate formele de boala şi răceala.

Odată, în mijlocul unei ore de sport care presupunea să urci şi să cobori nişte scări, a venit la mine profesorul de educaţie fizica. Eu stăteam în vârful scării trăgându-mi răsuflarea şi amintindu-mi cât de dureros fusese un episod ce se întâmplase cu luni în urmă, când fusesem fugărit de o vaca pe un câmp imens.

Profesorul s-a oprit în faţa mea şi m-a privit o clipă cu o expresie ciudata întipărită pe fată. „Eşti norocos, Orlon! În ţinutul nostru, slujitorii publici nu iau parte niciodată la operaţiuni de război. Îţi poţi imagina ce s-ar putea întâmpla dacă ar trebui să lupţi împotriva gigantelor Nephilimi?”

M-am chinuit să aflu cel mai potrivit vers din Lege. „Lupta cu Spiritul, om intru Lege!” „Da, dar Spiritul vine la cei puternici, Orlon”, recita el. Am dat din cap, cântărind profunzimea acelui vers.

Apoi, profesorul şi-a pus mâna pe umărul meu şi a spus: „Cel care va trece de marea competiţie va primi o sotie frumoasă”.

Am tresărit întrebadu-mă ce vrea să spună.

„Ar fi bine să te străduieşti, Orlon, fiul lui Orlon”, a spus el zâmbind. „În caz contrar, ce slujitor public ţi-ar da fiica de sotie?” „O soţie?” Mi-am întors privirea către ceţuri şi am rămas şocat.

Când mi-am revenit în fire, profesorul de educaţie fizica plecase

deja. După acel episod nu mi-a mai vorbit niciodată.

Majoritatea celorlalţi profesori pe care-i aveam erau mult mai prietenoşi. În acest ultim an de pregătire, ei încercau să trezească spiritul competiţiei în studenţi. Asta nu era o misiune uşoară, mai ales în ceea ce mă privea pe mine. Odată, după un test de istorie a Legii pe care-l făcusem destul de bine, un profesor mi-a spus: „Excelent de legal, Orlon! Dacă te vei descurca aşa şi la marea competiţie, ai putea ajunge să slujeşti pe însuşi prinţul Sheringai!"

Am dat din cap. Conform retoricii legale, intonaţia propoziţiei lui indica faptul ca nu trebuia să răspund nimic ci doar să zâmbesc politicos.

„Nu ţi-ar place să devii un om important al cărui sfat să-l ceară şi familia regală, Orlon?" a întrebat profesorul.

Am devenit gânditor, întrebându-mă ce aş vrea să devin.

„Ai fi bogat. Ai avea o sotie frumoasa şi o casă mare cu mulţi servitori. Toată lumea din satul tău natal te-ar respecta".

Am rămas tăcut. Nu-mi mai vizitasem satul natal de ani întregi. Nici măcar nu ştiam dacă părinţii mei mai trăiau.

„Ce poziţie ai vrea să ocupi în administraţia ţinutului Sheringa?" a întrebat profesorul.

„Mi-ar plăcea să-l reprezint pe print în alte ţinuturi", am răspuns.

„Mm". profesorul avea o expresie de îndoială întipărită pe fată. „Ţi-ar place cu adevărat să călătoreşti?"

Am aprobat din cap. Călătoritul era unul dintre lucrurile pe care poporul atlanteean le ura cel mai mult. Nu implica numai pierderea confortului căminului lor dar necesita şi adaptarea la un climat nou şi, uneori, la evenimente aparţinând unui alt stil de viaţă. Totuşi, din motive ciudate şi greu de înţeles, călătoritul era ceva care, pe mine, ma atrăgea.

„Ei, în acest caz, Orlon, trebuie să te descurci foarte bine în marea competiţie", încerca profesorul să mă impresioneze. „Prinţul nu-şi alege prea mulţi ambasadori".

Mi-am luat o mina hotărâtă aşa cum cerea retorica Legii în cazul primirii unei vesti de felul acesta. Dar necesitatea de a obţine un punctaj cât mai mare la marea competiţie nu îmi era atât de evidenta pe cât era celorlalţi studenţi care păreau să fie nerăbdători să ocupe funcţii cât mai înalte în administraţia regala.

În lunile ce au precedat marea competiţie, mulţi dintre colegii mei au început să dea semne de nervozitate. Totul a rămas în limitele unei moderaţii legale şi totuşi nu era nicio îndoială ca perspectiva necesităţii absolvirii testelor critice avea un mare impact asupra tuturor. Au început să discute chestiuni care nu le veniseră în minte până atunci, de exemplu, ce poziţii ar vrea să ocupe şi ce fel de sotie intru Lege le-ar plăcea. Atunci când vorbeau, aveau tendinţa de a folosi câteva fraze principale şi îşi alegeau versurile din Lege cu mare isteţime. Unii dintre ei, ale căror ambiţii îmi păreau nefireşti, fie studiau după ore, fie se angajau în dezbateri, perfecţionându-şi retorica pentru examinarea finala. În sfârşit, marele eveniment a sosit!

Competiţia urma să aibă loc în oraşul Sheringa, capitala ţinutului în care veneau sute de studenţi din toate colţurile ţării. Cu câteva zile înainte de a ne părăsi şcoala a avut loc o mare ceremonie în timpul căreia studenţii intru Lege şi-au exprimat recunoştinţa pentru cei care le fuseseră profesori. Un grup de preoţi a cantat imnuri timp de câteva ore. Apoi profesorii s-au aşezat într-un şir şi fiecare stundent, unul după altul, a venit şi a mulţumit fiecărui profesor în parte, repetându-le acelaşi vers al Legii, pronunţat pe un ton rezervat şi moderat de trist. Bineînţeles, Lordul Melchisedek era slăvit înainte, în timpul şi după aceste schimburi legale atât de emoţionante. Studenţii au mulţumit, de asemenea, Pământului şi Copacilor pentru sprijinul lor dezinteresat. În final, şi-au mulţumit unul altuia şi ceremonia s-a terminat cu un banchet intru Lege la care au fost cu toţii invitaţi pentru a se bucura din nou la gândul anilor frumoşi ce urmau să vină. Imitând modelul celor de dinaintea lor pentru cea mai mare glorie a Lordului Melchisedek – la ce destin mai măreţ că acesta ar fi putut visa?

Fericiţii adormiţi!

Nici măcar nu bănuiau ca lumea lor era pe cale să intre în colaps.

— Astfel se termina Cartea Fericiţilor Adormiţi – 3. Cartea chemării destinului

3.1. CHEMAREA DESTINULUI.

Marea competiţie era formată din patru parţi. În prima parte, candidaţii trebuiau să treacă de diferite examinări. Trebuiau să-şi demonstreze cunoaşterea în Lege şi să susţină recitarea imnurilor, niciuna dintre aceste probe nepunându-le vreo problemă celor

pregătiţi corespunzător. Apoi, candidaţii treceau printr-un tir de întrebări legate de situaţii practice precum: întâlnirea cu un slujitor public sau aplicaţii ale diferitelor reguli ale administraţiei. De fiecare dată, provocarea era găsirea unui anumit vers din Lege care făcea lumina în problema respectiva şi sugera un anumit curs al acţiunii. Total neaşteptat, eu însumi m-am surprins bucurându-mă de întregul exerciţiu – mult mai mult decât în lunile de pregătire. Spre deosebire de colegii mei, eu aveam o foarte mica dorinţă de a deveni o parte din administraţia regatului. Trebuia să fiu sigur că nu va trebui să alerg niciodată şi, cu orice preţ, că nu voi mai avea de-a face deloc cu vitele. În afară de asta, nu-mi pasase niciodată cu adevărat dacă terminam devenind un Mare Intendent al Legii în timpul Implementărilor Administrative, un Ataşat Mediocru ca Reprezentant al Legii Princiare sau orice altceva intru Lege. Nefiind preocupat de obţinerea unui punctaj mare eram într-o dispoziţie relaxata şi liniştită. Ma abandonasem înaltei înţelepciuni a Lordului Melchisedek, punându-mi destinul în mâinile lui. Dar, pe măsură ce zilele treceau, atmosfera vibranta a examinărilor a început să-mi placă din ce în ce mai mult. Examinatorii erau ascuţiţi la minte şi creau o certa stare de alerta care ma ajuta să gândesc mai limpede şi mă făcea să mă simt mai viu decât ma simţisem vreodată.

Astfel ca, după prima săptămână, când am tras concluzia ca nu mă voi afla printre cei 12 care vor fi eliminaţi, am fost cuprins de o fericire copilărească. Eram curios – o medie curiozitate intru Lege – să văd ce se va întâmpla în restul competiţiei.

A doua parte nu numai că era cea mai dificilă dar era şi cruciala pentru întregul proces de selecţie. Din cei 600 de candidanţi rămaşi, numai 100 treceau în cel de-al treilea stadiu al competiţiei.

Testul a avut loc într-o pădure din apropiere. Urma sa dureze toată ziua. Candidaţii erau separaţi în grupuri mici, scopul fiind ajungerea la un loc sigur ascuns în pădure. Pentru a ne găsi calea trebuia să trecem printr-un număr de puncte de verificare în care ni se puneau întrebări şi ni se indica direcţia, în funcţie de acurateţea răspunsurilor noastre. Cursa a început în zori şi s-a terminat la mijlocul nopţii. Am fost avertizaţi ca mulţi dintre candidaţi nu vor rezista pana la redez-vous-ul final. Mai mult, unii dintre noi şi-ar fi putut pierde viaţa la întâlnirea cu gardienii puternici care păzeau podurile ce treceau peste micile pâraiaşe ce traversau pădurea. Toţi

prietenii mei priveau această cursă ca pe încercarea vieţii lor, un eveniment major care ar fi putut să le pecetluiască destinul. Nervos în limitele legale, am început cursa în zori. Făceam parte dintr-un grup care mai includea încă cinci prieteni de şcoală. Noi eram doar unul dintre cele 100 de astfel de grupuri de studenţi de la diferite scoli din ţinut şi din alte locuri de unde mulţi veniseră să concureze, încercând să-şi asigure un viitor strălucitor. Ne-am început testul la marginea pădurii şi am plecat să căutăm primul dintre punctele de verificare.

Mergeam de vreo jumătate de oră când am auzit o voce chemându-ne: „Hei, pe voi vă strig, legalilor! Veniţi să mă ajutaţi!”

Ne-am oprit. Omul care ne strigase stătea îngenuncheat lângă un copac, alături de o fetiţă şi de o femeie. Femeia era întinsă pe pământ şi se afla în stare de inconştienţă. Fetiţa stătea alături de ea. Amândouă purtau rochii gri, aceasta indicând faptul ca aparţineau unei caste inferioare şi nu aveau voie să se amestece cu alte caste, cu excepţia cazului în care Legea cerea aceasta. Omul purta o roba maronie care nu era de genul celor folosite în ţinutul Sheringai.

„Veniţi repede!”, a strigat omul. „Am nevoie de ajutorul vostru pentru a salva aceasta femeie”.

Prietenii mei au continuat să meargă. Cine ştie din ce motiv, am ezitat. poate ca din compasiune. Dacă aceasta femeie era bolnava, nu era asta vrerea Lordului Melchisedek? Dar era ceva în vocea acelui om care m-a mişcat în profunzime. Am mers câţiva paşi către el, admirându-i lunga roba cafenie. Era probabil călugăr, dar ordinul sau îmi era total necunoscut. Nu i-am putut vedea fata, îi era ascunsa de gluga.

„Orlon”, ma striga unul din prietenii mei, „Nu fi un prost intru Lege! Nu avem timp de pierdut!”

Omul şi-a descoperit capul şi m-a privit. Avea spre 60 de ani şi atitudinea sa inspira demnitate; avea ochii gri-verzui iar parul şi barba îi erau gri-argintiu.

„Intru Lege, repede. Vino aici!” ma chema el din nou. „Ajută-mă să sprijin corpul ei de un copac”.

Prietenii mei dispăruseră în ceata. Dacă i-aş fi urmat, mi-aş fi ratat destinul. Am mers mai depare către acel om. Era total ilogic. Să pierzi timpul în timpul încercărilor marei competiţii era un lucru ilegal şi total prostesc. Conform instrucţiunilor care îmi fuseseră inoculate de-a lungul lunilor de pregătire ar fi trebuit să fug fără să iau nimic în

seamă. Dar ochii acelui om îmi păreau atât de cunoscuţi şi totuşi atât de complet diferiţi de orice văzusem până atunci încât am simţit că trebuie să-l ajut.

„”: Ajută-mă s-o ridic”, îmi spuse el.

Am tresărit de surpriza. Acest om părea foarte educat. Ştia el oare ca un om din casta mea nu avea voie să atingă o femeie din alta casta decât în condiţii legale excepţionale în care-ţi dădea voie Legea?

„Repede!”, comanda el cu intonaţia distincta aparţinând modului de a da un ordin cuiva mai tânăr – folosit în castele înalţe în exact situaţia excepţională în care Legea îmi dădea voie să ating o femeie.

Am carat corpul ei lângă copac şi am sprijinit-o de el. Dar abia dacă ma uitasem la ea, eram prea fascinat de bărbatul acela. S-a scărpinat în barba pentru câteva minute, uitându-se îngrijorat la femeie. A apucat-o de încheieturi şi i-a ţinut mâinile în mâinile sale, cu ochii închişi, ca şi cum efectua un fel de vindecare. În apropiere, fetiţa privea tăcută cu ochii ei mari căprui aţintiţi către femeie. Avea probabil 7 ani. Pentru ca rochia ei avea aceeaşi culoare ca şi a femeii, am dedus că trebuia să fie fiica ei. După un moment, i-am spus bărbatului: „Sir, trebuie să plec”. „Aşteaptă”, a spus cu blândeţe în voce. „Nu am terminat încă”. M-am uitat în continuare la el, întrebându-mă ce se întâmplase de ma impresionase atât de adânc. Părea inteligent, ca un om care conducea examinările în marea competiţie. Dar, era mai mult decât modul cum arata. Interiorul său şi prezenta sa erau cele care ma atinseseră atât de profund – o blândă, delicata prezenta plutind ca un râu intru Lege. După ce am rezistat dorinţei de a pleca, i-am spus iar, după 2 – 3 minute: „Sir, chiar trebuie să plec!”

„E-n regulă, atunci”, a răspuns omul cu voce neutra, cu ochii fixaţi la femeia care era încă inconştienta.

„Rămâi cu bine, om intru Lege!”, l-a salutat eu legal.

Nu a răspuns. Era ocupat să aibă grija de femeie. M-am ridicat şi am început să merg. „Aşteaptă, fiule!” striga el. „Ai uitat ceva”.

Surprins, m-am întors lângă el. Nu vedeam niciun lucru de-al meu uitat pe-acolo. Se uita în ochii mei şi zâmbi. „Vino!”

Dezorientat, m-am dus către el. Când am ajuns lângă el, s-a ridicat. Apoi mi-a luat încheieturile mâinilor în mâinile lui şi şi-a înfipt privirea fixa în ochii mei. „Ia asta cu tine”, spuse. „Vei avea nevoie de ea pentru ceea ce ai de făcut”.

Ce făcea? Întregul meu corp începu să tremure. Vibraţii stranii mi-au cuprins capul, transportându-mă în alt spaţiu. A durat doar câteva secunde dar, orice mi se întâmplase era extraordinar de intens. Îmi lasa încheieturile: „Acum du-te”. Eram atât stupefiat încât mi-au trebuit câteva secunde pana sa ma pot mişca. Apoi m-am întors şi am plecat. De această dată nu m-a chemat înapoi. După câţiva paşi, m-am oprit. Ezitând, mi-am întors capul către el.

‚Du-te”, a repetat. „Trebuie să te grăbeşti”.

Am plecat, reluând cursa. şi atunci. s-a întâmplat un lucru extraordinar. Însufleţit de un spirit nefiresc, am început să alerg. Îngrijorat, m-am oprit imediat. Ce-mi făcuse acel om? Dar nu era timpul să mă gândesc şi să cântăresc ciudata întâlnire. Ajunsesem la un punct de verificare şi doi examinatori începură să-mi pună întrebări. Din nou s-a imtamplat un lucru bizar. Mintea mea a început să opereze mai repede ca niciodată. Le-am răspuns la întrebări cu o viteză care m-a uimit mai mult pe mine decât pe ei. Iar atunci când au spus: „Treci”, am început să alerg din nou. Am ajuns curând la un pod jos ce trecea peste un mic pârâu. Pe mijlocul podului stătea un om uriaş ce ţinea în mâini un par lung. Prietenii mei abia ajunseseră şi ei. Mergeau către el încet şi cu precauţie. Dintr-odată, spre completa lor stupefacţie, omul s-a repezit brusc către ei şi, folosindu-se de parul uriaş, i-a aruncat în apă. Normal că eu m-am oprit precaut acolo eram pentru a-mi găsi inspiraţia în legătură cu repertoriul meu de versuri legale. Am mers înainte pe pod şi am stabilit un contact vizual cu omul acela. A aşteptat impasiv să mă apropii. Fără a mă uita în stânga lui, m-am prefăcut că sunt gata s-o zbughesc într-acolo, ca şi cum aş vrea să-l păcălesc. Omul a simţit imediat impulsul şi s-a pregătit, mişcându-se încât către stânga. Am continuat să merg, uitându-mă fix în ochii lui. Apoi am început să fug ca şi cum aş fi vrut să trec prin stânga lui, pe acolo unde se aştepta şi el să trec. Dar imediat ce a început să învârtă parul, am sărit în dreapta şi am trecut de el. Din cauza inertei grinzi de lemn omul nu avusese timp să schimbe direcţia. Când a văzut că am scăpat, a izbucnit în râs şi, lăsând parul pe braţe, a început să aplaude. Eram atât de uimit de ceea ce reuşisem încât nici măcar nu mi-am făcut vreo grija ca alergam încă. Am continuat să mă mişc pana la următorul punct de verificare.

O forţă imensa era cu mine. Nu am putut înţelege ce era, cum a apărut sau cum s-o controlez. Dar, imediat ce o întrebare îmi era

adresata, puteam imediat vedea răspunsul. Era mai mult decât o voce interioară care vorbea prin propria-mi gura, era o viziune completa prin care am perceput motivele pentru care erau puse întrebările şi fondul legal în care ele trebuiau să fie înţelese. Aceasta m-a determinat să spun lucruri incredibile. De câteva ori, după ce am trecut de punctele de verificare, m-am întrebat: „O, Lord Melchisedek, chiar eu am spus asta?". Am putut simţi cumva personalitatea examinatorilor şi mi-am armonizat răspunsurile cu ea. De câteva ori i-am făcut să şi rada ca şi cum aş fi fost dotat cu un deosebit simt al umorului. Exaltat, am trecut dintr-un punct de verificare într-altul, bucurându-mă cu adevărat de acea expansiune a conştiinţei. Pe la mijlocul zilei, când mai aveam doar 3 puncte de verificare, am fost examinat de un grup de demnitari care m-au privit cu curiozitate. Erau cel puţin 12, iar în fruntea lor era un om înalt a cărui roba era brodată cu simboluri de aur, semne ale extrem de înaltului sau statut în administraţia Regatului Atlantis.

Am trecut pe lângă grupul de demnitari încet şi, gratie Lordului Melchisedek, cu tot respectul pe care îl cerea rangul lor. Apoi am rămas în picioare în faţa lor concentrându-mi spiritul, gata să fac fata unui baraj de întrebări.

Când a văzut strălucirea din ochii mei şi expresia hotărâtă întipărită pe fata mea, înaltul demnitar în roba purpurie a zâmbit. „Pace ţie, prieten intru Lege", a spus el cu intonaţia legală a cuiva ameninţat cu o arma. Demnitarii începură sa rada. Eu am zâmbit politicos aşa cum convenţiile Legii îmi cereau în cazul de faţă.

„Cum te cheamă, prieten intru Lege?" întreabă roba-purpurie. „Orlon, fiul lui Orlon, Sir". „Ei bine, Orlon fiu a lui Orlon, ai terminat probele pe ziua de azi. Acum poţi să mergi să te odihneşti. Ne vom întâlni din nou mâine seară, pentru celebrarea rezultatelor celei de-a doua parţi a competiţiei".

Am rămas împietrit privindu-l cu neîncredere. Era abia mijlocul zilei şi mie mi se spusese că probele durau pana noaptea târziu. Era oare o capcană?

„Poţi să pleci!", spuse omul cu voce prietenoasa.

Fiindcă nu mai aveam grai, demnitarii izbucniră în ras din nou.

Demnitarul cu roba purpurie a tresărit nervos. Brusc, demnitarii s-au oprit din ras.

„Poţi să pleci!", a spus demnitarul din nou, de această dată pe un

ton folosit numai de cei din serviciul Maiestăţii Supreme Regele Atlantisului.

Mi-am înclinat capul cu respect salutându-l legal şi am plecat.

3.2. ILEGAL DE DEPARTE.

Când m-am întors la căminul unde stăteam cu prietenii mei, era după-amiază devreme. Am decis că am nevoie de ceva „odinha legala". M-am dus direct în dormitorul în care nu era nimeni şi m-am întins pe pat. Nu-l puteam scoate pe călugăr din gândurile mele. Cine era? şi ce mi-a făcut? Am să-l mai văd vreodată? Toate aceste întrebări mi se învârteau în cap. Dar, în ciuda exaltării de peste zi, am adormit curând.

Când m-am trezit, după-amiaza târziu, primul lucru care mi-a venit în minte a fost acela că trebuie să-l caut pe călugăr pentru a vorbi cu el. Nu ştiam de ce, dar eram absolut sigur că trebuie să fac asta. Era aproape de apus şi dormitorul era tot gol. Niciunul dintre prietenii mei nu se întorsese din competiţie. Dacă am luat un punctaj bun, într-adevăr? Mi se va oferi un post înalt în administraţia prinţului? Voi fi în stare să aleg cu înţelepciune? Cu îngrijorare, bineînţeles, am decis să aştept rezultatele testului. Urmau să fie anunţate a doua zi dimineaţă. Un impuls profund m-a făcut să tresar. M-am sculat din pat şi am plecat în căutarea călugărului.

Nu aveam nicio idee despre locul unde locuia şi nici dacă mai era în Sheringa. aşa că am decis s-o caut pe femeie. Sheringa era un oraş foarte legal organizat în cartiere în care castele erau strict separate, astfel că era destul de uşor s-o găsesc. Ştiind ca purta rochie gri, am început să caut cartierul ei şi, nu după prea mult timp, am ajuns într-o piaţă mica în care toţi oamenii erau îmbrăcaţi în gri, exact ca ea.

După ce m-am învârtit vreo câteva minute, am recunoscut fetiţa. Se juca cu prietenii ei lângă un stand de fructe. M-a condus la ea acasă şi, de acolo, un băiat m-a condus pe un drum scurt, pana în cartierul unde locuia călugărul.

Era o casă mica acolo unde se termina poteca pustie. Am ezitat înainte să bat la uşă. Ce aş fi putut să-i spun acelui om? Înainte de a mă putea lămuri, călugărul a deschis uşa şi mă salutat: „Slava Lordului Melchisedek, prieten intru Lege!"

„Toată gloria Lordului Melchisedek, înţeleptule intru Lege", am răspuns plin de respect pentru vârsta şi înfăţişarea sa nobila.

De această dată, capul îi era descoperit. S-a uitat pentru un moment la mine iar apoi a zâmbit: „Care ţi-e numele, prieten intru

Lege?". Din nou, ceva din ochii lui şi din prezenta sa m-a zguduit interior. Eram adânc mişcat şi perplex. Am devenit gol şi nu am ştiut ce să-i răspund. El a zâmbit.

„Numele meu este Gervin din Roba Maronie", a spus. „Intra, prieten intru Lege".

„Numele meu este Orlon, fiul lui Orlon", am bâiguit eu şi l-am urmat de-a lungul unui coridor scurt pana într-o cameră goala învăluită într-o strălucire bleu venind de la plasa de mortar legal ce alcătuia pereţii vii.

„Ce vârstă ai, Orlon?" „Am cunoscut 7 primăveri şi 7 toamne", am spus eu în maniera legala.

După ce m-a invitat să mă aşez cu el, m-a întrebat o serie de lucruri despre familia mea, despre casta mea, despre activitatea mea la şcoală şi despre examinările pe care tocmai le depăşisem. Apoi, pentru mult timp, ne-am uitat unul la altul şi nu ne-am spus nimic. Din nou am simţit o bizara vibraţie în cap şi tot felul de alte senzaţii pe care nu le pot explica. Întregul meu corp tremura. Am recunoscut existenta în interiorul lui a aceleiaşi forte ce mă susţinuse pe tot parcursul competiţiei. Apoi, din ceata albăstruie, omul spuse: „Orlon, nu ţi-ar plăcea să mă urmezi şi să devii o parte din templul meu?"

Ameţit şi zăpăcit, am rămas mut. Aceste cuvinte intru Lege erau folosite doar de marii maeştri spirituali atunci când invitau legal pe cineva să devină discipolul lor. Nu mai era nicio îndoială ca Maestrul Gervin era un puternic călugăr. Forţa care ma însoţise de-a lungul competiţiei era dovada clară a dimensiunilor lui spirituale. Deşi auzisem deseori povesti despre maeştrii din afara regatului nostru care veneau la noi pentru a-şi lua discipoli, niciodată nu crezusem ca un asemenea lucru mi se poate întâmpla mie.

Când a văzut expresia mea de stupefacţie, Maestrul Gervin a izbucnit în râs.

„Dar.", am reuşit eu într-un târziu să articulez. „Dar sunt dintr-o casta a slujitorilor publici. Nu pot trăi într-un templu". „Mm". dădu el din cap cu o expresie gravă întipărită pe fată. Apoi zâmbi şi mă lua prin surprindere spunând: „Rams bun, om al Legii". Şi s-a ridicat în picioare, dându-mi de înţeles ca întâlnirea noastră se încheiase.

Dezorientat, m-am ridicat şi eu în picioare şi l-am urmat către uşa de intrare. Când am ajuns lângă uşa mi-a zâmbit şi a repetat mecanic: „Rămas bun, om al Legii". „Rămas bun". am început eu, dar

cuvintele mi s-au oprit în gât. În timp ce el închidea uşa, am strigat: „Aşteaptă, Maestre Gervin".

El a redeschis uşa şi m-a privit cu o expresie neutra pe fată. „Maine dimineaţă vei fi tot aici?" „Poate. Sau poate nu", a spus el privind un copac din apropiere. „Şi unde este templul tău?" „În ţinutul Eisraim", a spus contemplând în continuare copacul.

„Eisraim? Dar este ilegal de departe!" am exclamat eu. Întotdeauna visasem să călătoresc dar numai în ţinuturile aflate la o distanţă cât de cât legala. Sheringa se afla pe ţărmurile estice. Pentru a ajunge la Eisraim trebuia să mergi spre vest şi să traversezi aproape jumătate din continentul Atlanteean. Bărcile îmi făceau rău, chiar dacă navigau pe râuri.

„Destul de departe, da", a spus el uitându-se adânc în ochii mei. şi vibraţia din capul meu începu din nou. Am păstrat contactul de priviri pentru un moment, apoi el mi-a dat finalul salut, „Rămas bun, om al Legii!" şi, cu un zâmbet larg pe fata, a închis uşa.

3.3. NOAPTEA FEBREI.

Era trecut bine de miezul nopţii. Pentru prima oară în viaţa mea, nu puteam să dorm. M-am ridicat în capul oaselor şi am început să contemplu fina strălucire a pereţilor vii din fata mea. Dormitorul era tot gol. Puteam să fac ceva pentru asta? Bineînţeles, cei 49 de colegi nu erau singurii care participau la cursa. Oameni din toate colţurile ţinutului veniseră să concureze. Totuşi, ma întrebam: ce punctaj obţinusem? Dar nu acesta era lucrul care ma ţinea treaz. Adevărul este ca nu puteam să-mi scot din minte imaginea călugărului. Acest om avea ceva. ceva ce nu am simţit niciodată în altcineva, ceva mult mai important pentru mine decât tot ceea ce întâlnisem vreodată. Dar ce era? Să mă duc să vorbesc din nou cu el? şi dacă era deja prea târziu? Dacă plecase deja din oraş? Aveam să-l revăd vreodată? Oare Prinţul Sheringai trimitea ambasadori în Eisraim? Oare trebuia să aştept pana ce actualul ambasador îşi va fi distrus fantoma legala pentru a putea călători până acolo? Şi, oară, punctajul meu era atât de bun încât să permită să devin un atât de înalt funcţionar cum ar fi un ambasador? Şi, pe Lordul Melchisedek, nu putea să se oprească odată acel huruit din capul meu?

M-am întins din nou în pat, m-am întors pe-o parte, mi-am închis ochii şi mi-am şoptit mie însumi: „Noapte bună intru Lege!". Şi dacă el a părăsit cu adevărat oraşul? Dacă nu-l voi mai găsi niciodată?

Voi regreta toată viaţa? Ar fi trebuit să accept invitaţia lui? Dar, fiind un slujitor public, nu aveam voie să trăiesc într-un templu! Cu excepţia, bineînţeles, a cazului în care aş fi devenit un membru al unui ordin de preoţi care recrutau oameni din alte caste. Erau acest tip de caste de preoţi în templul din Eisraim? Eu, preot? Chiar nu puteam să-mi închipui aşa ceva. şi nu ştiam nimic despre templul din Eisraim. Oare ţineau vite pe acolo? Oricum, erau necesare săptămâni pentru a ajunge cu barca până acolo. N-aş fi putut supravieţui niciodată la aşa ceva. M-am întors pe cealaltă parte. şi dacă m-aş duce să vorbesc cu el chiar acum?

Dacă nu exista un motiv bine întemeiat, a bate în mijlocul nopţii la uşa unui om era ceva total ilegal. Excepţie făcea cazul în care casta lui avea reguli speciale. Şi, chiar, de fapt ce era aceasta Roba Maronie? M-am întors iar pe cealaltă parte şi apoi m-am ridicat şi am decis ca, în definitiv, nu ar fi o idee bună să merg să-l vizitez în mijlocul nopţii.

Trei minute mai târziu mergeam de-a lungul străzilor pustii din oraşul Sheringa, înaintând către casa lui. Era o noapte parfumata atlanteeana; lumina Lunii era filtrata prin ceţuri şi crea o atmosferă de argint. Bineînţeles că nu mă duceam să-i bat la uşă. Aceasta ar fi fost împotriva principiilor Legii. Ma hotărâsem ca voi aştepta în faţa uşii primele licăriri ale dimineţii care nu era prea departe. În acest mod nu puteam să-l pierd în cazul în care se hotăra să părăsească casa la primele ore ale dimineţii. Dar ce era cu furtuna asta de gânduri din capul meu? Niciodată până atunci nu mă mai simţisem atât de agitat nelegal. Eram atât de îngrijorat să nu pierd preotul din Roba Maronie încât, la un moment dat, am început să alerg. Când am ajuns la casa respectiva, m-am simţit eliberat. Dar nu pentru mult timp. Dacă acea casa avea o uşă în spate, pe cealaltă parte? Era acesta un motiv suficient de legal pentru a-mi permite ca, la mijlocul nopţii, să bat la uşa? Stăteam în faţa uşii întrebându-mă ce ar fi făcut în aşa situaţie un doctor în Lege? Spre surpriza mea, uşa se deschise. M-am trezit faţă în faţă cu un om îmbrăcat în roba maronie.

A zâmbit. „Slava Lordului Melchisedek, Orlon! Intra", a spus el cu voce blândă. Instantaneu, furtuna din capul meu s-a domolit. M-am simţit liniştit şi limpede. M-a luat în aceeaşi camera goala în care stătusem mai devreme şi m-a invitat să mă aşez cu el în mijlocul strălucirii albastre şi pale ce emana din pereţii vii.

Nu simţeam nevoia să spun ceva. Voiam doar să-i sorb prezenta

pe care am simţit-o mai calda chiar decât atunci când îl întâlnisem mai devreme. Nici el nu a spus nimic. M-a privit doar adânc în ochi şi a zâmbit, făcându-mă să strălucesc în interior de energia sa. Ce era atât de special la el? Inteligenta şi intensitatea ochilor, poate? Când şi-a aţintit privirea maiestuoasa asupra mea părea ca vede o infinitate de lucruri de care eu nu aveam habar. Sau poate era blândeţea şi căldura care radia din inima sa? Am simţit-o atât de neobişnuită şi, în acela şi timp, atât de familiara. Fiind în prezenta lui, m-am simţit total o altă persoană. Dar lumea mea interioara era prea slaba ca să perceapă şi să înţeleagă ceea ce se petrecea cu adevărat.

Aceasta împărtăşire a ţinut mult timp. Apoi, chiar înainte de zori, când pereţii vii au început să strălucească mai tare, Gervin şi-a mângâiat barba cu atenţie şi m-a întrebat: „Ai să mă urmezi, Orlon?”

După ce deja stătusem cu el vreo două ore, ma simţeam mai lucid ca niciodată. Ma simţeam mai sus ca niciodată. Din aceasta postura îmi era clar că vreau să-l urmez. Nu era ceva scurt, ca o revelaţie ci, pentru prima oară în viaţa mea, voiam cu adevărat ceva! Dar nu eram în stare să văd cum s-ar fi putut realiza în mod legal aceasta. „Maestre Gervin, ce se va întâmpla dacă te voi urma?”, am întrebat nerăbdător ca el să-mi sugereze câteva argumente legale pentru care Legea mi-ar fi permis să trăiesc într-un templu.

Răspunsul lui nu a fost deloc aşa cum mă aşteptam. Zâmbi: „O mulţime de surprize şi o mulţime de schimbări groaznice în tine însuţi!”. Cuvintele ‚schimbare şi ‚îngrozitor nu mergeau unul cu altul în cadrul literiei Legii. Ca orice atlanteean normal, am mimat surpriza. Am spus cu greu: „Fiind un slujitor public, ce as putea face în templul tău? Probabil nu as putea trăi între pereţii templelor”.

Maestrul Gervin a izbucnit în râs şi, pentru moment, mi-a fost teamă sa nu mă dea afară din casa aşa cum mai făcuse o dată. Dar el şi-a pus mâna pe umărul meu şi m-a privit adânc în ochi: „Poţi să fii orice! Poţi să faci orice!”

Nu aveam nicio idee despre ce vorbeşte.

„Numai ordinele foarte înalte de preoţi accepta membri din alte caste” am gândit eu. Din ceea ce mi se predase despre Legile Castelor ştiam ca, în temple, nu toate preotesele şi toţi preoţii sunt celibatari. Dar castele celibatare trebuiau să-şi aleagă membrii din alte caste. aşa cum spunea Legea: „Celibatul nu poate fi trecut de la tată la fiu”. Marea majoritate a ordinelor de preoţi, totuşi, recrutau membri din grupuri şi

caste specifice. Dar cele mai înalte ordine de preoţi făceau excepţie de la această regulă. Membrii lor puteau proveni de la oricare dintre înaltele caste din societatea atlanteeana.

„Ai vrea să te alături Robei Somonului (Roba Roz)?" întrebă Gervin.

„Roba Somonului? „am întrebat zăpăcit. Roba Roz era foarte cunoscută. Avea ritualuri puternice – cei din aceasta casta erau maeştri ai Legii în controlul ameninţătoarelor forţe ale Naturii. Comparaţi cu ei, preoţii satului pe care-i admirasem eu atât de mult erau nişte copiii.

„Poţi să fii orice. Poţi să faci orice" repeta Gervin cu o expresie gravă întipărită pe fată.

Încă nu înţelegeam ce vrea să zică, dar eram foarte impresionat de puterea care răzbătea din cuvintele sale.

„Ar hotărî vreodată Roba Somonului să angajeze un slujitor public ca mine" am întrebat.

Gervin strânse din buze: „Cine ştie?! La sfârşitul marii competiţii, lui Orlon, fiul lui Orlon, s-ar putea să i se ofere un post important în serviciul Maiestăţii Sale Prinţul din Sheringa". „Şi dacă îl refuz?" am întrebat nervos. „Nu crezi ca prinţul s-ar simţi ofensat şi ar putea să mă bage la închisoare?"

Din cine ştie ce motiv, în Maestrul Gervin nu părea deloc impresionat de această posibilitate. „Prieten intru Lege, voi avea grija eu de asta. Dar, înainte de a te hotărî dacă ma urmezi sau nu, vreau să te duci să asculţi anunţul cu rezultatele concursului de ieri".

Am păstrat amândoi o lungă perioadă de linişte meditativa. Apoi, ridicându-se, Gervin mi-a sugerat ca întâlnirea noastră luase sfârşit.

3.4. CLIPA COSMICA ÎN CARE LORDUL MELCHISEDEK CHEAMĂ.

Când m-am întors la casa lui Gervin era după-amiază devreme. Anunţul durase ore întregi. Chiar atunci când mă pregăteam să bat la uşă, el a deschis-o. De fiecare dată era doar o coincidenţă? Ma întrebam asta. Dar erau probleme mai urgente de discutat. După un salut legal, am început imediat: „Maestre Gervin".

„Parcă nu mai poţi respira, fiule" comenta el.

„Am fugit tot drumul până aici. Maestre Gervin, ceva. ceva. s-a întâmplat ceva". „Ce s-a întâmplat?" „Am fost nominalizat printre primii 12!" „Intra", zâmbi el. şi m-a dus în camera aceea mica şi goala unde stătusem şi înainte. „Înţelegi ce înseamnă asta?" a întrebat el.

„Asta înseamnă că nu mai trebuie să concurez la a treia parte a competiţiei. Pot trece direct în partea a patra". „Care nu este propriu-zis un concurs ci doar o întâlnire cu ministrul prinţului pentru a decide ce funcţie să-ţi dea".

Urma o tăcere lungă.

Gervin întreba încă o dată: „Mai vrei să mă urmezi, Orlon?"

„Da!", am spus cu siguranţă în glas. Nu era nicio îndoială în mintea mea, era singurul lucru pe care îl doream. „Dar ce am să-i spun ministrului prinţului?" am întrebat nervos. „Dacă le resping propunerea, ar putea să mă trimită la închisoare!" „Asta te îngrijorează?" zâmbi Gervin. „Dar atunci nu este greu de presupus ce se va întâmpla".

M-am întrebat ce presupunea că se va întâmpla.

„Pentru moment trebuie să te gândeşti cu atenţie la viitorul tău". Expresia de pe chipul sau era una serioasă. „Te aşteaptă o carieră strălucitoare în ţinutul Sheringa. Vei deveni bogat şi puternic şi te vei bucura de toate privilegiile rangului tău. Eşti sigur că vrei să renunţi la fructele victoriei pentru a mă urma?"

Nu ştiam ce să spun. Dacă existase vreo victorie, cu siguranţă fusese toată a lui. Fără forţele pe care mi le insuflase în interior n-aş fi putut niciodată să obţin aşa un scor.

Maestrul Gervin aştepta un răspuns, vedeam asta chiar pe fata lui. De aceea am început să caut prin repertoriul meu legal un vers care să se potrivească la ceea ce simţeam. După un timp destul de lung, am spus: „Toată slava învăţătorului!"

Gervin a răspuns prin cel mai magnific zâmbet pe care-l văzusem vreodată. A iluminat întreaga camera. M-am simţit fericit.

Dar Gervin a devenit grav din nou. M-a avertizat: „N-o să fie uşor să mă urmezi, Orlon".

De acest lucru îmi dădusem seama deja. Ce îi voi spune ministrului prinţului? Cel puţin aveam 10 zile să mă pregătesc pentru întâlnire. Dar în fiecare seară avea loc cate o sărbătoare în care cei ce reuşiseră în a doua parte a competiţiei erau gratulaţi de către un reprezentant al Regelui Atlantisului. Ce era de făcut? Să pretind ca nu s-a întâmplat cu mine nimic sau să risc să insult demnitarii de cel mai înalt rang refuzându-le onorurile?

Gervin dădu încet din cap ca şi cum îmi citea gândurile. „În viitor vor fi probe mult mai grele decât acestea, Orlon".

Am dat afirmativ din cap cu gravitate aşa cum îmi comandau principiile retoricii să fac în astfel de cazuri dar neavând nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

Pentru mult timp, Gervfin s-a uitat adânc în ochii mei. Părea că îmi citeşte sufletul, dar nu aveam percepţia a ceea ce vedea. Apoi m-a luat mâinile şi zâmbetul lui a luminat din nou încăperea, făcând să strălucească licărirea albastra a pereţilor vii.

Am simţit în mine, adânc, ca ma acceptase.

Din acel moment totul a început să se mişte repede, ca într-un vis. Spre imensa mea uşurare am aflat ca Gervin fusese invitat la ceremonia din acea seara. Astfel că am mers împreună şi m-a sfătuit ce să spun şi cum să mă comprt atunci când va fi strigat numele meu.

Gervin m-a instruit să nu mă întorc la cămin. Mi-a explicat asta printr-un vers din Lege: „Pentru a face un pas, păşeşte cu pas mare înainte şi nu te uita niciodată în urmă, altfel vei înfrunta pericole mai rele decât moartea”.

„Asta înseamnă că nu-mi voi mai vedea prietenii niciodată?” am întrebat, realizând dintr-odată schimbările care tocmai aveau loc în viaţa mea.

„Bucură-te din nou, om intru Lege! Pentru ca aceasta este clipa cosmica în care Lordul Melchisedek cheamă şi clopotul destinului bate. şi tu ai auzit chemarea!” a răspuns Gervin.

Dar, când a văzut ochii mei plini de frică, a spus cu voce blândă: „Asculta, tu şi cu mine vom deveni cu adevărat foarte buni prieteni. şi îţi promit ca, în Templul din Eisraim, vei avea prieteni aşa cum niciodată nu ai sperat că vei avea – oameni excepţionali care te aşteaptă, care vor avea grijă de tine şi te vor iubi aşa cum oamenii din regat fac rareori”.

I-am sorbit cuvintele.

Ca să mă înveselească, Gervin mi-a descris unele minuni din templul său, cum ar fi plasa legala ce dăinuia de mii de ani şi pereţii vii ai capelelor care erau impreganti de energia prezentei zeilor. Erau acolo grădini magnifice pline cu statui ale zeilor, cripte sub pământ în care ritualurile focului erau continuate fără întrerupere de sute de ani şi mai mult de 11 sute de preoţi şi preotese a unui mare număr de ordine.

Mai mult decât toate acestea, am aflat ca vitele erau cu rareori lăsate în incinta perimetrului templului.

3.5. GERVIN JOACA O FARSA REPREZENTANTULUI REGELUI.

În acea seară, eu şi cu Gervin am mers împreună la ceremonie. Se ţinea în marile grădini aparţinând palatului regal.

Era o mulţime de oameni care stăteau în faţa unei scene. Asta era mult mai mult decât îmi imaginasem eu. În afară de cei o sută de candidaţi care trecuseră de a doua parte a competiţiei, acolo se aflau mulţi demnitari de rang înalt atât din Sheringa cât şi din celelalte ţinuturi. Erau şi câţiva membri din administraţia regelui – oameni cu un statut foarte înalt din ţinuturile Sheringai care erau guvernaţi de către un print ce se supunea autorităţii centrale a Regelui. Audienta era formata, de asemenea, de eminenţi membri ai comunităţii şi de oameni din înaltele caste care veniseră acolo cu fiicele lor legitime sperând să le găsească soţul potrivit intru Lege.

Maestrul Gervin a fost invitat să stea în primele rânduri

— Un mare privilegiu, demonstrând că avea parte de multă consideraţie din partea administraţiei din Sheringa. În loc să mă lase să stau cu prietenii mei, m-a luat cu el.

Am aşteptat aşa cum se obişnuia, 2 – 3 ore, în celebrările legale – Legea spunea: să nu începem să fim grăbiţi. Apoi, omul în roba purpurie pe care-l întâlnisem la sfârşitul concursului a sosit, conducând o procesiune scurta de slujitori publici de cel mai mare rang. După ce şi-au ocupat poziţia pe scena, Gervin şopti în urechea mea: „Ştii cine este acest om?”

„Cineva trimis de Rege”. „Exact! Numele sau este Lordul Proston. Diseară îi vom juca o mică farsa”, mi-a şoptit Gervin.

Am fost cuprins de groază. Să-i jucam o farsa emisarului Curţii Supreme a regelui din Atlantis? Ma vedeam deja aruncat într-o temniţă întunecoasă din închisoarea Sheringai.

„Nu-ţi fă griji, nu ţi se va întâmpla nimic” a spus Gervin. „Este ceva strict între el şi mine. Când îţi va striga numele, tu spune exact ce te-am învăţat şi totul va fi bine intru Lege”.

Nu prea liniştit de aceste asigurări, am privit începutul ceremoniei. Înalţii preoţi de la curtea regelui au cantat imnuri ale Legii după care Lordul Proston a felicitat în mod legal o serie de oficiali din Suprema Curte a Regelui din Atlantis. Multe alte diferite formalităţi legale le-au îndeplinit, unul cate unul, candidaţii victorioşi care erau chemaţi pe scena. Zgomotul tobelor de ceremonie le acompania mersul încet către scena. Odată ce numele lor era anunţat, urcau scările,

mergeau spre Lordul Proston şi-l salutau cu umilinţă. Lordul îi felicita în mod legal şi-i decora cu o panglică bej. Mulţimea aplauda frenetic. Laureaţii nu se întorceau la locurile lor, dar coborau de pe scena şi stăteau în picioare într-o parte a ei.

Cu cât mai mult timp trecea, cu atât eram mai îngrozit. Ce avea să se întâmple după ce refuzam panglica? Putea cineva să joace o farsa Celui Mai Venerabil Lord şi să nu sfârşească aruncat în închisoare? Dacă nu aş fi avut suportul Maestrului Gervin, probabil aş fi leşinat.

În sfârşit, se auzi şi numele meu.

M-am ridicat şi m-am îndreptat către scena. „O, Lordul meu Melchisedek, toţi aceşti oameni ma privesc", am gândit cu groaza.

Într-adevăr, aşa era. şi tobele băteau. şi demnitarii aşteptau. M-am încordat şi mi-am ţinut respiraţia.

Un eon mai târziu, când am ajuns pe scena şi tobele s-au oprit, Lordul Proston m-a recunoscut imediat. „Iată-l aici pe tânărul nostru prieten căruia nu i s-au mai pus ultimele 3 întrebări", zâmbi el referindu-se la ultima noastră întâlnire. Neîncrederea pe care o simţeam era ascunsa sub un val de protocol. „Oh, nu! De ce mi se întâmplă tocmai mie?" – gândeam eu înghiţind în sec şi luând repede expresia fetei Lordului. Braţul omului intru Lege de 54 de ani m-a felicitat aşa cum făcuse cu toţi ceilalţi. Vorbind cu mare uşurinţă şi demnitate, şi-a acompaniat cuvintele cu gesturi elocvente. Apoi, un oficial îi întinse o panglică. Panglica era neagra, nu bej.

„Lasă-mă să-ţi pun pe umăr aceasta distincţie prin care îţi vei aminti întotdeauna de bunătatea Lordului Melchisedek prin care te-ai ridicat pana la cel mai înalt grad al castei tale şi prin care ai câştigat privilegiul de a-l servi pe Maietatea Sa, Prinţul din Sheringa", a exclamat Lordul Proston şi s-a îndreptat spre mine.

Am dat imediat replica: „Multe mulţumiri Celui Mai Venerabil Lord, dar refuz aceasta onoare. În schimb, îl voi urma pe Maestrul Gervin din Roba Maronie şi voi face parte din templul sau din Eisraim".

Lordul Proston şi-a deschise ochii săi înţelepţi şi s-a încruntat. Toţi demnitarii de pe scena s-au încruntat şi ei. Şoapte şi nedumerire cuprinseră mulţimea.

„Închisoare! Garantata deege!" am gândit nervos privindu-i fata. Lordul Proston privi în jos, către primele rânduri ale audientei căutându-l din ochi pe Gervin. Dar, spre surprinderea mea, atunci când l-a localizat a zâmbit doar într-un mod ciudat. Imitându-l ca nişte

păpuşi, demnitarii de pe scena începură sa zâmbească. Pentru câteva momente, reprezentantul Regelui şi Gervin s-au măsurat din priviri. Cu siguranţă se mai întâlniseră. Chiar dacă Proston rămăsese tăcut, era ca şi cum ar fi vorbit cu Gervin într-un mod pe care nimeni altcineva nu-l putea auzi. Apoi, cu acel surâs ciudat încă pe fata, s-a întors spre mine. „Facă-se Voia Lordului Melchisedek!" pronunţă el cu vocea ceremonială a unui membru de rang înalt din administraţia Regelui. Apoi îşi puse mâna sa mare pe umărul meu: „Du-te înapoi la Maestrul tău, fiule". L-am salutat în modul legal ridicându-mi încet mana şi m-am întors înapoi.

Mulţimea a ezitat, neştiind dacă să aplaude sau nu.

Uitându-se fix în ochii lui Gervin, Lordul Proston a început să bată încet din palme. În timp ce coboram scările scenei îndreptându-mă spre Gervin, mulţimea aplauda urmând ritmul lent al Lordului. Când am ajuns la locul meu, Gervin şi Lordul Proston se mai uitau încă unul în ochii celuilalt. şi Gervin avea pe fata un surâs ciudat.

Perplex şi depăşit de evenimente, m-am aşezat lângă Maestrul Gervin. M-am rugat în mine însumi Lordului Melchisedek şi apoi m-am bucurat ca încercările mele s-au sfârşit (cel puţin aşa credeam).

3.6. MOARTEA LUI ORLON, FIUL LUI ORLON.

Când ne-am întors la casa lui Gervin, eram groaznic de obosit. Gervin mi-a dat o saltea. M-am prăbuşit pe ea şi am dormit vreo 16 ore.

A doua zi, când Gervin a venit să mă trezească, m-a instruit să fiu gata pentru o vizita la o tirtha din apropiere. M-am bucurat intru Lege. Toată lumea iubea acele locuri de pelerinaj. Oare unde mergeam era un loc din apropierea unui lac, a unei cascade, a unui râu sau era un vârf de munte? Probabil era un loc minunat pentru ca Legea zicea: „ceea ce face o tirtha o tirtha nu este frumuseţea peisajului ci o calitate speciala a energiei locului". Am început să mă pregătesc, pentru ca Legea spunea: „Într-o tirtha trebuie să fii inspirat şi elevat şi, dacă eşti bolnav, trebuie să te pregăteşti de vindecare. Mersul deschide calea spre înţelepciunea unei tirthe". aşa ca eu şi Gervin am mers într-o atitudine de deschidere, ajungând la un mic lac după vreo ora, în sudul oraşului Sheringa. Când am ajuns, am slăvit intru Lege apa, cântând câteva versuri. Apoi am stat pe un mic ponton, umplându-ne cu energia locului. Totul era în stilul tirtha. Am lăsat înţelepciunea locului să ne învăluie. Gervin s-a întors către mine cu o strălucire misterioasa în privire: „Acesta este începutul unei mari aventuri".

Nu ştiam ce vrea să spună dar am dat din cap afirmativ cu gravitate.

„Te aşteaptă mari schimbări", a spus el. „Cea mai mare dintre toate, mai ales în primii ani de antrenament, va fi să te schimbi categoric şi să realizezi ca tu poţi fi orice şi poţi face orice".

Nici cele spuse acum nu însemnau prea mare lucru pentru mine. Am dat din cap grav din nou.

„Orice!" repeta Gervin cu o voce adâncă.

Urmând regulile retoricii legale, am dat din nou din cap cu gravitate.

Gervin scutura din cap a dezaprobare. „Fiule, a fi o păpuşă a retoricii nu-ţi aduce iluminare". Apoi, dintr-odată, proiecta spre mine puterea Vocii sale: „Sari în apa!"

Deseori avusesem ocazia să fiu martor la proiectarea unui ordin de către oameni cu autoritate, prin folosirea unor forte speciale, ordin ce obliga la supunere. Totuşi, niciodată nu mai auzisem aşa ceva. Era ceva dincolo de voinţa mea. Pana sa realizez ce s-a întâmplat, eram deja în lac.

Când capul mi-a ieşit din apa am privit înlemnit de uimire la Gervin. „Ştii să înoţi?" a întrebat el.

„Hm. da". „Nu contează" a glumit el. Apoi a devenit serios. „Asculta, fiule", spuse el arătându-mă cu degetul, „va veni un timp când forţele necunoscutului se vor întoarce împotriva ta şi te vor distruge. Până atunci, dacă nu devii un puternic războinic al Spiritului, nu vei muri doar tu – toţi cei pe care-i iubeşti vor fi ucişi şi toate lucrurile care contează pentru tine vor fi distruse. Acesta este motivul pentru care trebuie să treci printr-un antrenament foarte dificil". A întins mâna către mine. Ridicându-mă de pe ponton, a spus: „După ce te voi antrena, atunci când cineva îşi va proiecta VOCEA spre tine, tu doar vei zâmbi. Nu vei mai sari în apă. Ia-ţi hainele şi aruncă-le în lac. Nu mai ai nevoie de ele".

Într-un alt tip de instruire normal, în afară de acesta, spusele lui m-ar fi blocat total sau m-ar fi făcut să leşin. Dar cuvintele lui Gervin m-au lovit când eu eram încă în apa ce părea tulbure în adânc. Dintr-odată apa părea limpede, ceata părea luminoasa iar vorbele maestrului meu au căpătata sens pentru mine. Mi-am dat hainele bej şi le-am aruncat în apă.

Dintr-un săculeţ pe care îl purta pe umăr, Gervin a scoas o roba

alba şi mi-a întins-o mie. „O astfel de roba este purtata de discipolii Robei Somonului".

Nu-mi venea să cred. Eram acceptat în acest ordin faimos? Uimit, mi-am întins mâinile către preţioasa roba. Simultan, Gervin a tras înapoi roba. „Orlon, fiul lui Orlon, nu va deveni niciodată o parte din Roba Somonului!" A zâmbit şi a indicat cu degetul către apa: „Orlon, fiul lui Orlon, este mort! L-am aruncat în lac!"

Era un moment magic. O parte împovărătoare din mine a fost aruncata ca o îmbrăcăminte veche. M-am simţit uşor ca o pasare în cerul zeilor.

„De acum înainte, numele tău este Szar!" a spus Gervin înmanându-mi roba alba. În timp ce mi-a puneam, el a intonat nişte mantre ritualice. Când încântările s-au terminat, m-a dus pe marginea pontonului. „Vino, priveşte-te!" spuse.

A ma vedea îmbrăcat în acea roba roz era ceva ciudat şi puternic. În fiecare zi a vieţii mele, de când mă născusem, purtasem haine bej, ca tatăl meu înaintea mea şi ca tatăl lui înaintea lui. Ca prin minune, bejul dispăruse din pielea şi aura mea. Chiar arătăm ca o altă persoană.

„Acesta nu este Orlon, fiul lui Orlon slujitorul public!" spuse Gervin solemn. „Acesta este Szar, Szar puternicul, Szar călătorul, cel ce va îndeplini multe proiecte de-a lui Gervin".

M-am întors către el.

Orlon ar fi dat din cap cu gravitate. Eu n-am făcut-o. În loc de asta, am zâmbit.

Gervin a înţeles. Îmi zâmbi şi el mie şi avu loc o mare deschidere. Ne-am aşezat pe marginea pontonului şi Gervin a scos din sacul sau două pere intru Lege. Mi-a dat mie una şi să înfipt în cealaltă. Am mâncat perele, contemplând în linişte apa şi ceţurile.

3.7. RECEPŢIA DIN CANTINA DIN SHERINGA, ORAŞUL LEGAL.

În ziua următoare, Gervin a fost invitat la o recepţie care avea loc în cantina oraşului legal Sheringa. M-a invitat să mă duc cu el.

Când am ajuns, cantina era plina ochi de persoane importante îmbrăcate în haine complicate, haine reprezentative pentru castele lor înalte. Cantau în grupuri mici. Gervin s-a dus direct la o mulţime adunată în jurul Lordului Proston. Spre surprinderea mea am constatat că printre duzina de demnitari – gură-cască pe lângă Lordul Proston erau doi care purtau robe foarte bogat decorate, specifice

miniştrilor Prinţului din Sheringa.

Când ne-a văzut, Lordul Proston şi-a intrarupt conversaţia: „Slava Lordului Melchisedek, Maestre Gervin din Roba Maronie şi bine ai venit!" spuse el cu intonaţia legala pentru ceremonii. Într-o singură voce, toţi demnitarii din jurul lor îi copiară cuvintele şi intonaţia.

„Toată gloria Lordului Melchisedek, Venerabil Lord Proston din Roba Purpurie, Mare Superintendent al Ţinuturilor de SE ale Sheringai, în serviciul Maiestăţii Sale Supreme Regele din Atlantis!" a răspuns Gervin pe tonul potrivit pentru reverenţe. Urmând instrucţiunile lui Gervin, am rams tăcut.

„Deci iar îl privezi pe Maiestatea Sa Regele de un aspirant preţios", a zâmbit Proston către Gervin.

În ciuda faptului că nu aveau nicio idee despre ce vorbea, cei 12 demnitari au imitat zâmbetul misterios de pe fata Lordului.

„Ceea ce aparţine Regelui Regilor poate aparţine numai Regelui Regilor", a răspuns Gervin cu un surâs la fel de enigmatic, înconjurându-mi umărul cu braţul. Eu nu am înţeles ce voia să spună, dar Proston a înţeles. A izbucnit în râs. La fel au făcut şi demnitarii. Urmând protocolul, am ras şi eu cu ei. Însă Gervin nu a făcut asta. Unul dintre miniştri s-a întors către el: „Sir Gervin din Roba Maronie, discutam, înainte să veniţi, ştirile alarmante care ne sosesc din diferite părţi ale regatului. Se pare ca previziunile faimoase pe care le-ai avut în urmă cu 20 de ani se întâmplă acum, una cate una. Reaminteşte-ne cuvintele, Ferrate!"

Omul din stânga sa recita: „Atunci când păstrătorii câmpurilor vor raporta schimbări în haloul roşu al morilor de vânt ale Legii, mari schimbări vor fi observate în clima. Recoltele vor fi distruse de molime. Ritualurile vor eşua în încercarea de a aduce ploaia. Ţinuturi întregi vor fi devastate de seceta, iar altele de inundaţii. Multe specii preţioase de plante vor dispărea, la fel şi păsările rare atât de dragi zeilor. Aceste semne vor apărea, dar nimeni nu le va lua în seamă. Tremura, om al Legii! Pericole şi mai mari se apropie. Când".

„Îţi mulţumim, Ferrate", îl întrerupse ministrul.

Urma o tăcere grea.

Lordul Proston îl privi aspru: „Maiestatea sa Regele Atlantisului este interesat în principal de seceta din ţinuturile de SV ale regatului".

Omul care stătea în dreapta lui comenta: „Aceste vesti despre catastrofe ne-au luat prin surprindere, Gervin. Trebuie să-ţi

mărturisesc cu sinceritate ca, atunci când au sosit rapoartele, eu nici măcar nu cunoşteam înţelesul cuvântului ‚seceta. De mii de ani, gratie morilor de vânt ale Legii, aceasta noţiune ne-a fost complet necunoscuta". „Chiar crezi cu adevărat ca aceste dezastre naturale sunt generate de o anumită boala a câmpurilor?" întrebă ministrul.

„Fără nicio îndoială" răspunse Gervin.

„Dar cum de eşti aşa sigur de asta?" continua ministrul. „Nu poate să fie".

Lordul Proston îl întrerupse: „Faptul cert ca seceta a început în lunile ce au urmat rapoartelor alarmante trimise de păstrătorii câmpurilor adăugă greutate argumentelor tale, Gervin". „Dacă-ţi aminteşti bine, nu sunt sigurul care am făcut predicţii de acest fel", replică Gervin.

„Pot să te asigur ca Maiestatea Sa ştie despre toate aceste predicţii, Gervin", spuse ferm Proston. „M-am asigurat personal ca toate aceste rapoarte i-au parvenit".

Altcineva adăugă: „Evenimentele prezente sunt atât de incredibile încât nu putem învinovăţi pe nimeni că nu ţi-a crezut profeţiile".

Gervin deveni sever: „Şi acum, când faptele sunt în faţa voastră, refuzaţi în continuare să ascultaţi?"

Urma alta perioada de grea tăcere. Ministrul întrebă: „Dar, Gervin, crezi cu adevărat ca regatul ar putea ajunge la sfârşit?"

Gervin închise ochii pentru câteva secunde. Apoi îi deschise şi declara: „Când porumbul albastru, atât de preţios pentru zei, va fi atacat de o insecta necunoscuta, când filosterele vor muri fără niciun motiv, tremura, om al Legii! Fiinţe malefice terifiante vor invada regatul. Satele vor fi lovite de nebunie. Vecinii se vor măcelări între ei fără niciun motiv. Mamele îşi vor ucide proprii copii. Întregul regat va fi devastat de un rău necunoscut împotriva căruia imnurile Legii vor fi neputincioase. Apoi. Lordul Melchisedek să aibă mila de noi! Nimic din cele 7 sfere nu va fi în stare să salveze regatul!"

Un preot striga cu fărădelege: „Maestre Gervin, insinuezi ca imnurile Legii nu vor avea nicio putere şi ca".

Lordul Proston îl reduse la tăcere printr-un gest scurt. „Când prevezi că va începe să dispară porumbul albastru?"

Gervin îl privi lung: „Înainte credeam ca asta se va întâmpla după câteva generaţii. Acum, în lumina evenimentelor întâmplate în

câmpuri, m-am răzgândit. Câteva decade, cel mult. Totuşi, s-ar putea să nu supravieţuim atât de mult". „Maestre Gervin, realizezi enormitatea sugestiilor tale?", spuse ministrul ilegal de supărat. „Tu sugerezi ca regatul este cu adevărat pe cale să se sfârşească?"

„Este ridicol", exclama preotul consternat. „De ce trebuie să ascultăm inepţiile astea ilegale?" „Profeţii vin şi pleacă; regatul rămâne", spuse un altul.

„Mulţumim pentru comentariile tale iluminatoare, om înţelept intru Lege", răspunse Lordul Proston, zâmbind către demnitari într-un mod care le indica ca puteau să plece în mod legal. După ce l-au salutat făcând o reverenţă din cap, s-au dat înapoi şi au plecat. Gervin m-a luat de mana pentru a fi sigur ca rămân lângă el.

Proston a aşteptat câteva secunde. Când toţi au plecat, a venit aproape de Gervin şi a spus rânjind: „Roba Maronie sau nu, dacă mai spui lucruri din astea în public ai s-o încurci, prieten intru Lege!"

„Spun lucruri ca acestea de mai mult de 20 de ani", a spus Gervin agasat. „Oh, numai lucruri din acestea ştiu să spun bine!". Lordul Proston a ridicat mâinile, exasperat. Gervina a început să râdă.

Venerabilul Lord a devenit serios din nou: „Asculta, alţi super-intendenţi ai câmpurilor mi-au adus multe vesti în ultimele săptămâni. Alte zone vor fi în curând lovite de seceta. Câmpiile Vestice, în special. Spune-mi de aceasta echipa a marelui Camp Wizards pe care ai adunat-o în Eisraim. Au găsit o soluţie care să funcţioneze?"

„Atitudinea noastră este simpla", spuse Gervin, „singura modalitate de a salva regatul este dazamorsarea tuturor câmpurilor de energie. Dar cine ar asculta vreodată acest sfat? Dacă am întrerupe câmpurile, prea mulţi oameni şi-ar pierde puterea. Oricum, în acest stadiu. s-ar putea să nu fie de ajuns pentru evitarea dezastrului. Este prea târziu. Situaţia câmpurilor a devenit atât de încurcată încât orice modificare ar putea grăbi colapsul". „Ai încercat să adaptezi ritualurile pentru a împiedica scurgerea energiei câmpurilor?" întreabă Proston.

Gervin dădu încet din cap. „Este prea târziu. Situaţia este foarte grava, Proston". După o pauză întrebă: „Ce se inatampla la Palatul Regal?"

„Suntem în aceeaşi situaţie ca tine şi ca toţi ceilalţi. Vedem ca vine dezastrul şi nu avem nicio idee despre cum s-ar putea evita", spuse Proston cu o privire severă. „Şi ce se mai întâmplă cu marele tău plan? Avansează?"

Gervin zâmbi dar nu răspunse. Pentru moment, el şi Proston priviră unul la altul în tăcere ca şi cum ar fi vorbit unul cu altul.

Apoi, Lordul Proston dădu din cap. „Şi ce mai face prietena mea, Lady Teyani din Vulturul Alb?", întrebă cu un zâmbet larg.

„Mai puternica decât oricând!" spuse Gervin cu voce blândă.

„Bine, bine!", spuse Proston, „îi vei transmite călduroasele mele salutari legale? Dacă ar fi un pic mai călduroase ar fi ilegale cu siguranţă!"

Înainte de a pleca, Lordul s-a întors către mine şi mi-a luat mana, „Felicitări pentru nominalizarea ta în Cel Mai Vechi şi Mai Legal Ordin al Robei Somonului, tânărul meu prieten intru Lege!"

Am dat din cap cu politeţe.

Cu un zâmbet larg, Proston îl întrebă pe Gervin: „Acest băiat va lua parte la îndeplinirea proiectelor tale?"

Dur ca o stâncă, Gervin aproba din cap.

„Atunci", spuse Proston arătând cu degetul vârful nasului meu, „nu ai habar, prieten intru Lege!". Ma privi fix în ochi: „Nu ai habar!". El şi cu Gervin începură sa rada. Am înghiţit în sec.

Seara târziu, când ne întorceam la casa unde locuiam, am întrebat: „Maestre Gervin, ce a vrut să sugereze Lordul Proston atunci când a spus că nu am habar?"

„Mm". spuse Gervin gânditor. „Te aşteaptă surprize, fiule! Te aşteaptă surprize".

4. Cartea Robei Somonului

4.1. PRIMELE ZILE ÎN TEMPLUL DIN EISRAIM.

Prima mea surpriza a fost atunci când am ajuns la templu şi am descoperit cât de mare era. M-au ameţit sutele de capele şi de sali de întâlnire, toate extrem de sfinte pentru că erau extrem de vechi.

Pereţii exteriori ai capelelor nu erau diferiţi de cei ai clădirilor normale. Doar ca luminau pal în timpul zilei şi deveneu întunecoase noaptea. Dar, în interiorul capelelor, pereţii vii erau făcuţi dintr-o plasa cum nu mai văzusem niciodată. Strălucea cu o lumină extraordinara, discreta şi pura, încărcată de vibraţia zeilor. În sălile lui Melchisedek, plasa era parca făcută din aur pur radiind şi era impregnata de prezenta energiei Legii. Celelalte capele străluceau ca argintul, cu nuanţe de oricalc sau de un alb ce-ţi tăia răsuflarea. În zona pietrelor preţioase, acolo unde locuia şi Maestrul Gervin, plasa pereţilor vii era impregnata cu spiritul pietrelor. Acolo, camerele erau ca ca nişte

cristale uriaşe de smarald, topaz, safir, ametist sau aqamarin. În orice direcţie priveai erau minunăţii legale de contemplat. Cu încăperile sale de toate formele şi mărimile, cu grădinile sale înţesate de statui ale zeilor, cu holurile sale rotunde şi imense şi cu mausoleele care păstrau relicvele marilor sfinţi, cu catacombele şi criptele subterane, cu domeniile sale largi dar, aşa cum din nou m-am asigurat, fără vite, Templul din Eisraim era ca un mic oraş. Unui om ca mine, căruia îi plăcea plimbarea şi mersul liniştit, i-ar fi trebuit jumătate de zi pentru a străbate templul în întregime.

Templul era înconjurat de un perete subţire dintr-o plasa din piatra solida. Din loc în loc erau arcade mari prin care oamenii veneau şi plecau oricând voiau. „Am scăpat de porţi de mii de ani", îmi explica Gervin şi arata împrejurul nostru. „Este atâta putere în Eisraim încât nimeni nu s-ar gândi să ne atace niciodată".

Plimbându-mă pe aleile templului, eram fascinat de multitudinea de culori purtate de preoţi şi preotese. „Aproape toate ordinele importante din regat sunt reprezentate aici" mi-a spus odată Gervin după ce ne-am aşezat pe marginea unui mic lac. Aceasta însemna ca Eisraim era un depozit de cunoaştere fenomenal. Pentru ca în regat, toată cunoaşterea era considerata sacra şi nu se făcea nicio distincţie între activitatea fizică, ştiinţă, religie şi spiritualitate, toate erau considerate sacre, erau unite sub egida Legii şi date în cutodie preoţilor şi preoteselor.

În timpul plimbărilor nostre, toată lumea îl saluta pe Gervin cu căldură: „Slava Lordului Melchisedek, Maestre Gervin!" la care el răspundea de fiecare dată cu un surâs prietenos: „Toată gloria Lordului Melchisedek". Dacă ne întâlneam cu aceeaşi persoana din nou, erau schimbate aceleaşi saluturi, de fiecare dată cu aceeaşi curtoazie. Acest lucru tindea sa ne încetinească considerabil, dar nu mă deranja, pentru că mă aflam într-o sfântă şi liniştită lume.

Totuşi, am remarcat că erau oameni care nu-l salutau pe Gervin şi am aflat ca ei aparţineau unor ordine ale căror reguli impuneau tăcerea totală. Într-o zi, Gervin a salutat pe unul dintre ei care nu i-a răspuns şi a trecut de noi ca şi când nici nu am fi existat. „Nu te simţi ofensat", îmi spuse Gervin, „se întâmplă des asta în templul nostru. Aceşti oameni nu vor să fie nepoliticoşi. Este doar pentru ca ei se afla în mijlocul unei atât de înalte concentrări spirituale încât chiar nu ne văd".

M-am minunat ca niciunul dintre cei pe care-i pomenise Gervin nu cădeau în vreunul dintre lacuri.

„Prin templu trec câmpuri de energie care-i ajuta să-şi găsească calea" îmi explica Gervin. „Mulţumită acestor câmpuri, marii noştri mistici nu trebuie să-şi deschidă ochii pentru a vedea. Sunt ghidaţi din interior, astfel ca rareori au nevoie de a fi în corpurile lor. Preotesele unor congregaţii feminine, cum ar fi cea numita Zorii Creaţiei, trăiesc în înaltele sfere ale conştientei şi-şi controlează de la depărtare corpurile fizice". Gervin arata spre o clădire înaltă de la distanta: „Vezi turnul acela? Unii spun ca acolo trăiesc preotesele lui Malchasek. Total neadevărat!", zâmbi el. „În realitate, luminoasele preotese sălăşluiesc în semeţele sfere ale înaltului, în compania marelui înger Malchasek. Iar atunci când privesc în jos, la regat, vad acest turn cu corpurile lor fizice în el. De aceea, acum mii de ani, o mare preoteasa din Eisraim le-a construit acest turn foarte înalt. Pentru ca, atunci când preotesele din înalt privesc în jos, pot vedea turnul foarte uşor datorită înălţimii lui şi-şi pot localiza rapid corpurile fizice". „Slava Lordului Melchisedek, Maestre Gervin din Roba Maronie!"

Gervin s-a oprit pentru a răspunde la salut unei bătrâne preotese îmbrăcată în roba purpurie: „Toată gloria Lordului Melchisedek, preoteasa Mouridji!"

„Deci ai adus un nou recrut. Din ţinutul Sheringa, mi s-a spus", zise bătrâna doamna, examinându-mă din cap până-n picioare. „Va deveni unul din Roba Maronie?", întrebă.

„Szar se înscrie în Roba Somonului", răspunse Gervin.

Mouridji ezita, profund dezamăgită. „Doamne, Gervin, nu sunt prea mulţi ca tine, nu-i aşa?" „Adevărat, Mouridji", privi Gervin către ea.

„Şi ce mai face micul Lerhmon din Roba Maronie?" „Străluceşte ca un smochin al vieţii!" zâmbi Gervin. „Dar nu mai este mic, Mouridji. Tocmai a trecut de 26 de ani!" „Ştiu. ştiu. timpul trece atât de repede. Dar era un băieţel atât de minunat atunci când l-ai adus în templu! Era atât de drăgălaş atunci când adormea în braţele lui Teyani, nu-i aşa? câţi ani avea? Şase, din câte îmi amintesc". „Da, Mouridji". „Ce par creţ şi frumos avea! În ultimele luni a fost la templul din Laseera ajutându-l pe Estevin, nu-i aşa?", întreabă bătrâna preoteasa cu nonşalanţă.

„Da, Mouridji". „Estevin este atât de ocupat acolo. Probabil că îi prinde bine un pic de ajutor. şi cu Melchard din Roba Maronie ce mai

este? Tocmai s-a întors din călătoria sa la Regele Atlantisului, nu-i aşa? Trebuie să fi fost foarte legal de amuzant!"

„Da, Mouridji".

Conversaţia a continuat şi, în câteva minute, Mouridji a inventariat toate plecările şi sosirile unui număr impresionant de oameni. După ce a plecat, Gervin a comentat: „Mouridji este o femeie cu vedere şi profunzime interioară. şi ştie tot ceea ce se întâmplă în templu. De fapt, cred că ştie multe lucruri despre tine pe care tu încă nu le cunoşti!"

În timp ce treceam pe lângă o clădire impunătoare din centrul templului, Gervin îmi spuse: „Aici lucrează controlorii spaţiului din templul nostru. Ştii ce sunt controlorii, nu-i aşa?"

„Oamenii care-i salvează pe călătorii astrali care rătăcesc calea". „Corect. Dar în Eisraim avem controlori de spaţiu speciali pentru ca preoţii şi preotesele noastre astrale călătoresc foarte departe. Controlorii normali nu pot să-i urmeze atât de departe şi i-ar lăsa să se salveze singuri. Astfel ca întotdeauna templul nostru a pregătit preoţi şi preotese pentru a ghida călătorii şi a realiza operaţii de salvare în cele mai îndepărtate sfere. În prezent, echipa noastră de controlori este condusa de Vulturul Alb. Ai auzit de el?"

Am dat din cap. Din câte ştiam, nu exista niciun ordin cu numele asta în ţinutul Sheringa.

„Este unul dintre cele mai puternice ordine din Eisraim", explica Gervin. „Vulturul Alb este condus de Doamna Teyani care este, de asemenea, maestra aripii feminine a templului. Voi face în aşa fel încât unul dintre discipolii ei să aibă grija de tine şi să te iniţieze în călătoritul astral".

Întotdeauna îi privisem pe controlorii spaţiali ca pe nişte eroi. Ideea de a fi antrenat de oameni care călătoreau mult mai departe decât controlorii spaţiali ma umplea de un amestec de respect şi teama.

Mai târziu, am ajuns la o curte din inima enclavei Celor Mai Străvechi şi Legale Ordine. Un bărbat scund, de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu o roba roz-deschis, veni să ne salute. „Slava Lordului Melchisedek, Maestre Gervin!" „Toată gloria Lordului Melchisedek, Prates al Robei Somonului!"

Preotul ma saluta şi pe mine iar eu i-am întors salutul.

„Acesta este discipolul pe care ni l-ai adus?" întreabă Prates cu

un zâmbet larg.

„Sigur că este, Prates”, răspunse Gervin, punându-mi mâinile pe umeri. „Ţi-l aduc pentru a putea creste în Lege şi pentru a învăţa numeroasele minuni ale prestigioasei tale caste”. Întorcându-se spre mine, Gervin adăugă: „Prates este un mare doctor în Lege şi conducătorul Robei Roz din Eisraim. Cunoaşterea sa în domeniul ritualurilor este imensă. Dar, după ce îţi vei termina iniţierea cu el, vei fi şi tu un mare doctor intru Legii”. „16 ani sunt necesari pentru a încheia iniţierea în funcţia de preot al Robei Somonului” spuse Prates cu acelaşi zâmbet întipărit pe fată.

Având 17 ani, 16 ani de studiu îmi păreau într-adevăr un timp foarte lung.

„Aceasta iniţiere va fi şi bucuria ta, Szar” a spus Gervin pe un ton de încurajare. Vei simţi cum te iluminează. şi ne vom vedea unul pe altul destul de des. Maine trimit pe cineva să te aducă şi vom avea o discuţie lungă”.

Gervin m-a lăsat cu Prates iar acesta m-a dus într-un dormitor mare din dependinţele Robei Somonului. Era gol. Toţi ceilalţi tineri participau la un ritual. Mi s-a dat un pat de jos, cu o saltea subţire. Am mai primit şi alte lucruri legale şi apoi am fost lăsat să mă odihnesc.

În modul legal al Atlantisului, m-am aşezat pe pat şi am privit în faţa mea, urmărind strălucirea galbena a pereţilor vii. Mi-am golit mintea de gânduri.

4.2. ANTRENAMENTUL PREOŢILOR DIN ROBA SOMONULUI.

Gervin avusese dreptate, antrenamentul preoţilor din Roba Somonului era o iluminare. Înainte de toate şi cel mai mult, era o rostire magica a limbii atlanteene. Prin puterea imnurilor Legii mi s-a deschis o nouă şi întreaga lume. Modul ritualic de incantaţie transforma fiecare vers într-o mantra puternica impregnata de energia vieţii şi de forţe străvechi. Atât de străvechi! Atât de sfinte! Am petrecut zile întregi cântând şi recitând imnuri, fascinat de frumuseţea şi profunzimea lor. Nu mă saturam niciodată. Cu cât mai mult repetam un vers cu atât mai dependent de el deveneam. Nu aveam nicio schema de munca mentala cu care să-mi raţionalizeze experienţa dar inima mea putea aprecia dimensiunea ei profund mistica.

Apoi era cunoaşterea. aşa cum se stipula în Legea regatului, preoţii erau păstrătorii întregii moşteniri străvechi. Printre ele erau multe ritualuri de vindecare. Legea spunea: „A cânta este a vindeca. Nu

poate fi medicament mai bun decât imnurile Legii. Cine cunoaşte puterea imnurilor este maestrul planului fizic". Existau ritualuri pentru toate situaţiile din viaţa: pentru creşterea armonioasa a copiilor; funeralii pentru a a ajuta morţii să-şi găsească drumul; pentru curăţarea energiilor negative din oameni, din pământ şi locuri. Ritualurile care chemau ploaia şi menţineau echilibrul climei nu făceau parte dintre atribuţiile Robei Somonului, ele fiind destul de simple pentru ca orice preot al satului să le poată realiza. Dar erau sute de ritualuri foarte complicate care trebuiau învăţate. Nu implicau numai recitarea lungilor imnuri, dar şi folosirea fructelor, florilor, rădăcinilor, pietrelor preţioase, metalelor, mineralelor, animalelor, diferitelor substanţe, ustensilelor ritualice: vase, cupe, bazine, cuptoare şi aşa mai departe. Toate acestea trebuiau să fie poziţionate, orientate, purificate şi consacrate unor moduri precise şi codificate pentru a putea activa puterea Legii şi a forţelor Naturii. Ritualurile erau atât de multe, atât de lungi, atât de pline de tot felul de tehnici, încât mi-am dat seama că 16 ani abia erau îndeajuns pentru cunoaşterea tuturor.

Şi, aşa cum prevăzuse şi Maestrul Gervin, mi-am făcut curând nişte prieteni fantastici. Clasa mea era formată din 29 de discipoli, cu vârste cuprinse între 12 şi 25 de ani. Nu a durat prea mult până ce cel ce dormea lângă mine să devină prietenul meu – cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Numele lui era Artold. Ca şi mine, cunoscuse 17 primăveri şi 17 toamne. Era aşa o bucurie intru Lege. Ochii lui erau dulci ca ceţurile toamna. Vorbea un pic mai lent decât alţi oameni (foarte încet în comparaţie cu Maestrul Gervin) dar avea o inimă atât de legala! În compania lui puteam să mă relaxez total. În cele mai multe cazuri nici nu era nevoie să vorbim pentru că ne înţelegeam intuitiv. Doar ne plimbam împreună pe aleile templului sau stăteam tăcuţi unul în faţa celuilalt.

În fiecare zi ne salutam reciproc în modul legal, „Slava Lordului Melchisedek, Artold! Ce mai faci, prieten intru Lege?"

„Toată gloria Lordului Melchisedek! Szar, prieten intru Lege, sunt bine, într-adevăr.

Tu?" „Sunt bine, într-adevăr, mulţumită Lordului Melchisedek! şi părinţii tăi ce mai fac, prieten intru Lege?" „Cred că sunt bine, prieten intru Lege, chiar dacă nu i-am văzut de mult timp. Cred că aceasta dimineaţă intru Lege va fi foarte frumoasă, prieten intru Lege".

După un aşa prietenesc schimb de replici, era sortit să avem o zi

legala foarte bună.

La câteva zile sau chiar mai puţin, atunci când nu trebuia să călătorească, Maestrul Gervin venea să-şi petreacă timpul cu mine. Atunci când mă chema Gervin, totul era aranjat cu Prates şi eram învoit de la îndatoririle mele normale timp de vreo două ore. În apartamentele sale din aripa pietrelor preţioase, Gervin şi cu mine stăteam într-o cameră undesi primea vizitatorii: camera de aquamarin. Era un loc extrem de sfânt pentru că fusese construit cu mulţi ani legali înainte şi pentru ca maeştrii Robei Maronii de dinainte de Gervin predaseră cu toţii acolo. În atmosfera încărcată de energia menţinută de pereţii vii, Gervin îmi explica anumite aspecte ale Legii care nu erau incluse în antrenamentul Robei Somonului. Alteori, puteam merge împreună pe aleile templului şi vizitam capele, holuri sfinte, sanctuare şi cripte. Anumite parţi ale templului erau atât de înţesate de coridoare! Când m-am aventurat la o plimbare de unul singur, nu a lipsit mult să mă rătăcesc. Gratie Lordului Melchisedek, erau mulţi preoţi care ma ajutau să mă întorc în camerele Robei Somonului.

Ceea ce mă uimea întotdeauna era puterea câmpurilor. Centre ale tehnologiei atlanteene, câmpurile erau folosite într-o mare varietate de scopuri. Cea mai importantă şi mai legala funcţie a câmpurilor era sa stabilească conectările spirituale în interiorul capelelor şi sălilor sfinte. Efectul era izbitor. De îndată ce intrai în capela, erai înconjurat de prezenta divina. Nu în toate capelele simţeai la fel, fiecare purta amprenta vibraţiei şi prezentei zeului căruia îi era dedicat altarul.

A intra într-o capelă atlanteeana era ceva magic – ca o scurta întâlnire cu o prezenta divina. Acest lucru făcea ca plimbarea prin templu să fie ca o călătorie prin sfere.

Într-o zi, Gervin şi cu mine ne plimbam prin zona celor 33 de zei, nu prea departe de apartamentul lui. M-am simţit împins de o forţă necunoscuta şi corpul meu s-a oprit chiar în faţa capelei. Nu-mi puteam lua ochii de pe uşa capelei.

„Înţeleg!", a spus Gervin izbucnind în râs.

Nu aveam nicio idee despre ce voia să spună.

„Vino!" spuse şi, urnindu-mă cu greu, l-am urmat în capelă.

Nu era o capelă foarte mare. Plasa pereţilor vii strălucea într-o nuanţă speciala de auriu, diferit de Spiritul altor clădiri. De îndată ce am intrat în camp şi am văzut flacăra din altar, am fost atât de

impresionat încât am rămas fără grai (un lucru destul de obişnuit la mine). Eram gata să izbucnesc în lacrimi.

„Szar-ka", a spus Gervin – folosea deseori acest ‚ka atunci când deveneam fără grai – „ai vrea să-l cunoşti mai bine pe zeul căruia îi este dedicata aceasta capela?"

Am dat nervos din cap.

„Lordul Gana. Un zeu atotputernic. Este unul dintre cei care s-au născut demult, la începutul ciclului cosmic, cu mult, mult înainte de apariţia fiinţelor umane. Este venerat pentru inteligenta sa şi se spune, de asemenea, că este un mare cunoscător al înţelepciunii Dragonului. Ştii ce este Dragonul, Szar?"

Am dat din nou din cap.

„Dragonul este o putere universala, o putere de temut şi foarte respectata. Ea impregnează totul, nu numai întregul regat, lumile intermediare şi lumile zeilor, dar, de asemenea, şi Lumea de Dedesubt şi Cea şi Mai de Jos decât ea. Dragonul este foc – focul din Pământ şi focul din Ceruri. Are multe faţete. Unele sunt terifiante, chiar şi pentru cei mai puternici oameni; altele sunt prietenoase, sar repede în ajutorul cuiva, aşa cum este magnificul şi nobilul Lord Gana". Gervin făcu o pauză, sperând ca voi întreba ceva. Dar, pentru că am rămas mut, continuă: „Te cheamă Lordul Gana, Szar-ka?"

Ideea ca un atât de mare şi de nobil zeu ma poate chema pe mine m-a umplut de uimire şi m-a zăpăcit.

„Ce-ar fi să te învăţ cum să mulţumeşti Lordului Gana?" Am încercat să spun ‚da' dar eram prea emoţionat.

Gervin a înţeles: „Ha, Gana!" intona el cu vocea lui ritualica, puternica, ridicând ambele braţe vertical. „Lobatchen Zerah! continua el şi, după ce termina versul, îşi încrucişă braţele la piept. „Hera Gana!" îşi ridica el braţele din nou. „Samayin to Zerah!" spuse la sfârşit, încrucişându-şi din nou braţele la piept.

Copiindu-i mişcările, am repetat după el: „Ha, Gana! Lobatchen Zerah! Hera, Gana! Samayin to Zerah!"

„Foarte bine, Szar. Foarte bine! Nu ezita să te întorci aici ori de câte ori vrei. Meditaţia în aceasta capela va fi excelenta pentru dezvoltarea ta spirituală. Aşteaptă-te la surprize, fiule!"

După acest episod, capela Lordului Gana a devenit locul meu de retragere favorit, loc ce mă inspira întotdeauna. Îl vizitam des, bucurându-mă ducând flori la altar, stand în lumina zeului şi

contemplând pereţii vii.

4.3. MINUNEA MINUNILOR, LEGEA LUI MELCHISEDEK.

Nu după mult timp de la sosirea mea la Eisraim a venit echinocţiul de primăvară, momentul celebrării timpurii a Legii lui Melchisedek. Festivalul era format dintr-un mare număr de ritualuri şi ceremonii iar la el participau oameni din toate castele. Îmi plăcea să asist la acest festival încă de pe vremea copilăriei. Era cel mai mare eveniment al anului în fiecare sat din regat. Dar, comparate cu ceea ce am văzut în Eisraim, lucrurile la care asistasem până atunci erau nimic.

Cu câteva zile înainte de echinocţiu au început să sosească la templu delegaţii de preoţi şi demnitari din toate castele. Procesiunea nesfârşită formată din aceştia a trecut prin portalul principal al templului. Cărarea dreapta a Legii – aleea principala a templului – era plină de oameni ce purtau robe de culori incredibile. Ritualurile erau conduse în capele iar câmpurile de energie erau mai încărcate ca niciodată. Templul arata ca un stup de albine, cu preoţi şi preotese grăbindu-se – atât cât le permitea Legea – în toate direcţiile. Să găzduieşti şi să hrăneşti atâţia oameni nu era un lucru uşor! Totul devenise complicat semnificativ de faptul ca unii vizitatori aparţineau acelor caste în care nu era permisa intrarea în contact cu alte caste. Enclava vizitatorilor legali şi camerele lor adiacente formau un complex uimitor unde preoţii se rătăceau destul de des. Conflictele de reguli şi de cerinţe ale acestor extrem de variate caste a dus la necesitatea unei organizări de proporţii cosmice.

Atât de mulţi oameni erau adunaţi pentru deschiderea oficiala a ceremoniilor încât nicio sala nu era destul de mare pentru a-i găzdui. Astfel că s-a folosit Parcul Congreselor Legale şi a durat nu mai puţin de 4 ore pentru ca fiecare om să-şi poată ocupa locul în conformitate cu Legea Castelor (care dicta precis ce grup putea să fie în contact cu un altul şi în ce ordine trebuia să se vina şi să se plece).

În sfârşit, Melchard, înaltul preot al Eisraimului, îşi făcu apariţia. Era pentru prima dată când îl vedeam. Era un om înalt puţin peste 40 de ani. Parul şi barba sa, ondulate şi blonde, semănau cu coama unui leu. Mergea încet şi cu mare demnitate, flancat de doi preoţi îmbrăcaţi în robe purpurii, preoţi care intonau imnuri ale Legii. Pentru această ocazie speciala, Melchard purta şi el ornamente strălucitoare purpurii, chiar dacă era din Roba Maronie, ca şi Maestrul Gervin.

După ce a ajuns la altarul din centrul parcului, a spus cu voce

puternica: „Slava Lordului Melchisedek!”. Vorbea cu intensitatea sa de înalt iniţiat şi maestru al Cuvântului iar captivanta magie a limbii atlanteene a căpătat imediat o nouă dimensiune. Sunetele care ieşeau din gura lui erau însoţite de scântei strălucitoare ce-i luminau aura.

Mulţimea vrăjită răspunse: „Toată gloria Lordului Melchisedek!”

Melchard intona unul dintre imnurile Celui Mai Vechi şi Mai Sfânt Fragment al Legii. „El este Lordul Lorzilor, El este Regele Regilor”.

După fiecare vers, mulţimea repeta într-o singură voce: „Toată gloria Lordului Melchisedek!” „El este trecutul şi viitorul nostru, părintele tuturor ordinelor tradiţionale din regat”. „Toată gloria Lordului Melchisedek!” „El a asistat la zorii zeilor şi la fel, va contempla apusul creaţiei”. „Toată gloria Lordului Melchisedek!” „Protectorul oamenilor, Spiritul Legii, preotul dreptăţii şi al iluminării din toate”. „Toată gloria Lordului Melchisedek!”

Ceremonia continua câteva ore. Dar undeva pe parcursul ei am fost atât de înălţat de puterea vocii lui Melchard încât mi-am pierdut legătura cu corpul şi am leşinat. Trei preoţi m-au carat în timp ce eu eram în stare de inconştienţă, către camerele Robei Somonului. Îmi era ruşine pentru ca făceam parte dintr-un grup de discipoli care fuseseră pregătiţi cu grija pentru a canta un imn la ritualul Fertilităţii Pământului, ritual ce avea loc mai târziu. Din păcate, nu am putut participa. De atunci, ori de câte ori vibraţia spirituală devenea înaltă, eu leşinam, lucru care nu era în niciun fel neobişnuit oamenilor din poporul atlanteean a căror conştientă avea o legătură foarte slaba cu corpul lor fizic.

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă am aflat ca ratasem Noaptea Legii, o ceremonie emoţionantă în care toate delegaţiile de preoţi mergeau la Sfântul Rău Fontelayana cu torte în mâini, cântând imnuri pentru Mama Nopţii Fără Sfârşit. Gratie Lordului Melchisedek, sărbătoarea mai avea multe ceremonii la care aş fi putut participa şi eu!

În acel an, unul dintre cele mai extraordinare lucruri a fost apariţia Preoteselor din Zorii Creaţiei. Recrutate dintr-o casta particulara care trăia în ţinuturile din sud, aceste femei erau păstrătoarele energiei primordiale: Spiritul Zorilor care vibra în toate lucrurile la începutul lumii dar care dispăruse de atunci. În afara preoteselor, numai o mână de iniţiaţi din regat mai cunoştea acest

Spirit. Aceasta unica conexiune spirituala a dăinuit dn timpuri străvechi, astfel ca Preotesele Zorilor aveaq în sângele lor acea vibraţie primordiala. Casta din care proveneau era a unei rase scunde, cu pielea smeada şi par închis la culoare; ei aveau reguli stricte care interziceau căsătoria cu oameni din alte caste.

Legea stabilea clar care era principala misiune a preoteselor. Ele erau veriga ce unea întreaga umanitate cu primordialul Spirit al Zorilor. Dacă aceasta veriga se va fi rupt, Legea avertiza ca zeii nu vor avea altă soluţie decât să renunţe la fiinţele umane care vor împinge regatul către un haos de nedescris. De aceea, Legea ordonase ca aceste preotese să fie protejate, să se aibă grija de ele ca de nişte bijuterii foarte preţioase. Pentru a păstra puritatea conştientei lor ele au rămas izolate, fără niciun fel de interacţiune cu alte caste în afară de una: Slujitorii Preoteselor Zorilor, care erau dedicaţi în întregime servirii lor şi protejării lor de restul lumii.

Un lucru unic la aceste femei era faptul ca fata lor nu era văzută niciodată. În rarele ocazii în care ne puteam apropia de ele le puteam vedea doar corpul, capul şi membrele, parul lor rămânând acoperit cu un sal. Dar, dacă voiai să te uiţi la fata lor, nu puteai vedea decât un spaţiu întunecat. Aceasta, explica Legea, se întâmplă din cauză că a le vedea fata era ca şi cum ai vedea ceea ce este dincolo chiar şi de zei.

Numai anumite caste aveau voie să participe la ceremonia care avea loc dimineaţa devreme în cea de a patra sala a lui Melchisedek, cu toate uşile închise şi cu pereţii vii licărind doar puţin pentru a crea un semiintuneric. Pentru a se putea începe ceremonia, audienta, indiferent de ce funcţii avea, a fost lăsată să aştepte câteva ore. Tensiunea era mare. Apariţia publica a Preoteselor Zorilor era extrem de rara.

Când, în sfârşit, preţioasele femei au onorat sala cu prezenta lor monumentala, audienta a scăpat un lung şi respectuos: „Ooo”. Erau vreo 30 de femei. Îmbrăcate în rochii portocaliu-închis, formau un grup mic înconjurat cu de două ori mai mulţi protectori. În semiîntuneric era, într-adevăr, imposibil de văzut dacă fetele lor erau invizibile (un lucru dincolo de orice îndoială de vreme ce era confirmat de Lege).

Imediat ce au ajuns pe scena, femeile au început să cânte imnuri ale Zorilor Creaţiei care erau diferite de oricare alte imnuri ale Legii. Acestea erau obiectul altor întrebări despre preotese: cum puteai să

auzi imnurile pe care le cantau dar niciodată nu puteai să ţi le aminteşti. Imnurile Zorilor Creaţiei erau o celebrare a inimaginabilului şi a necunoscutului. Legea zicea: „Le vei asculta dar nu le vei auzi, cu atât mai puţin le vei putea înţelege!”

Am leşinat din nou. Nu eram singurul. Cel puţin o treime din audienta a căzut în inconştienţă. Efectul a fost instantaneu: imediat ce a început incantaţiile, chiar şi cei mai antrenaţi preoţi au pierdut legătura cu regatul, căzând pe podea şi intrând într-o transă de o profunzime intensă. Unii dintre ei şi-au udat robele. Eu nu am făcut-o, dar am căzut într-un somn adânc întreaga zi şi întreaga noapte. Când m-am trezit, dimineaţa târziu în cea de a doua zi, nu mi-am amintit nimic din ceea ce se întâmplase cu mine şi am fost mirat ca mă aflu în pat. Credeam ca trecuseră doar câteva minute de la apariţia preoteselor în sala.

Câteva zile mai târziu, centrul sărbătorii a devenit ceremonia Sfintei Flăcări Albastre – una dintre cele mai magice minuni din timpurile Atlanteene. Era o flacără albastra mare şi predominanta, stand pe un suport mic care, la rândul lui era aşezat pe o farfurie metalica triunghiulara carata de trei preoţi cu robe purpurii. Flacăra nu era o flacără fizica în adevăratul sens al cuvântului. Nu m-am fript la mana, nici măcar nu se simţea căldura în jurul ei. Dar puteai auzi, atunci când te apropiai de ea, un sunet special, ca un fel de sâsâit – nu unul fizic, ci un sunet energetic.

Sfânta Flacăra Albastra era privita ca o manifestare directa a Divinului. „Unicul Dumnezeu trăieşte în Flacără!” spunea Legea. „Dacă vezi Flacără, îl vezi pe Dumnezeu”. Bineînţeles că, înainte de a se putea ţine ritualul Flacării, trebuia să existe cel puţin o zi de ritualuri de purificare care aveau loc în Parcul Congreselor Legale. Astfel, atunci când, în sfârşit, păstrătorii Flacării şi-au făcut apariţia, mulţimea a răsuflat uşurată. Iat-o aici, în faţa tuturor ochilor: Sfânta Flacăra Albastra, strălucind cu Lumina Unicului Dumnezeu.

„Rămâi cu noi, prieten intru Lege! Rămâi cu noi!” îmi şopti la ureche bunul Prates când mă văzu cât de impresionat şi de zdruncinat am fost la vederea Flacării. Mi-am deschis gura sa răspund dar n-am putut.

Melchard stătea în faţa altarului central. A început o ceremonie a focului, proiectându-şi Vocea spre Flacără.

Intensitatea ritualului m-a transportat imediat. De la distanta,

l-am auzit foarte vag pe Prates repetând: „Rămâi cu noi, Szar!”

Am văzut o lumina mare şi strălucitoare şi am căzut pe pământ.

Mult mai târziu în acea zi, după ce m-am trezit, eram într-unul din dormitoarele Robei Somonului unde preoţii care asigurau securitatea ma căraseră, ca de obicei. Atunci mi s-a spus ca celebrarea la echinocţiu a Legii luase sfârşit. Fusese un mare succes!

4.4. RITUALURILE FOCULUI.

În timpul discuţiilor noastre, Maestrul Gervin îmi spunea să-mi accelerez studiile. Conceptul îmi era atât de străin la început încât ma întrebam ce voia atunci când îmi spunea să fac în aşa fel încât cei 16 ani de antrenament în Roba Somonului să treacă mai repede. Distracţia nu făcea parte, categoric, din învăţăturile Robei Somonului. Roba Somonului, ca multe alte ordine de preoţi, implica răbdarea şi sfinţenia. Ca niciodată, am realizat încetul cu încetul ca, în ciuda faptului că 16 ani erau necesari pentru antrenamentul în Roba Somonului, eu aş fi putut, probabil, să diger învăţătura Somonului în 15 ani sau poate chiar în 14 ani şi jumătate. Beneficiile acestei eventuale realizări nu-mi erau deloc evidente dar îl iubeam pe Maestrul Gervin şi nu doream nimic altceva decât să mă apropii şi mai mult de el.

Dar ce efort era necesar pentru a sta o oră în compania lui Gervin! Era atât de dificil de urmărit. Ştiam că era un mare doctor al Legii. Numai marii doctori ai Legii trăiau în aripa pietrelor preţioase. Auzisem, de asemenea, ca întreaga cunoaştere a lui Gervin era cunoscuta şi respectata şi în ţinuturile vecine. Totuşi, deseori mi se părea ca el răstoarnă principiile Legii cu susul în jos. Recita versuri care nu erau niciodată menţionate de Roba Roz şi părea des în dezacord cu părerile lor. Şi, atunci când îl ascultam, nu puteam să mă mulţumesc cu ceea ce învăţasem şi nu mă puteam relaxa. Mereu îmi punea întrebări. Acestea nu erau foarte complicate dar mă lăsau deseori perplex. Dacă aveam noroc şi înţelegeam pe deplin ceea ce voia să spună, el îmi arata alte aspecte ale aceluiaşi vers şi deveneam ameţit şi fără cuvinte.

„Înţelegi de ce trebuie cu adevărat să te grăbeşti cu învăţătura?” m-a întrebat într-o bună zi. Chiar dacă discutasem aceasta problema de foarte multe ori în ultimele luni, răspunsul era tot neclar în mintea mea.

După ce am rămas tăcut, Gervin a continuat: „Motivele sunt la fel

de multe ca şi capelele templului nostru. Pentru început, a încerca să-ţi grăbeşti acţiunile ajuta foarte mult procesul tău de trezire".

Conceptul de ,trezire era atât de vag pentru mine încât Gervin nu a vrut să insiste. „Şi cum vei putea vreodată să vorbeşti cu zeii dacă nu te grăbeşti?

Pentru ca zeii sunt încântaţi de ceea ce este rapid şi detesta lucrurile încete!"

Ideea ca niciodată nu voi putea conversa cu zeii m-a şocat.

Când a văzut stupefacţia de pe fata mea, Gervin a ras. Cu mâna stângă a scos din coşul sau o para mare şi zemoasa. Era una din extraordinarele pere ale Legii care se topeau în gură. A aruncat fructul în aer, l-a prins cu mana dreapta şi l-a aruncat spre mine. Era îngrijorat pentru că eram prea slab astfel ca întotdeauna îi plăcea să mă hrănească.

Din nefericire, am ratat para. Frumosul fruct ateriza cu un zgomot surd pe plasa podelei.

Gervin fluiera tare. „Trebuia şi noi să facem ceva şi uite că am făcut ceva drastic!"

„Am eu grija de asta, Maestre Gervin!" am spus, gândindu-mă că vorbea despre mizeria făcută de sucul perei pe podea şi imediat am început s-o curat folosind partea de jos ca robei mele albe pe post de cârpa.

„Mm". Gervin îşi lua capul în mâini şi contempla lumina acvamarina a tavanului, gânditor. „Câteva mii de ritualuri ale focului, poate?" murmura el după un moment. „Ştii ce sunt ritualurile focului, Szar?" „Cele în care se pun ofrande în foc astfel ca focul să le care către zei" am recitat eu.

„Într-adevăr, sunt cele care fac asta. Ritualuri extrem de puternice, asta sunt. Ele ridica nivelul focului în interiorul preotului care le oficiază. Îi fac ochii şi aura sa strălucească. Cred că aceste ritualuri îţi vor face mult bine. Vreau să le începi cât mai curând posibil".

Dar, Maestre Gervin, novicilor din Roba Somonului nu li se permite să oficieze aceste ritualuri!" „Ei bine, atunci, spune-i lui Prates că nu mai vrei să fii novice!" răspunse Gervin cu vocea sa serioasa-vesela.

Rămăsesem fără grai. A-l întreba pe Prates despre o promovare era un lucru total împotriva Legii şi extrem de indolent.

„Ah, nu-ţi fă nicio grija! a spus Gervin începând să zâmbească. „Hai să mergem departe, la o plimbare". Atunci când nu mai aveam niciun răspuns, metoda lui Gervin era sa ma ia la o plimbare, sperând ca mişcarea ma va ajuta să-mi activez mintea.

Ziua următoare m-a luat complet prin surprindere. Prates m-a informat ca urma să fiu iniţiat în următorul grad. Acesta a fost sfârşitul ucenicei mele. Nu aveam să mai port roba mea alba ci una de culoare roz-strălucitor – Roba Somonului! – ca Artold şi ca ceilalţi prieteni de-ai mei.

Ceremonia a fost magnifica. În mijlocul lămpilor cu ulei s-au cantat mantre întreaga zi. Sub îndrumarea lui Prates, prietenii mei mai tineri cărau instrumentele ritualice care erau necesare şi în care Roba Somonului excela. Numai după o jumătate de oră, m-am simţit atât de in înalt şi atât de in extaz încât am leşinat, aşa cum făcuseră la aceasta ceremonie mulţi alţi novici înaintea mea. Prates, om înţelept intru Lege, a folosit o tehnică specială bazată pe proiectarea unor forte puternice în centrii mei energetici. Curând m-am aflat din nou în corpul meu fizic şi ceremonia a continuat. Prates a continuat să proiecteze forte în corpul meu pe parcursul întregii zile şi făcea adevărate minuni. De fiecare dată când leşinam ma aducea în simţiri în mai puţin de 20 de minute! La sfârşitul ceremoniei (care a ţinut pana noaptea târziu şi urma sa continue şi pe parcursul zilei următoare), mi s-au încredinţat simbolurile secrete şi simbolurile de recunoaştere din Roba Somonului.

În zilele care au urmat, Prates a început să mă instruiască în cunoaşterea ritualurilor focului. Erau sute de astfel ritualuri, fiecare dintre ele dedicate cate unui alt înger sau zeu şi fiecare servind unui scop diferit: pentru fertilitatea pământului, pentru curăţarea energiilor negative, pentru binecuvântarea cursurilor de apa, pentru formarea copacilor-casa şi umplerea lor cu o energie divina, pentru binecuvântarea plasei vii dintr-o clădire, pentru obţinerea longevităţii, pentru a cere zeilor diferite favoruri şi aşa mai departe. Dar principiul general al acestor ritualuri era acelaşi: era aprins un foc şi ofrandele precum lingurile pline de ulei sacru erau aruncate în foc în timpul rostirii unor mantre puternice. Deseori, vocea preotului ce conducea ritualul era considerata ea însăşi un dar pentru zei.

Focul şi uleiul sacru erau doar formele exterioare ale proceselor puternice de energie. De fiecare dată când era aruncata spre foc

ofranda, un clic cosmic avea loc. Un impuls al Spiritului lumina conştientă preotului şi încarcă spaţiul din apropiere. Capelele în care zilnic erau efectuate ritualuri erau încărcate puternic şi impregnate de prezenta spirituală.

Încurajat de Gervin şi de Prates, am început să performez ritualuri ale focului. A trebuit să încep încet şi să mă acomodez treptat cu intensitatea spirituală – precauţii indispensabile fără de care pretendenţii la ritualuri ar fi făcut febra, ar fi avut convulsii, ar fi fost cuprinşi de nebunie sau chiar ar fi murit. Dar, după câteva luni, ma aflat în stadiul în care practicam ritualuri ale focului 7 ore pe zi şi făcusem progrese mari: nu mai leşinam atunci când intensitatea ritualurilor mele devenea prea înaltă (deşi, din nefericire, încă leşinam la ritualurile altora). Chiar şi aşa, Gervin privea aceasta ca pe o realizare majora şi mă încuraja sa perseverez în practica mea.

Odată, pe când mergeam de-a lungul aleilor templului, m-a întrebat: „Ai avut, în ultimul timp, vreo experienţa mai interesanta în timpul meditaţiilor din capela Lordului Gana?"

„Maestre Gervin, din păcate nu am avut timp să vizitez sfânta capela a Lordului Gana în ultimele săptămâni din cauza ritualurilor pe care le învăţ". „Cât de trist intru Lege!" Gervin să uita fix în faţa lui într-o direcţie în care eu nu vedeam nimic. Apoi declara: „Cred că a sosit momentul să te orientezi în principal către ritualurile Lordului Gana". După un timp îşi fixa privirea asupra mea şi adăugă: „Şi roagă-l să te ajute să te trezeşti!"

Am continuat să ne plimbam. „Dacă Golden Cudgel nu ar fi fost un atât de idiot intru Lege!", a spus Gervin pe o voce deosebit de politicoasa, „am fi putut să-l rugăm să te ajute". Golden Cudgel era cel mai mare preot a lui Gana în templul Eisraimului, preot al Robei Auriulnchis. „Dar mai bine ar fi să-l rogi pe bătrânul Gana-Gerent. El ştie o îngrozitor de mare parte legala din învăţătura lui Gana.

4.5. ANII RITUALURILOR FOCULUI.

În dimineaţa următoare, Gervin a aranjat întâlnirea dintre mine şi Gana-Gerent în capela Lordului Gana.

Gana-Gerent era un om foarte bătrân căruia nu-i mai rămăsese niciun fir de păr în capul lui strălucitor. Purta o roba bej aparţinând unui ordin necunoscut mie. Aceasta, à-propos, era una dintre dramele mele. În timpul studiului meu în Sheringa, am petrecut ani întregi învăţând despre Legea castelor, una dintre disciplinate mele favorite

pe atunci. Dar, după ce am venit în Eisraim, am descoperit cu groaza ca niciuna dintre castele din ţinutul meu nu erau reprezentate în templu. Castele din Eisraim îmi erau complet necunoscute astfel că eram deseori în situaţii jenante pentru ca nu ştiam să salut lumea în modul corespunzător.

„Slava Lordului Melchisedek, Szar din Roba Somonului!" ma saluta Gana-Gerent cu un zâmbet larg care mi-a dezvăluit cei patru-şi-jumatate dinţi ce-i mai rămăseseră. „Am auzit că eşti un mare admirator al lui Gana înţeleptul! Vino şi aşază-te lângă mine, tânărul meu prieten intru Lege, am foarte multe să-ţi spun".

Pentru ca strălucea cu acea particulara nuanţă de auriu luminos ce ieşea şi din pereţii vii din capela Lordului Gana, l-am plăcut imediat.

Gana-Gerent a început să-mi spună despre câteva dintre atributele tradiţionale ale Lordului Gana: coiful auriu pentru clar-vederea la distanta şi cunoaşterea totala, toiagul sau magic cu care a distrus multe forţe întunecate în timpul războaielor străvechi din ceruri unde zeii se luptaseră cu titanicii lor duşmani, arheii.

Ma fascina în mod deosebit fiara cu 5 picioare care era gravata pe peretele din spatele altarului. Când l-am întrebat pe Gana-Gerent despre ea, mi-a răspuns: „Fiara aceea alba este un elefant. Este prietenul Lordului Gana. Dar piciorul din fata nu este picior ci este nasul lui!"

„Nasul lui?" m-am minunat eu.

„Elefantul are un nas uriaş, de cel puţin 10 ori mai mare decât cel al unui cal! Trăiesc în lumea zeilor şi în câmpurile de stele", mă lămuri Gana-Gerent. Câmpurile de stele erau menţionate în multe legende ale Legii. Erau spaţii întunecate în care stăteau atârnate sute de puncte subţiri de lumină. Nu le putea vedea nimeni pentru ca ele erau dincolo de ceata groasa care acoperea regatul. Dar oamenii educaţi care ştiau aceste legende nu le puneau la îndoială niciodată veridicitatea, de vreme ce ele erau atestate de către Lege.

„Conform anumitor oameni", spunea Gana-Gerent, „sunt elefanţi şi în regatul nostru, în ţinuturile din sud. Oricum, ceea ce contează este ca simţul mirosului la Lordul Gana era la fel de puternic ca al elefanţilor. Lordul putea mirosi pana foarte departe departe pe Pământ şi în Lumea de Dedesubt".

Am rămas cu gura căscată de admiraţie.

Următorul lucru pe care mi l-a predat Gana-Gerent a fost

îndeplinirea ritualurilor focului ale Lordului Gana. Pentru ca ştiam deja un mare număr de ritualuri ale focului, mi-a fost destul de uşor. Tot ceea ce trebuia să învăţ erau mantrele invocate de Gana. Restul era similar cu celelalte ritualuri, toate erau variaţii ale gesturilor, ustensilelor, florilor, grânelor, culorilor pulberilor şi a altor substanţe ce urmau să fie dăruite. Totuşi, la aceste ritualuri ale Lordului Gana, rezultatele erau mult mai spectaculoase decât la oricare alt ritual pe care îl condusesem vreodată. Imediat ce mi-am proiectat vocea înspre flacăra am fost transportat în înalt, în lumina Lordului Gana, ca şi cum aş fi fost carat de un elefant invizibil. Am pierdut complet noţiunea timpului.

Când m-am întors la mine însumi cel normal, zăceam pe podea. Bunul Gana-Gerent stătea lângă mine urându-mi bun-venit înapoi în regat, cu zâmbetul lui larg: „Grozav de bine intru Lege, nu-i aşa?”

„Mm”. m-am ridicat în picioare, observând că se făcuse noapte. Străduindu-mă din răsputeri să găsesc cuvintele potrivite pentru a descrie sentimentul de extaz şi starea de explozie în lumina a inimii mele, am ezitat câteva secunde. „Grozav de legal de bine!” am răspuns într-un sfârşit.

Gana-Gerent a înţeles.

După ce trecea ziua, majoritatea timpului meu era ocupat cu ritualurile de foc ale Lordului Gana. Preoţii din Roba Somonului aveau multe îndatoriri legale şi ore întregi de ritualuri pe parcursul fiecărei zile dar, de câte ori puteam, aduceam ofrande zeului cu coif auriu.

Ma rugam pentru trezire. Dar ce era trezirea?

Cu cât îmi explica Gervin mai mult, cu atât mai puţin păream ca înţeleg. „Atunci când practici ritualurile focului, mai ales cele ale Lordului Gana, nu simţi uneori un fel de energie puternică în jurul capului?” m-a întrebat Gervin într-una dintre zile.

„Ba da”, am răspuns eu secretos.

„Speranţa mea este ca aceasta energie să te ajute să te trezeşti”, spuse Gervin. „Dar trebuie să-l rogi pe Lordul Gana sa te ajute, pentru că sunt mulţi adormiţi fericiţi care mânuiesc Marea Lumina a ritualurilor solare ale focului şi totuşi nu se trezesc niciodată”.

L-am rugat pe Lordul Gana sa ma ajute. Dar nu-mi dădeam seama ce anume se presupunea că trebuie să dobândesc. Luna după luna, Gervin m-a făcut să-mi îndrept atenţia către schimbările sigure din interiorul meu care, spunea el, indicau faptul ca ,ceva trezire se

petrecea în interior. De exemplu, leşinam mult mai puţin. O calitate puternica se trezise în corpul meu energetic (nu era nicio minune, de vreme ce îmi petreceam cele 7 zile din săptămâna stand, mai mult sau mai puţin, în faţa unei flăcări), iar vocea mea era revigorata substanţial de miile de imnuri cantate de la sosirea mea în Eisraim.

„Dar, dar, dar". Îmi repeta Gervin, „tot nu ai nicio idee despre ce înseamnă trezirea, nu-i aşa?"

Când mă întrebă asta, tot ceea ce făceam era sa rămân tăcut şi să încerc să citesc răspunsul în adâncii săi ochi gri-verzui.

„Continua sa practici şi să te rogi, prieten intru Lege! Ma încuraja Gervin cu zâmbetul sau cald. „Aminteşte-ţi că poţi fi orice şi poţi să faci orice".

Vedeam ca el aşteptă o anume schimbare dramatica ce avea să aibă loc în interiorul meu. Dar care?

Urmându-i instrucţiunile, practicam iar şi iar ritualurile focului. Le oficiam de obicei în capelele Robei Somonului şi mergeam uneori, pentru practicile adiţionale, în capela Lordului Gana, mai ales la răsărit şi apus, timp despre care Gervin îmi spusese că are capacitatea de a te conduce către trezire. Dar trecuseră sute de apusuri şi eu nu aveam încă nicio idee despre ce înseamnă să fii treaz.

Uşor de înţeles era ca, după încă un an de practica constanta, am început să conduc procesele de ritual al focului. Prates era fericit de progresul meu: „Buna scânteie! Buna scânteie!", obişnuia să spună. Şi, după ce mi-a urmărit eforturile timp de câteva luni, m-a invitat să fac parte din echipa de preoţi ce oficiau ritualuri în cripta Focului Etern.

Localizata în centrul intru Lege al templului, cripta Focului Etern era un loc foarte special, în care ritualurile focului erau oficiate fără întrerupere de mii de ani, aşa spunea Legea templului. Preoţi din diferite caste făceau schimb de tura la cele trei flăcări eterne şi împlineau amntayagya sau ritualul de imortalitate al focului.

Prezenta energiei spirituale menţinută de către pereţii vii din cripta inspira un fel de amestec de respect şi teama. De fiecare dată când se proiecta în foc o mantra, în spaţiul astral se puteau vedea scântei enorme de lumină. În cripta te simţeai ca şi cum ai fi fost scuturat continuu de un cutremur de energie. În timpul turei mele, Prates stătea aproape de mine pentru a fi sigur ca ma descurcam cu puterea amntayagya. Dar, paradoxal, nu am leşinat niciodată cât am fost de serviciu acolo jos. Ma îmbogăţeam interior de Spiritul care

vibra în cripta.

Acest fapt a trezit mari speranţe în Maestrul Gervin. „Când oficiezi amntayagya", îmi explica el, „eşti mult mai treaz decât de obicei. Dacă ai putea menţine starea aceea şi după ce ieşi din cripta ai face un progres foarte mare".

Puteam să-mi dau seama că ma simţeam diferit atunci când eram în cripta. Dar cum? şi de ce? Imediat ce părăseam cripta deveneam eu însumi cel normal. Şi, mai rău, atunci când eram martor la alte ceremonii, leşinam ca de obicei. Adevărul era ca voiam din toată inima sa urmez instrucţiunile Maestrului Gervin dar pur şi simplu nu ştiam cum să o fac.

„Continua iar şi iar. Practica şi roagă-te!" ma încuraja Gervin.

„Toată gloria ivatatorului!" am răspuns cu speranţă. Dar lunile trecură şi nicio schimbare decisiva nu avu loc. Trezirea Maestrului Gervin rămânea o enigmă totala pentru mine.

4.6. ÎNTUNERICUL VIZIBIL.

Într-o zi, la întoarcerea dintr-o călătorie în afara ţinutului Eisraimului, Gervin m-a chemat în camera de aqamarin. Ca de obicei, el a început prin rugăciunile adresate Lordului Melchisedek pentru sănătatea mea pentru că eram, de departe, cel mai slăbănog preot din Roba Somonului, în ciuda insistentei tuturor de a mă hrăni cu toate delicatesele Legii pe care le putea oferi templul.

„Cât timp a trecut de când ai sosit la templu?" a întrebat Gervin.

„Patru primăveri şi patru toamne" am răspuns eu în maniera legala.

„Mm". spuse Gervin închizându-şi ochii şi luându-şi capul în mâini. „Dacă nu-ţi vom grăbi trezirea, nu vom putea duce la capăt tot ce ne-am propus".

Am dat afirmativ din cap.

„Vino", spuse el, „lasă-ne să încercăm ceva diferit radical". Şi mă invita sa stau în poziţia de meditaţie în faţa lui.

Deseori când îl vizitam, stăteam împreună şi intram într-o stare contemplativa. În acea zi, în timp ce păstrăm contactul cu ochii lui Gervin, el a proiectat în mine o conştientă complet noua şi foarte intensă. Lumina aqamarina din camera s-a transformat în întuneric. Am simţit o vibraţie puternica între sprâncene. Corpul meu a devenit inert. Sentimentul nu era deloc plăcut. Mi-a amintit de o experienţă dureroasa ce se petrecuse în urmă cu doi ani, când Artold şi cu mine,

dintr-o greşeală, am avut indigestie de la ciuperci. Bucătăria centrala ce păstra toate fructele ce erau necesare pentru ritualuri ne-a livrat noua, greşit, ciupercile, în loc să le trimită ordinului Vrăjitoarele înţelepte ale Legii. La sfârşitul ritualului, după ce am mâncat ciupercile, am fost năpădiţi de halucinaţii violente care l-au lăsat pe Artold bolnav o săptămână şi pe mine inconştient vreo jumătate de zi.

„Poţi vorbi?" ma întrebă Gervin.

Nu puteam. Pierdusem complet legătură cu camera. Totuşi îl puteam auzi pe Gervin. În loc să devin inconştient, ca de obicei, m-am trezit într-un spaţiu imens în care era întuneric.

„Întunericul vizibil. Dintre toate sferele non-fizice, aceasta este cea mai apropiată de regat" îmi explica Gervin.

Experienţa îmi era destul de familiara. Era o reminiscenţă a plutirii mele în timpul nopţii în afara corpului meu dar era ceva mult mai puţin apropiat de vis. M-am trezit că eram în acel spaţiu al întunericului având şi ceva conştientă.

„Hai, mişcă-te!" striga Gervin.

Dintr-odată mi-am dat seama că ma roteam departe în întunericul vizibil ca şi cum aş fi fost prins într-o maşină de spălat.

„Foarte bine! Foarte bine! Acum uită-te la asta. Prin acest simbol ma vei cunoaşte".

O magnifica yantra aurie strălucea în faţa mea. Era un ca un şablon complicat format prin intersectarea mai multor figuri geometrice.

„Acestea sunt simbolurile mele de recunoaştere" îmi explica Gervin. „Acum uită-te la acestea".

Un alt set de forme geometrice apăru în spaţiu.

„Toată gloria învăţătorului!" exclama Gervin.

„Acestea sunt simbolurile de recunoaştere ale lui Orest, cel ce a fost maestrul meu în Roba Maronie. Faptul ca el şi-a părăsit corpul fizic cu mulţi ani în urma nu are nicio relevanta, simbolurile sale de recunoaştere au rămas aceleaşi".

Simbolurile au apărut din nou. „Dacă se va întâmpla vreodată să te afli în pericol, imaginează-ţi aceste simboluri şi cheamă-mă prin intermediul lor", ma instrui Gervin. Apoi mi-a adus conştientă înapoi în camera. S-a întâmplat fulgerător şi fără durere, dar după ce am revenit m-am simţit extrem de somnoros.

Când a văzut expresia de rătăcire de pe fata mea, Gervin a ras:

„Cred că mai bine rugam pe cineva să te escorteze înapoi în apartamentele tale", a spus şi a plecat să caute un intendent legal.

A fost ultimul lucru pe care mi l-am mai adus aminte despre acea întâlnire. M-am trezit în dormitorul meu ziua următoare.

În fiecare zi, Gervin ma ducea în întunericul vizibil. M-a arătat simboluri diferite de recunoaştere şi m-a învăţat cum să folosesc tunelele spaţiale de energie pentru a mă roti din ce în ce mai repede.

Progresul cel mai mare era că nu mai eram inconştient la sfârşitul acestor şedinţe. În cele mai multe cazuri puteam să merg pe picioarele mele în dormitor.

După câteva săptămâni, Maestrul Gervin m-a anunţat că era satisfăcut de experienţele mele şi că a venit timpul să încep o iniţiere în călătorit.

„Lasă-mă să-ţi explic ceea ce se va întâmpla. Într-o anumită zi din calendar, când sunt îndeplinite toate ritmurile timpului cerute de Lege, vei fi dus într-o parte a templului în care nu ai mai fost niciodată: camerele călătoritului. Acolo vei fi pus într-un stadiu de hibernare medie. Pentru siguranţa ta, corpul tău va fi poziţionat într-un sarcofag din plasa vie prin care nu poate penetra nicio energie străină. Apoi, odată ce vei dormi adânc, vor sosi instructorii tai. Ei te vor proiecta în afara corpului prin activarea centrilor tai energetici; o vor face folosind Vocea. Apoi te vor ghida şi te vor învăţa cum să-ţi găseşti drumul prin sfere". Pentru a mă linişti, Gervin adăugă: „Am rugat Vulturul Alb să aibă grija de educaţia ta în călătorit şi, mare ghinion, chiar au acceptat! Instructorul tău va fi unul dintre cei mai buni controlori din templu – o femeie cu o considerabila experienţa în călătorit. Este una dintre cele mai mari preotese ale Vulturului Alb şi a fost antrenata de Doamna Teyani în persoană. Numele ei este Lady Elyani".

Cartea misterelor din Eisraim

5.1. CĂLĂTORITUL, PRIMA INIŢIERE.

Primul meu zbor avea să aibă loc noaptea, în enclava fizicienilor legali. La sfârşitul unei zile cu program rigid, doi preoţi din camerele vindecării au venit să mă conducă. I-am urmat printr-un labirint de alei şi coridoare pana când, în final, am ajuns la o clădire ciudata unde pereţii vii ai holurilor străluceau pulsând între mov, indigo şi o gamă de lila. Preoţii m-au condus la o camera unde strălucea şi pulsa lumina în aceleaşi culori. Linii ale spiritului crisolitului, emanând o culoare portocaliu închis, traversau podeauna formând un model geometric

luminescent.

Un sarcofag luminescent, construit din plasa legala fina şi translucida, era aşezat în centrul unei forme geometrice din metal, în mijlocul camerei. Mi s-a spus să mă întind în sarcofagul care, după cum am aflat mai târziu, rămânea deschis până ce eu nu mai puteam percepe mediul meu înconjurător. Preoţii au început incantaţii ale versurilor Legii în timp ce-mi presau centrii energetici ai corpului. Rezultatul a fost imediat: am căzut într-o transă adâncă – exact ca somnul.

Următoarea mea percepţie era cea a unor sunete stranii care, după cum am aflat mai târziu, erau proiecţiile-Vocilor lui Lady Elyani şi Lady Seyani, sora ei în Vulturul Alb. Zburam în întunericul vizibil. Spaţiul era identic cu cel în care ma dusese Gervin de multe ori în ultimele săptămâni, dar diferenţa era ca nu mă simţeam somnoros deloc. Eram la polul opus, fremătam de energie. Uitându-mă în jurul meu, am realizat ca acel spaţiu nu era atât de întunecat pe cât îl crezusem înainte. Era impregnat cu o strălucire difuza roşiatică şi, la distanta, am putut discerne fascicole de lumina de diferite culori.

„Szar din Roba Somonului!" am auzit eu vocea unei femei înconjurându-mă. „Sunt Elyani din Vulturul Alb, instructorul tău de călătorit. Te voi duce în călătorii în spaţiu, pas cu pas. Urmează-mi vocea şi prezenta". Apoi a adugat: „Prin acest simbol ma vei cunoaşte!"

O combinaţie de forme geometrice a apărut în faţa mea. Spre deosebire de Gervin, semnătura ei astrală era nu aurie, ci alb strălucitor.

„În marea majoritate a cazurilor, tot ce ai de făcut este să-mi urmezi lumina", continua vocea. În timp ce vorbea, o lumina galbena calda a apărut în faţa mea. „Aceasta nu sunt eu", îmi explica ea, „ci o reflexie a sinelui meu pe care am proiectat-o în spaţiu pentru a te ghida. Hai, urmează lumina".

M-am mişcat către prezenta auriu-galbena.

Era ceva plin de bucurie şi uşor. Urmând lumina ei am realizat ca în nopţile în care avusesem experienţe de ieşire din corp nu avusesem absolut nicio idee despre unde mergeam. Nu-mi alesesem niciodată direcţia ci fusesem tarat de valuri pe care nu le înţelegeam. Acum, pentru prima oară în viaţă, eram pe deplin stăpân pe mişcările pe care le făceam în spaţiu.

„Szar, poţi să percepi tunelul din fata ta?" „Da".

„Intra în el. Urmează-mi lumina” a spus vocea.

Imediat ce am ajuns la tunel, am fost absorbit înăuntru şi trimis mai departe printr-o rotaţie din ce în ce mai rapidă. Am ajuns curând la celălalt capăt al tunelului şi mi-am dat seama că mă aflam într-un alt spaţiu, în care strălucirea roşiatică era şi mai strălucitoare.

„Suntem tot în întunericul vizibil, dar mult mai în înalt” îmi explica Elyani. M-am simţit entuziasmat ca o lumina în lumea zeilor.

„Acum încearcă să te mişti”.

Era uşor. M-am ridicat, lăsând în urma lumina lui Elyani.

„Excelent!” ma încuraja vocea. „Acum arată-ne ce poţi să faci. Încearcă să te mişti în sus cât de mult poţi”.

Mi-am concentrat energia şi m-am lăsat în voia spaţiului. Urma o senzaţie ciudata de accelerare însoţită de o rotaţie ultrarapidă. Şi, oh! Ma găseam într-un spaţiu complet diferit.

Nu mai era întuneric.

„Oh, Lord Melchisedek!” am exclamat eu, profund emoţionat de frumuseţea incredibila ce se deschidea în faţa mea. „Deci aşa arata câmpul de stele!”

În regat, cea mai mare distanta la care se putea vedea era de câteva picioare legale în sus iar iarna ceata era atât de groasa încât îţi vedeai cu greutate propriul picior. Iar acolo, în faţa mea, era un spaţiu clar al infinitului! Era gigantic, era coborât parca dintr-o poveste, era de o totala irealitate legala! Miliarde de puncte strălucitoare de toate culorile formau nori imenşi de lumina ce se extindea în toate direcţiile. Dar, înainte de a putea contempla acel peisaj cosmic, mi-am pierdut brusc traiectoria liniştită. Am fost aruncat spre dreapta. Prins de vârtejuri violente, am început să mă rotesc şi să mă dau peste cap ca un fuior de praf prins într-o tornada.

Doar mult mai târziu am înţeles ceea ce se întâmplase. Foarte jos, în camera de pornire, când au văzut modul în care m-am proiectat din întunericul vizibil în câmpul de stele, Lady Elyani şi Lady Seyani erau plăcut surprinse. Deveniră bucuroase.

„Acesta este omul lui Gervin, nu-i aşa?” întrebă Seyani.

„Bineînţeles că este! Este ceva deosebit la el, nu-i aşa?” întrebă Elyani privind prin lespedea subţire şi translucida ce acoperea sarcofagul. Surprinsa de tonul entuziasmat al prietenei ei, Seyani chicoti: „Lady Elyani! Ce vezi tu?”. Adăugă, recitând un vers din Lege: „Bărbatul are farmec dacă aparţine castei potrivite!”

Elyani roşi: „Seyani! Ce tot spui acolo!”. Pentru un moment îşi pierdu concentrarea şi lasa balta controlul traiectoriei.

„Păstreaz-o, păstreaz-o!” izbucni Seyani în ras, „Deja îl pierzi!”

Sus, în câmpul de stele, imediat ce am început să mă mişc, ceva neaşteptat avu loc. Înainte de a avea timp să-mi fie frică, o voce se făcu auzită. Nu era vocea lu’ Elyani. O şoaptă părea ca vine din infinitul depărtării: „Să nu te temi, călătorule! Cheamă Banca de Cunoaştere Universala! Las-o să-ţi traseze traiectoria!”

Vocea era parca vorbita fără niciun timp, ca şi cum toate cuvintele erau pronunţate odată. M-a proiectat într-o stare de conştientă diferită în care gândurile se mişcau de nenunarate ori mai repede decât de obicei. Am ştiut cum să accesez Banca de Cunoaştere Universala. Traiectoria mea era dintr-odată stabilită.

Vocea din afara timpului continuă: „Înaintează, copil al stelelor. Al Pământului Dragon al Adâncului aşteaptă. Numai atunci când îi vei întâlni vrerea, adormiţii se vor fi trezit”.

Între timp, Lady Elyani nu pierduse timpul şi mă înconjurase cu lumina ei. Dar, când m-a văzut zburând drept, nu a mai intervenit. „Zei intru Lege!” exclamă ea surprinsă. „Într-un spaţiu atât de aproape de noi nu exista prea mare risc şi totuşi. acest lucru a fost ceva remarcabil de bine făcut! Continua sa înaintezi!”

Atunci mi-a venit în minte faptul ca, în cei patru ani pe care-i petrecusem în templu, aceasta era prima oară când cineva îmi spunea că am făcut ceva uimitor de bine. Îndepărtată voce vibra încă în mintea mea. Ma făcea să mă simt ciudat. În timp ce mergeam drept de-a lungul magnificului camp de stele, mi-a şoptit din nou: „Destul pentru ziua de azi. Acum, începe să cobori”, ma instrui ea. Am făcut ceea ce mi-a spus şi, după puţin timp, am auzit: „Va apărea un tunel în stânga ta. Intra în el şi coboară”.

Tunelul m-a dus în spaţiul cu nuanţe purpurii, cel în care începusem. M-am simţit din ce în ce mai greu. Magnifica claritate a minţii de care ma bucurasem în câmpurile de stele ma părăsi. Cu cât coboram mai mult, cu atât conştientă mea devenea mai săracă.

Curând, am adormit din nou.

Atunci când mi-am revenit în simţiri, eram tare ameţit dar vedeam înaintea ochilor întâmplările din câmpurile de stele. Lespedea sarcofagului translucid fusese îndepărtată. Cei doi preoţi din apartamentele vindecării ma aşteptau.

M-am uitat în jur după Lady Elyani dar nu mai era nimeni în camera.

5.2. LEHRMON DIN ROBA MARONIE.

Următoarea data când l-am întâlnit pe Gervin, m-a privit în ochi pentru mult timp. Vocea sa a devenit grava: „Are loc o schimbare în tine, Szar. Înţelegi ce se petrece?”

Nu aveam niciun indiciu despre ce vorbea. Am rămas tăcut.

„O parte din tine a început să se trezească. S-a întâmplat atunci când ai fost în câmpurile de stele”.

Era vorba despre vocea de nicăieri? Sau era vorba despre înflăcărarea mea atunci când zburasem?

Gervin a continuat: „Poate nu realizezi încă aceasta schimbare dar, de acum înainte, lucrurile vor fi radical diferite pentru tine. Toată aceasta trezire se petrece treptat, bineînţeles. şi nu întotdeauna îţi va face viaţa simpla şi uşoară”. După ce făcu o pauză, adăugă: „Dar cine ar vrea să rămână adormit?”. Apoi ma izbiră cuvintele lui, în timp ce privirea sa fixa îmi răscolea energia: „Vei continua ritualurile focului şi iniţierea în călătorit. Dar nu acestea sunt lucrurile care contează cel mai mult. Singurul lucru care îţi trebuie cel mai mult din cele 7 sfere. este să te trezeşti! Încetează să fii un adormit!”

Expresia perplexa de pe fata mea l-a făcut să surâdă cu afecţiune. „De ce nu discutam asta cu Lehrmon?” sugera el. „Ştii cine este Lehrmon, nu-i aşa? Este discipolul meu în Roba Maronie. În ultimii ani a stat mult la templul din Lasseera, de aceea nu ai avut oportunitatea să-l cunoşti. Dar acum este aici. Probabil că îţi va face mult bine să întâlneşti pe cineva care lucrează cu mine de”. Gervin închise ochii. apoi zâmbi”. aproape 25 de ani. Lehrmon este unul dintre cei trezi”.

Gervin aştepta să mă duc să-l văd pe Lehrmon.

Am rămas pe loc neavând nicio idee despre unde s-ar putea el afla.

„Dacă te duci şi-l întrebi pe Shisharan, el îţi va spune unde îl găseşti”. Nu ştiam nici măcar unde este Shisharan.

„Ieşi din hol” spuse Gervin cu răbdare, „în al doilea apartament pe stânga îl vei găsi pe Shisharan din Roba Sofronului”.

I-am zâmbit lui Gervin şi am părăsit camera. M-am întors la stânga şi am găsit ce-a de a doua uşa. Era deschisă. Am intrat, uitându-mă în sus la tavanul arcuit. În enclava pietrelor preţioase toate

uşile erau de 12 picioare legale înălţime, astfel ca înţelepţii nu atingeau cu aura capului plasa pereţilor vii atunci când intrau în camera.

Nu era nimeni în camera. Pereţii vii din plasa vie irizau cu galben spiritul safirului.

Captivat de strălucirea de lămâie, l-am aşteptat pe Shisharan. Apoi mintea mea a început să plutească. Absorbit în spiritul luminescent, nu am simţit trecerea timpului.

Cât a durat? N-aş putea spune. Poate o oră, poate mai mult. În sfârşit, intra un om.

„Slava Lordului Melchisedek, om înţelept intru Lege!" am spus eu. „Eşti Shisharan din Roba Sofronului? îl caut pe Lehrmon".

Omul tresari. Îşi fixa privirea ochilor săi de ambra asupra mea pentru câteva secunde. Avea puţin peste treizeci de ani – de departe mult prea tânăr pentru a putea fi numit „om înţelept intru Lege". În plus, am realizat că era îmbrăcat într-o roba maronie ca cele purtate de Gervin şi Melchard.

„Hmm". am căutat eu un vers din Lege potrivit.

Omul şi-a trecut mana prin lana de par brunet şi creţ, apoi a zâmbit: „Tu eşti Szar, nu-i aşa?"

„Eu.eu sunt, intru Lege". „Eu sunt Lehrmon din Roba Maronie!" spuse el păstrându-şi zâmbetul. „Acum urmează-mă".

Nu m-a dus înapoi în camera lui Gervin, ci într-una din sălile legale de aşteptare ale acelei enclave. Timpul trecuse, Gervin era chemat de alte îndatoriri. Când m-am înapoiat în camera mea mi-a trecut prin minte ca Gervin s-ar putea să nu fi fost prea mulţumit de modul în care ma descurcasem în situaţia dată.

5.3. PĂTRATUL, LUMILE NTERMEDIARE, TRIUNGHIUL.

În fiecare zi, pe la mijlocul dimineţii, doi preoţi din enclava vindecării veneau să mă ia. Erau nişte oameni înalţi şi puternici a căror datorie era sa care oamenii care erau inconştienţi sau prea bolnavi pentru a putea să se mişte. Nu spuneau niciodată niciun cuvânt. Doar ma chemau printr-un gest al mâinii şi eu îi urmam în camera de desprindere.

Lady Elyani nu era niciodată în camera atunci când ajungeam. Ma întindeam în sarcofag şi cei doi preoţi ma adormeau activând porţile corpului meu, centrii energetici.

Apoi, în timp ce eram inconştient, venea Lady Elyani şi proiecta puternice vibraţii ale Vocii în mine. În acel moment îmi găseam drumul

către conştientă mea şi ajungeam în spaţiul purpuriu.

„Szar! Te salut în vârful pătratului!" m-a salutat Lady Elyani.

„Tata slava Lordului Melchisedek, Lady Elyani din Vulturul Alb!" am răspuns eu.

„Nu, nu aşa trebuie să mă saluţi. Eşti acum în partea mai joasa a întunericului vizibil, cea mai aproape de planul fizic. Planul fizic sau regatul se numeşte pătratul" explica ea. „Trebuie să mă saluţi aşa cum te-am salutat eu". „Te salut în vârful pătratului!" „Urca", îmi ordona. Şi, în timp ce urcam în jurul unui vortex din spaţiul purpuriu, ea îmi explica: „Întunericul vizibil este una dintre lumile intermediare, numite astfel pentru că se afla între pătrat (sau regat) şi triunghi (sau lumea zeilor)".

În diferite învăţături ale Legii, ,pătratul era folosit cu referire la regat, dar aceasta era prima dată când auzeam despre triunghi ca denumire pentru lumile celeste. În starea de claritate mentală de care ma bucuram când călătoream mi se părea ca denumirea de lumi intermediare ale spaţiilor dintre pătrat şi triunghi avea mult adevăr.

„Sferele situate în apropierea nostra, la distante legale, sunt formate din pătrat, lumile intermediare şi lumile zeilor", continuă Elyani în timp ce lumina ei galbena reapăru în spaţiu. „Vino către mine! Intra în acest tunel!"

I-am urmat lumina printr-un tunel-vortex ce m-a condus către un spaţiu diferit.

„Continua sa te roteşti!" ma direcţiona vocea ei către un alt tunel.

Atunci când m-am oprit din exerciţiul meu de rotire, mă aflam în cu totul alt spaţiu. Era mult mai întuneric decât în purpuriul întuneric vizibil din care începusem.

„Eşti acum în cel de-al doilea strat al lumilor intermediare", spuse Elyani. „După cum ai înţeles deja, întunericul vizibil este cel mai de jos etalon al lumilor intermediare. Acum intra în vortexul argintiu din dreapta ta".

Ceea ce era neobişnuit la aceste tunele-vortex nu era atât rotirea, cât acceleraţia. Era ca şi cum ai fi fost proiectat dintr-un spaţiu în altul cu viteza din ce în ce mai mare. Cu cât mai sus ajungeam, cu atât vortexurile se mişcau mai rapid. La capătul tunelului m-am trezit înconjurat de o superba lumina astrală verde.

„Lumea intermediara de smarald", comenta Elyani. „Înainte de a

merge mai departe, trebuie să devii expert în identificarea acestor straturi".

M-am plimbat un timp, lăsând lumina smaraldului să lucreze asupra conştiinţei mele.

„Acum, lasă-mă să te duc în cele mai înalte margini ale lumilor intermediare", spuse Elyani.

I-am urmat lumina şi am trecut prin mai multe vortexuri cu viteza din ce în ce mai mare, până ce am ajuns într-o regiune diferită în care licărea o lumina argintie difuza. Privind mai atent, mi-am dat seama că acel spaţiu era plin de pete de lumina argintii.

„Szar călătorul", spuse Elyani, „Te salut în vârful lumilor intermediare".

‚Şi eu te salut în vârful lumilor intermediare", am replicat eu, copiindu-i vocea de ritual.

„Acum te afli în marea graniţa dintre lumile intermediare şi triunghi", îmi spuse Elyani. „Acum, dacă nu ai fi avut simbolurile pe care le-am proiectat în jurul tău, toţi controlorii de spaţiu din regat ar fi fost pe urmele tale. Numai călătorii experimentaţi pot vizita aceste arii. Visătorii comuni şi-ar pierde drumul şi ar avea foarte mari dificultăţi la întoarcerea în corpurile lor. Acum fii gata să traversezi marea graniţa!"

Nu a trebuit să fac nimic, am fost tras de puterea călăuzitoare a lui Elyani. Şi, dintr-odată, oh! Ma găseam din nou în câmpul de stele.

„Călătorule Szar, te salut în partea de jos a triunghiului". „Te salut în partea de jos a triunghiului" am dat eu replica.

Dar unde erau zeii? Erau, oare, în norii de stele ce umpleau toate direcţiile spaţiului? „Mişcă-te spre dreapta şi spune-mi ce poţi să simţi, Szar?" „Un fel de curent blând". „Într-adevăr! îl numim rău. Priveşte cu atenţie şi vei vedea particule fine de lumina plutind de-a lungul râului".

Erau atât de subtile încât, la început, nu le-am putut vedea. Am început să mă concentrez şi am distins răul de particule.

„Unii îl numesc parul îngerilor", spuse Elyani. „Acum lasă-te purtat de acest rău".

Imediat ce am fost destul de aproape de acel rău de lumina, am început să mă mişc constant şi liniştit. „Foarte uşor!" am ras cu bucurie.

„Tot ceea ce ai de făcut este să te ţii de acest rău" spuse Elyani cu o voce în care se simţea zâmbetul.

Alunecam în spaţiu, simţindu-mă ca acasă printre grupurile de nori de stele de diferite culori şi minunându-mă de cât de clar era totul în acest spaţiu. Era acea stare a mea asemănătoare cu trezirea pe care Maestrul Gervin voia s-o găsesc?

„Dacă vrei, poţi să măreşti viteza! Dar fă-o încet! Răul îţi va multiplica acceleraţia".

Urmându-i instrucţiunile, am văzut cum cel mai mic impuls îmi putea mari dramatic viteza mişcărilor. Dar, chiar dacă mergeam mult mai repede, nu am avut nicio problemă în a rămâne stabil fără a face niciun efort ci doar lăsându-mă carat de rău. M-am gândit atunci ce viteza extraordinara putea atinge un maestru al călătoritului precum Lady Elyani atunci când se folosea de un astfel de rău de energie.

„Preia-ţi controlul" ma instrui Elyani. „Ai să ajungi la un nod – trebuie să traversezi. Am să-ţi redirecţionez drumul".

Câteva secunde mai târziu m-am trezit că eram într-o coborâre abrupta spre dreapta, ajungând la un nou rău de energie. În ciuda vitezei năucitoare a minţii, la schimbarea traiectoriei nu am simţi nici cel mai mic tremur.

Acum ma simţeam diferit. Când am schimbat râurile, s-a schimbat şi energia mea.

Era ca şi cum abia gonisem în Eisraim de la o capelă la alta. Am fost lăsat să-mi continuu ridicarea pentru un timp. Apoi, Elyani m-a direcţionat către un tunel-vortex care m-a proiectat înapoi în lumile intermediare.

Câmpurile de stele dispărură, înlocuite fiind de strălucirea fina a întunericului vizibil. Am început să-mi simt din ce în ce mai mult greutatea semn că eram din ce în ce mai aproape de corpul meu fizic. În câteva secunde am devenit inconştient.

Când mi-am revenit în simţiri, m-am ridicat din sarcofag. Lady Elyani plecase iar cei doi preoţi veniseră înapoi.

M-am ridicat încet şi i-am urmat pe cei doi bărbaţi pana în apartamentele Robei Somonului.

5.4. ‚CEVA-ul PE CARE-L PIERDEAM.

Câteva zile mai târziu, întâlnirea cu Gervin şi Lehrmon avu, în sfârşit, loc. Când am ajuns în camera de aqamarin i-am găsit pe cei doi din Roba Maronie în mijlocul unei discuţii animate. S-au ridicat pentru a mă saluta şi, după ce ne-am rugat în maniera legala la Lordul Melchisedek, Maestrul Gervin i-a cerut să aibă grija de sănătatea mea.

Era o atmosferă speciala în cameră, diferita de cea pe care o simţisem prima oară când l-am întâlnit pe Gervin, în ţinutul Sheringa.

„Szar", ma întrebă Gervin, „ai remarcat ca, atunci când călătoreşti în sfere, te simţi mult mai treaz?"

Am dat din cap afirmativ. În ciuda nebuloasei din mintea mea, îmi dădeam seama că eram mult mai clar şi limpede în gânduri atunci când o însoţeam pe Elyani în spaţiu.

„Ce crezi ca înseamnă asta, Szar?" întrebă el.

Perplex, am rămas tăcut.

Gervin s-a întors către discipolul lui în Roba Maronie: „Lehrmon, ce zici?"

Lehrmon mi-a zâmbit cu atâta prietenie încât m-a cuprins căldura din cap până-n picioare. „Ca fiecare dintre noi atunci când călătorim, Szar pierde efectul de ‚om de nisip inerent regatului", spuse el.

„Un termen tehnic care se referă la energiile adormite", interveni Gervin.

„Mai mult", continuă Lehrmon, „tot aşa de bine s-ar putea ca conştientă lui Szar să fie stimulata de spiritul înţelept al lui Lady Elyani de vreme ce ea îşi proiectează energia în el pe durata exerciţiilor. Aceste preotese din Vulturul Alb sunt atât de treze! Uneori sunt chiar înfricoşătoare, am simţit asta pe pielea mea!" „Şi chiar ştii intru Lege despre ce vorbeşti!" exclama Gervin şi amândoi izbucniră în ras.

Exteriorizarea lor străluci într-un val de bucurie. Camera de aqamarin se ilumina de empatie. Dragă Lordule Melchisedek, aceşti doi oameni păreau atât de fericiţi că sunt împreună! Atmosfera pe care o creaseră era aţa de calda, atât de puternica, atât de diferita de relaţiile moderat legale care erau între oameni şi cu care ma obişnuisem.

Acea atmosfera m-a afectat profund. Căldura aceea, prietenia, veneau, aşa cum am înţeles, din inima trezirii la care Gervin voia sa ajung.

„Corect spus, om al Tunetului! Călătoritul şi sprijinul pentru trezire, asta realizează compania Vulturului Alb", spuse Gervin cu autoritate. „Dar cu Szar se întâmplă altceva. Ceva. misterios. Când ajunge în sferele mai înalte, o forţă particulara vine să-l întâlnească. Dacă ar putea să înţeleagă cu adevărat ce este aceasta forţă ar putea deveni imediat o persoană extraordinar de treaza!"

Extraordinar de treaza?! Aceste cuvinte sunau pline de

speranţă. Problema era ca nu aveam nicio idee despre forţă de care vorbea.

„Viitorul va decide", concluziona Gervin. Apoi, el şi Lehrmon începură să discute alte probleme care nu mă priveau pe mine. M-am mulţumit să-i observ pe cei doi oameni cu barba cât de bine am putut, căutând indicii despre trezire.

Dintr-odată mi-am dat seama de ceva. Atunci când era în compania lui Lehrmon, Gervin era o cu totul alta persoana decât atunci când era în compania altor oameni, inclusiv în compania mea. Un exemplu ar fi faptul că vorbea mai repede. şi râdea mult mai mult. Am continuat să-l privesc cu intensitate, sperând să găsesc mai multe indicii.

În timp ce vorbeau, Gervin şi Lehrmon au observat ca făceam eforturi mari sau măcar ceea ce mi se părea mie că sunt mari eforturi. Şi-au oprit dialogul şi s-au întors să mă privească. Apoi toţi trei am izbucnit în râs. Ce moment preţios! Lumina aqamarina dansa cu bucurie. Pereţii vii încărcau spaţiul cu simţire.

Atât de diferit şi, în acelaşi timp, atât de simplu.

Gervin s-a ridicat în picioare: „Trebuie să merg la o întâlnire cu Lady Teyani". „Lehrmon, de ce nu-l iei pe prietenul nostru la o plimbare?"

Lehrmon îmi adresa un zâmbet numai al lui ce-l făcea să strălucească ca o dimineaţă a Legii. Ne-am luat la revedere şi ne-am început plimbarea pe aleile enclavei pietrelor preţioase.

Lehrmon începu prin a-mi arata câteva locuri ciudate pe care nu le mai vizitasem niciodată. Mi-a spus că acelea erau locurile unde se ascunsese el atunci când era novice. Mi-a spus multe anecdote, începând cu cea despre cum a avut Gervin ,clicul în prima zi în care s-au cunoscut. Amintindu-mi cum am fost recrutat eu însumi, am putut să înţeleg pe deplin ceea ce-mi povestea. Am aflat ca Lehrmon era cu 9 ani mai în vârstă ca mine. Le cunoştea pe Lady Teyani şi pe Lady Elyani destul de bine şi cartea sa favorita din Lege era cartea lui Maveron. La Templul Lasseera lucrase cu Vrăjitorii Câmpului şi Făcătorii de Pietre, două caste despre care nu ştiam absolut nimic; lucrase cu Maestrul Estevin din Roba Maronie care, ca şi Gervin şi Melchard, fusese discipolul lui Orest din Roba Maronie. Lehrmon a întrebat multe lucruri despre mine – întrebări simple la care am putut răspunde imediat astfel încât m-am trezit că am cea mai animata conversaţie din

întreaga mea viaţă.

Era aceasta trezirea?

Avea cu siguranţă un punct comun cu călătoritul: am fost carat de Lehrmon la fel cum Lady Elyani ma ghidase prin sfere.

În timp ce coboram pe nişte scări mici în spirală, mi-a spus pe vocea sa blândă: „Ceea ce te aşteaptă, Szar, este o Lume Subterana mult mai ameţitoare decât îţi poţi imagina. Probabil ca tu crezi că ai făcut descoperiri incredibile în timpul lecţiilor tale de călătorit. Dar, om al legii, lasă-mă să-ţi spun ca ele sunt nimic în comparaţie cu ceea ce te poate învăţa Gervin".

Am ajuns în nişte catacombe – nişte coridoare luminate slab de strălucirea vezuie a pereţilor vii.

„Ai mai fost aici?" ma întrebă Lehrmon.

„Niciodată, intru Lege", am spus eu, neavând nicio idee despre enclava în care ne aflam.

Pe zei, ce miros ilegal!

Lehrmon îmi arata un şuvoi de apă. „Canalizarea", spuse el. Sunt sute de astfel de ţevi sub templu. Mai bine nu veni aici neînsoţit, totuşi", ma preveni el. „Atât timp cât oamenii se comporta ca adormiţii, Gervin nu poate face prea mult pentru ei. Pentru ca cineva să-i dea o şansă lui Gervin pentru a se implica în educaţia lui, mai întâi trebuie să se scuture zdravăn pe el însuşi şi să iasă din legalul ţinut al viselor. Şi, dacă tu nu vei face asta cu tine însuţi, o va face Gervin pentru tine – dar va durea".

Nu eram prea sigur despre ceea ce voia să spună dar în spatele cuvintelor lui am simţit. ceva.

Lehrmon nu era ca Artold. Nici măcar preoţii înţelepţi ai Somonului care îmi predau mie arta ritualurilor nu erau ca Lehrmon. Era ceva total diferit la el. şi acest ceva era atât de asemănător cu Gervin!

A devenit foarte limpede ca, în toate lunile petrecute la templu, pierdusem ceva esenţial despre Gervin. M-am simţit stresat.

„Dacă vrei ca Gervin să termine să se poarte cu tine aşa cum se poartă cu adormiţii", îmi explica Lehrmon cu răbdare, „trebuie să începi să-i pui întrebări. În multe cazuri, dacă nu întrebi nimic, Gervin nu-ţi va spune nimic".

Întrebări?!

Ce întrebări?!

5.5. CONTROLORUL SPAŢIAL FRETCHER

„Călătorule Szar, te salut în vârful pătratului!" urca spre mine vocea familiara a lui Elyani.

„Te salut în vârful pătratului!" am răspuns eu în maniera legala.

„Începe prin a pluti în jurul întunericului vizibil" ma instrui Elyani. După un timp îşi direcţiona lumina către mine ducându-mă către un vortex ce m-a expediat într-un spaţiu purpuriu strălucitor.

„Mare lumina pe aici!" m-am minunat eu.

„Acest spaţiu este conectat la o minunată ,tirtha din ţinutul Lacurilor de Nord" îmi explica Elyani.

M-am întrebat dacă acest spaţiu era special pentru că era conectat la un loc de pelerinaj, sau dacă locul devenise de pelerinaj pentru că era conectat la acest spaţiu.

Dintr-odată, un om apăru în faţa mea. Era înalt şi se apropia de 60 de ani. Roba sa bleumarin mi-a indicat că face parte din casta controlorilor.

„Minunat spaţiu, nu-i aşa? Îţi place, prieten intru Lege?" întrebă el.

Neştiind nimic despre cum ar fi trebuit să-l salut, am chemat-o pe Lady Elyani în ajutor.

„Slava Lordului Melchisedek, controlorule Fretcher!" exclama Elyani cu o voce ce părea desprinsa parca din canoanele intonaţiilor legale.

„Toată gloria Lordului Melchisedek, Lady Elyani, înaltă preoteasa a Vulturului Alb!", răspunse omul pe un ton afectat care nu suna, totuşi, ca unul complet legal.

„Ce mai faci, bunule Fretcher?" întrebă Elyani.

„Dau o tura pe aici, draga".

O conversaţie atât de relaxata suna cel puţin ciudat în regat, unde politeţurile legale cereau ca oamenii din caste diferite să se adreseze unul altuia cu o formalitate precisa şi codificată. După cum descoperisem, în sferele nefizice un număr mare de lucruri se întâmplau diferit.

„Nu sunt prea multe oi rătăcite în aceasta perioada a Ciclului Lunii. şi tu şi Lady Seyani ce mai faceţi?" întrebă Fretcher.

Am fost luat prin surprindere. Am realizat că am doi instructori. „Bine, Fretcher!" se făcu auzita în spaţiu o nouă voce. „Antrenaţi un nou discipol?" „Încă nu are simbolurile sale" răspunse Seyani.

„Probabil va începe să zboare sub simbolurile lui Gervin, deci să nu fii prea surprins următoarea data când îl întâlneşti". „Sub simbolurile lui Gervin? Oo. suna interesant!"

Cele din Vulturul Alb nu comentară.

Fretcher se întoarse spre mine: „Cum te cheamă, băiatul meu?". „Szar". „Îmi pare bine să te cunosc, Szar. Ma vei vedea destul de des dacă vei trece prin aceasta zona, ceea ce cred că vei face". Apoi întrebă preotesele: „Dar Gisya? S-a întors din iniţierea ei în Lumea de Dedesubt?" „Nu. A murit" a răspuns Elyani.

„A murit?! O, Doamne! Teyani trebuie să fie distrusă". „Un dezastru, Fretcher", spuse Seyani cu voce calma. „Am pierdut şase preotese la rând. În ultimul an niciuna nu s-a mai întors în viaţa din Lumea de Dedesubt". „Gisya era o fată aşa drăguţă", spuse Fretcher, vizibil supărat. „Îi trimiţi condoleanţele mele lui Teyani?" „Sigur că da, intru Lege, bunul meu Fretcher", răspunse Seyani.

„Probabil ne vom vedea mai târziu", spuse Fretcher şi dispăru dintr-odată.

Scăldat în lumina aceea purpuriu-strălucitoare m-am întrebat cum oare era sa mori în Lumea de Dedesubt.

„Acum, Szar", ma întrebă Elyani, „ce crezi, acest spaţiu face tirtha, sau thirta determina acest spaţiu?"

„O, pe Lordul Melchisedek! Poate să-mi citească gândurile!" m-am gândit eu, teribil de stânjenit. Pentru ca lucrurile să fie şi mai rele nici măcar nu ştiam ce să răspund la întrebarea ei.

Elyani a aşteptat câteva clipe, apoi mi-a explicat: „Amândouă lucrurile sunt posibile, într-adevăr. Anumite tirtha au mari proprietăţi vindecătoare generate de energiile telurice. Altele strălucesc în vibraţia unui zeu sau a unui înger din înalt. Îngerii imprima prezenta lor în spaţiul astral şi, ca reacţie, spaţiul astral creează o atmosferă speciala în tirtha. Dă-mi voie sati arat cum se reflecta întunericul vizibil într-o tirtha de acest fel".

Printr-o serie de vortexuri rapide, Elyani m-a condus într-un spaţiu complet diferit al întunericului vizibil. Nu era nici întunecat şi nici purpuriu, dar era scăldat în lumina alba strălucitoare.

„Acesta este spaţiul astral al unui frumos lac din ţinutul Perentie. O tirtha impregnata de prezenta Vulturului Alb. Un faimos loc de pelerinaj al ţinuturilor de nord".

Lumina te învăluia cu o căldură magnifica – aceeaşi căldură care

îi făcea atât de speciali pe Gervin şi pe Lehrmon. Am rămas nedumerit. Cine erau, mai exact, aceşti Vulturi Albi? Lehrmon îmi spusese că erau atât de trezi încât uneori îl înfricoşau.

Cum arata cineva atât de treaz încât să inspire teama?

Când mi-am revenit în simţiri în camera de decorporalizare, m-am uitat după Lady Elyani. Dar, ca de obicei, singurii oameni din camera erau cei doi preoţi din apartamentele tămăduirii.

Am contemplat pulsul slab al luminescentei mov a plasei vii a pereţilor.

„Atât de multe trebuie să fie întipărite în memoria acestor pereţi vii!" m-am gândit.

5.6. ADORMIŢILOR, TREZIŢI-VĂ!

O dată în fiecare an, Cele Mai Vechi şi Mai Legale Ordine îndeplineau o ceremonie numita noaptea transmiterii Legii. Aceasta ceremonie implica atât novicii şi preoţii tineri cât şi pe cei mai bătrâni şi mai respectaţi învăţători ai Legii. Pe la apus, cei în vârstă formau o procesiune şi mergeau către Sfântul Rău Fontelayana, cărând torte. Apoi luau bărcile şi călătoreau într-un scurt tur pe rău. Trei ore mai târziu, preoţii cei tineri formau o nouă procesiune, de această dată fără torte. Mergeau pe pontoanele de la mărgineau răului unde cei mai în vârstă le transferau tortele.

În ciuda faptului că ceremonia avea loc la Luna Noua, nu aveam nicio dificultate în a ne găsi drumul. Cărarea ce ducea de la templu la rău era una dintre cele care licăreau noaptea, lucru datorat unui camp special de energie foarte folosit în regat. Aceste cărări erau numite cărările corectitudinii Legii deoarece urmărind acea strălucire astrală de pe pământ era exclus ca cineva să se abată de cărare.

Împreună cu fraţii mei tineri din Roba Somonului, am fost invitat să mă alătur ceremoniei. După ce am intonat ritualuri întreaga zi am început procesiunea şi am plecat către rău; eram vreo sută de preoţi din ordine diferite.

Am ajuns la rău şi am rămas în picioare pe pontoane aşteptând bărcile. Au trecut trei ore, aşa cum era prevăzut în funcţionarea legală a acestui ritual. Dar în acea noapte ceţurile erau deosebit de groase şi a mai durat încă trei ore pana ce au ajuns bărcile.

Atunci când am văzut prima strălucire a tortelor ne-am rugat cu toţii Lordului Melchisedek şi am început să intonam imnuri ale naşterii Luminii. Într-un interval de câteva minute ceţurile au fost luminate de

o strălucire roşiatică de la cel puţin trei duzini de bărci. O imagine atât de legala inspirându-te!

Stăteam pe un ponton mic cu un grup de prieteni. Atunci când prima barca a venit către noi am bătut toţi din palme cu bucurie. Mai mulţi prieteni s-au alăturat bucuriei noastre nerăbdători în maniera moderat-legala de primire a tortei din mâinile cuiva mai vârstnic.

Dar pontonul era atât de ticsit de oameni încât a devenit instabil. Chiar atunci când prima barca aluneca pe lângă noi, doi preoţi tineri îşi pierdură echilibrul şi căzură în apă.

Prin ceata cu strălucire portocalie, eu şi cu prietenii mei i-am privit consternaţi pe cei doi băieţi. Dacă unul dintre noi le-ar fi întins o mână, nu ar fi fost dificil să fie traşi afară din apa şi ridicaţi pe ponton. Dar niciunul dintre noi nu s-a gândit la această posibilitate. Pusi în faţa unei atât de neobişnuite situaţii am rămas blocaţi şi am stat privind în linişte.

Barca se apropia repede. Unul dintre purtătorii tortelor de pe barca striga: „În numele Lordului Melchisedek, faceţi ceva!”

Prostiţi, ne uitam la el, întrebându-ne ce anume ar fi vrut să facem. „Faceţi ceva!” urla omul către noi.

Am rămas blocaţi.

Barca nu a putut opri la timp. În câteva secunde a lovit pontonul, zdrobind pe unul dintre băieţi cu un zgomot îngrozitor.

Nimeni nu tipa. Priveam doar scena, blocaţi.

Cei doi preoţi seniori au sărit în apa şi l-au salvat pe cel de-al doilea băiat. Dar cel care fusese lovit de barca dispăruse. Nimeni nu l-a putut găsi.

Urma o mare confuzie; oamenii strigau veştile din barca în barca şi preoţii securităţii goneau către pontonul nostru.

Maestrul Gervin, care era într-o alta barca, ajunse curând la locul faptei şi întrebă: „Szar, eşti teafăr?”

„Toată gloria Lordului Melchisedek!” am răspuns cu voce pierita.

„Haide, coboară de pe pontonul acela! Repede!”

L-am urmat mecanic ieşind cu greu din mulţimea agitata din jurul nostru.

Ceremonia a fost anulata şi toată lumea s-a întors la templu într-un mod legal şi sumbru.

A doua zi dimineaţă, când m-am întâlnit cu Gervin, m-a invitat

să stau cu el. După rugăciunile pentru sănătatea mea, m-a întrebat cum mă simţeam după cele întâmplate la rău.

Am schiţat politicos un zâmbet de oaie şi am redat un vers al Legii: „Legea este pastorul meu, Maestre Gervin. Sunt bine".

Spre completa mea stupefacţie, Gervin deveni foarte furios. „Nu, nu eşti bine!", urla el la mine. „O, Lume de Dedesubt! Nu eşti bine! şi dacă tu crezi cu adevărat ca Legea este pastorul tău, ei bine, dă-mi voie să-ţi spun că te înşeli! Eşti complet visător! Plutești! Legea nu este pastorul adormiţilor!" Făcu o pauză, apoi începu să urle din nou. „Chiar în acest moment te aşteaptă treburi importante! Misiuni importante de care depinde chiar supravieţuirea acestui templu. Dar uită-te la tine! Abia eşti cu greu capabil să-ţi găseşti singur drumul prin acest templu şi ai nevoie de cineva care să-ţi spună cum să vorbeşti atunci când te întâlneşti cu cineva din castele de mijloc sau mai înalte. Şi, atunci când, prin minune, reuşeşti să spui ceva de la tine, tot ceea ce faci este să copii Legea ca un papagal. Nu ai nicio idee despre motivul pentru care eşti aici şi nici despre încotro mergi! Zilele şi nopţile tale trec una după alta într-o totala risipa de Spirit. Şi, bineînţeles că tu nici măcar nu vezi că este ceva în neregulă cu aceasta. Dacă era sa rămâi un aşa adormit, puteai la fel de bine să rămâi în ţinutul Sheringa cu toţi idioţii ăia bej. Nu avea niciun rost să vii la Eisraim. Am destui papagali ai Legii în jurul meu, mulţumesc!" Uitându-se în sus către tavan, Gervin îşi lovi pieptul cu pumnii: „Ruşine! Ruşine! Ruşine pământului acesta pentru ca admite atâtea generaţii de adormiţi!". Apoi închise ochii şi rămase tăcut.

Cuvintele sale m-au lăsat fără grai. Tremuram. Eram complet zăpăcit.

Unul dintre lucrurile cele mai dificile era acela ca eu nu-mi dădeam seama că exista ceva fundamental greşit în purtarea mea. Toate acţiunile mele erau dictate de Lege. Ce putea să fie greşit în asta? Cele mai adânci credinţe ale mele fuseseră scuturate zdravăn. Dar ceea ce era cel mai rău era faptul că fuseseră zdruncinate de omul care însemna totul pentru mine.

M-a distrus complet.

Ceea ce a urmat a fost total neaşteptat. Concentrarea spirituala a Maestrului Gervin a coborât în camera de aqamarin o prezenta deosebita – o energie de proporţii monumentale.

Prima mea reacţie a fost să mă rog Mamei Luminii să mă ajute

să rămân conştient pentru ca urma să-mi imaginez ce ar fi spus Maestrul Gervin dacă aş fi leşinat din nou. Astfel că m-am forţat să-mi păstrez ochii deschişi şi corpul treaz.

Când Gervin şi-a deschis ochii, ceea ce am văzut în ei era mai strălucitor decât un câmp de stele. Am început să simt energii ciudate şi sunete sâsâite în jurul capului, exact la fel cum se întâmplase atunci când îmi modificase conştiinţă pentru a reuşi în marea competiţie din Sheringa. Într-o stare de claritate i-am auzit vocea chemându-mă: „Adormitule, trezeşte-te!”

Buzele sale nu se mişcau. Totuşi, vocea repeta: „Adormitule, trezeşte-te!”

De departe, de deasupra capului meu, o parte din mine pe care n-o observasem niciodată până atunci îl auzi. Am păstrat contactul prin ochi pentru mult timp, în timp ce fluxuri puternice de energie se mişcau deasupra capului meu. Pentru aproape o oră, am simţit ceva ca şi cum o uriaşă perie de curăţat sticle se mişca încolo-încoace pe deasupra capului. Apoi, prezenta aceea înaltă se diminua şi dispăru iar camera de aqamarin reveni la normalitatea sa.

Cu o mişcare a capului, Gervin îmi dădu de înţeles ca întâlnirea noastră se încheiase.

În timp ce mă însoţea către uşa având înălţimea de 12 picioare legale, şi-a pus mâna pe umărul meu şi mi-a spus: „Ne vedem mâine dimineaţă!”

Aceste cuvinte mi-au adus o enormă uşurare. Slava Lordului Melchisedek! am gândit eu în timp ce părăseam enclava Celor Mai Vechi şi mai Legale Ordine. „Maestrul Gervin încă mai vorbeşte cu mine!”

5.7. IZVORUL LIMPEDE.

Toată gloria Lordului Melchisedek! Acea furtuna a lui Gervin a marcat începutul unei noi etape. Trezirea a devenit o obsesie. În cele din urmă.

Era confortabil ca şi cum aş fi fost înjunghiat în inimă. Zile întregi am auzit ecouri ale cuvintelor aspre ale lui Gervin răsunându-mi în cap. M-am simţit prost şi inutil. În acelaşi timp am simţit o imensă recunoştinţa pentru Mama Luminii pentru ca Gervin încă vorbea cu mine şi nimic nu-mi doream mai mult decât să-l întâlnesc în spaţiul trezirii.

Dar de unde să încep?

Exista doar o direcţie concreta, cea pe care mi-o indicase Lehrmon: „Dacă vrei ca Gervin să nu se mai poarte cu tine aşa cum se poartă cu adormiţii, pune-i întrebări". „Lordul Melchisedek îmi este martor că îl voi întreba pe Gervin o chestiune", mi-am spus în gând.

Dar ce să-l întreb?

Trebuia să fie cu adevărat o întrebare buna, pentru ca Legea spunea: „Ceea ce începi bine este pe jumătate făcut". Aş fi putut să-l insult pe Gervin sau să-l fac să-şi piardă timpul ridicând o chestiune fără importanta şi inutilă. Îmi doream ca întrebarea mea să fie un dar adus maestrului meu. Dar, pe Lumea Subterană şi pe Cea şi Mai Subterana, ce să-l întreb?

Mintea mea era goală.

Cu cât ma întrebam mai mult cu atât mai puţin mi se părea ca voi găsi o problemă care să mă conducă spre o întrebare corecta.

În ziua aceea nu aveam ore. Preoţii cei tineri ai Robei Somonului erau în doliu după prietenul lor. În timp ce mă plimbam pe aleile templului în căutare de inspiraţie, mi-a venit în minte ca, poate, Lordul Gana ma putea ajuta. Astfel că m-am aşezat în faţa altarului sau şi i-am invocat numele: „Ha! Gana! Lobatchen Zerah!

Hera, Gana! Simayan ho Zerah!

Nama Gana, Nama Gana, Gana Gana N-am N-am".

Am rămas ore întregi într-o comtemplaţie profundă.

Întrebarea nu mi se dezvăluia încă. Folosind flacăra altarului şi propria-mi voce ca daruri pentru zeu, am îndeplinit un ritual al focului, rugându-l pe zeu pentru propria-mi trezire.

Când a venit prânzul, nu m-am întors la cantina Robei Somonului. Am continuat ritualul focului hotărât să-mi petrec acolo, dacă ar fi fost nevoie, întreaga zi şi întreaga noapte.

Din momentul în care am încetat ritualul, am fost atent în interiorul meu, aşteptând răspunsul zeului. Pentru că nu a venit niciun răspuns, am început ritualul din nou. Pe la apus, avu loc un miracol.

Dintr-odată, am avut o idee! Ştiam ce să-l întreb pe Gervin!

M-am ridicat în picioare şi m-am rugat cu voce puternica la Lordul Gana. Am atins piciorul statuii şi m-am înclinat în semn de respect la coiful auriu al a-tot-cunoaşterii.

M-am întors la apartamentele Robei Somonului, simţindu-mă foarte mândru şi norocos pentru ca zeul îmi răspunsese la ruga. Paradoxal, acest moment era cel mai fericit de când ajunsesem la

Eisraim. Bineînţeles că nu am arătat asta. Era o zi de doliu.

Când am ajuns la Gervin, primul lucru pe care l-a făcut a fost să mă întrebe: „Ai vreo întrebare pentru mine?”. Pe Lumea de Dedesubt! De unde ştia? Dacă aş fi fost un pic mai avansat în iniţierea mea, aş fi izbucnit în râs (lucru care, întâmplător, l-ar fi făcut pe Gervin foarte fericit). Iată-mă, aşadar, încercând să fac primul meu pas dincolo de şabloanele previzibile ale modului de comportare al adormiţilor şi iată-l şi pe Gervin, ştiind dinainte ca venisem să-i adresez o întrebare!

Adunându-mi gândurile şi amintindu-mi de prezenta liniştitoare a Lordului Gana, l-am întrebat: „Maestre Gervin, atunci când un om nu are nicio idee despre ceea ce ar trebui să facă sau să spună, când Legea nu-l învaţă cu nimic despre un punct al cursului acţiunii, ce ar trebui să facă?”

Gervin a ascultat cu atenţie. A rămas tăcut şi gânditor pentru un timp, ca şi cum întrebasem ceva foarte profund – ceva ce necesita o serioasă concentrare.

Într-adevăr, aceasta întâlnire a schimbat total relaţia noastră. Să mă descurajeze prin a izbucni în ras era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit – după ce a mai trecut timpul, izbucnea des în ras atunci când îi puneam câte o întrebare.

„Aceasta”, a spus el, „este cu adevărat o întrebare foarte importanta”. A făcut o pauză, mângâindu-şi gânditor barba. Apoi a răspuns: „Atunci când un om nu ştie ce să aleagă, trebuie să asculte izvorul limpede”. S-a oprit şi s-a uitat la mine cu o promptitudine deghizata întipărită pe fata, expresie care m-a făcut să întreb repede: „Ce este izvorul limpede, Maestre Gervin?”

Gervin zâmbi, satisfăcut de pasul îndrăzneţ pe care-l făcusem. „Izvorul limpede este o sursă infinita de inspiraţie. El curge pentru toţi bărbaţi şi toate femeile, dar puţini sunt cei ce ştiu să dea drumul la apele sale. şi chiar dintre cei care ştiu să facă asta doar câţiva cunosc cum să cheme apele izvorului atunci când apar situaţii critice. Cu cât mai mult asculţi izvorul, cu atât mai uşor îţi este să-i urmezi înţelepciunea. Dar, dacă un om este destul de prost încât să nesocotească înţelepciunea izvorului, va deveni surd la el. Izvorul limpede va fi în continuare cu el, dar el nu-l va auzi şi va rătăci în întuneric”.

Am fost surprins şi minunat de ideea că ar putea exista un izvor limpede şi clar de înţelepciune întotdeauna disponibil pentru mine.

Gervin continuă: „Pentru a auzi izvorul clar, trebuie să asculţi dincolo de capul tău (mintea ta)

— Deasupra. Curgerea izvorului este verticala, la înălţime deasupra capului tău. Trebuie să asculţi, dar nu cuvinte! Pentru ca, în majoritatea cazurilor, izvorul limpede nu vorbeşte în cuvinte".

Aceasta propoziţie m-a lăsat perplex. Cum ar putea izvorul să vorbească fără cuvinte?

Gervin continuă: „Uneori poţi auzi cuvinte, alterori îţi vorbeşte prin imagini. Dar cuvintele pot fi înşelătoare şi imaginile nu sunt întotdeauna simplu de interpretat. Astfel ca cel mai bun mod de ascultare a izvorului este prin cunoaştere. Pentru a recepţiona curgerea lui verticala deasupra capului tău trebuie să fii deschis şi receptiv şi atunci vei şti ce să faci sau ce să spui. Dar aminteşte-ţi întotdeauna ca numai o inimă curata poate auzi izvorul cel limpede. Cel care asculta izvorul fără sinceritate va sfârşi întotdeauna prin a înţelege greşit toate lucrurile".

Imediat mi-am îndreptat atenţia interioară deasupra capului şi am încercat să recepţionez izvorul.

„Lasă-mă să te ajut", spuse Gervin activând energia deasupra capului meu într-un mod particular. „Simţi?"

Era ceva miraculos. Simţeam ceva. Nu era încă un curent de cunoaştere, dar simţeam ceva cu siguranţă.

Ne-am bucurat un timp de o concentrare tăcută apoi Gervin a scos o para din sacul său şi mi-a aşezat-o în mâna (renunţase la obiceiul sau de a arunca fructele pentru ca eu să le prind). A luat una şi pentru el. Am mâncat perele.

Era un moment special.

În acea seară m-am întors la altarul lui Gana şi i-am mulţumit pentru comoara pe care o primisem de la Gervin.

Toate mulţumirile întrebării Lordului Gana.

5.8. IDENTIFICAREA PREZENTELOR. CEREREA ACCESULUI.

În zilele ce au urmat, Gervin a fost plecat într-o călătorie la un templu din Câmpiile Vestice (călugării din Roba Maronie erau călători înveteraţi). Toate eforturile mele se concentrau în jurul primirii inspiraţiei de la izvorul limpede. Trebuia să găsesc întrebări noi pana ce se întorcea Gervin.

Între timp, iniţierea în călătorit continua. aşa cum punctase şi Gervin, ma simţeam mult mai treaz atunci când eram ghidat prin sfere

de către Lady Elyani. Ma străduiam să-i pun şi ei întrebări – probabil ca acesta era lucrul corect pe care îl aveam de făcut cu cineva care era groaznic de treaz. Pe Lumea de Dedesubt, eram atât de intimidat!

Nu decisesem eu să devin la fel de îngrozitor de treaz? (oare ce însemna asta?)

Era destul de interesant faptul că îi puneam întrebări mult mai uşor atunci când eram în spaţiu.

„Szar, călătorule! Te salut din vârful pătratului!"

Trezindu-mă în întunericul vizibil, i-am răspuns lui Elyani: „Te salut din vârful pătratului".

„Ia vortexul din stânga ta şi continua sa urci către lumile intermediare pana ce ajungi în spaţiul de smarald".

În timp ce-i urmam instrucţiunile, am captat izvorul limpede. Ce era mai exact la Lady Elyani îngrozitor de treaz? Era oare faptul ca întotdeauna ştia în ce direcţie trebuie s-o ia? Am început să simt ca mişcările mele erau din ce în ce mai estompate.

„Continua sa te mişti!" spuse Lady Elyani.

„Nu pot!" a trebuit s-o anunţ după un timp. „Nu mă pot întoarce şi nu mă pot deplasa mai departe!" „De ce?" „Se pare ca ceva îmi blochează calea, ca un val invizibil". „Încearcă să-ţi croieşti drum prin el" insista ea. Era ca şi cum mă izbeam de un zid.

„Nimic nu pare să funcţioneze! Pur şi simplu nu pot trece de aceasta, orice ar fi ea. Să mă întorc?" „Niciodată!" îmi răspunse cu forţa instructorul meu. „Caută o prezenta".

Acest punct important îmi fusese predat în timpul călătoriilor din ultimele săptămâni. La întâlnirea unei lumini în spaţiu, primul lucru pe care îl aveam de făcut era sa ma acordez la ea şi să încerc să simt o prezenta. Urma identificarea fiinţei. Imediat ce cineva vedea fiinţă, peisajul astral se schimba. În întunericul vizibil, la fel şi în alte locuri, multe fiinţe erau percepute prima oară sub forma de lumina sau strălucire colorata. aşa cum mi-a explicat Elyani, lumina era doar îmbrăcămintea fiinţei. Dacă cineva privea doar lumina şi uita să se acordeze prezentei, el pierdea prezenta. Chiar dacă nu ştiam încă sa comunic cu aceste fiinţe, învăţarea identificării prezentei lor a transformat complet experienţele mele de călătorit. M-a ajutat să recunosc o mare varietate de forţe din spaţiu pe care înainte de aceasta le credeam goale. Ce confuz fusesem în timpul primelor mele zboruri, pentru ca pe atunci credeam ca întunericul vizibil şi lumile

intermediare sunt spaţii nelocuite. În realitate fremătau de fiinţe de variate feluri.

Acordându-mă cu valul care îmi bloca drumul, am recunoscut imediat o prezenta. „Identifica prezenta", mi-a ordonat Elyani.

Am aplicat o tehnică prin care simbolurile mele oculte (care, în acea vreme, erau ale lui Gervin) au fost afişate prezentei şi prin care simbolurile de recunoaştere ale prezentei au apărut în faţa mea.

„Szar", continuă Elyani, „vreau să examinezi cu atenţie aceste simboluri. Aceasta prezenta particulara este numita gardian sau păstrătorul pragului. aşa cum indica şi numele, funcţia acestuia este să păzească accesul într-o arie particulara a spaţiului".

„De ce ar vrea gardianul să nu mă lasa să intru în acest spaţiu?" am întrebat.

„În multe cazuri, gardienii nu te împiedică sa treci. Dar trebuie să te apropii de ei într-un fel particular. Din punct de vedere tehnic, această apropiere speciala este numita „cerere de acces". De fiecare dată când întâlneşti un păstrător al pragului, trebuie să te adresezi, lui sau ei, şi să formulezi o rugăminte după cum urmează: mai întâi îţi spui numele, apoi spui numele învăţătorului tău spiritual, templul căruia aparţii, apoi îi rogi ca accesul să-ţi fie garantat. Dar, în acelaşi timp, trebuie să-l laşi pe gardian să-ţi vadă simbolurile astrale de recunoaştere".

Elyani mi-a mai dat câteva detalii, după care m-am întors către prezenta gardianului şi i-am spus: „Szar, discipol al Maestrului Gervin din Roba Maronie, din templul Eisraim, cer acces".

Spre surpriza mea, prezenta răspunse imediat: „Acces garantat. Bine ai venit Szar, discipol al lui Gervin din Roba Maronie, din templul Eisraim". Valul a dispărut. M-am trezit într-un spaţiu cu o extraordinara lumina de smarald, plin de prezente.

„Cum de este atât de uşor?" m-am întrebat, alunecând fără efort prin spaţiu. „Acum un minut eram total imobilizat". „Cu asta se ocupa gardienii" a răspuns Elyani gândurilor mele. „Dacă nu ai fi cerut accesul, ai fi rămas acolo imobilizat poate şi o sută de ani. Nu s-ar fi întâmplat nimic". „Asta e magie" am exclamat cu naivitate, uitând ca instructorul meu era una dintre cele mai realizate preotese din Vulturul Alb, unul dintre cele mai magice ordine din regat.

„Într-adevăr, Szar-ka!" rase ea. „Dar în acelaşi timp nu este ceva mai mult decât a bate la o uşă. Chiar şi în cazul casei celor mai

primitori oameni ai fi lăsat afara dacă ai uita să baţi la uşa". „Munceşte non-stop?" am întrebat eu dorindu-mi ca Maestrul Gervin să mă fi văzut întrebând toate aceste chestiuni extraordinar de relevante. Totodată am început să realizez ca Lady Elyani, ca şi Gervin, îmi vorbea diferit atunci când puneam întrebări. În loc să se rezume la instrucţiuni scurte, devenea mult mai comunicativa.

„Oh, nu! Cu siguranţă ca nu lucrează tot timpul", răspunse ea. „Sunt multe locuri în care gardienii îţi vor refuza accesul. Depinde la ce uşa baţi. Sunt miliarde de lumi în care accesul este garantat uşor. Sunt şi mai multe lumi în care accesul este foarte dificil. Cu cât mergi mai în înalt, cu atât este mai greu. Dar, în ultime instanţă, depinde de cine eşti. Maestrul Gervin are acces în absolut toate locurile pe care le poţi găsi în creaţie".

Am pus imediat încă o întrebare: „Cum ştie gardianul cine sunt?"

„Exact despre asta este vorba în a fi gardian. Gardianii pot să se acordeze la tine şi să ştie imediat ce fel de persoana eşti. În multe cazuri, dacă nu te admit, o fac pentru a te proteja, pentru că nu ai fi în stare să suporţi intensitatea vibraţiei spaţiului lor. Unele spaţii sunt ca un foc arzând. Fiinţele muritoare ar fi strivite dacă li s-ar permite accesul în ele. În altă parte, accesul este blocat pentru ca spaţiul conţine puteri pe care tu nu ai înţelepciunea sa le foloseşti în modul corect".

În acea zi păream de neoprit. „Atunci, în aceste spaţii sunt mulţi păzitori ai pragului, nu-i aşa?", am întrebat.

„Sunt gardieni peste tot. Imediat ce vei începe să-i recunoşti, experienţele tale în călătorit vor fi mult mai variate. Vei fi în stare să intri în multe spaţii şi în multe locuri. Dar gardienii nu cer întotdeauna să te prezinţi înainte să-ţi dea voie să păşeşti pragul". „Asta înseamnă că am trecut multe granite fără să-i reperez?" „Bineînţeles! Sute. Totuşi, atunci când întâlneşti un gardian, este de preferat să te acordezi la el şi să-i ceri accesul în maniera potrivita. Atunci când intri cu permisiunea gardianului ei te vor lăsa să vezi mult mai mult din lumea lor. Dacă intri fără binecuvântarea unui gardian apare riscul ca în faţa ta să-ţi apară un spaţiu gol în timp ce, în realitate, spaţiul este plin de forţe şi fiinţe. Dacă nu intri pe uşa corecta, vei trece dar nu vei vedea nimic. Astfel ca, de fiecare dată când aterizezi într-un spaţiu nou, prima oară cauta prezenta gardianului şi cere-i accesul".

Toate acestea erau atât de clare. Îmi doream să-i fi pus toate

aceste întrebări mult mai devreme.

Am petrecut restul antrenamentului căutând gardieni. Parca era o vrajă. De fiecare dată când ceream aşa cum trebuia accesul, vedeam imediat multe lumini şi simţeam mai multe prezente în spaţiu.

„E magie!" am exclamat.

Elyani a ras. Părea că se bucura de antrenament mult mai mult atunci când îi puneam întrebări ceea ce m-a dus la gândul ca, dacă voiam să devin îngrozitor de treaz, trebuia să învăţ, de asemenea, şi situaţia în care mi se adresau întrebări.

Mai târziu, când mi-am revenit în simţiri, m-am ridicat din sarcofag. Ca de obicei, lespedea ce acoperea sarcofagul fusese înlăturată. Timid, m-am uitat în jur, să văd dacă instructorul meu nu era acolo. Ca de obicei, nu era în camera.

Am zâmbit celor doi preoţi din apartamentele tămăduirii. Mi-au zâmbit înapoi, cu politeţe legala. Mi-am dat seama că zâmbetul lor era gol.

Cu răbdare legala m-au aşteptat să ies din sarcofag şi m-au escortat înapoi în capelele preoţilor Robei Somonului.

5.9. IZVORUL LIMPEDE CUNOAŞTE INIMA LEGII

„Ce ţi-a mai spus izvorul limpede în ultimul timp?" a fost prima întrebare pe care mi-a adresat-o Gervin la întoarcerea sa din ţinutul Câmpiilor Vestice.

I-am spus chestiunea pe care o pregătisem cu grija pentru această ocazie (cu ajutorul Lordului Gana).

„O mare problemă pentru mine este aceea că mi-e foarte neclar ceea ce se presupune că trebuie să dobândesc. Totuşi, izvorul mi-a sugerat ca, dacă aş putea vedea diferenţele dintre adormiţi şi oamenii trezi, acest lucru mi-ar aduce multă limpezime şi iluminare. Un mod de a face asta este să te observ pe tine şi pe Lehrmon, pentru a vă compara cu alţi oameni".

Zâmbetul lui Gervin mi-a adus o imensă uşurare. De când ţipase la mine, atunci când vorbeam cu el îmi luam infinit de mult mai multe precauţii, asigurându-mă ca ceea ce spuneam este sincer şi nu sunt platitudini goale ale Legii.

„Şi ce ai spune despre diferenţa dintre Lehrmon şi mine?" ma întrebă Gervin.

I-am împărtăşit concluziile a trei intense săptămâni de căutări. „Tu razi mult". am început.

Asta îl făcu pe Gervin să izbucnească în ras. Instantaneu, era ceva magic în aer – aceeaşi căldură pe care o simţisem atunci când el şi cu Lehrmon erau împreună.

„Szar-ka" exclamă el, „lasă aceste vorbe să rămână în istorie. Sunt cel mai bun mod în care vei putea vreodată defini iniţiaţii din linia mea: rad mult! Acum, ce altceva ai mai găsit?"

„Vorbeşti mai repede decât oamenii normali", am spus.

Gervin izbucni din nou în ras, apoi se uita la mine intens, cu privirea sa serioasă. „Aceasta", spuse, „este numai jumătate de adevăr. Apoi îşi schimba tonul vocii, făcându-l exagerat de monoton şi lent: „Adevărul despre aceasta chestiune este ca adormiţii vorbesc foarte, foarte, foarte incet, ceea ce este foarte frumos din partea lor, pen-tru-ca îţi la-sa o grama-da de timp pentru a inte-le-ge ceea ce vor să spună".

Lume de Dedesubt! În timp ce vorbea, am recunoscut intonaţia multor oameni pe care îi cunosc. M-am cutremurat. Am pregătit cu grija alta întrebare: „Îmi vei da mai multe indicii, Maestre Gervin?"

„Bineînţeles!" Îşi trecu gânditor mâinile prin barba. „Adormiţii încearcă foarte rar să facă ceva nou. Ştiu cum să se achite de atribuţii aşa cum prescrie Legea castei lor, dar nu se aventurează niciodată pe un teritoriu nefamiliar. Repeta până la sfârşitul vieţii lor ceea ce au fost învăţaţi să facă. Nu încerca niciodată ceea ce nu au fost învăţaţi să facă. Altfel ca niciodată nu se străduiesc cu adevărat pentru ceva. A te opri să fii un adormit înseamnă să te străduieşti pentru trezire. Dar, în realitate, a te strădui pentru orice, pentru ceva, te duce mai aproape de trezire".

Pe de o parte, tot ceea ce spune avea mult sens. Pe de altă parte, tot ceea ce spunea era dificil de armonizat cu a mea înţelegere a Legii. Ideea ca un om ar putea avea nevoie de mai mult decât prevăzuse Legea pentru el era şocantă, ce să mai spun de restul.

Văzându-mi lupta, Gervin explica: „Sunt în Lege şi unele lucruri măreţe, Szar. Legea are multe faţete, dar oamenii nu le cunosc. Mulţi nu sunt decât papagalii Legii, aşa cum îi numeşte Legea însăşi. Ai mai auzit aceasta expresie, nu-i aşa?"

Îmi dădeam toată silinţa să-l urmăresc. Am aprobat din cap.

„În cartea lui Maveron exista o parte din Lege înălţătoare şi iluminanta foarte draga preoţilor din linia mea. Papagalii Legii sunt acei oameni care ştiu doar să recite versuri din Lege. Deseori, urmând

litera Legii, aceştia îi trădează spiritul. Cartea lui Maveron spune: „Adormiţilor, treziţi-vă! Schimbaţi-vă obiceiurile, deschideţi-vă către lumina Lordului! şi ,Conform adevărului inimii Legii, trebuie să te fereşti de cărările bătute".

Era aceasta o parte din Lege? Niciodată nu auzisem ceva mai îndepărtat şi mai îndrăzneţ. Dacă nu ar fi venit din partea Maestrului Gervin – un respectat doctor al Legii – las fi numit sacrilegiu.

Când a văzut ce îngrozit eram, Gervin a izbucnit în râs. Apoi m-a întrebat: „Când erai în Sheringa, ai avut vreodată ore de politica?"

„Da, Maestre Gervin", am încuviinţat, reamintindu-mi cât de dureroase erau.

„Atunci trebuie să ştii ca una din frumuseţile Legii este aceea ca, pentru orice ar face cineva, se găseşte întotdeauna un vers care să-l justifice. Dacă i-ai privit vreodată pe politicieni în exerciţiul funcţiunii înseamnă ca ştii cum manipulează litera Legii într-un mod care-i trădează spiritul".

Cum era posibil ca un doctor al Legii să spună astfel de lucruri?

Bineînţeles că observasem că era ceva ciudat cu politicienii. Dar sugestia cum ca arta lor era un departament al Legii era. total nelegala! Destul să fii aruncat pentru ea în puşcărie! mai mult decât asta, implica faptul ca eu trădasem Legea fiindcă urmasem clasele de politica. Simplul gând că aş fi putut nesocoti Legea ma bloca.

Gervin îmi dădu un minut să-mi trag sufletul.

„Legea este imensa, este ca un ocean. Dar, aşa cum un ocean este format numai din apa – aceeaşi peste tot – tot astfel exista o singură esenţă a Legii".

De această dată îl puteam urmări. Esenţă, sau inima Legii era, aşa cum ştiam, prezenta Lordului Melchisedek.

„Dar pentru a înţelege esenţa Legii, trebuie mai întâi să te trezeşti. Dacă, în loc de a aplica litera Legii precum papagalii, oamenii s-ar strădui să-i cunoască esenţa, s-ar putea trezi.

Dar ei nu aud, iar timpul trece – mult mai repede decât cred ei".

Tot ce am putut să fac a fost să memorez aceste cuvinte cu inima sperând ca într-o bună zi voi înţelege esenţa lor. Părea că exista o prăpastie între mine şi Gervin. Voi fi fost oare vreodată în stare să trec aceasta prăpastie şi să înţeleg modul sau de a gândi?

Plin de compasiune, Gervin a început să-mi dea instrucţiuni pe care le puteam înţelege. „Szar, vreau să găseşti lucrurile care ţi se par

dificile. Apoi vreau să te străduieşti din greu să le realizezi. Nu contează ce fel de lucruri sunt acelea. Străduieşte-te tare!" Apoi, uitându-se fix în ochii mei, repeta pe o voce care aproape la limita Vocii: „Străduieşte-te din greu!

Dă-mi voie să-ţi explic altceva acum. Singurul mod în care adormiţii ştiu să-şi conducă viaţa este prin rutina. Marea majoritate a oamenilor din regat repeta exact aceleaşi activităţi în fiecare zi, de la ritual de împlinire a 14 ani şi până la plecarea în Marea Călătorie. Dacă vrei să devii un om treaz, trebuie să înveţi să iei somnul prin surprindere (altă expresie din cartea lui Maveron). A lua somnul prin surprindere înseamnă a face ceva neaşteptat. Nimeni, nici măcar tu, să nu ştie ceea ce eşti pe cale să faci.

Adormiţii sunt disperaţi după previzibil. Ei ştiu întotdeauna dinainte ceea ce vor face sau vor spune. În schimb, dacă urmezi izvorul limpede, vei face lucruri care nu pot fi prevăzute. Şi, mai ales, aceste lucruri vor fi legale în maniera superioara, pentru ca izvorul cel limpede cunoaşte inima Legii. Lăsându-te ghidat de izvorul cel limpede în loc să te laşi condus de versurile pe care le ştii cu inima, vei respecta inima Legii".

Văzând că nu pot ,absorbi nimic altceva, Gervin mi-a data de înţeles ca întâlnirea noastră se terminase.

După ce m-am întors în dormitorul novicilor Robei Somonului m-am simţit complet descoperit şi scuturat zdravăn. Încă o dată, Gervin zdruncinase bazele lumii mele. Durerea pe care o simţeam în piept era atât de mare încât am izbucnit în lacrimi.

Încă din copilăria mea m-am simţit în siguranţă, ca tot poporul Atlanteean, în perfecţiunea pe care am văzut-o în Lege. În regat, fiecare om ştia care este locul său. Pentru îndeplinirea îndatoririlor zilnice, toţi trebuia să urmam exemplul taţilor noştri şi să ne lăsăm ghidaţi de versurile Legii. Nu exista niciun dubiu şi nicio ezitare şi nimeni nu avea de ce să se îngrijoreze că ar fi putut face o alegere greşită. Toate aceste făceau lumea atât de sigura! şi atât de perfecta! Un dans magnific în care fiecare pas era organizat perfect. Să fie aceasta perfecţiune în realitate doar un dans al adormiţilor? „Să fie oare adevărat că sunt adormiţi cu toţii?" m-am întrebat eu în timp ce eram la cina cu colegii mei discipoli din Roba Somonului. „Pur şi simplu nu poate fi aşa!" Dar, pentru prima oară, privind în jurul meu am văzut un grup de tineri punându-şi mecanic mâncare în gură. Se mişcau încet şi nu vorbeau

prea mult. Şi, atunci când vorbeau, tot ce făceau era sa repete un vers al Legii. Gervin avea dreptate, totul era planificat şi totul era previzibil.

Dinspre izvorul cel limpede m-a lovit revelaţia ca aceasta scena se petrecea exact la fel zi după zi. An după an. Şi, exact la fel, generaţie după generaţie. şi ce-i cu asta? Nu asta era perfecţiunea Legii?

Doi preoţi conversau: „Motser, prieten intru Lege! Cum mai eşti astăzi?" „Toată gloria Lordului Melchisedek! Ram, prieten intru Lege, sunt într-adevăr bine.

Şi tu?" „Sunt bine într-adevăr, Motser, gratie Lordului Melchisedek! şi părinţii tăi?" „Sunt bine, mulţumită Lordului Melchisedek! şi părinţii tăi, prieten intru Lege?"

Semănau atât de mult cu Gervin atunci când îi caricaturiza pe adormiţii ce vorbeau foarte foarte incet, încât era înfricoşător. Mai ales pentru ca şi eu mă purtam exact în acelaşi fel.

Mai mult decât dureroasa, experienţa m-a lăsat zdrobit.

Un gând începu să urle la mine: „Adormiţi! Toţi sunt adormiţi, şi eu la fel!"

Satul în care îmi petrecusem cei mai timpurii ani, şcoală unde fusesem educat, toate locurile pe care le vizitasem – orice amintire chemam tot ceea ce puteam vedea erau oamenii adormiţi, comportându-se ca păpuşile.

5.10. OAMENII BLOBI şi RĂDĂCINILE LEGII.

În zilele care au urmat am încercat din răsputeri să găsesc ceva prin care să iau somnul prin surprindere.

Într-o seară în care eram din nou devastat interior de imaginile din sala de mese, un val s-a ridicat în interiorul meu: „Trebuie să găsesc o cale pentru a urma instrucţiunile Maestrului Gervin". Şi m-am întors către izvorul cel limpede cu atâta întregime a sufletului încât imediat mi-a venit un răspuns. Urmând acel impuls, probabil pentru prima oară în viaţa mea, am făcut ceva complet de nedescris şi complet neprevăzut.

A fost ceva spontan. Am ridicat bolul cu supa şi l-am trântit de masa, izbucnind tare în ras. Nu era un ras de bucurie. Inima mea era zdrobita. În camera s-a lăsat o tăcere de moarte.

Câteva fete s-au întors către mine privindu-mă ca prin ceata, observând cu greu ca măreaţa supa legala era împrăştiată peste tot pe roba mea de Somon. După câteva secunde, totul a reintrat în normal. Aceeaşi rutina. Aceleaşi voci. Aceeaşi goala palavrageala legala.

„Sunt adormiţi”, am realizat. Ma simţeam confuz, nervos, distrus. Ceva foarte profund se rupsese în interiorul meu. Nu mă simţeam ca şi cum aş fi murit, ci chiar muream. Lumea mea fusese distrusă.

M-am ridicat, m-am dus întins la capela Lordului Gana şi am plâns.

La următoarea întâlnire cu Gervin, mi-am strigat starea: „Sunt teribil de confuz”.

„Prefer mai mult asta”, a zâmbit Gervin. „Cel puţin, eşti cumva”.

Eram prea răvăşit pentru a putea înţelege ceea ce voia să spună, aşa că am continuat: „Am respectat Legea în fiecare zi a vieţii mele. Am făcut tot ceea ce a prescris Legea pentru mine. Nu se poate să fie ceva în neregulă cu Legea! şi cum aş putea eu să fiu adormit dacă fac toate lucrurile Legii?”

O expresie profunda apăru pe fata lui Gervin. Dacă nu aş fi fost atât de trist, expresia aceea m-ar fi extaziat. Găsisem o problemă care însemna ceva pentru maestrul meu.

„Szar”, începu el după un moment de concentrare. „De unde vine Legea?”

După câteva secunde de deliberare interioara am decis ca cel mai potrivit mod de a răspunde la acel punct era sa recit nişte versuri potrivite din Lege: „Tare demult, pe când apa şi focul acopereau suprafaţa Pământului, Pe când Pământul era proaspăt şi oamenii erau tineri, Pe când Oceanul Unic fremăta de seminţele tuturor creaturilor, Lordul Melchisedek dădu Legea zeilor, Care o dădură Bătrânilor.

Care o dădură omului”. „Corect şi riguros, doctor al Legii!” Gervin zâmbi cu o căldură ce se potrivea acelor versuri frumoase pe care tocmai le spusesem. „Spune-mi, Szar, ai auzit vreodată de oameniiblob?”

Oamenii-blob erau un subiect ciudat menţionat de povestitori. Nu ştiam ce erau cu adevărat. „Exista cu adevărat?” am întrebat.

„Intru Lege, bineînţeles că da! I-am văzut chiar eu. Trăiesc pe plajele calde ale marii îndepărtate. Sunt oameni micl cu piele foarte închisă la culoare şi cu fete rotunde. Corpurile lor sunt moi, fără oase solide. Nu vorbesc, dar uneori scot nişte sunete ciudate. Stau pe jos şi dorm toată ziua îmbrăţişându-se unul pe altul cu excepţia cazului când se reproduc sau când se târăsc pe nisip pentru a aduna meduze, pe care le mănâncă crude. Îşi fac necesităţile pe ei şi nici măcar nu

observa. Uneori vin valurile şi le spala corpurile". „Nu fac niciodată nimic altceva?" am întrebat.

„Nicio-data!" îmi mima Gervin uimirea uitându-se la mine cu ochii măriţi. „Cu excepţia momentului când una dintre femei naşte". „Ai văzut tu asta?" am întrebat.

„Da! Copilul tocmai aluneca uşor pe nisip dar femeia părea că-l observa cu mare greutate".

De această dată am rams într-adevăr fără grai.

Gervin ridica vocea: „Szar, a existat un timp în care toţi oamenii au fost aşa! Pe când Pământul era proaspăt, strămoşii tai, ei mei şi cei ai tuturor regilor – erau cu toţii oameniblobi. şi ştii ce i-a făcut să se schimbe treptat şi să devină oameni ca mine şi ca tine? A fost Legea, Szar, Legea bunului Lord Melchisedek trimisa fiinţelor umane prin intermediul Bătrânilor".

Aceasta, în sfârşit, puteam înţelege.

Gervin continuă: „Prin Lege, fiecare om a găsit în lume un loc şi o misiune numai pentru el. Era foarte simplu să scapi de orice ambiguitate pentru ca oamenii-blob şi vlăstarele lor erau incapabili să ia singuri vreo decizie. Nu ştiau nimic, nici măcar cum să stea în picioare. Legea i-a învăţat totul. Prin urmarea Legii şi intonarea constanta a versurilor ei, Spiritul lui Melchisedek a început să curgă prin venele lor iar ei s-au ridicat din somnul lor într-un somn mai puţin profund. Acum, Szar, spune-mi, cate Legi exista?"

La această întrebare tradiţională ce venea tocmai din Cel Mai vechi şi Mai Sfânt Cuvânt al Legii, am răspuns prin versuri: „Este, a fost şi va fi o singură Lege, şi este, a fost şi va fi un singur Zeu. Slava Lordului Melchisedek!" „Foarte corect şi riguros! Dar spune-mi, Szar, crezi ca nevoile tale sunt aceleaşi cu cele ale oamenilor-blob? Şi, dacă Lordul Melhisedek ţi-ar vorbi, crezi că ar face-o în acelaşi fel în care vorbeşte cu oamenii-blob?"

‚Nu", am spus, „oamenii-blob sunt total diferiţi. Nici măcar nu ştiu să vorbească. Trebuie să fie un discurs total diferit pentru ei fata de cel pentru mine". „Şi totuşi", continuă Gervin, „exista o singură Lege, care este Cuvântul şi Vocea Legii Lordului nostru Melchisedek".

Iată-mă din nou aruncat în chinurile perplexităţii.

„Legea", îmi explica Gervin, „este ca o piaţă mare. Toţi intra în piaţă şi iau în funcţie de nevoile lor. Aminteşte-ţi cum mergeai la piaţa atunci când erai copil. Ce te interesa cel mai mult?" „Merele băgate în

miere!" am replicat fără nicio ezitare.

„Şi acum, dacă ai merge la piaţa ai căuta tot mere în miere?" „Nu", am spus, „sunt ani de zile de când nu m-am mai gândit să caut unul". Prin curgerea izvorului limpede îmi răsări în minte o întrebare: „Gervin, vrei să spui că sunt parţi din Lege care se adresează copiilor şi parţi care se adresează oamenilor maturi?"

Gervin bătu din palme: „Cu siguranţă! Dar este mai mult decât atât!". Făcu o pauză, menţinând contactul ochilor cu imaginea pereţilor vii de aqamarin. „Timpul a trecut, dar oamenii nu au crescut. Se uita încă la Lege ca nişte copilaşi. Legea despre care ei cred că este Legea nu mai este adevărată. Aminteşte-ţi cuvintele cărţii lui Maveron, Szar: Papagalii Legii sunt credincioşi literei ei, dar îi trădează inima şi mare întuneric se va aşterne peste ei".

Toate acestea începură să aibă sens pentru mine şi voiam să cunosc mai mult. „Ce poate face un om pentru a privi Legea ca un matur şi nu ca un copil? Ce fac ei greşit?" „Folosesc cuvântul Legii doar pentru a-şi asigura confortul somnului lor. A te lipi de litera Legii orbeşte a fost un lucru bun în perioada timpurie a vlăstarelor oamenilor-blob, pentru ca ei nu puteau fi decât adormiţi. Dar nu este voinţa Lordului Melchisedek aceea ca oamenii să doarmă la nesfârşit! Timpul a trecut, dar oamenii nu s-au schimbat. Dacă vor continua să se comporte ca adormiţii, sunt sortiţi să fie scuturaţi de o trezire dureroasa. şi se va întâmpla mult mai repede decât cred ei. Pentru ca ei cred greşit ca Legea este pastorul lor. S-au îndepărtat de inima Legii. Legea nu-i va mai proteja prea mult timp".

Am înţeles că Maestrul Gervin se referea la profeţiile îngrozitoare despre haos şi distrugere – despre sfârşitul regatului.

Am simţit că sunt purtat de mintea trează a lui Gervin la fel cum mă purta prin spaţiu prezenta lui Elyani. „Vrei să spui ca, de fiecare dată când strămoşii noştri au respectat litera Legii, ei urmau inima lui Melchisedek. Dar, când oamenii din prezent repeta modul strămoşilor, ei se îndepărtează de inima lui Melchisedek, chiar dacă fac exact aceleaşi lucruri?" „Corect şi riguros!", răspunse cu gravitate Gervin. „Pentru înaintaşii noştri, a urma Legea necesita curaj. Ei ieşeau din împărăţia nimicului, iar pentru ei a urma rutinile prescrise de Lege era o iluminare. Repetând iar şi iar lucrurile ordonate lor de către Lege, au devenit ţărani, cizmari, zugravi, preoţi, soţi şi neveste, chiar dacă apropiaţii lor strămoşi erau fericiţii blobi ce vegetau pe nisipul

plajelor. Ei au trecut din cel mai adânc somn la postura de visători ai Legii, ceea ce era un pas înainte extraordinar. Acum a sosit timpul pentru realizarea unui pas şi mai departe, spre trezire. Dar, tragedia este ca oamenii folosesc azi Legea pentru a-şi masca somnul". „Cum pot să aflu ceea ce vrea Legea pentru mine?" am întrebat.

Gervin îmi răspunse citându-l pe Maveron: „Izvorul cel limpede cunoaşte inima Legii".

A urmat o lungă perioadă de tăcere, timp în care eu şi Gervin am menţinut contactul prin priviri. Apoi el schimba subiectul: „În trei săptămâni va fi o mare ceremonie a focului în cea de a doua sala a lui Melchisedek. Voi lua şi eu parte la ea. Va fi urmata de o recepţie ce va avea loc în enclava înaltului Preot, la care vor participa cei mai înţelepţi oameni din regat. Vrei să mă însoţeşti?"

De fericire am rămas cu gura căscată.

Pe când mă intoceam în apartamentele Robei Somonului, mi-a trăsnit prin minte ca Gervin ma invitase la recepţie pentrru ca începusem să-i pun întrebări. Lehrmon avea dreptate. Gervin se comporta acum fata de mine într-un mod complet diferit. şi întâlnirile noastre durau mult mai mult. Îmi doream ca Maestrul Gervin să fi ţipat la mine cu mult mai devreme! Iar izvorul limpede mi-a sugerat ca poate ar fi bine să-l rog pe Gervin să strige mai des la mine. Dar, din instinct, m-am împotrivit acestei sugestii.

Era timpul legal al cinei. Ideea de a mă găsi din nou în aceeaşi companie adormita mia tăiat apetitul. Astfel ca, în schimbul cinei, m-am dus la capela Lordului Gana şi m-am rugat.

„Ajutor, Lord Gana! Ajutor! Maestrul Gervin vrea să mă străduiesc şi să fac eforturi cât mai mari pentru a îndeplini anumite lucruri. Dar eu nu ştiu care sunt aceste lucruri! Nu ştiu pentru ce să mă străduiesc! Ma voi trezi vreodată?" „Ha! Gana! Lobatchen Zerah! Hera, Gana! Simayan ho Zerah!"

Am stat în faţa altarului până seara târziu, încercând cu disperare să găsesc un lucru pentru care să mă străduiesc.

Răspunsul a venit atunci când mă întorceam în dormitorul Robei Somonului. „Nu voi leşina în timpul recepţiei la care mă duc cu Maestrul Gervin!", am decis eu. Şi, în zilele următoare am invocat-o pe Mama Luminii de câte 7 ori de zi, şi pe Lordul Gana, şi pe toţi zeii pe care Roba Somonului îi onora prin ritualurile ei: „Te rog, da-mi puterea de a nu leşina în timpul ceremoniei".

Timpul trecu. Zilele erau triste. Cu cât mai mult îi observam pe colegii mei din Roba Somonului, cu atât mai mult îmi dădeam seama că sunt adormiţi. Chiar şi printre profesorii din Roba Somonului, singurul care avea cate ceva din Gervin şi Lehrmon era Prates. Restul, ceilalţi, vorbeau foarte incet şi numai versuri previzibile. Şi, în ciuda faptului că erau prieteni, căldura umană nu era o parte din lumea lor.

Lumea mea?

Ma simţeam învins complet. Dacă şi profesorii erau adormiţi, atunci nu voi fi şi eu, la sfârşitul antrenamentului meu în Roba Somonului, la fel de adormit? (antrenament de 16 ani din care făcusem numai 4 şi jumătate)

Mulţumită Mamei Luminii, exista Lordul Gana. Când îmi era prea frig în suflet ma duceam întotdeauna în enclava celor 33 de zei victorioşi. Contemplam frumoasa flacără a altarului, o lăsăm să mă încălzească puţin şi mă rugam pentru propria-mi trezire. şi plângeam sperând ca acel coşmar să se sfârşească.

5.11. FRUCTUL ALB.

Ceremonia la care ma invitase Gervin a fost magnifica. Imnurile erau acelea pe care le cantam în capela Robei Somonului. Dar, prin puterea Vocii şi a dimensiunilor spirituale ale preoţilor, ele au devenit mult mai vii. Au coborât în acea sala o vibraţie deosebita. Umpluta cu mai mult de 100 dintre cei mai talentaţi preoţi şi preotese din Eisraim, sala vibra de armonia inimii Legii. Dar, când imnurile s-au terminat, am constatat cu uimire: „Oh, Lordule Melchisedek, am uitat să încerc să nu leşin! Cum pot fi un aşa adormit?” şi am mulţumit Mamei Luminii că nu m-a lăsat să cedez.

Oamenii au format mici grupuri şi au plecat către enclava înaltului Preot, unde îi aştepta mâncarea şi băutură. Atmosfera era vesela şi animata.

Am fost escortat către sala de recepţii de către Maestrul Gervin şi unul dintre prietenii lui, Maestrul Estevin din Roba Maronie, care venise în vizita de la Lasseera. Era un om de înălţime medie, cu corpul bine clădit, în jur de 65 de ani, cu ochi negri pătrunzători şi parul scurt alb. Şi, ca toţi cei din Roba Maronie, purta barba. Era foarte prietenos şi mă numea drag prieten intru Lege, complimentându-mă pentru ca ma schimbasem atât de mult de la ultima noastră întâlnire (cu doi ani în urmă, la o ceremonie la care leşinasem numai după 10 minute). Ca şi Gervin, vorbea repede, spunea lucruri ciudate, făcea glume pe care nu

le înţelegeam şi râdea des radiind multă căldură – căldura ce lipsea din adormiţi, un lucru dureros pentru mine. Dar începusem să mă bucur de acea căldura mai mult decât de orice din întreg regatul.

Când am intrat în sala de recepţii, o femeie tânără cu par castaniu şi ondulat veni către noi. După ce a schimbat politeţurile legale de rigoare cu Gervin şi Estevin, s-a întors către mine: „Slava Lordului Melchisedek, Szar din Roba Somonului! Ma recunoşti?”

Prezenta ei îmi era familiara, dar nu-mi aminteam s-o fi văzut vreodată. Stânjenit, m-am întors către Gervin pentru un indiciu. Amuzat, Gervin a început să caute cu privirea zeii pe sus.

Am încercat să-i ghicesc casta. Purta o rochie alba, lunga şi elegantă. Înainte de a avea timp să-mi adun gândurile, ea şi-a schimbat brusc inflexiunea vocii şi îmi comanda: „Călătorule Szar, roteşte-te mai departe în vortexul argintiu! Menţine-te aproape de fluidul de energie!”

Expresia pierduta de pe fata mea îi făcu pe Elyani, Gervin şi Estevin să izbucnească în ras.

„Instructorul meu de zbor!” am murmurat.

„Minunat!” exclama Gervin. „I-ai identificat prezenta aproape imediat!” Am început să rad cu ei.

„Omul ăsta este norocos”, îi spuse Gervin lui Estevin, „este învăţat de puternica Lady Elyani din Vulturul Alb. Sper să se ridice la înălţimea ei”. Apoi se întoarse către tânăra femeie: „Lady Elyani, cum se descurca discipolul meu?”

„Minunat!” răspunse Elyani ca un ecou al cuvântului de mai devreme a lui Gervin.

Deci aşa arata o persoană înfricoşător de treaza! Eram surprins să văd cât de tânără era. După ce îl auzisem pe Gervin de atâtea ori lăudând abilităţile ei de maestru, mi-o imaginasem ca pe o femeie cu parul cărunt. şi iată o, părând mai tânără chiar decât mine, frumoasa şi proaspătă ca o dimineaţă a Legii.

Maestrul Estevin îşi puse o mână pe umărul meu. Spuse, cu o voce în care se citea o compasiunea glumeaţă: „Ăştia doi formează o pereche periculoasa, Szar! Dar sunt sigur că vei supravieţui învăţăturilor lor!”

Lady Elyani şi Gervin râseră din nou.

„Haide, Maestre Gervin”, spuse Elyani, „dă-mi voie să-ţi răpesc protejatul pentru un moment legal. Lady Teyani vrea să-l cunoască”.

Pe Lumea Subterană! O voi cunoaşte într-adevăr pe faimoasa Lady Teyani, conducătoarea Vulturului Alb şi Marele Maestru al tuturor ordinelor feminine din Eisraim?!

„Bineînţeles, Lady Elyani", răspunse Gervin cu o voce având accente diplomatice legale. „Dacă îl poţi aduce înapoi din sferele îndepărtate, nu am nicio îndoială ca îl vei aduce înapoi şi de la Lady Teyani".

Asta suna destul de înfricoşător, astfel că nu mai era nevoie ca Maestrul Estevin să adauge, cu mila disimulata: „Rămas bun, Szar!"

„Maestre Estevin!" îl dojeni Elyani, şi toţi trei izbucniră din nou în ras.

„Trezi!", m-am gândit eu, „aceşti oameni sunt treziţi". Peste tot în jurul meu auzeam vocii vii ce vorbeau repede şi mulţi oameni râzând – o schimbare înviorătoare după adunările adormite ale discipolilor Robei Somonului.

Un val de nervozitate mi se zbătea în piept. Dacă aveam să fac o uriaşă gafa la Lady Teyani? Ma simţeam nesigur şi mă gândeam ce căutăm în locul acela. Dintr-odată, îmi doream să fi rămas cu adormiţii Robei Somonului. „Izvorul limpde", îmi repetam în gând, „trebuie să intru în legătură cu izvorul limpede!"

Am ajuns într-un colţ al sălii unde cânta un grup de femei îmbrăcate în alb. Lady Elyani se adresa uneia dintre femei cu voce formala: „Lady Teyani, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Szar din Roba Somonului, discipolul Maestrului Gervin din Roba Maronie".

Dulce Lord Melchisedek, aceasta era Lady Teyani? Nu era deloc aşa bătrână cum mi-o imaginasem. Era o femeie înaltă şi frumoasă, probabil de vreo 40 şi ceva de ani, cu un par lung şi negru ce era aşezat într-o coafura complicata în jurul capului ei, iar apoi îi cădea pe umeri. Pielea ei avea o strălucire alba. Dar cel mai mult m-a impresionat liniştea ei. Aceasta femeie parca era o stâncă. Părea ca nu exista nimic în cele 7 sfere care ar fi putut s-o clintească.

„Slava Lordului Melchisedek, Lady Teyani, Mare Maestru al Vulturului Alb".

A rămas tăcută câteva clipe, sfredelindu-mă cu privirea. Intensitatea privirii ei era în aşa fel încât imediat am simţit că pierd contactul cu camera.

„Oh, nu!" mi-am spus cu toată puterea, „Mama a Luminii, te rog! Te rog! Nu mă lasa să leşin!"

Spre marea mea surpriza, am auzit vocea lui Lady Elyani ca şi cum m-ar fi ghidat prin sfere. „Nu te teme, avem noi grija de tine”.

Totul a devenit întunecat. şi tăcut. Nu mai eram în sala de recepţie, ci în spaţiu. Toţi diparusera, în afară de Lady Teyani care strălucea în faţa mea.

„Bine ai venit, Szar”, spuse Teyani cu voce liniştită. Zâmbi, radiind în jur căldura şi lumina. „Bine ai venit”, repeta ea. „Vulturul Alb ne-a spus că vei veni, iar noi te-am aşteptat. Acum, ai venit”.

În acea lumina strălucitoare, vorbele sale au căpătat înţeles pentru mine. „Mulţumiri, Vultur Alb”, replica prin mine izvorul cel limpede. „Szar, trebuie să te grăbeşti. Este un drum lung de făcut”. „Ce trebuie să fac?” întrebă izvorul din mine. „Trezeşte-te, Szar! Trezeşte-te! Nu pierde timpul”.

Înainte să mai pot spune ceva, m-am trezit brusc în sala de recepţii, cu oameni în jurul meu.

Gratie Mamei Luminii, eram încă pe picioarele mele! Dar, oricât de ameţit eram, tot îi puteam vedea ochii lui Teyani. Ochi întunecaţi, strălucitori.

Lady Teyani lua un mic fruct dintr-o farfurie de lângă ea şi-mi lua mâna stângă. Uitându-se drept în ochii mei, îmi puse fructul în palma şi mi-o închise asupra lui. Apoi îmi ţinu mana câteva momente şi-mi transmise forţa în interior. Sala deveni din nou întunecată.

„Nu! Te rog!” am strigat în mine însumi, recunoscând mult-prea familiara senzaţie ce însoţea leşinul.

„Ai încredere în Vultur!” îmi vorbi Elyani prin spaţiu.

Câteva secunde mai târziu eram în sala şi tot în picioare.

Lady Teyani înclina capul indicându-mi ca întâlnirea luase sfârşit.

Am deschis gura să spun ceva dar nu găseam nimic de spus.

Ea zâmbi. Un zâmbet incredibil de cald. În totalitate ca a lui Lehrmon.

Pentru ca ma mişcăm foarte încet, Lady Elyani m-a tras de roba şi m-a condus către Maestrul Gervin.

Când au văzut licărul strălucitor din ochii mei, Gervin şi cu Estevin au schimbat ocheade amuzate.

„A fost o întâlnire foarte lunga” a comentat Estevin.

Am tresărit. Mi se păruse ca trecuseră numai câteva secunde.

„Şi marele Maestru al Vulturului Alb ţi-a făcut un cadou”,

exclama Gervin cu satisfacţie, luându-mi mâna stângă.

„Szar, realizezi că ai primit un fruct de la cea mai periculoasă femeie din regat?" spuse Estevin tachinându-mă. „Se spune ca Lady Teyani este încarnarea a unui mare magician din Zilele Străvechi. Preotesele din Vulturul Alb sunt faimoase pentru farmecele lor".

Elyani rase.

„Dacă acest fruct conţine o dulce vrăjitorie care te face un pion în mâinile ei?" continua Estevin. „Ce vei face cu acest fruct?"

Elyani se opri din ras şi mă fixa cu privirea.

Era un test. Dacă spuneam ceva greşit aş fi putut să le ofensez pe ea şi pe maestra ei. Urma o linişte. Estevin şi Gervin se uitau la mine, aşteptând un răspuns.

„Izvor limpede", am chemat în interior, „ajutor!". Dintr-odată, lumina lui Lady Teyani s-a proiectat în mine vibrând deasupra capului meu. Şi, oh! Avu loc un miracol. Ştiam ce să spun! Mi-am amintit de legenda Legii care povestea cum Vulturul Alb al zeilor coborâse să ridice eroii căzuţi în batali, să-i escorteze către spaţiile celeste. Uitându-mă în jos către fruct, am strigat cuvintele pe care eroii le spuneau cu ultima suflare: „Las Vulturul Alb să mă ia cu el!". Apoi mi-am pus întregul fruct în gura şi am început să-l mestec.

Rezultatul a fost dincolo de orice aşteptări (şi nu numai într-un singur fel). Surprinşi plăcut de răspunsul meu, Gervin, Estevin şi cu Elyani au izbucnit în râs şi au aplaudat.

Dar se întâmplă şi altceva. Am realizat ca într-adevăr era ceva magic în acel fruct! În câteva minute am pierdut complet legătură cu sala de recepţii şi am fost proiectat într-un spaţiu îndepărtat.

„NU! Te rog!", mi-am spus iar în interior. „Nu mă lasa să leşin de data aceasta!"

Vocea liniştitoare a lui Elyani veni către mine prin spaţiu: „Szar, ai cuvântul meu că vei rămâne pe picioarele tale! Nu te opune puterii fructului. Lasă-l să te conducă către lumina!"

Lume Subterana îndepărtată! Unde eram? Uitându-mă înapoi, probabil ca într-una din sferele triunghiului. Dar puterea halucinogena din fruct făcea experienţa complet diferita de sesiunile mele de călătorie cu Elyani.

Corpul meu deveni imens. Mai vast decât toate lumile intermediare. şi continua sa crească. În scurt timp a depăşit şi toate sferele triunghiului. Nori albi gigantici alunecau pe lângă mine. Foarte

jos, la picioarele mele, era regatul Atlantisului, minuscul şi insignifiant. şi mai minuscul era Szar, existând undeva în ţinutul Eisraimului.

Şi iată! Curând îmi apăru: Vulturul Alb al zeilor. O fiinţă de lumina ameţitor de frumoasă. Ma purta în sus către alte sfere în care se ridica din ce în ce mai multă intensitate a luminii. Exaltarea ce însoţea ascensiunea era dincolo de cuvinte şi, prin izvorul limpede mi s-au revelat înalte mistere.

Cu cât urcam mai mult, cu atât deveneam mai vast. Curând am ajuns la o sferă atât de înaltă încât am pierdut complet legătură cu toate lucrurile manifestate şi am intrat cu Vulturul într-o comuniune extatica.

5.12. EXISTA MULTE CĂI PENTRU TREZIRE.

A doua zi, după ce m-am trezit, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i întreb pe colegii mei din Roba Somonului dacă venisem singur în dormitor sau fusesem carat într-o stare de inconştienţă. Din nefericire, nimeni nu-şi amintea.

Eram destul de ameţit şi nu eram complet înapoi în corpul meu. Pentru cel puţin două zile m-am simţit chiar foarte departe de rutinile mele zilnice de preot. Cuvintele îmi ieşeau din gura şi ritualurile erau îndeplinite, dar priveam lumea ca de la distanta, prins încă de efectele călătoriei mele cu Vulturul.

Când m-am întâlnit prima oară cu Gervin, cuvintele sale au fost: „Mă bucur să văd ca Vulturul Alb te-a adus înapoi!”

„Am leşinat?” am întrebat nervos.

„Nu!”, îmi răspunse Gervin spre imensa mea uşurare. „Te-ai comportat remarcabil de bine. Păreai un pic cam aiurit, şi ce-i cu asta? Este cel mai mărunt lucru legal care se poate întâmpla după o aşa doza de magie de Vultur Alb”.

„Sunt bucuros că nu m-am făcut de ras prăbuşindu-mă pe podea”, am spus eu străduindu-mă să vorbesc mai repede decât de obicei şi să nu-l irit pe Gervin bâlbâindu-mă ca un adormit. „Fructul nu era ceea ce am crezut eu că este”.

Gervin a început să râdă. „Dar Maestrul Estevin te-a prevenit, nu-i aşa?” „Bănuiesc ca da”, am spus. Apoi i-am pus întrebarea pe care o pregătisem pentru acea întâlnire: „Maestre Gervin, ai menţionat în câteva rânduri că sunt misiuni ce mă aşteaptă pe mine. Poţi să-mi spui mai multe despre asta?”

Gervin a rams tăcut pentru un timp. Apoi şi-a luat o voce blândă

şi calma şi a spus: „Se vor petrece mari schimbări în regat, Szar. Vor fi transformări de o magnitudine ce nu are precedent. O tranziţie dura către o lume noua – o foarte diferita lume. Se apropie momentul schimbării şi mult mai repede decât cred ei. Am un rol de jucat în aceasta tranziţie. Când va veni timpul, probabil că vei dori să mă ajuţi".

Ideea ca eu l-aş fi putut ajuta pe Maestrul Gervin suna cu adevărat ciudat, dar mă umplu de bucurie. „Gervin", am exclamat, „voi face orice pentru a te putea sluji. Dar mi-e foarte greu să găsesc ceea ce am de făcut, chiar şi în acest moment". Apoi ideile mi s-au încurcat în cap şi l-am întrebat: „Crezi că aş fi fost capabil să stau pe picioarele mele în timpul recepţiei din noaptea trecută dacă nu m-ar fi ajutat Lady Elyani?"

Gervin a ras şi m-a bătut pe umăr: „Poate ca nu, şi ce-i cu asta? Când eram un tânăr învăţăcel în Roba Maronie, eu însumi obişnuiam să intru în transe adânci care ma făceau să mă rostogolesc pe podea".

Aceasta părea ca o imensă asigurare. Totuşi m-am confesat: „Gervin, am mari îndoieli privind capacitatea mea de trezire".

„Mai degrabă as privi aceasta ca pe un semn excelent", aproba Gervin.

„Nici măcar nu reuşesc să găsesc lucrurile pentru care trebuie să mă străduiesc", m-am lamentat eu.

„Pentru ca o cupă sa se umple de nectarul divin, trebuie mai întâi să se golească. Este exact ceea ce facem în acest moment. Îţi distrugem toate felurile de idei pe care le ai despre tine însuţi şi despre lume pentru a face loc pentru noilor concepte. Eşti între două lumi, Szarka. Vechiul este părăsit treptat, dar noul nu a ajuns încă. Acest stadiu este cel mai inconfortabil, dar el nu poate fi evitat". „Poţi să-mi spui dacă voi reuşi?" am întrebat.

„Nu!" spuse categoric Gervin. „Nimeni nu poate şti aceste lucruri. Trebuie să ai încredere în mine atunci când îţi spun că poţi fi orice şi că poţi face orice. Dar dacă vei realiza acestea depinde în întregime numai de tine".

Citând din cartea lui Maveron, concluziona: „Pentru cel adormit exista numai o cale, numai un destin, Pentru cel trezit sunt multe căi, multe destine. Nimic nu este fix".

Am aprobat, amintindu-mi cu o nuanţă de nostalgie primele mele zile în Eisraim când credeam ca, prin a deveni preot al Somonului, ma angajasem pe o cale simplă şi directa către plinătatea

legala.

Simţind disperarea ce se instaura în interiorul meu, Gervin îşi opri învăţăturile pentru acea zi. Încurajator, mi-a spus că văzuse ca începusem să înţeleg anumite lucruri despre adormiţi. Mi-a spus să perseverez în efortul meu pentru trezire. Apoi am stat câteva ore în linişte, tăcuţi, păstrând contactul ochilor pentru ca, spunea el, erau multe lucruri care necesitau a fi rearanjate în capul meu după întâlnirea cu Vulturul Alb.

5.13 PANICA NELEGALA.

În timp ce-mi îndeplineam zilnic îndatoririle legale, făceam tot ce puteam mai bine pentru a urma instrucţiunile lui Gervin. Continuam să-i urmăresc pe oamenii din jurul meu. Ce caracteristici de-ale lor care demonstrau că sunt adormiţi? Totuşi, îmi devenea din ce în ce mai mult dureros de evident ca, în comparaţie cu Gervin, adormiţii vorbeau foarte, foarte încet. şi natura previzibila a comportamentului lor devenea din ce în ce mai clară cu fiecare zi. Am realizat ca, dacă aş fi încercat, aproape ca ştiam ce vor face şi ce vor spune oamenii din jurul meu. Cu timpul mi-am dat seama că era un lucru care se agrava. Dar, pe atunci, mi se părea că era un lucru care-mi dădea siguranţă. Dacă ar fi fost atât de imprevizibile ca şi Gervin? Ideea ma făcea să mă cutremur. Învăţăturile lui Gervin erau atât de diferite şi atât de greu de urmat. De obicei iesem din camera de aqamarin simţindu-mă zdruncinat şi, deseori, bolnav.

Gervin m-a instruit cum să conduc un experiment înfricoşător. Îmi spusese: „Ia-l pe unul dintre prietenii tăi complet prin surprindere. Fă ceva total nelegal şi neaşteptat. şi vei vedea ca el rămâne blocat. Se va uita fix peste capul tău ca şi cum nu ai fi acolo şi, după un moment, se va reîntoarce la activităţile obişnuite. Ca şi cum nu s-a întâmplat nimic”.

Invocându-l pe Lordul Gana pentru a-mi da curaj, am îndeplinit ceea ce-mi spusese Gervin.

Mi-a sugerat să întrerup brusc una dintre conversaţiile codificate ce constituiau acel modus-operandi social al Legii. Problema era că îmi plăceau aceste dialoguri. Mi se păreau drăguţe. şi erau atât de comode! Mulţumită lor nu erai niciodată în postura de a te face de ras neştiind ce să spui sau ce să faci.

Într-o dimineaţă, m-am apropiat de dragul meu prieten Artold.

„Slava Lordului Melchisedek, Arrold! Ce mai faci, prieten intru

Lege?" „Toată gloria Lordului Melchisedek! Szar, prieten intru Lege, sunt bine, într-adevăr. Tu?" „Sunt bine, într-adevăr, Artold, mulţumită Lordului Melchisedek! şi ce mai fac părinţii tăi?"

De patru ani de zile eu şi cu Artold aveam în fiecare dimineaţă aceeaşi conversaţie. Pentru prima oară eram pe cale să încalc regula. O regula stabilita de Lege!

Nu, nu puteam să fac asta!

Totuşi, exista un ordin din partea Maestrului Gervin. Nu spunea Legea: „Servindu-l pe Maestrul tău serveşti Legea".

Ciudat sentiment. Nervozitate. Stomacul meu, un iad al Lumii Subterane. şi totuşi, era cumva şi atingerea unui sentiment de exaltare? Planul meu era sa acţionez la sfârşitul propoziţiei următoare.

Artold era legal de calm: „Cred că sunt bine, chiar dacă nu am auzit de ei de ceva timp. şi părinţii tăi ce mai fac, Szar?"

Tensiunea din interiorul meu ajunsese la paroxism. Am simţit tentaţia să-i spun că sunt bine, chiar dacă nu i-am văzut de mult timp.

Dar nu am făcut-o.

Am îndrăznit.

Intrând rapid în izvorul limpede m-am abţinut să răspund. În schimb, mi-am lovit palmele tare chiar în faţa nasului lui Artold.

Artold rămase stupefiat. Dar nu reacţiona. Deveni blocat, gol. Exact cum preconizase Maestrul Gervin. Rămase mut şi nemişcat. Ochii săi priveau vag mai degrabă prin mine, decât pe mine. Apoi pleca. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Apoi îşi relua activităţile zilnice legale. Iar eu am fost lăsat singur în faţa strălucirii palide a pereţilor vii din dormitor.

Dintr-odată, am realizat că nu mai făceam parte din lumea lui Artold. Am fost cuprins de un val de iraţionalitate. Totala panica. „Ajutor!" am strigat înăuntrul meu. „Ajutor! Ajutor!

Gervin!". Am izbucnit în lacrimi, şocat dincolo de înţelegere. „Nu se poate, Artold este cel mai bun prieten al meu! Sunt adormiţi cu toţii! Gervin, ajutor! Ce mai urmează?"

Spre marea mea surpriza, am primit un răspuns. Gervin mi-a răspuns prin întunericul vizibil: „Vino, Szar, hai să discutăm. Vino chiar acum".

Eram atât de tulburat încât am alergat continuu pana în enclava pietrelor preţioase. Când am ajuns în camera de aqamarin, tremuram tot.

Gervin s-a uitat mai întâi la mine tăcut, câteva secunde. Apoi, cu ironia sa unica, începu încă una dintre conversaţiile codificate: „Slava Lordului Melchisedek! Szar, prieten intru Lege, bine ai venit şi ia loc. Sunt bucuros ca ei venit să mă vizitezi".

În timp ce mă aşezam, cuvintele legale ale răspunsului potrivit mi-au venit în minte: „Toată glo".

Nu puteam. Pur şi simplu nu puteam rosti acele cuvinte.

Urma o linişte scurta. Apoi, de nicăieri şi dintr-odată, eu şi cu Gervin am izbucnit în râs. De fapt, Gervin a izbucnit în râs în timp ce eu am fost cuprins de nişte convulsii ce semănau cu rasul, în timp ce lacrimile continuau să cadă din ochii mei. Spasmele au durat cam cinci minute apoi, la fel de brusc cum apăruseră, se opriră.

Liniştea care a urmat nu se poate exprima prin cuvinte. Gervin şi cu mine am păstrat contactul vizual. Nu mai tremuram. Toată tensiunea dispăruse.

Nu mai era decât un vid imens, un ,nimic sfânt. şi prezenta. Ca în prima zi în care Gervin venise să mă pescuiască în ţinutul Sheringa. A venit precum un parfum unic al eternităţii – a extensie dincolo de timp. Momentul era ca şi cum nu începuse niciodată şi nu se va fi sfârşit niciodată. În faţa mea era adevăratul Gervin şi mi-am cunoscut Sinele cunoscându-l pe el.

„Adormitule, trezeşte-te!"

Nu aveam nicio idee despre cât a durat. Când, în sfârşit, Gervin a rupt tăcerea, a spus: „Lordul Melchisedek nu se bucura în cei adormiţi, ci în cei care se străduiesc să se trezească".

A continuat să îmi vorbească pentru a mă ajuta să mă întorc în corp: „O caracteristică importanta a adormiţilor este aceea ca ei nu sunt în stare să ia decizii sau să facă alegeri. Când sunt pusi în faţa unei situaţii pentru care le-a fost predat un răspuns, repeta răspunsul. Dar în situaţiile neobişnuite sau cele noi sunt atât de întorşi pe dos încât nu mai rămâne nimic din ei. Este ca şi cum ar fi morţi, pentru ca somnul este fratele morţii. De aceea, adormiţii nu pot inventa niciodată ceva nou şi nici nu simt nevoia de inovaţii".

Cuvintele lui intrau în mine dar eram prea zăpăcit pentru a răspunde. Deseori, atunci când mă opream din pus întrebări şi deveneam tăcut, Gervin întrerupea conversaţia noastră şi mă trimitea înapoi în camera mea. Dar în acea zi manifesta o neobişnuită răbdare fata de mine: „Acum, toate acestea îţi spun ce trebuie să faci treptat

pentru trezire: niciodată să nu iei de buna o situaţie. Niciodată să nu rămâi la obiceiurile tale şi la ceea ce ai fost învăţat. Să fii întotdeauna pregătit pentru a lua somnul prin surprindere. Pentru a decide cursul unei acţiuni să nu te bazezi pe altceva decât pe izvorul limpede".

Gervin lua o para din sacul său. Îşi dădu seama imediat că eram prea tulburat pentru a mânca. Astfel ca, în loc să mi-o întindă mie, îşi înfipse dinţii în ea. „Vad că faci mari eforturi şi le apreciez. Dă-mi voie să-ţi dau un alt indiciu. Atunci când nu ştii ce ar trebui să faci, întreabă izvorul limpede: ‚Ce ar face un om treaz în această situaţie?". După ce spuse acestea mânca para lăsându-mi timp suficient pentru a-mi reordona spiritul.

La sfârşitul întâlnirii, mi-a sugerat că a venit timpul pentru a mă retrage în comtemplare în prima sală a lui Melchisedek.

„Îţi va face mult bine. Am să te ajut să înţelegi ce înseamnă trezirea", concluziona el.

5.14. FERICIRE IMPERSONALA ÎN LUMINA LUI MELCHISEDEK.

Cu permisiunea lui Prates, mi-am petrecut trei săptămâni în meditaţie în prima sală a lui Melchisedek.

Era una dintre cele mai vechi (deci cele mai sacre) clădiri din templu – atât de veche ca şi Legea templului, ceea ce însemna zeci de mii de ani legali în plinătate. Interiorul sălii strălucea ca aurul topit, licărul pereţilor vii se împletea cu Sfânta Lumina a Lordului Melchisedek şi a îngerilor săi.

Acolo meditaţia era atât de uşoară! Tot ceea ce aveam de făcut era sa stau în lumina şi eram transportat în înălţimile Legii. Inima îmi radia ca un Soare. În fiecare dimineaţă, doar intram în câmpul vibraţional al capelei şi deja ma simţeam infinit mai înţelept şi mai divin. Râuri de devoţiune curgeau prin mine. Ce stare mai înaltă şi-ar fi putut dori vreodată un slujitor al Legii? Ce fericire mai mare? Corecta şi riguroasă a fost Legea atunci când a spus:

Nimic nu poate aduce mai multă împlinire unui om, Decât a se ruga la Lordul Melchisedek şi a-i închina lui toată gloria.

Cele trei săptămâni au trecut ca un vis legal. Am ieşit din ele regenerat interior – o pauză perfecta pentru lunile teribil de dificile în care fundamentele mele continuaseră să fie scuturate. Îndoielile mele fuseseră îndepărtate şi încrederea îmi revenise. De neclintit este un om sprijinit de Lege. Acest vers reflecta exact ceea ce simţeam. Lumina era din nou în mine. Cât de înţelept fusese Maestrul Gervin atunci când

îmi propusese aceasta retragere!

În timpul unei întâlniri, Gervin m-a întrebat pentru prima oară dacă mi-a plăcut contemplarea Lordului.

„Legal de magnifica, Maestre Gervin. Mă simt mult mai puternic acum".

Gervin a rămas tăcut pentru un timp, contemplând lumina aqamarina tavanului. Apoi şi-a aţintit privirea în ochii mei şi, printr-o singură propoziţie, a creat un curent devastator. Menţinându-şi privirea în ochii mei, spuse: „Acum trebuie să înţelegi ca acea conectare pe care ai avut-o în sala lui Melchisedek a fost o conectare de adormit".

Nu puteam să cred ce auzeam.

„Ca şi un vis, aceste experienţe se întâmplă total în afara oricărui control", continuă Gervin, „foarte puţine dintre ele vor folosi atunci când va veni durerosul apus al regatului".

Adâncă Lume Subterana!

Am rămas şocat cel puţin 5 minute.

Experienţa în lumina Lordului nostru fusese extrem de puternică. Dacă ea era ireala atunci cu adevărat nu mai rămăsese nimic ce aş mai fi putut face. Totala anxietate reveni, ca un uriaş pumnal în inimă. Dieperarea mea era nemărginită. De undeva, cuvintele au ieşit singure afara: „NU este reala lumina Lordului nostru?" „Bunule Lord Melchisedek!", exclama Gervin râzând. „Bineînţeles că El este real! El este Unicul care a fost, care este şi care va fi! Nu cu Lordul Melchisedek este ceva în neregula, ci cu tine!"

Ce puteam să aud tocmai când mă simţeam foarte puternic şi sigur pe mine?! Lacrimile îmi izbucniră din ochi. Ma simţeam complet gol. Îmi doream să mor.

Următoarele cuvinte ale lui Gervin m-au aruncat într-o confuzie totală: „Chiar acum, Szar, cred că eşti mai pregătit pentru trezire decât ai fost vreodată". „Ajutor, Gervin!" am izbucnit eu. „Am nevoie de ajutor! Lumea mea este în colaps! Pur şi simplu nu înţeleg ce ar trebui să fac". „Fiule", spuse Gervin cu o voce blândă, dar ferma, „dacă vrei să păşeşti pe calea iniţierii trebuie să înveţi să faci fata la astfel de momente în care totul pare că se prăbuşeşte sub picioarele tale. Deseori eşti foarte aproape de golul tău interior pe care trebuie să-l porţi în cel mai mare întuneric. Acum, dă-mi voie să-ţi explic ce vreau să spun.

Imaginează-ți un prost care nu-și amintește niciodată nimic mai mult decât o oră. În timpul zilei, regatul este scăldat în Soare. Prostii cred că Soarele va încălzi întotdeauna. Totuși, urmează noaptea. Totul devine rece și întunecat, iar prostii nu-și pot aminti ca Soarele a existat vreodată. Prostii devin niște necredincioși și nu mai cred în Soare. Nici măcar nu-și pot imagina existența sa.

Astăzi, lumina Lordului Melchisedek este peste tot în jurul nostru. Adormiții cred că aceasta prezenta va fi cu ei întotdeauna. Dar, atunci când va veni apusul regatului nostru, ei vor fi lăsați în frig și luați de întuneric. Ei vor uita Legea și unii dintre ei chiar nu vor crede ca Lordul Melchisedek exista".

Asta era, intru Lege, prea mult! Dacă Maestrul Gervin nu ar fi fost un faimos profet al Legii, aș fi strigat că este o blasfemie. Pentru oricare suflet din regat, Lordul Melchisedek era cea mai sigura și mai tangibila prezenta reala. Fusese piatra de temelie a Legii și a întregii lumi. Ideea ca într-o zi – fie ea și o sută de mii de ani în viitor – oamenii nu vor mai crede în El era total ilegala și suna nereal și inacceptabil.

„Atunci când erai în capela", spuse Gervin rece către mine, „erai scăldat în lumina Lordului ca un copac în Soarele de după-amiază. Dacă rămâi un adormit. așteaptă doar să vină noaptea. Nu va mai rămâne nimic din credința și devoțiunea ta fata de Lord".

Gervin aștepta.

Se părea că nu mai rămăsese nimic pentru mine în care să cred sau pe care să-l urmez. Mintea mea era goală. Izvorul limpede era tot ceea ce îmi mai rămăsese.

„Izvor limpede! Izvor limpede! Ajutor!" am strigat în interior.

Gervin privea fix deasupra capului meu.

Ca prin minune, starea mea de agitație se mai domoli. Strălucirea camerei de aqamarin deveni mai intensă. Respirația mea se încetini. În minte mi se nazari o întrebare. „Atunci. trebuie să existe o cale diferită de a bate la ușa Lordului. Trebuie să fie o modalitate de conectare, o cale care să nu cedeze atunci când vine noaptea", am spus.

„Bineînțeles că exista alte căi".

Pentru prima dată în acea zi am văzut o licărire în ochii lui Gervin, lucru care mi-a indicat faptul că am luat-o în direcția cea bună. „Totuși", am continuat, „ceea ce spui înseamnă ca regatul este plin de adormiți care cred că-l văd pe Lordul Melchisedek dar care, în realitate, sunt orbi". „Szar", spuse Gervin îngăduitor, „chiar îl văd pe

Lord şi mulţi dintre ei au o profundă cunoaştere despre aceste cai şi despre cosmosul care este terenul sau de joacă. Dar va veni în curând timpul când câmpurile lor de energie vor fi distruse iar toată cunoaşterea lor va fi pierduta". Ochii lui Gervin erau acum fixaţi pe un colţ al camerei în care păreau că se întâmplă multe lucruri deşi eu nu vedeam absolut nimic.

„Pentru mine, Szar, aceasta este cea mai mare tragedie posibila. Vad aceşti oameni strălucitori şi învăţaţi, aceşti profeţi inspiraţi şi aceste înalte preotese şi le admir munca. Dar vad, de asemenea, ca în scurt timp puterea lor va fi redusa la nimic. Unii dintre cei mai mari se vor renaşte ca prosti nebuni, rătăcind foarte departe de cărările Legi".

Nu-l mai văzusem niciodată atât de îngrijorat pe învăţătorul meu. Adânc impresionat, l-am întrebat: „Gervin, ma înveţi cum să-l văd pe Lord în aşa fel încât să nu dispară atunci când vine noaptea?"

„A te învăţa să-l înţelegi pe Lord dincolo de aparente este una dintre dorinţele mele cele mai arzătoare", răspunse el. „Dar pentru asta trebuie mai întâi să te trezeşti".

Să mă trezesc?! Nu-mi doream nimic mai mult şi totuşi cuvintele lui erau ca pumnal implantat în piept. Ma făceau să mă simt total neputincios, total fără valoare şi inutil. Trecuseră mai mult de patru ani şi eu încă nu puteam să spun ce însemnau acele cuvinte. Deseori mă gândeam ca toate eforturile mele, în loc să mă conducă spre trezire, contribuiseră doar la transformarea somnului meu în coşmar.

„Un indiciu, Gervin! Te rog, un indiciu!" l-am implorat.

„În săptămânile următoare voi petrece mult timp în compania înaltelor preotese şi profetese din templu. Unele dintre ele sunt extrem de treze şi iniţiate iar altele sunt complet adormite. Totuşi sunt extrem de divine. Vrei să mă însoţeşti? Tu şi cu mine am putea împărtăşi impresii despre ceea ce înseamnă adormirea pentru ele".

Cum putea fi cineva divin şi adormit în acelaşi timp? Aceasta ma ameţi de tot. Dar ideea de a-mi petrece timpul în compania lui Gervin îmi revigora spiritul, făcându-mă să uit ,bătaia pe care tocmai o luasem. Aproape.

„Mi-ar plăcea nespus", am răspuns.

5.15. OCHII MARKAI.

Într-o dimineaţă, m-am întâlnit cu Gervin la apartamentul lui şi am plecat din enclava pietrelor preţioase către aripa feminină a templului unde erau clădirile izolate în care preotesele îşi aveau

apartamentele. Era prima oară când vizitam partea aceea a templului. Am trecut printr-un portal străjuit de coloane înalte care ne-a condus într-o sală mare. Nimeni nu păzea pragul şi totuşi prin portal treceau numai persoanele autorizate.

Imediat ce am intrat, am fost surprins de intensitatea câmpului. În acest domeniu al lui Lady Teyani, atmosfera era de o conştientă profunda şi radical diferita de cea din sălile preoţilor Robei Somonului. Era ca şi cum ai fi intrat în altă lume. Fiecare ungher al sălii era animat de magia imnurilor legale iar aerul rezona de vrăji şi invocaţii.

Din prima sală am mers printr-un labirint de coridoare şi alei. L-am urmat pe Gervin admirând marea diversitate de străluciri ale pereţilor, luminile astrale şi câmpurile, fiecare cu prezenta sa unica. Plimbarea s-a dovedit a fi mult mai lunga decât anticipasem eu. La sfârşitul fiecărui coridor, era întotdeauna alt coridor. Labirintul acela era, de departe, cel mai complicat din întreg templu. După ce am urcat şi am coborât mai multe scări am intrat în sfârşit într-o cameră mica unde ne aştepta un grup de femei. Una dintre ele era Lady Elyani. În jurul ei stăteau trei preotese ce purtau rochiile Vulturului Alb, înconjurate la rândul lor de alte preotese ce purtau rochii de toate culorile.

Era acolo şi o femeie smeada, spre 60 de ani. Stătea pe podea, sprijinindu-se de unul dintre pereţii vii. Părea extrem de obosita. Purta o roba portocalie. Un sal lung era drapat în jurul capului ei, acoperindu-i parul. Ochii îi erau închişi.

„Slava Lordului Melchisedek!" saluta Gervin preotesele.

Lady Teyani răspunse: „Toată gloria Lordului Melchisedek, Gervin din Roba Maronie şi tu, Szar". Zâmbi către mine.

I-am zâmbit şi eu dar nu am salutat-o. Maestrul Gervin m-a instruit să-mi păstrez gura legal de închisă pe timpul vizitei.

Gervin s-a aşezat lângă femeia în portocaliu. „Cum este ea astăzi?" întrebă Gervin. „Nu este prea bine", răspunse Teyani. „Nu mănâncă".

Întorcându-se către o preoteasa în vârstă ce stătea aproape de Teyani, Gervin întrebă: „Ce crezi, buna mea Mouridji din Roba Purpurie?"

„Mi-e teamă ca Marka face exact ceea ce ai prezis tu că va face ea şi alte preotese atunci când câmpul de energie se va deteriorara dincolo de un anumit punct", replică Mouridji.

„Hm”. Gervin lua delicat mana preotesei Portocaliului. „Marka”. O chema cu o voce blândă pe care nu i-o mai auzisem niciodată. Marka nu răspunse.

„Gervin, asta înseamnă că suntem deja cu un pas mai aproape de îndeplinirea profeţiilor pe care le-ai făcut tu, nu-i aşa?” întrebă Mouridji.

Gervin încuviinţă cu gravitate din cap.

Mouridji se întoarse către tinerele preotese: „Demult, Maestrul Gervin a profeţit ca atunci când câmpurile îşi vor pierde puritatea, înaltele preotese ale lui Malchasek se vor îmbolnăvi şi îşi vor părăsi corpul, una cate una”.

O alta preoteasa reda cuvintele lui Gervin: „Când cel de-al şaptelea camp de energie al întunericului vizibil va fi modificat, Melchasek, marele înger, îşi va chema înapoi seminţele iar voi veţi şti ca timpul a sosit”.

„Niciunul dintre imnurile Legii şi niciunul dintre farmecele de vindecare se pare că nu vor fi în stare să le redea sănătatea”, adăugă alta preoteasa a Vulturului Alb.

„Şi când vor vorbi, vor spune ca Malchasek le-a chemat înapoi în înalt şi că nu mai au mandat în regat”, adăugă Mouridji.

„Ar trebui să încercăm altceva, Gervin?”, întrebă Teyani. Gervin dădu încet din cap.

Totul deveni tăcut.

„Marka, sunt eu, Gervin”, şopti profesorul meu la urechea ei şi-i activa un centru energetic apropiat de clavicula stânga.

Imediat apăru un răspuns, ca o răsuflare coborâtoare de lumină.

Surprins, am privit către tavan, dar nu am văzut nimic ieşit din comun. O prezenta înaltă îşi făcu simţită prezenţa în camera.

Am observat o lacrimă în colţul ochii lor lui Gervin. Imediat m-a cuprins plânsul. Prezenta a devenit mai puternica, iar Marka a deschis ochii.

Ceea ce am văzut atunci a rămas ca una dintre cele mai extraordinare experienţe din întreaga mea viaţă. Pe Cuvântul Dragonului şi pe Lumea Subterană, Lordul Melchisedek îmi este martor, în timpul acelor ani văzusem multe lucruri ciudate – dar niciunul ca ochii Markei! Strălucirea care ilumina camera în timp ce ea îşi deschidea încet ochii era dincolo de orice fel de cuvinte. Nimic din ceea ce întâlnisem în timpul călătoriilor prin sferele triunghiului nu se

putea compara cu lumina din ochii ei, nici măcar glorioasele câmpuri de stele.

Acolo şi atunci, am depăşit complet timpul. Teyani, Mouridji, Gervin, camera aceea mica, eu în roba roz de discipol – toate au dispărut. În golul de timp al experienţei, un vers a ajuns la mine: Departe de Marele Nimic care este mai departe de însuşi zeii. Totul era trancens. Nu mai exista decât Liniştea unei gigantice Fiinţări.

Nu am ştiut cât a durat. Am pierdut complet restul întâlnirii. Când mi-am revenit în simţiri mergeam cu Gervin înapoi prin labirintul de coridoare, spre camera sa.

„Mulţumesc Mamei Luminii!" am gândit eu. „Nu am leşinat!" Era destul de neaşteptat să nu leşin la acea experienţa din afara-celor-şapte-sfere. Ma ajutase Vulturul Alb?

Imediat ce am trecut portalul şi-am fost eliberat de condiţia de a-mi tine gura închisă, l-am întregat pe Gervin: „Marka este o adormita?" „Oh, nu, fiule! Marka este un om treaz! Aparţine sferelor înaltului. Mi-e teamă că nu va mai fi cu noi prea mult timp".

Un sentiment de infinita tristeţe îmi cuprinse inima. Îmi era greu văzând cât de draga îi era aceasta femeie lui Gervin.

„O mare sfântă, asta este. Când a devenit tânăra preoteasa am avut privilegiul să-i fiu instructor de zbor, aşa cum este acum Elyani pentru tine". Gervin zâmbi. „Şi m-a ajutat enorm, atunci când a trebuit să călătoresc foarte, foarte deparrte. A avut grija de corpul meu atunci când am plecat în prima mea călătorie dincolo de sferele lui Melchisedek. Asta s-a întâmplat acum. aproape 35 de ani".

A mers în tăcere pentru un timp. Apoi l-am întrebat: „Ar trebui să mă străduiesc să devin o persoană treaza ca ea?"

Spre surpriza mea, Gervin a izbucnit în râs ca şi cum aş fi spus ceva cu adevărat amuzant. „Szar-ka, Szar-ka, confuzia ta este mare! Vino, urmează-mă. Hai să mergem să luăm prânzul în camera de aqamarin şi să încerc să-ţi explic câteva lucruri despre trezire. Apoi ne vom întoarce la alta întâlnire cu Lady Teyani".

5.16 PREOTESELE ALBASTRE.

Unul din motivele pentru care ma bucuram ca luam masa cu Gervin era acela ca nu trebuia să născocesc prea multe întrebări. În timp ce mestecam, Gervin continua să vorbească deşi în mod normal, dacă făceam o pauză atât de lunga Gervin se oprea din vorbit şi aştepta să-l întreb ceva. De aceea, întotdeauna mestecam foarte mult

mâncarea atunci când luam masa cu el.

În acea zi spaţiul relaţiei noastre era deosebit de plin de căldură.

„Marka nu este un bun exemplu pentru tine, fie el de trezire sau de adormire", începu Gervin. „Iluminarea ei aparţine unei epoci diferite. Preotesele lui Malchasek sunt păstrătoarele unei lumini foarte vechi. Ele sunt femei unice – energia lor este complet diferita de cea a unui om normal, chiar şi decât a unui iniţiat".

Aceste cuvinte mi-au amintiţi de Zorii Creaţiei, un alt ordin feminin ale cărui preotese erau recipientele unei energii străvechi.

„Tu sau eu nu putem deveni niciodată preoţi a lui Malchasek", continuă Gervin. „Slujitorii lui Malchasek sunt spirite înalte ce au coborât din sferele înaltului, ajutând astfel la coborârea Luminii Sale în regat. Ceea ce s-a întâmplat în ultimii ani în regat a deteriorat calitatea câmpurilor de energie astfel încât preotesele lui Malchasek nu-şi mai pot menţine prezenta printre noi. Corupţia în creştere care se infiltrează în energia câmpurilor este incompatibila cu sufletele lor. Din păcate, atunci când preotesele ca Marka se depărtează de regat la fel face şi lumina protectoare a marelui înger. Acest fapt nu poate decât să înrăutăţească starea câmpurilor".

Energia câmpurilor era încă un subiect misterios pentru mine. Tot ceea ce înţelegeam era ca prezenta benefica din capele era menţinută de câmpuri. Odată chiar auzisem pe cineva spunând ca, dacă câmpurile ,îşi pierd minţile, atunci toată plasa vie a clădirilor din regat se va topi ca zăpada sub Soarele legal, la fel cum se va întâmpla şi cu îngrozitor de multe alte lucruri.

„Dar hai ne întoarcem la trezire şi adormire", continuă Gervin. „Poate că te va ajuta dacă vom analiza ceea ce s-a petrecut atunci când ai meditat în sala lui Melchisedek. Compara ceea ce ai simţit atunci cu ceea ce simţi acum. Chiar acum, ma asculţi şi încerci să găseşti întrebări pe care să mi le adresezi".

Mestecând conştiincios, am început să privesc legal de gânditor un perete viu al camerei de aqamarin.

Gervin a zâmbit. „Şi astfel eşti o prezenta activa lângă mine, dându-mi tot ceea poţi. Ştii că aşa este, Szar, ascultă-l pe Maestrul Gervin. Atunci când erai în sala lui Melchisedek, situaţia era foarte diferita. Nu era nimic în afara Lordului. Erai atât de absorbit în comtemplarea Lordului tău încât nici nu mai ştiai cine erai. Nu erai în sala, pentru că nu era niciun ‚tu' în acea sala. Era doar prezenta

Lordului tău Melchisedek”.

Gervin făcu o pauză, uitându-se cum mănânc. Apoi continua, cu răbdare: „Tu, Szar, nu mai existai. În loc de Szar, era un gol, o licărire pasiva a luminii Lordului nostru. Acel gol era luminat divin iar lumina trezea un înalt Spirit în interiorul tău. Dar nu era decât o conectare de adormit. Experienţa nu era generata de tine. Venea din exterior şi nu aveai niciun control asupra ei. Dacă nu era puterea câmpurilor de energie nu ai fi fost în stare să atingi lumina Lordului nostru”.

Gervin îşi termina cana şi continuă: „Oamenii treziţi rămân în Sinele lor atunci când întâlnesc o prezenta divina. Prin Sinele lor ei identifica acea prezenta. Adormiţii, invers – îşi pierd orice punct de referinţă particular atunci când iau contact cu Divinul. Divinul se autocunoaşte prin ei”.

În stadiul în care eram, nu puteam să fac decât să mă asigur că-mi voi aminti cuvintele lui Gervin cu inima, pentru a medita asupra lor mai târziu.

„Preotesele albastre, pe care le vom vizita în aceasta după-amiază, sunt un exemplu tipic de preotese adormite. Observă-le cu atenţie. Când intra în legătură cu divinitatea, se evapora într-o ceata legala – cu greu pare ca a mai rămas ceva din ele. Apoi ceva foarte înalt şi frumos coboară pentru a le atinge, inspirându-le să spună cuvinte de mare înţelepciune”.

După aceasta, Gervin a făcut o glumă pe seama mestecatului meu şi apoi am plecat către aripa feminină a templului.

Imediat ce am trecut de portal, am simţit din nou acel camp intens umplând locul cu prezenta lui. Am vorbit mai mult de 25 de minute, timp în care l-am admirat pe Gervin cât de uşor găsea drumul prin labirintul de coridoare. Plimbarea s-a încheiat odată ce am ajuns la o camera de dimensiuni medii unde Lady Teyani ne aştepta în compania a 12 femei îmbrăcate în robe bleu.

După datoria de a mulţumi Lordului Melchisedek, Gervin se adresa grupului: „Ce pot să fac intru Lege pentru voi, femei înţelepte intru Lege?”

„Slava zeilor marelui ocean, zeilor aerului şi zeilor pământului, Maestre Gervin din Roba Maronie, o poluare nelegala deranjează pacea recitărilor Legii şi ritualurile zeilor de sus, de jos, zeii care au fost şi care vor fi”.

Am fost lovit de felul lent în care vorbea.

Teyani întrerupse litania. „O influenţa perturbatoare dintr-un camp corupt. Este ceva la cote mici, dar destul cât să influenţeze ritualurile lor”. „Poate Câmpul al Vrăjitorilor să-l stabilizeze?” întrebă Gervin.

„L-am fixat deja de trei ori, dar continua să se destabilizeze”, răspunse Lady Teyani.

„Am curăţat poluarea, am oferit-o Mamei Totalei Compasiuni”, spuse o preoteasa Albastra (chiar dacă vorbea încet), „dar Legea Preoteselor Albastre spune niciun peste nu poate bea toată apa din ocean şi cine poate spune cum toate grăuncioarele de nisip”.

Gervin şi Teyani se uitară fix unul la altul.

Mama a Luminii! Era atâta căldură între cele două suflete. M-a luat prin surprindere. Nu realizasem până atunci că erau atât de buni prieteni.

„Şi, când recitarea se încheie, nectarul Legii nu mai aluneca din sferele fericirii decât dacă păstrăm o flacără arzând în fiecare colţ al capelei, care este prescrisa în ritualurile zeilor”. continua preoteasa Albastra, şi iar, şi iar. Iar eu care credeam ca preoţii Somonului sunt rai şi plictisitori!

Lumina lui Teyani era extraordinar de frumoasă. Felul în care îl privea pe Gervin ma fascina. Zburau amândoi într-un cer misterios. Oh, cât îmi doream să fiu o parte din lumea lor!

Dacă măcar aş fi putut înţelege.

„Izvor limpede, ajutor! Arată-mi calea spre trezire”, m-am rugat.

Când preoteasa Albastra deveni, în sfârşit, tăcută, Gervin o aproba politicos din cap. Vorbi incredibil de încet: „Mm.il voi ruga pe Maestrul Woolly să viziteze aceasta capela şi să vă dea nişte sfaturi legale de expert”.

„Ce Maestru?” întrebă Lady Teyani.

„Maestrul Woolly din Roba Crem”, îi răspunse Gervin, vorbind normal.

„Nu am auzit niciodată de el”, spuse Teyani părând surprinsa. „Cine este?” „Este un caracter intru Lege. Tocmai l-am pescuit din templul Câmpiilor Vestice. L-am înrolat în echipa Câmpului Vrăjitorilor”.

„Ce face Maestrul Woolly?” „Pietre. Pietre pentru minti-plutitoare” răspunse Gervin cu entuziasm. Întorcându-se către preotesele Albastre, se rezuma sa le spună deosebit de încet: „Cred că

ar fi cel mai bine pentru mine să vă văd performând unul dintre ritualurile voastre şi să fac o primă evaluare a situaţiei".

Preotesele Albastre au încuviinţat şi au început să se pregătească pentru o şedinţă profetica.

Marele Vultur Alb se scuza. Înainte de a pleca, îmi adresa un zâmbet ciudat ce făcu energia de deasupra capului meu să freamăte ca o sută de şerpi. Gervin mi-a dat instrucţiuni să mă aşez pe covor şi să privesc atent ritualul. Eram zăpăcit de paloarea preoteselor Albastre şi de energia lor necorporala. Picioarele lor abia păreau ca ating pământul.

A durat vreo jumătate de oră pana ce a început ritualul. Era o intonare lenta, repetitiva, a unei părţi din Lege ce îmi era necunoscuta. Vocile erau minunate. Au coborât o vibraţie puternică în câmpul camerei. A trebuit să fac un mare efort pentru a evita leşinul. Pentru un moment am crezut că sunt în câmpul de stele dar experienţa nu avea claritatea pe care o aveau lecţiile lui Elyani. Era ca şi cum aş fi fost într-un cocon ceţos de lumina astrală în care ma simţeam complet protejat şi complet în siguranţă. Dar am simţit că eram pe cale să-mi pierd conştientă astfel că mi-am deschis ochii cât am putut mai larg şi m-am forţat să rămân prezent în camera.

Una dintre preotese începu o incantaţie într-un dialect pe care nu-l mai auzisem niciodată, „Arken. grosen. vatan".

„Profeţeşte", îmi şopti Gervin în ureche. Când a văzut expresia perplexa de pe fata mea, a adăugat: „Acesta nu este un dialect Atlanteean. Vorbeşte în mai multe limbi".

Preoteasa Albastra îşi continua monologul monoton pentru un timp ce părea foarte, foarte lung.

„Ai priceput mesajul?", ma întrebă în şoaptă Gervin. Am dat din cap.

„Menţine-ţi ochii închişi şi lasa vocea ei să te poarte în sus, către sfere", ma sfătui Gervin.

Rezultatul a fost imediat: imaginile unor simboluri strălucitoare izbucniră în mintea mea. Prima oară am văzut o lebădă neagra scufundându-se în apele unui lac. Apoi am văzut un peisaj fabulos. Apoi statuia din aur a unui zeu. Imaginile erau absolut superbe, păreau mult mai reale decât orice văzusem eu vreodată în regat. Prospeţimea culorilor şi bogăţia de lumina m-au umplut de sentimente minunate.

„Oracolul îţi vorbeşte, Szar. Deschide-ţi inima şi asculta

mesajul", şopti Gervin.

Am simţit intuitiv ca imaginile au un mesaj. Dar cine să-l descifreze? Am fost purtat de la o imagine la alta, complet absorbit de ele. Chiar dacă mintea mea ar fi putut interpreta ceva, era greu să-mi dau seama cum ar fi putut un mesaj inteligibil şi extras din acele imagini. Urmând sugestiile lui Gervin, am încercat să-mi deschid mai mut inima, dar acest lucru n-a făcut decât să accelereze succesiunea imaginilor oracolului.

Nu după mult timp am pierdut legătura cu camera, cu vocea preotesei, cu imaginile. şi am intrat într-o stare de transa adâncă.

În dimineaţa următoare mi-am revenit în simţiri. Eram în dormitorul Robei Somonului.

„Oh, nu! Am făcut-o din nou!"

Artold veni la mine: „Slava Lordului Melchisedek, Szar! Ce faci, astăzi, prieten, intru Lege?"

Ziua aceea nu era o zi bună.

5.17. VOCILE DE DEPARTE.

În timpul următoarelor săptămâni am continuat să rog izvorul limpede să-mi dea sugestii şi să mă inspire pentru a găsi lucruri pentru care să mă străduiesc. Nu era o treabă uşoară. Am ajuns la concluzia că practic nu doream nimic şi m-am simţit ca şi când aş fi murit.

Poate că-mi doream lucruri imposibile, cum ar fi fost acela de a-l înţelege pe Maestrul Gervin sau acela de a face parte din grupul celor treziţi. Căldura din ochii lui Lady Teyani atunci când îl privea pe Gervin, da, iată ceva pentru care merită să trăieşti. Dar aceasta era atât de departe.

Acum, pentru ce s-ar putea strădui un ratat ca mine?

Odată, în capela Lordului Gana, am avut revelaţia prin izvorul limpede ca problema nu era ca nu doream nimic ci ca nu ştiam ce-mi doresc. În timpul conversaţiilor noastre Gervin mi-a atras atenţia deseori ca, cu cât îmi doream mai mult să reuşesc cu atât mai mult m-aş fi trezit pentru că m-aş fi străduit din greu pentru împlinirea dorinţei.

Am hotărât că m-aş lupta pentru a o surprinde şi a o saluta pe Lay Elyani în camera la terminarea şedinţei de călătorit, când îmi voi fi revenit în simţiri. Aceasta se dovedi a fi un exerciţiu foarte dificil, dureros şi frustrant. La sfârşitul fiecărei sesiuni de călătorit am încercat să-mi mobilizez toate resursele pentru a mă întoarce înapoi

conştient. Dar de fiecare dată am căzut în inconştienţă.

Am încercat să mă pregătesc în avans. În timpul activităţilor de mele de zi cu zi deseori îmi ceream eliberarea şi mă rugam la Mama Luminii. şi în fiecare ritual al focului ma rugam pentru ca Lordul Gana sa ma asiste.

Nimic nu a mers. În ciuda tuturor eforturilor mele şi a tuturor invocaţiilor, în ciuda dorinţei mele de a contempla din nou energia frumoasei Lady Elyani din Vulturul Alb, toate şedinţele se terminau într-o gaură neagră. Când iesem din sarcofag îi găseam pe cei doi adormiţi plictisitori din apartamentele tămăduirii. În linişte, îmi zâmbeau în felul lor gol şi formal ca şi cum ar fi vrut să mă pedepsească pentru ca leşinasem din nou. şi mă escortau înapoi către adormiţii plictisitori din Roba Somonului.

Astfel că am încercat o tehnică puternică a Legii în care un ritual al focului şi o invocaţie înaltă a tuturor zeilor erau practicate la Luna Noua pentru a-ţi declara dorinţa Universului. Acestea erau urmate de o serie de ritualuri care se îndeplineau la răsărit şi la apus în fiecare zi a următoarelor două săptămâni astfel încât să fie folosita intensitatea creşterii Lunii până la Luna Plina, momentul când zeii răspund sau nu răspund, depinde de factori dincolo de înţelegerea fiinţelor muritoare.

Dacă au răspuns sau nu, nu voi şti niciodată dar ştiu ce dezastru mi-am provocat singur. În timpul sesiunii de călătorit care a avut loc la Luna Plina, călătoream singur de-a lungul unui fluid de energie în unul din câmpurile de stele ale triunghiului când Lady Elyani mi-a spus să măresc viteza. Uitând cât de puternic poate fi acel curent de energie am iniţiat un mult prea puternic impuls. Rezultatul m-a luat complet prin surprindere – o incredibilă şi violenta acceleraţie care m-a proiectat foarte, foarte departe.

Elyani a strigat: „Ţine-te de curent, Szar! Pierzi fluidul de energie! Ţine-te bine!”

Era deja prea târziu. Înainte de a putea realiza ceea ce se întâmplă, m-am trezit într-un spaţiu complet diferit, lipsit de lumină. Total diferit de ceea ce vizitasem înainte.

„Unde sunt?” Eram nervos, stupefiat de aceasta săritură în împărăţia nimicului.

„Ai depăşit marginea sferelor lui Melchisedek! Eşti într-un spaţiu greşit, Szar! Nu poţi sta acolo! Urmează-mi lumina, las-o să te aducă înapoi!”

Am auzit cuvintele ei dar mi-am dat seama că-mi era foarte dificil să mă mişc.

„Elyani, cred că am făcut. conectarea greşită. Mă simt atât de ciudat aici. şi greu. Nu mă pot mişca".

„Szar, trebuie să mişti!" „Elyani, mă simt din ce în ce mai greu. Pierd controlul. Este un vânt puternic". „Oh, nu! Szar, rezista vântului!" spuse Elyani cu voce pierduta. „Se mişca infinit mai repede decât cum pare. Dacă-l laşi să te ia".

Eram tentat să cedez în faţa somnului. „Nu!", am strigat. „Gervin, ajută-mă! Nu vreau să mor ca un adormit!" Dar m-a atins efectul omului-de-nisip. Mi-am pierdut conştientă şi am început să plutesc, purtat aiurea de vânt.

Jos, în camera de desprindere, Seyani striga: „Îl pierdem!"

Elyani, maestrul de zbor, nu pierdu timpul. „Vreau patru oameni, imediat!", ordona ea.

Se aşează pe podea sprijinindu-se de perete şi ieşi din corp imediat. Trecu peste toate procedurile de control şi traversa pragul sferelor lui Melchisedek.

Seyani, în ciuda înaltului sau nivel în călătorit ca expert ce era, nu putu să nu admire modul uşor în care Elyani se rotea prin spaţiu: „Bun venit, Vultur Alb al zeilor!" canta ea. „Susţine aceasta fecioara care te slujeşte. Protejeaz-o cu aripile tale".

În câteva secunde, Elyani a ajuns în spaţiul cenuşiu în care eram blocat. Dar, spre surpriza ei, vântul se opri. Spaţiul era complet liniştit.

„Szar?" striga ea.

Nu se auzi niciun răspuns.

Pentru prima oară în timpul acestor sesiuni veni aproape de corpul meu astral. Ma chema din nou pe nume folosind Vocea pentru a mă trezi, dar fără succes. Eram în întregime inconştient.

Se hotărâse să mă , care înapoi când auzi şoaptă. O voce ciudata, diferita de orice întâlnise ea vreodată în timpul anilor de călătorii.

„Fără teama!"

Şoapta părea să vină de foarte, foarte departe.

„Nu-ţi fie teamă! Matricea Spaţiului veghează!"

Elyani testa vocea după simbolurile de identificare dar nu primi niciun răspuns. Instantaneu, deveni o persoană diferita. Chemând toate puterile pe care Lady Teyani i le acordase îşi concentra energia şi-şi pregăti Vocea. Şi, în acel spaţiu al nicaieri-ului, a stat aproape de

mine, ca o patera gata să lovească.

„Nu-ţi fie frică, Vultur Alb! Matricea Spaţiului veghează”.

Nemişcată, tăcută, concentrată, Elyani trata momentul exact ca un iniţiat. Aşteptă, dar vocea se opri. Astfel ca ma acorda la energia ei şi începu să mă mişte încet.

O nouă voce. O şoaptă. Ciudată.

Foarte greu de identificat.

Prima voce a spus din nou: „Matricea Spaţiului garantează accesul”.

Elyani stătu liniştită şi testa vocea din nou. Ei nu răspunseră la niciunul dintre metodele de identificare care-i fuseseră predate. Mai aşteptă câteva momente. Spaţiul era plin de pace.

Ce miracol a oprit vântul?

Elyani începu să se mişte înapoi către sferele lui Melchisedek trăgându-mi după ea corpul astral. Nu se mai auzi nicio voce.

În curând, Elyani era înapoi în corpul ei. Mişcă din degete, deschise ochii şi se ridica imediat în picioare. aşa cum comandase, patru oameni se aflau în camera.

„Duceţi-l în camerele tămăduirii” le spuse ea. „Repede!”

Lespedea translucida ce acoperea sarcofagul a fost înlăturată. Oamenii mi-au ridicat corpul şi micul grup s-a grăbit către una dintre camerele tămăduirii aflate în enclava vecina.

Lady Teyani a fost foarte bucuroasa să audă cum a rezolvat problema şi cum s-a descurcat una dintre discipolele sale. Nicio clipă pierduta, niciun cuvânt inutil, nicio mişcare greşită.

După ce au ajuns într-una dintre camerele vindecării, cei doi preoţi au început să folosească tehnici standard de vindecare, proiectându-şi Vocea pe diferiţi centri energetici ai corpului meu.

S-a văzut destul de rapid ca energia mea nu suferise nicio stricăciune. După implementarea mai multor ore de tehnici de vindecare, cei doi Vulturi Albi au plecat.

Când mi-am deschis ochii, primul meu gând a fost: „Am murit?”. Dar plasa pereţilor vii din camera aceea de vindecare nu semăna deloc cu ceea ce gândeam eu despre primele staţii din Marea Călătorie.

Întorcându-mi capul spre dreapta, i-am văzut pe aceeaşi doi preoţi care ma aşteptau întotdeauna atunci când mă întorceam dintr-un exerciţiu. Ca de obicei, nu spuneau nimic.

M-am uitat în jurul meu. Lady Elyani nu era.

Am închis ochii şi am început să plâng.

5.18. CERUL REVELAŢIEI.

În timpul următoarelor luni Gervin a fost chemat frecvent în aripa feminină a templului. Multe ordine de preotese aveau dificultăţi în relaţionarea cu câmpurile deteriorate. Ma invita deseori să merg cu el, sugerându-mi să observ cu atenţie energia preoteselor şi să-mi dau seama de gradul lor de trezire. Era încă foarte dificil pentru mine să înţeleg faptul ca cineva putea avea o foarte mare conectare cu sferele divine şi totuşi putea fi un adormit. Fără îndoială, înţeleptele femei intru Lege nu erau toate la fel. Diferenţa avea deseori de-a face cu ordinul căruia aparţinea. Unele dintre ele vorbeau foarte încet şi rareori păreau ca observa că eram şi eu pe acolo, în timp ce altele aveau o strălucire inteligenta în ochi şi se mişcau repede, la fel ca preotesele din Vulturul Alb. Atunci când vorbea Lady Teyani nu ştiam niciodată dinainte ceea ce va spune şi deseori pierdeam înţelesul cuvintelor ei. Mai mult decât atât, râdea atunci când eu nu găseam nimic amuzant.

Odată cu trecerea timpului am ajuns la o concluzie dramatica şi anume aceea că existau foarte mulţi oameni în templu care vorbeau foarte, foarte încet. şi mai dramatic era faptul ca preoţii din Roba Somonului aveau toţi cate un simptom al adormirii. Atunci când îl priveam – profesori sau studenţi – ştiam exact care va fi următoarea lor mişcare. „Acum Ram se va îndrepta către uşa. s-a făcut! Acum Motser îl va întreba pe Ram, Ce mai fa-ci, prieten intru Lege? S-a făcut!”. Şi aşa mai departe. şi mă condamnam ca nici eu nu eram prea diferit de ei. Cele ce obişnuiau să fie nişte ritualuri liniştite de studiu s-au transformat într-un coşmar. Lecţiile mele de călătorit erau nişte pauze reconfortante. Cu excepţia lui Gervin, Lady Teyani era singura persoana cu care mai puteam vorbi împăcat. Uram să-mi imaginez ce părere avea despre mine – probabil ca ma considera un adormit plictisitor care rareori îi înţelegea glumele şi care nu avea nimic interesant să-i spună.

Ma simţeam ca un străin printre preoţii Robei Somonului dar nici unui alt loc nu simţeam ca aparţin.

„Szar, călătorule, te salut din vârful pătratului!” „Controlorule Elyani, te salut din vârful pătratului!” „Hai să mergem drept către triunghi”, îmi ordona ea.

Încercând să-i urmez instrucţiunile am intrat într-un vortex

argintiu care m-a ridicat dincolo de întunericul vizibil. O secventa de rotiri în viteza m-a condus către sferele intermediare şi m-am trezit curând într-un glorios camp de stele.

„Controlorule Elyani, te salut din vârful triunghiului!" „Călătorule Szar, te salut din vârful triunghiului!" „Elyani, de ce, atunci când mă duci în sferele triunghiului, nu văd niciodată niciun zeu?" „Aşteptam să mă întrebi asta", spuse ea.

Rasspunsul ei m-a făcut să-mi dau seama că aş fi putut întreba aceasta în urmă cu luni de zile.

Elyani simţi imediat valul de tristeţe din mine: „Hei, ce se întâmplă cu tine?"

„Sunt în regulă. Deci, ce trebuie să fac pentru a vedea un zeu? De fiecare dată când mă mişc mai sus de câmpurile de stele ma uit după gardieni. Dar nu găsesc niciunul căruia să-i cer accesul".

„Asta se întâmplă pentru ca, de obicei, noi călătorim în sfere atât de înalte, unde zeilor nu le place să fie deranjaţi de vizitatori. Dar aş putea aranja ceva pentru tine, dacă vrei", spuse Elyani.

După câteva secunde de linişte, lumina ei apăru în spaţiu în faţa mea. „Urmează-mă, călătorule!"

Ma lua către un rău fluid de energie auriu şi mă invita să-l călăresc. „Măreşte viteza!" ma instrui. Apoi adăugă: „Cu grija!". „Ştiu. Mi-am învăţat lecţia".

„Mai repede. Mai repede", spuse ea.

Asta nu era nicio problemă intru Lege. Fluidul de energie era uriaş şi totuşi, extrem de stabil. Curând am văzut acei nori uriaşi albaştri, portocalii şi galbeni gonind către mine. Când i-am spus lui Elyani despre ei, mi-a replicat: „Tu continua sa te mişti".

„Dar aceşti nori vin drept spre mine. Foarte repede".

„Nu, călătorule. Tu te deplasezi direct către ei".

„Mama a Luminii!" am exclamat cu teroare.

Înainte de a avea timp să gândesc, am lovit primul nor.

Câmpurile de stele au dispărut instantaneu. Fără nicio tranziţie, m-am trezit într-un peisaj complet diferit, o vale verde înconjurată de dealuri domoale.

„Elyani?!" am strigat eu.

Niciun răspuns.

„Unde, pe Lumea Subterană, sunt?" am gândit eu. Am început să merg, înmărmurit de extraordinara calitate a luminii ce scalda valea.

Un peisaj uimitor, fără ceţuri!

În regat, oriunde mergeai, erai învăluit de ceţuri. Faptul de a fi înconjurat de o privelişte atât de spectaculoasa îţi deschidea o stare mentala complet diferita. Iar copacii erau ameţitor de frumoşi. Nu doar străluceau, ci păreau că sunt făcuţi din lumina.

Am continuat să strig: „Elyani! Elyani!". Dar nu am primit niciun răspuns. „Asta e!" am gândit. „Trebuia că am făcut iar ceva greşit şi m-am omorât. Aceasta trebuie să fie prima staţie a Marii Călătorii sau poate sunt Câmpurile Păcii". Nu prea departe, în faţa mea, era un pârâiaş. Când am ajuns la el, mi-am băgat mana în apa lui de cristal şi am băut.

„Oh, Lord Melchisedek! Ce incredibil de delicioasa!" am exclamat. Apoi m-am gândit: „Dacă pot să beau, la urma urmei probabil că nu sunt mort".

„Szar!" am auzit o voce de femeie chemându-mă.

Nu era vocea lui Elyani. „Pe Lumea Subterană şi încă şi mai jos! Dacă aici ştiu numele meu atunci cu siguranţă este Marea Călătorie. Sunt mort".

O femeie venea către mine. Purta o rochie lunga verde-smarald, iar valurile părului roşcat îi cădeau pana la solduri. Când s-a apropiat am fost lovit de frumuseţea ei uimitoare.

„Eşti Elyani?" am întrebat.

„Nu, sunt o prietenă de-a ei", zâmbi femeia. „Numele meu este Mareena. M-a trimis Elyani pentru a-ţi spune ca aici eşti în perfecta siguranţă".

„Ah?" a fost tot ce am putut spune. Nu îndrăzneam să întreb unde eram dar femeia mi-a citit repede gândurile. „Eşti într-una din lumile triunghiului", spuse ea. „Pentru a te întoarce la Eisraim tot ceea ce ai de făcut este să te întinzi şi să adormi. Elyani va avea grijă de tine".

„Ah?" Am gândit în sinea mea: „Gervin, ştiu ca nu trebuie să fac asta totuşi îmi doresc să poţi să-mi spui ce să vorbesc acestei persoane".

„Doar întinde-te, Szar", ma instrui Mareena.

Am făcut ceea ce îmi spusese. Dar, în timp ce mă întindeam, ochii mei ţintiră cerul. „Oh, Lord Melchisedek! Asta este. asta este". Niciodată în întreaga mea viaţa nu-mi putusem imagina că ar putea exista un asemenea cer. Albastrul era atât de limpede, atât de viu încât

inima mea a fost pur şi simplu şocata şi am început să plâng.

Femeia s-a aşezat pe iarba lângă mine. Îşi trecu mana cu blândeţe deasupra creştetului meu şi îmi închise ochii. „Nu-ţi fie frică, Szar. Te vei întoarce aici mai curând decât crezi".

Şi am adormit.

Când m-am trezit eram înapoi în camera de desprindere. Lespedea de pe sarcofag fusese înlăturată. Cei doi preoţi ma aşteptau.

„Oh, nu! Iar am pierdut-o pe Elyani!" am gândit nemulţumit. Era cel puţin al doisprezecelea eşec în încercarea mea de a rămâne conştient la întoarcere.

M-am ridicat în picioare pentru o clipă. Apoi m-am întins din nou şi am închis ochii. Am intrat interior în spaţiu şi am întrebat: „Elyani, unde am fost?"

Spre marea mea surpriza, ea răspunse din întunericul vizibil: „Szar?"

„Unde am fost, Elyani? Trebuie să ştiu!" „Ai prins câteva licăriri ale lumii zeilor. Nimic mai mult, nimic mai puţin".

„Elyani, era atât de frumos. Acel cer. Nu am bănuit niciodată ca lumea zeilor sau altceva din creaţie poate fi atât de frumoas. Pot să mă întorc acolo?" „Sunt sigură că se va întâmpla şi asta", răspunse Elyani. „Vei fi în regulă, Szar?"

Am spus, la modul stupid, ca da iar Elyani termina conversaţia.

Când m-am întors în dormitorul Robei Somonului tot ce am putut face a fost să mă trântesc pe pat şi să plâng.

Bunul Artold veni lângă mine. „Slava Lordu-lui Mel-chi-se-dek, Szar, prieten intru Lege! Cum te simţi astăzi?", spuse cu voce disperat de monotona.

„Artold, te rog, lasă-mă singur!" am plâns.

Luat prin surprindere de acest răspuns neobişnuit şi nelegal Artold părăsi camera. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nu m-am putut opri din plâns.

A durat ore în şir. Nu aveam idee despre ce se întâmplase cu mine. Ma simţeam complet distrus. Nu am găsit puterea de a mă ridica şi a mă ocupa de lucrurile normale. Trântit în pat, cu ochii închişi, m-am armonizat cu spaţiul şi am chemat: „Elyani, unde eşti?"

Prin întunericul vizibil, răspunsul lui Elyani veni imediat: „Nu prea departe, prieten intru Lege. Nu departe".

„Elyani, ce se întâmplă cu mine? De ce mă simt atât de

mizerabil?" „Sufletul tău tânjeşte după lumile zeilor", spuse ea cu voce blândă. „Cum pot să plâng pentru un loc pe care nici măcar nu-l cunosc?" „Dorul de Lumina este în fiecare. Este ca o rană – o rană care apare atunci când suntem separaţi de Divin".

„De ce doare atât de tare?" „Nu exista nimic care să doară mai mult decât asta". „Era acea femeie o zeiţă?" „Mareena? Bineînţeles că este o zeiţă!" „Era ameţitor de frumoasa". „Szar-ka, toţi zeii sunt ameţitor de frumoşi". „Şi acel cer era. De ce totul pare atât de cenuşiu aici, jos?"

La această întrebare, Elyani nu a avut niciun răspuns. Ma înconjura doar cu prezenta ei în întunericul vizibil.

Atât de liniştită, atât de frumoasă.

„Ce ar trebui să fac acum?" am întrebat. „Întinde-te doar. Te voi ajuta să adormi". Somn, somn. Întotdeauna somn!

5.19. ÎNDRUMAT DE MAMA LUMINII.

Era dimineaţă devreme. Preoţii Robei Somonului erau pe cale să îndeplinească o ceremonie speciala sub îndrumarea a şase dintre profesorii lor. Într-o capelă larga din enclava Celor Mai Vechi şi Mai Legale Ordin, podeaua fusese acoperita cu aranjamente din petale de flori şi grâne. Erau duzini de fructe de toate culorile şi cel puţin două sute de flăcări.

Prietenii mei mai tineri intru Lege au început să fie învăţaţi. Fiecare ştia exact ce parte să interpreteze iar pregătirile lungi erau efectuate în linişte şi semănau cu o coregrafie bună.

Nu cu mult înainte de apus, fiecare stăteam la locul lui. Cântarea începu. Era un ritual al Mamei Luminii, întruchiparea Divinităţii Universale care, spusea Legea, a vegheat etapele timpurii ale creaţiei. Era privita, de asemenea, ca cel mai înalt principiu al compasiunii, cea care a binecuvântat şi a protejat copiii Legii, adică fiecare suflet viu din regat.

Unele dintre cele mai emoţionante imnuri ale Legii, la fel ca marea majoritate a ritualurilor cele mai impresionante, erau dedicate Mamei Luminii.

După ce au terminat deschiderea imnurilor, toţi preoţii au cantat pe o singură voce: „Către Mama Luminii, dăruiesc, dăruiesc". Cu fiecare ,dăruiesc, preţiosul ulei era turnat în foc, scoţând sunete sâsâite ce se armonizau cu ritmurile şi magia incantaţiilor. Combinaţia de mantre şi forte oculte creau un spaţiu puternic şi vibrant.

„Dăruiesc, dăruiesc Apelor proaspete din care izvorăşte Focul. Dăruiesc, dăruiesc Celei care cânta Zorii Creaţiei.

Dăruiesc, dăruiesc Celei care este Marea Molten şi Marea Iluminării. Dăruiesc, dăruiesc Celei care este începutul şi Sfârşitul. Dăruiesc, dăruiesc Marelui Dragon, Mamei Nopţii Fără Sfârşit. Dăruiesc, dăruiesc Femininului care este creaţie. Dăruiesc, dăruiesc Sursei din care au răsărit toţi zeii. Dăruiesc, dăruiesc preţioasei Ei esenţe de fluida nemurire. Dăruiesc, dăruiesc Celei de dinaintea timpului. Dăruiesc, dăruiesc Celei care a dat naştere stelelor.

Dăruiesc, dăruiesc Substanţei Primordiale din care s-a născut Pământul. Dăruiesc, dăruiesc Celei care a fost Magia Timpurilor Străvechi. Dăruiesc, dăruiesc Celei care alăptează copilul.

Dăruiesc, dăruiesc Celei care este compasiune şi Mama tuturor fiinţelor. Dăruiesc, dăruiesc Nopţii în care fiecare zeu se întoarce. Adevărat este numele Ei, strălucitor şi infinit. Dăruiesc, dăruiesc Mamei Luminii”.

Vibraţia creată de ritualul focului era puternică. Genera un val profund ce răsări parca din adâncimile fiinţei mele. Ceva din interiorul meu a explodat. Inima mea a luat foc. Am început să mă simt imens ca şi cum corpul meu ar fi fost împrăştiat de-a lungul unor mile întregi în jurul templului iar capul meu s-ar fi aflat în cerul ceţurilor din regat. „Te rog, Mama a Luminii, ajută-mă! Ajută-mă să mă trezesc!”, i-am cerut eu cu toată forţa disperării mele. Şi, în această stare de emoţie profunda, am apelat puterile imense şi am continuat să strig în mine însumi: „Nu mă lasa să rămân un adormit! Te rog, Mama, ajută-mă!”

A venit un răspuns.

O prezenta a infinitului şi-a întors fata către mine. şi o certitudine s-a materializat în interiorul meu: „Dacă rămân cu preoţii din Roba Somonului, nu voi deveni niciodată un om treaz”.

Era ceva absolut. Nu semăna cu o idee sau cu o hotărâre umană. Un izvor limpede al divinităţii de proporţii gigantice. Ca şi cum timpul şi secretele sale erau concentrate într-un singur punct de cunoaştere întreagă aflat în centrul fiinţei mele. Era evident, clar şi irevocabil.

Dacă stăteam cu ei, nu m-aş fi trezit niciodată.

„Ei bine, atunci hai să luăm somnul prin surprindere şi să mergem!” mi-a răspuns izvorul limpede. „Pleacă!”

Eram oare pe cale să fac o greşeală cosmica?

Aflându-mă în acea stare de vibraţie înaltă, nici ca putea să-mi

pese mai puţin. aşa că am făcut-o.

Am făcut un lucru pe care, dacă se întâmpla cu câteva luni înainte, l-aş fi găsit de neconceput şi de neiertat. M-am ridicat în picioare în mijlocul unui ritual şi am mers încet către uşa capelei. Era ceva complet inacceptabil, contrar regulilor castei mele de preoţi. Abandonarea unui ritual fără un motiv acceptat legal era o ofensa adusa zeilor. Dar a fost o surpriză totala, atât pentru tinerii mei colegi cât şi pentru preoţii mai vârstnici desemnaţi să ne ajute în acea zi. În concordanţă cu natura somnului lor ei mi-au ignorat mişcarea. Au continuat să-şi cânte ritualul, invocând Zeitatea şi aruncându-i ofrande în foc. Toate acestea sau adăugat irealităţii situaţiei. „Pot să plec afară şi să nu mă mai întorc niciodată iar pentru ei nu va fi nicio diferenţă, nici pentru oricine altcineva". Iar Mama Luminii mi-a şoptit ca faptul de a fi un pion foarte uşor de înlocuit era unul dintre atributele adormiţilor. Timpul care mi-a trebuit pentru a ajunge la uşa mi s-a părut o eternitate. Fără niciun efort remarcam toate detaliile din capela, chiar şi pe cel mai mic, simultan: modul în care cânta fiecare persoana, fiecare ritual, fiecare gest, fiecare expresie de pe fata lor.

„Aceşti oameni sunt atât de adormiţi! Atât de adormiţi!", ma lovi adevărul. „Mama a Luminii, protejează-mi drumul!"

Când, în sfârşit, am ajuns la uşă, ma simţeam un om diferit. O parte din mine fusese lăsată în urmă. Se încheiase un capitol din viaţa mea.

Am mers de-a lungul coloanelor ce străjuiau clădirea, m-am aşezat în grădina şi am ascultat magnificele cântări. De afară.

Eram lumina. Liber. Infinit.

Pumnalul fusese înlăturat din inima mea.

Am spus prin întunericul vizibil: „Gervin, trebuie să-ţi vorbesc. Poţi să vin acum?"

„Acum? Pare ceva serios!" a răspuns Gervin. „Atunci să vii acum".

Pe când mergeam către enclava pietrelor preţioase mi-a trecut prin gând ca poate Gervin ar putea să nu fie foarte incantat de ideea mea de a-mi abandona antrenamentul în care ma angajase.

„Mama a Luminii, protejează-mi drumul!"

A fost la fel de clar ca un izvor. După ce i-am explicat ceea ce tocmai se întâmplase, am spus simplu: „Gervin, mi-am părăsit clasa. S-a terminat. Nu mă mai pot întoarce acolo".

Gervin nu reacţiona. Întrebă simplu: „De ce?”

„Gervin, sunt total adormiţi. Ştiu ca dacă rămân cu ei nu mă voi trezi niciodată. Dar este ceva mai mult decât atât. În cea mai profundă parte din mine ştiu că este greşit să fiu cu ei. Nu pot explica de ce, dar ştiu că trebuie să plec de acolo”.

Gervin se uita la mine cu un pic de ironie în zâmbet. „Oho!” spuse într-un fel care numi spunea prea multe. „Ştii ce vrei să faci în continuare?”

M-a luat complet prin surprindere. Într-o lume în care oamenii credeau ca destinul lor era trasat complet încă din momentul în care ieşeau din pântecul mamei, aceasta problema nu apărea. Dacă aş fi fost normal, mi-aş fi urmat părinţii şi linia lor. Pentru a deveni preot ar fi trebuit să urmez regulile ordinului meu. Dar acum. „Ce vreau să fac în continuare?” am spus, ca un ecou la spusele lui Gervin. Situaţia era atât de ciudata încât nu aveam altceva ce să fac decât să las controlul izvorului limpede. „Vreau să mă trezesc”, am răspuns într-un sfârşit.

Gervin, zâmbind în continuare, ma întrebă: „Şi ce altceva mai vrei?”

„Asta este tot ce vreau, Gervin, dar mă rog la Lordul Melchisedek să nu mă ia de lângă tine”.

Rasul lui Gervin era un semnal al faptului că era bucuros de răspunsul meu. „Asta e”, glumi el, „deja încerci să te târguieşti cu Lordul!”. Apoi deveni serios: „Ce crezi că vor spune preoţii din casta ta atunci când vor afla că îi părăseşti?”

„Probabil nimic. Comportamentul meu nu se înscrie în niciuna din categoriile lor, la fel cum a fost aplaudatul din mâini în faţa lui Artold. Vor continua. Ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Sau poate că vor spune că sunt bolnav la minte şi că am nevoie de vindecare”.

„Crezi ca, prin plecarea ta, ai luat somnul prin surprindere?” continua Gervin cu întrebările.

Am vorbit din izvorul cel clar: „Mama Luminii m-a luat prin surprindere!”

„Hm”. dădu Gerim din cap. Spre imensa mea uşurare, uitându-se drept în ochii mei, spuse: „Ai dreptate, Szar, vor fi probabil multe provocări ale trezirii pentru tine dacă nu-ţi vei petrece următorii 10 ani studiind în compania papagalilor Legii”.

În acea clipă respira infinitul. Era o clipă simpla şi vasta ca Mama Luminii.

Dar totul a devenit dintr-odată foarte complicat atunci când Gervin a întrebat: „Ce casta de preoţi crezi că ţi-ar conveni mai mult?”

Ideea ca un om poate decide singur, pentru sine, în ce casta ar prefera să fie, era complet în afara lumii Atlanteene! Am rămas tăcut, nu numai din cauza absurdităţii întrebării dar şi pentru ca unul dintre lucrurile pe care mi le doream cel mai mult era sa îmbrac aceeaşi roba maronie ca şi Gervin. Dar ordinul sau era misterios şi, probabil, rezervat numai unor persoane treze de genul lui Lehrmon, Maestrul Estevin sau marele preot Melchard.

Am căzut într-un abis de tristeţe. „Oare eforturile mele eşuate în procesul de trezire ma exclud din caste?” „Cine spune ca eforturile tale au eşuat?” replica Gervin viguros. „Aminteşte-ţi de momentul în care Szar-ka a ajuns la Eisraim. Ce crezi că ar fi făcut dacă Mama Luminii i-ar fi atins inima şi l-ar fi inspirat să plece în mijlocul unui ritual extraordinar?”

Am spus: „Szar-ka ar fi aşteptat răbdător ca revelaţia să treacă, ca o durere de cap, apoi s-ar fi întors repede la rutinele sale zilnice”. „Ca şi când nu ar fi fost nimic”, spuse Gervin zâmbind iar în ochii lui strălucea compasiunea Mamei Luminii. Dintr-odată, bătu din palme în faţa nasului meu. „Foarte adevărat! Deci nu mai eşti Szar-ka, astfel ca poate nu mi-am pierdut complet timpul cu tine”.

„Nu mai sunt Szar-ka!”, am spus cu lacrimi în ochi, „dar asta doare, pentru ca nici altcineva nu sunt şi nici măcar nu ştiu cine ar trebui să fiu sau dacă chiar ar trebui să fiu cineva”.

„Aşa, aşa, fiule”, spuse Gervin părând la fel de impresionat ca o stâncă. „Probabil as putea să te bat la fund pentru a te simţi mai bine dar nu ştiu dacă te va ajuta. Când un om alege călătoria trezirii trebuie pus faţă în faţă cu varianta posibilităţii de a nu ajunge nicăieri şi, chiar dacă ajunge undeva, de a-şi pierde toată liniştea şi condiţiile în care a traiat până atunci, pentru nimic. Uitându-se drept în ochii mei, Gervin murmura: „Toate acestea sunt valabile pentru tine la fel cum au fost şi pentru mine, înaintea ta!”

Retinându-mi lacrimile, am plonjat în izvorul limpede. Apoi, Gervin spuse pe o voce tentanta: „Regreţi vreodată timpul când erai pe cale să devii un nobil al administraţiei castelor, cu o sotie iubitoare şi o viaţă simpla şi confortabila?”

„Într-adevăr, o viaţă simpla! Dar atunci cum aş fi putut afla cum arata câmpurile de stele? La fel, ceea ce am văzut în ochii Markai nu aş

fi văzut niciodată". „Da. Dar acum că ai văzut toate aceste lucruri, nu ţi-ai dori să te întorci la viaţa lumii obişnuite? şi dacă ai vrea asta ar fi foarte simplu, să ştii. Poţi să te întorci şi să ceri marea poziţie care ţi se cuvine în urma concursurilor. Te pot ajuta. Şi, cu toate lucrurile învăţate aici, vei fi un adevărat tigru printre oameni. Prinţesele se vor întrece în a-ţi face curte".

„Niciodată! Niciodată, niciodată, niciodată! Dacă un om desconsidera izvorul limpede ar putea să-l piardă şi să nu-l mai găsească niciodată!" „Foarte adevărat", spuse Gervin. „Mulţumiri legale pentru că mi-ai amintit asta".

Mi-am zâmbit mie însumi pentru că-i dădeam lecţii Maestrului Gervin. Dar inima mea nu era bucuroasă. „Gervin", l-am întrebat", îmi dai şi mie vreun sfat?"

Gervin îşi petrecu câteva secunde privind intens unul dintre pereţii vii. M-am uitat şi eu într-acolo dar nu am văzut altceva decât strălucirea de aqamarin. Într-un târziu, spuse: „Am o misiune pentru tine, Szar. Am nevoie de cineva care să-mi aducă o piatra-moale, un amplificator de câmp. Fior, un frate din templul nostru, a pregătit-o pentru mine. Este un obiect foarte preţios. Va trebui să ai mare grijă de el. Fior sta în munţii Lasraimului. Îţi sugerez să accepţi aceasta misiune, ea având avantajul faptului că vei vizita astfel un mare număr de locuri de pelerinaj din pădurile Navadanului. În aceste locuri vei putea să-ţi odihneşti mintea şi să laşi izvorull limpede să te inspire".

Nu puteam să-mi imaginez ceva mai fortifiant şi mai revigorant.

„Cât despre acum, ce-ar fi să mergi să meditezi în capela Lordului Gana? şi să ai parte de ceva odihna legala. Ne vom întâlni mâine pentru a-ţi da instrucţiuni pentru călătorie".

I-am mulţumit din toată inima. Dar, în timp ce plecam, mi-am dat seama că nu mai aveam un loc în care să dorm. Sau trebuia să mă întorc în dormitorul meu? Sfânta Lume de Jos. Sper ca nu!

M-am întors către Gervin şi l-am întrebat: „Să mă odihnesc. unde?"

„Unde? Hm". zâmbi Gervin, părând că se uita la magicul perete viu unde păreau ca atât de multe se întâmplă, judecând după privirea sa atenta. Apoi răspunse: „A treia uşa în dreapta ta, plecând de aici. Este apartamentul lui Lehrmon dar sunt sigur că nu-l va deranja sa stai acolo cât e plecat. Pentru masa întoarce-te la prima uşa din clădirea următoarea. Am să-i anunţ că te muţi aici".

Apartamentul lui Lehrmon? În enclava pietrelor preţioase! Asta suna ca o promoţie incredibilă.

Apoi, când am ieşit din camera de aqamarin, trist şi nervos, mi-am spus: „Bunule Lord Melchisedek, Mama a Luminii şi îndepărtată Lume de dedesubt! Îmi doresc să fi putut şi să-mi fi părăsit clasa cu mult timp în urma!”

5.20. ÎMBRĂCAT ÎN ROBA MARONIE.

Am fost trezit în mijlocul nopţii de un atac de anxietate. Carei caste aparţineam?

Înconjurat de strălucirea adâncă şi albastra a camerei de safir stăteam pe pat ţinându-mi răsuflarea. Era ceva minunat în liniştea din camera – prima noapte din ultimii cinci ani fără sforăitul adormiţilor Somonului. Iar acea camera, cu cristalele sale ca nişte asperităţi ale pereţilor, cu tavanul înalt foarte boltit ce o făcea să semene cu un uriaş safir, era prea mare şi prea frumoasa pentru mine. Atât de mult spaţiu numai pentru mine ma făcea să respir cu dificultate. Nu era ceva de genul prescris în Lege pentru discipolii Robei Somonului.

„Dacă sunt un preot al Robei Somonului, atunci încalc Legea!”

Încălcarea Legii! Doar gândul la această posibilitate ma făcea să transpir. Dar tocmai plecasem din Roba Somonului. Acum nu mai urmam Legea lor.

„Dar dacă nu mai sunt un preot al Somonului, atunci. ce sunt?” Era inadmisibil ca un om să nu aparţină de nicio casta!

Ce vers al Legii ar fi trebuit să cant dimineaţa? Cum trebuia să salut oamenii din templu? Cu ce trebuia să mă îmbrac? Cum să privesc şi cum să vorbesc?

Eram paralizat de frică. În regat, oamenii îşi găseau rădăcinile şi identitatea în grupul social căruia îi aparţineau. Legea spunea: „Natura unui om este natura castei sale” şi „Nu avea frica, nu avea îndoieli, om al Legii!

Mergi doar pe cărarea castei tale. Şi Legea va avea grijă de cei care au grija de ea!” „Sunt nimeni, nimic, nicăieri!” Simţindu-mă ca un ratat, mă tot foiam, incapabil să mă odihnesc. Uratul pumnal era din nou în inima mea, acum simţindu-mă mai rău ca niciodată. Îi invidiam pe Artold şi pe adormiţii din Roba Somonului iar o parte din mine nu putea evita sa nu-şi dorească ca acel coşmar să nu se fi întâmplat niciodată.

Când, în sfârşit, au apărut zorii, nici măcar nu am îndrăznit să

ies din camera, pentru ca purtam roba roz a Somonului. Dacă ma întâlneam cu un preot din Roba Somonului şi m-ar fi văzut îmbrăcat astfel? Nu m-am dus să mănânc, aşteptam doar momentul în care aveam să mă întâlnesc cu Gervin. Când am ajuns în camera de aqamarin, lui Gervin nu i-a luat mult până să-şi dea seama că eram într-o stare foarte proasta. După ce s-a rugat pentru sănătatea mea, am spus: „Gervin, îmi pierd minţile. Nu mai ştiu cine sunt".

Gervin m-a luat complet prin surprindere: „Şi dacă asta era o parte din antrenamentul tău? Şi, de fapt, cine erai, mai exact?"

„Eram Szar, discipol al preoţilor Robei Somonului şi student al Legii".

„Prostii!" tuna Gervin. „Numai adormiţii se gândesc la ei înşişi în acest mod. Eşti o scânteie din Spiritul Divin, dincolo de toate castele şi toate formele. Poţi să fii oricine, poţi să faci orice!"

Aceasta, din nou, era dincolo de puterea minţii mele. Tot ceea ce puteam să fac era sa stau aproape de izvorul cel limpede – care aducea o reconectare imediata. „Ah! Izvorul limpede!" am gândit. „Cum de nu mi-am amintit să mă scald în apele sale astă-noapte?"

Cum am putut uita?

Am intrat în puritatea sa verticala şi instantaneu m-am simţit mai luminos. De nicăieri, Gervin întrebă: „Szar, ştii care este casta mea?"

Am rămas tăcut. Înalţii Iniţiaţi Atlanteeni aveau privilegiul de a nu dezvălui casta lor nimănui. Orice referire la ei era în acord cu culoarea robei lor. De aceea, Maestrul Gervin era din Roba Maronie şi nu-mi era permisa grosolănia de a întreba alte detalii.

„Ei bine, am să-ţi spun care este casta mea", spuse Gervin, lăsându-mă fără răsuflare. Cu greu puteam crede că a venit un asemenea moment. Măreţ ca un copac gigantic, Gervin ridica vocea: „Sunt Gervin, din Maeştrii Tunetului".

Mama a Luminii, era oare posibil?

Maeştrii Tunetului erau o legendă. Incredibile zvonuri despre miracole circulau cu privire la ei. Sute de ani îndepliniseră fapte care depăşeau imaginaţia şi schimbaseră cursul istoriei. Câţiva dintre ei luaseră parte la revelaţiile Legii! Gândul ca stăteam, poate, în faţa unuia dintre ei, ma lasa mai fără grai ca niciodată.

Probabil ca mă uitam stupefiat şi cu ochii măriţi pentru ca Gervin izbucni în ras. „Ai o părere atât de proasta despre învăţătorul

tău încât ai dubii atunci când auzi aşa?”

Am încercat să neg dar vocea mea era strangulata şi gura mi-a rămas deschisă. Mai mult, nu aveam nicio idee despre felul în care trebuia să mă adresez unui Maestru al Tunetului.

„Vezi, Szar-ka”, spuse Gervin mângâindu-şi barba, „aici avem o problemă. Personal gândesc ca a-ţi petrece câţiva ani fără apartenenţa la o casta va fi un lucru excelent pentru dezvitarea ta spirituala”.

Dacă nu eram deja paralizat, acest gând îmi transmise cu siguranţă convulsii.

„Dar sunt multe dificultăţi tehnice care decurg din acest lucru”, continuă Gervin, „şi, de asemenea, aceasta parte din regat nu este atât de călduroasă încât să umbli dezbrăcat. Problema este ca nu te potriveşti cu adevărat nici unei caste din templu deşi, uitându-mă acum la tine, cred că Preotesele Albastre ar putea fi exact ceea ce îţi trebuie”.

Nu mi s-a părut ceva amuzant.

„Asta ar fi o posibilitate”, spuse Gervin mângâindu-şi în continuare barba. „Dar nu ştiu ce să te sfătuiesc să faci. Ştii, noi, Maeştrii Tunetului, luam uneori discipoli. Ca o ultimă soluţie, am putea să te îmbrăcăm în roba maronie”.

Mama a Luminii, unde eram?

Gervin îmi zâmbi. „Crezi că ai putea să devii un discipol al Maeştrilor Tunetului?”

Eram pe cale să scutur din cap, „Nu! Nu se poate!”. Apoi, armonizându-mă cu izvorul cel limpede, am spus imediat: „Vreau să spun ca da! Da!”

Gervin îmi trânti în faţa: „Contrar a ceea ce poate crezi, nu este un prospect prea roz. Crezi ca a fi fără casta este un lucru rău. ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ca, în multe privinţe, a fi un discipol al Maeştrilor Tunetului este mult mai rău. Dacă te hotărăşti să mergi în această direcţie trebuie să te previn că te aşteaptă multe încercări grele şi dureroase”.

Gervin, ca o stâncă, privi fix la mine.

Nervozitatea şi gândurile întunecate ale nopţii ce trecuse se întoarseră în mintea mea. „Mi-ar plăcea să te urmez, Gervin, dar nu ştiu dacă voi fi vreodată capabil”, m-am văitat eu.

„Adormitule repetent!” vocea sa era plină de o blândeţe infinită. „De ce crezi că am petrecut atât timp cu tine? şi când îţi vei aminti că

poţi fi oricine şi poţi face orice? Asta spune Gervin, Maestru al Tunetului, angajând Cuvântul liniei sale. Crezi că este un mincinos? De azi înainte, de câte ori te vei îndoi de tine însuţi ma vei insulta pe mine şi linia mea, nesocotindu-mi cuvintele!"

Asta m-a zăpăcit complet.

Gervin s-a uitat fix în ochii mei şi m-a întrebat cu voce solemna: „Szar, te întreb acum prima oară din cele trei, accepţi oferta mea de a deveni un discipol discipol al Maeştrilor Tunetului?"

Eram prea şocat pentru a răspunde.

„Da!" Nu eu am fost cel care a răspuns ci izvorul cel limpede.

Gervin a privit prin mine. „Numai după toate cele trei răspunsuri aceasta acceptare va deveni obligatorie pentru tine şi pentru mine. Şi, până atunci, multe se vor mai întâmpla".

Urma o linişte lungă. „Acum du-te în camera ta. Îţi voi aduce o roba maronie. Îmbracă-te cu ea şi, de dragul Lordului Melchisedek, du-te şi mănâncă ceva, apoi odihneştete. Vei avea nevoie înainte de călătorie".

5.21. ÎNCEPÂND O NOUĂ VIAŢĂ INTRU LEGE.

În acea zi, mai târziu, am plecat la o sesiune de călătorit cu Elyani. Gervin mi-a spus că era ultima lecţie, cel puţin pentru un timp. Pentru a marca acea ultima sesiune m-am decis să ies din camera de desprindere singur, pe picioarele mele, fără a-i mai aştepta pe cei doi preoţi din apartamentele tămăduirii.

Pentru ca acum lucrurile începeau să devine diferite nu eram sigur ca ma voi mai întâlni cu Lady Elyani vreodată şi deja începuse să mi se facă dor de vocea ei.

În timp ce mă grăbeam pe aleile centrului legal al templului (uram să merg repede), mi-a trecut prin minte ca aceasta era ultima ocazie în care puteam să reuşesc în „exerciţiul de strădanie" şi să surprind Vulturul Alb nepierzându-mi conştientă la întoarcerea mea în regat.

Cum să-mi iau rămas bun?

Cum să spun ceva oricui? Acum, când culoarea robei mele se schimbase, nu ştiam nici măcar cum să salut lumea? Deseori până atunci mă gândisem cât de mândru aş fi fost să port roba maronie pentru ca aceeaşi roba era purtata de oameni deosebit de trezi precum Gervin, Lehrmon, Estevin şi Melchard. Acum se întâmplase acest lucru atât de dorit iar eu mă simţeam extrem de stânjenit.

Nici măcar nu ştiam cum să merg! Fiecare ordin de preoţi mergea într-un mod aparte. Nu trebuia ca ei să înveţe cum să meargă, acest lucru le venea cu timpul, prin osmozele eterice. şi mai erau încă o mie de lucruri mărunte dictate de casta ta: cum să te aşezi, cum sati curaţi gâtul sau să-ţi sufli nasul şi chiar cum să te duci la toaletă!

Nimeni nu-mi spusese mie cum să fac toate aceste lucruri. Această situaţie ma făcea să mă simt ca un impostor.

„Slava Lordului MelchisedeK, Szar din Roba Somonului!" ma saluta un preot.

„Toată gloria Lordului Melchisedek, Toiag Auriu din Roba Auriu-închis, am dat eu replica cu un surâs legal. Apoi, cuprins brusc de un val de nervozitate, m-am uitat în jos pentru a fi sigur că mi-am pus roba maronie. Slava Lordului Melchisedek, nu mai rămăsese nimic roz pe mine!

Dar de ce mă numise el Szar din Roba Somonului?

„Aceasta Bată Aurie este un adormit fără speranţă!" m-am gândit în timp ce-l priveam plecând. Întâlnirea m-a făcut să mă simt mai sigur pe mine. Oamenii care ma cunoşteau – puţini la număr – erau nişte adormiţi iremediabili. Niciunul dintre ei nu ar fi remarcat schimbarea culorii robei mele.

„Oh, Lord Melchisedek!" veni o voce uimita către mine. „Micul meu Szar! Tu eşti?" „Hum. Slava Lordului Melchisedek, Mouridji din Roba Purpurie!" „Felicitări, fiule! Arăţi minunat!" spuse femeia micuţă şi bătrâna şi-mi lua mâinile. „Ştiam. Da, ştiam ca Gervin a făcut o mare greşeală atunci când te-a trimis la Roba Somonului. Chiar i-am spus-o. În ziua următoare ajungerii tale aici. Deci, în sfârşit, a acceptat sfatul preotesei Mouridji!"

‚Hum. da. şi cum te simţi, prieten intru. Vreau să spun, da, Mouridji din Roba Profetica".

„Sunt atât de bucuroasa, fiule!" şi, în bucuria ei, înţeleaptă femeie intru Lege se ridica pe vârfuri şi mă sărută pe unul dintre obraji.

Am roşit. Era prima oară când mă săruta cineva, de la momentul când îmi luasem rămas bun de la părinţii mei.

„Toţi din acest templu vor fi atât de bucuroşi!" se exalta Mouridji. „Abia aştept să le spun prietenilor mei".

„Ah?" „Te las acum. Trebuie să fii foarte ocupat. Preoţii din Roba Maronie sunt întotdeauna foarte ocupaţi. Dar, dacă vreodată ai nevoie

de ceva, nu ezita să vii la mine. Mouridji cunoaşte toată lumea din acest templu, să ştii".

După acest schimb amical, am părăsit aleea şi am coborât în coridoarele întortocheate de sub templu. Nu era mult de mers pana în camera de desprindere, dar aveam mult timp la dispoziţie. Era atât de linişte acolo, jos.

5.22. SCHELET ÎN SARCOFAG.

Era sfarstul sesiunii. Insinuosul sentiment de fericire generata de efectul de om de nisip ma copleşise, ca de obicei.

„NU! Nu voi adormi!" M-am concentrat şi am început să recit versuri din cartea lui Maveron, versuri pe care le învăţasem de la Lehrmon.

„Din toate necesităţile, nevoia de a dormi este cea mai irezistibila. Unii pot rezista dorinţei.

Unii pot rezista foamei, şi chiar setei.

Unii pot rezista morţii.

Dar cine poate rezista somnului?

Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!"

Ma simţeam din ce în ce mai greu.

Am strigat în interiorul meu: „Ajutor! Gervin, ajutor!"

Spaţiul era ceţos şi întunecat. Neagra uitare era atât de tentanta încât provocarea părea imposibila. Pentru o clipă, am fost tentat să renunţ.

„NU! Ajutor! Te rog, ajutor!"

Dar cine poate rezista somnului?

Cedează. greu!

Somnul, ca o fiară, ma chema în braţele sale. Cedează. greu! cedează.

Dorinţa de a dormi era atât de intensa încât eu nu mai eram eu însumi. Tentaţia s-a transformat în durere.

„Ajutor! Unde este corpul meu? Măcar de mi-aş găsi corpul!"

Fiecare fibra a fiinţei mele era o durere ascuţită. A devenit de nesuportat. Dar cine poate rezista somnului?

Unindu-mtate părţile fiinţei, am lansat o chemare disperata: „O, Mama a Luminii, ajutooo-i!"

De foarte departe, o voce ciudata răspunse. Era atât de slaba încât, la început, nu am auzit ceea ce spunea.

„Oricine eşti, ajută-mă! Te rog, ajută-mă! Nu mă lasă să-mi pierd

conştientă!" „Matricea Spaţiului garantează accesul", şopti vocea. „Începeţi să călătoriţi prin intenţie".

„Corpul meu!"

Instantaneu, eram înapoi în corpul fizic.

Durerea ajunsese la paroxis ca şi cum fiecare muşchi era înţepat de mii de ace înroşite în foc.

Am deschis ochii. Sarcofagul de plasa era închis.

Am încărcat să-mi mişc braţele dar a durut atât de mult încât mi-a fost smuls un vaiet. Acesta m-a făcut să izbucnesc într-un acces de tuse care mi-a cauzat o explozie de durere în muşchii pieptului.

Şi dacă Elyani plecase deja?

Concentrându-mi ultimele resurse, mi-am ridicat spatele şi am început să împing lespedea translucida ce-l acoperea, cu mâinile şi cu capul.

Elyani şi prietena ei, Seyani, tocmai părăseau camera. Când au auzit tusea, s-au întors repede privind perplexe lespedea care se mişcă.

Bolborosind în continuare, am reuşit să-mi scot capul afară din sarcofag.

Cu un zâmbet stupefiat pe fata, Elyani a venit să mă ajute şi a împins lespedea. Stătea aproape de mine.

M-am ridicat şi, ameţit, m-am uitat la ea. A urmat o linişte interesanta.

„Lady Elyani. Vreau să-ţi mulţumesc cu adevărat". Am fost întrerupt de un acces violent de tuse. Când, în final, am reuşit să-l controlez, am murmurat: „Mulţumesc pentru tot timpul şi grija. A fost un privilegiu". Dar tusea apăru din nou.

Elyani era atât de aproape încât m-ar fi putut atinge. Se uita la mine cu atenţie – pal ca un cadavru, slab ca un schelet şi tuşind ca un bolnav.

Aştepta să-mi treacă accesul de tuse, apoi începu un răspuns legal: „Rămas bun, prietene. Legea ne-a adus împreună, acum ne desparte". Dar se opri. Renunţă la vocea formala şi spuse simplu: „A fost foarte bine şi pentru mine, Szar", şi-mi adresa un zâmbet.

Un zâmbet frumos, luminos şi cald ca Vulturul Alb.

M-a făcut să uit de tusea mea. Nu ştiam ce să mai spun. La fel şi Elyani, pentru un moment.

Bineînţeles, nu ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Ar fi fost ceva ilegal. Lady Seyani aştepta cu tact.

„Felicitări pentru Roba Maronie" făcu Elyani o tentativă. „Mulţumesc" am răspuns.

A ezitat câteva clipe, apoi a adăugat repede: „De mult, mult timp, Roba Maronie şi Vulturul Alb sunt prieteni. Rămas bun, prietene". Apoi se întoarse şi părăsi camera.

Seyani a urmat-o în tăcere.

Am aşteptat câteva clipe, pentru cazul în care s-ar fi întors. Apoi m-am lăsat moale în sarcofag.

„Roba Maronie, hei!" am bătut din palme bucuros. Dar aceasta mi-a declanşat un nou acces de tuse.

5.23 TURUL TIRTHELOR.

Am luat o barcă pe Sfântul Râu Fontelayana, apoi o alta barca pe răul Ferex. M-a dus la marginea pădurilor din Navadan. De acolo, am mers pe jos. Primul loc de pelerinaj pe care aveam să-l vizitez în drumul meu către munţii Lasraimului era un mic lac cuibărit într-o depresiune. Când am ajuns acolo, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă privesc pe mine însumi în apă. Szar din Roba Maronie! Îmi venea greu să cred că e adevăr. Numai cu câteva zile în urmă, eram Szar, discipolul ritualurilor. Iar acum. cine eram mai exact?

Aceasta era întrebarea pe care Gervin mi-a sugerat să mi-o pun mie însumi în timpul pelerinajului meu. şi nu voia sa ma definesc pe mine însumi în acord cu vreo casta, fie ea şi Maeştrii Tunetului (deşi era adevărat ca făceam parte din ea, în realitate nu mă puteam imagina ca unul dintre ei).

„Poţi să fii oricine, poţi să faci orice", îmi spuneam iar şi iar. Dar nu puteam s-o cred cu adevărat. Astfel ca, în loc de asta, mi-am zis: „Izvorul limpede poate fi oricine. Izvorul limpede poate face orice". De data aceasta cuvintele capătrau sens pentru sufletul meu.

Cu cât mergeam spre nord, ma simţeam mai puternic. Ma obişnuisem treptat să mă văd îmbrăcat maro. Atmosfera şi vibraţia tirthelor pe care le vizitasem şterseseră părerile de rău şi tristeţea ultimelor săptămâni. Era grozav să dorm din nou în copacii-casa. Întotdeauna erau o mulţime în locurile de pelerinaj. Acestea erau înconjurate de livezi cu fructe zemoase. Şi, mulţumită bunelor câmpuri de energie, vremea era întotdeauna blândă.

În afarsit, am ajuns la primele creste ale munţilor Lasraimului, numiţi astfel pentru ca străbăteau zona dintre nordul Lasseerei şi sudul Eisraimului. Aşezarea Fraţilor Fior nu era aşezată foarte sus în

munţi. A fost o ascensiune destul de înceată astfel că mi-a luat o zi întreagă să ajung acolo. Peisajul era minunat. Cu cât mergeam mai sus cu atât ceata devenea mai rarefiata astfel ca puteam vedea la o mie de picioare legale în faţa mea.

Am ajuns la aşezarea Fraţilor Fior la asfinţit. Am fost vrăjit de inteligenta cu care fusese ridicata construcţia. Faţada copacului-casa era o împletitură de ramuri crescute în aşa fel încât formau frontispiciul templului. Fior, care-mi simţise sosirea, ma aştepta la intrarea de tip portal. Era un om scund, gras, în vârstă, cu un zâmbet jovial şi cu puţin par rămas pe cap. Era îmbrăcat într-o roba de exterior, cenuşie. Îmi spuse cald: „Slava Lordului Melchisedek, Szar din Roba Maronie, discipol al Maestrului Gervin!". Părea bucuros că are un vizitator.

După schimbul de replici scurt şi legal, m-a condus într-un tur rapid al aşezământului sau care era mult mai adânc săpat în stanca decât se putea bănui de afară. La capătul unei vaste sali de intrare, un coridor ducea la mai multe camere. Piatra pereţilor era acoperita cu plasa, făcând construcţia un adevărat adăpost legal cu pereţi vii.

După ce mi-a dat o băutură ciudata făcută din ierburile de pe munte, Maestrul Fior ma condus către una din camerele din spatele construcţiei. Acolo era o piatră preţioasă de forma unui ou, de jumătate de inch lungime, ce se odihnea pe un altar de piatra în mijlocul camerei. Era unul dintre acele cristale preţioase moi care erau folosite la concentrarea forţei în câmpurile de energie.

Fior era mândru de munca sa. „Va trebui să ai grija de acest lucru, băiatul meu. Mi-a luat 4 luni pentru a-l cristaliza".

„Voi avea într-adevăr grija de acest lucru, Maestre Fior. Să-l car în sacul meu?" „Într-o cutie speciala, pe care ţi-o voi da mâine". Stătu liniştit, lăsându-mă să contemplu fructul laboratorului său.

„Ai folosit vreodată o piatră ca aceasta?" „Nu am folosit niciodată nicio piatra moale, Maestre Fior".

Şopti, ca şi cum s-ar fi minunat: „O piatră de calibrul acesteia poate face lucruri extraordinare".

„Cum ar fi să vorbeşti cu cineva folosind canalele din întunericul vizibil?" „Orice piatra comuna poate face asta. Aceasta pe care o ai în faţa ochilor poate scoate puteri de temut din câmpuri. Ar trebui să-l întrebi pe Maestrul Gervin, el ştie multe chestii legale despre pietre. şi Câmpul Vrăjitorilor! şi Creatorii-de-pietre! L-ai întâlnit pe Maestrul

Woolly?" „Nu".

Văzându-mi completa ignoranta, Maestrul Fior s-a abţinut să spună mai mult. A pregătit o cina copioasa pe care am mâncat-o în liniște. Apoi mi-a arătat camera mea.

În timp ce adormeam în patul meu, m-am gândit la Elyani. Zâmbetul ei proaspăt fusese cu mine de când părăsisem templul. O voi mai vedea vreodată? Am încercat să vorbesc cu ea prin întunericul vizibil de mai multe ori, dar fără succes. Oare putea piatra-moale a lui Fior să mă conecteze la ea?

„Elyani" am proiectat eu şi am încercat să armonizez energia pietrei. Rezultatul a fost instantaneu. Un canal a fost deschis.

„Elyani?" am chemat.

Am auzit o voce necunoscuta strigând: „Ce este asta? Cineva sparge câmpul de energie al capelei. Să-l chem pe Namron?"

„Nu, aşteaptă!" veni către mine vocea lui Elyani. Mi se adresa: „Szar, nu am timp acum să vorbesc cu tine, te rog, deconectează-te. Am să te contactez mai târziu".

Imediat am întrerupt conexiunea.

Comisesem iar o gafă?

Dimineaţa, după ce am terminat de mâncat uriaşul mic-dejun pe care îl lăsase Maestrul Fior pe masa pentru mine, m-am dus afară, în faţa clădirii, şi am contemplat ceţurile. Plouase în timpul nopţii. Peisajul deschis din ziua trecută fusese înlocuit de un peisaj atlanteean obişnuit, cu ceata.

Când totul a fost gata, Maestrul Fior m-a chemat în camera unde era altarul pietrei. L-am privit cum aşază piatra cu grija într-o mică cutie din plasa a cărei interior fusese acoperit cu catifea purpurie.

„Plasa cutiei blochează radiaţiile pietrei astfel ca nimeni nu va şti ce duci cu tine", explica Fior. „Acum, ascultă-mă, băiatul meu, noaptea trecută te-am auzit testând piatramoale în comunicarea la distanţă. Este în regulă pentru că erai aici, dar să nu faci nimic de genul ăsta pe drum. Dacă, dintr-un motiv oarecare, activezi piatra sau deschizi cutia, vei fi detectat imediat. Sunt hoţi în regiune. Nu vorbi cu nimeni în drumul tău şi, când ajungi în Eisraim, du-te direct la Gervin. Nu menţiona nimic despre piatra nimănui. Intru Lege, ai înţeles?" „Da, Maestre Fior".

„Acum pleacă, băiatul meu. Lordul Melchisedek să fie cu tine pe drum!"

I-am mulţumit în maniera legala pentru ospitalitate şi pentru mâncarea pe care mi-a pus-o în sac şi am început să cobor muntele. Inspirat de natura serioasa a misiunii mele, am mers mai repede ca de obicei. Mi-a luat doar o jumătate de zi să ajung în pădurile Navadanului. De acolo, mi-am petrecut zilele comunicând cu spiritele copacilor, uneori amintindu-mi de Lordul Gana, uneori întrebându-mă ce îmi pregăteşte Gervin în continuare. Am dormit în colţurile ascunse ale pădurii, evitând copacii-casa de frica de a nu întâlni alţi pelerini.

În cea de a treia seara, când eram probabil pe la jumătatea drumului spre rău, am trecut pe lângă un lac splendid – nu era una dintre tirthele de care mi se spusese dar era un loc de înaltă vibraţie şi inspiraţie. Am decis să campez acolo şi, după o cina de seminţe şi legume, am adormit cu sacul sub cap.

În fiecare seară avusesem grija ca sacul meu să-mi atingă corpul astfel încât nimeni să nu poată lua cutia fără să mă trezească. Era mica posibilitatea ca cineva să mă găsească ascuns astfel în pădurile acelea în care, mai mult decât atât, nu întâlnisem vreun suflet uman. Totuşi, nu eşti niciodată prea prevăzător intru Lege! M-am gândit să-mi folosesc sacul ca perna. Era prima oară când dormeam cu sacul atât de aproape de capul meu. Acest lucru avea consecinţe ciudate. Am petrecut întreaga noapte având cele mai bizare şi mai vii vise, ca şi cum întregul ansamblu de preotese Albastre profeţeau prin mine. La un moment dat era ca şi cum călătoream prin sfere şi mă întâlneam cu Vulturul Alb.

Imagini extraordinare erau ca nişte cascade în conştiinţa mea. Au durat pana în zori. M-am trezit simţindu-mă ciudat dar vioi şi în formă.

Mi-am dezbrăcat roba şi m-am îndreptat către lac. Făcând zgomote prosteşti, m-am aruncat în apa rece şi am început să înot, mulţumind Lordului Melchisedek pentru acea dimineaţă frumoasa intru Lege.

Dar în timp ce înotăm, ceva neaşteptat avu loc. Mai tare ca niciodată, am auzit vocea lui Elyani chemându-mă: „Szar, Szar, ai grija! Eşti în pericol!”

Am încercat să-i răspund dar fără succes. Nu am reuşit să găsesc sfera în care era canalul prin care venise vocea. Era un animal periculos în lac? Apele lui erau clare şi liniştite. Intrând în izvorul limpede, m-am întrebat: „Ce ar face un om treaz în această situaţie?”

Evidentul răspuns mi-a străfulgerat mintea: „Cutia! Ce se întâmplă cu cutia?”

Adunându-mi toată energia am înotat către mal şi apoi am fugit în viteza către lucrurile mele. Am găsit sacul deschis, mâncarea împrăştiată pe pământ şi nicio cutie! „Oh, nu!”

Mi-am lovit pieptul cu pumnii şi am urlat către cerul ceţos: „Nu1NU! Oh, Lord Melchisedek! Nu asta!”

Într-o fracţiune de secundă totul a devenit clar. Dormind cu capul pe cutie făcusem o greşeală capitala. Fără să-mi dau seama activasem piatra-moale care atrăsese atenţia unui hoţ. Nu-i fusese probabil foarte dificil să mă găsească. Visele mele amplificate duraseră toată noaptea. M-am îmbrăcat în grabă. Păstrând conexiunea cu izvorul limpede, am devenit tăcut ca un mort, ascultând sunetele care mi-ar fi putut indica în ce direcţie o luase hoţul. Dar pădurea era perfect tăcută şi liniştită. Nu se auzea nici măcar foşnetul vântului. Numai câteva păsări puteau fi auzite la o oarecare distanţă, cântând.

M-am uitat pe pământ după urme dar nu am găsit niciuna. Am alergat într-o direcţie, apoi într-alta, căutând indicii. Nimic.

În final, m-am prăbuşit plin de regrete pe pământul acoperit cu muşchi şi am plâns. „Trezeşte-mă din coşmar, Lordule, nu mă abandona!” am strigat, lovind pământul cu pumnii şi rugându-l pe Lordul Melchisedek să facă în aşa fel încât acea zi să nu fi venit niciodată.

Era un abis.

Neagra disperare. Nicio ieşire.

„De data aceasta, sunt terminat”.

Ruşinea era mai mare decât puteam suporta. Nu mă vedeam întorcându-mă la Gervin, nici măcar strigând-o pe Elyani.

Moartea era singura soluţie. Cedam. greu!

Încet, m-am dus către lac.

Mintea îmi era înceţoşată ca o balta statuta din întunericul Lumii de Dedesubt. Adevărul era ca ratasem. Ratasem să devin un slujitor public în Sheringa. Ratasem să devin un preot al Robei Somonului. Iar acum ratasem misiunea care probabil că m-ar fi condus către ucenicia în Maeştrii Tunetului.

„Mori uşor”, spunea Legea, „cordonul care leagă copii regatului de corpul lor este pierdut”. Imediat am intrat în apa pentru a mă îneca şi a termina acea agonie.

Cui îi pasa? Eram un pion atât de uşor de înlocuit. Balta statuta şi murdara ma chema.

Eram deja în apa până la piept când izvorul limpede îşi făcu simţită prezenţa.

„Izvor limpede, frumosul meu, îmi doresc să te fi ascultat dimineaţa, înainte de a sări în apa ca un idiot intru Lege".

„Atunci de ce nu mă asculţi acum?" răspunse înţeleptul izvor. „Omorându-te, îţi trădezi maestrul şi-ţi abandonezi prietenii care au nevoie de tine".

„Cine are nevoie de un prost ca mine? Nu ştiu să fac altceva decât să aduc ruşine maestrului meu!"

Urma o linişte goală.

Am continuat să merg prin apa.

Dar, când apa mi-a ajuns la gură, mi-a apărut imaginea unui simbol magnific: Vulturul strălucind în Spiritul Purităţii. Vulturul Alb al zeilor zbura către mine, strigând: „Ajutor, Szar! Ajută-mă!"

Imaginea era surprinzător de vie şi clară. M-am scuturat şi am ieşit din vârtejul în care ma scufundam. Pentru prima dată în viaţa mea, am interpretat o imagine. Era limpede, evidenta.

„Elyani!" Nu aveam nicio îndoială. „Elyani este în pericol!"

Ma găseam la o răscruce de destine. Pe de o parte era micul Szar-ka. Se înecă, conştientă lui fiind înghiţită de spaţii tulburi. Pe cealaltă parte se afla un om care decisese să se întoarcă în Eisraim şi să se confrunte cu destinul de Roba Maronie.

„Elyani! Nu vreau să mor!"

Adânc.

Un freamăt fără putere.

Roata destinului s-a întors.

Micul Szar era mort. Am devenit omul în roba maronie. Am scuipat apa din gura şi am luat-o înapoi spre ţărm. Am adunat mâncarea ce fusese împrăştiată pe pământ şi mi-am băgat-o pe gât. Şi, fără să-mi mai usuc roba, am pornit înapoi către Eisraim.

Cu toată forţa de care mai eram în stare, am strigat în întunericul vizibil: „Elyani! Ma întorc! Aşteaptă-mă! Orice ce ţi s-ar întâmpla cum, aşteaptă-mă!"

Nu apăru niciun răspuns.

5.24. SURPRIZE.

Când am ajuns la Eisraim, m-am dus direct la Gervin în

apartament şi, după ce i-am prezentat respectul legal, i-am declarat ca pierdusem piatra.

Gervin a închis ochii şi şi-a luat capul în mâini.

A rămas tăcut vreo câteva clipe, apoi m-a privit într-un fel ciudat. „Vrei să spui că poţi să faci o asemenea greşeală uriaşă şi apoi să te uiţi în ochii mei, să vorbeşti cu mine aşa cum faci acum?" spuse fără manie.

Nu ştiam ce să fac cu acest răspuns. Voia să spună ca incompetenta mea era depăşită de aroganta mea ieşită din comun? Am vorbit din inima: „Gervin, după ce aproape că m-am sinucis, am părăsit durerea lui Szar-ka în apele lacului. Izvorul limpede m-a inspirat. Acum nu mai este timpul de plâns, este timpul de reparat daunele. Am venit să te implor să mă instruieşti cum să recuperez piatra sau cum să fac alta. Dar sunt alte probleme presante. Pe când eram pe cale să renunţ la tot, Vulturul Alb al zeilor a venit şi m-a informat ca Lady Elyani este în mare pericol. Îţi cer permisiunea de a merge şi a mă interesa de situaţia ei".

Gervin se trase de barba surprins: „Ce s-a întâmplat cu Szar-ka? Unde este băiatul meu zburdalnic?" „Probabil că este un pic mai puţin decât un băieţel" am observat eu. „Ai auzit ceva despre Lady Elyani?" „Am văzut-o acum două ore. Străluceşte, ca întotdeauna".

A fost rândul meu să fiu luat prin surprindere. Eram convins ca Lady Elyani avea mari probleme. Gânditor, am luat legătura cu izvorul limpede.

Văzându-mă atât de perplex, Gervin sugera: „De ce nu o chemi? Ţi-au devenit familiare canalele pentru voci din întunericul vizibil, nu-i aşa?"

Aşa că am trimis o chemare. În templu, câmpurile sunt atât de puternice încât nu era necesara nicio piatra-moale pentru a accesa un canal.

Elyani a răspuns imediat. „Toată slava Lordului Melchisedek, Szar, om al Legii. Bine ai venit în templu".

„Eşti bine, Elyani?" „Foarte bine intru Lege. Dar tu? Am fost foarte îngrijorată pentru tine, acum trei zile. Am încercat să-ţi trimit un semnal. L-ai receptat?" „Da, mulţumită Lordului Melchisedek. Din nefericire nu am fost destul de înţelept să beneficiez de el. Dar te rog spune-mi din nou, este totul în regulă cu tine? Vulturul Alb al zeilor a venit". M-am oprit acolo, pentru că mi-a trecut prin minte că era

posibil să fi interpretat eu greşit viziunile.

„Sunt atât de bine pe cât de legal poate fi cineva, Szar. Întreabă-l pe Maestrul Gervin. Tocmai m-am întâlnit cu el".

Am încheiat legal conversaţia.

Am simţit nevoia sa ma aşez. Era acum rândul meu să-mi ţin capul în mâini. Starea mea superba dispăru repede. Îndoielile reveniră. Un impuls ma trăsese afară din lac şi-mi salvase viaţa şi acel impuls se dovedise a fi o iluzie. Atunci ce mai rămăsese?

„Nu ştiu, Gervin, nu ştiu!" Parfumul amar al disperării se insinua înapoi în sufletul meu. „Nu ştiu dacă ma voi trezi vreodată. Nu văd niciun semn referitor la faptul ca voi fi în stare vreodată să te ajut".

„Crezi că este ceva în neregulă cu tine?" întrebă Gervin.

„Câteva lucruri, cel puţin! Pentru început, nu sunt. nimeni. Mă simt ca un nimic, complet fără importanţă. Nu mai este nimic nezdruncinat în mine şi nici nu mai am încredere. Hotărârile mele erau inutile. Gândurile mele erau naive. Viziunea mea nu exista. Şi, după toţi aceşti ani în templu, încă eram incapabil să interpretez o imagine în modul corect!" „Ei bine, fiule, acest tip de realizare este începutul înţelepciunii! Adormiţii nu se gândesc niciodată că este ceva în neregulă cu ei. Nici măcar nu-şi pot imagina că ar putea deveni vreodată diferiţi fata de cum sunt acum. Ştiu ca într-o zi parul lor se va transforma şi va deveni cărunt, ca dinţii le vor cădea, dar nu-şi pot imagina că ar putea avea loc o alta transformare cu ei în afară de îmbătrânire. Deci, iată ce drum lung ai făcut!"

Ce suflet mărinimos era Gervin.

Îmi doream să-i pot mulţumi sau măcar să rad cu el (avea o bucurie speciala atunci când reuşeam să rad de propria-mi situaţie). Dar ma scufundam în balta aceea murdara, ca şi cum apele lacului m-ar fi acoperit în sfârşit. „Singurul lucru pe care l-am învăţat este gustul eşecului", am şoptit şi am început să plâng.

„Cunosc foarte bine acest gust, fiule, mult mai bine decât crezi", îmi replica Gervin cu voce calma. Apoi, spre completa mea surpriza, întrebă: „Acum, Szar, a venit momentul să te întreb, pentru a doua oară, accepţi oferta mea de a deveni un discipol al Maeştrilor Tunetului?"

Această întrebare nici ca putea veni într-un moment mai prost.

Înmărmurit, m-am ridicat şi l-am privit: „De ce m-ai vrea pe mine?". „Asta este treaba mea. Îmi răspunzi?"

Lacrimi curgeau din ochii mei: „Dacă-mi ascult interiorul, nu pot crede ca voi fi vreodată omul de care ai nevoie”.

„Prostii!” urla Gervin la mine. „În acest moment, tot ceea ce asculţi este disperarea! Trezeşte-te, om al Legii!” Folosind o voce la pragul Vocii, şi-o proiecta către mine: „Szar, poţi fi oricine, poţi face orice!”

Puterea Vocii lui mă scutura bine. Pe un ton solemn, l-am întrebat: „Gervin, mare profet şi cunoscător al evenimentelor viitoare, crezi cu adevărat ca ma voi trezi?”

„Asta depinde în totalitate de tine, Szar. Arhivele timpului nu-ţi pot povesti asemenea lucruri, pentru ca trezirea este un act de voinţă proprie. Dacă numele celor care se vor trezi ar fi scrise în avans atunci nu ar mai fi voinţă proprie”.

Ce puteam să fac decât să mă conectez la izvorul limpede?

M-am trezit din nou la o răscruce de destine. Două cărări ale timpului se întindeau în faţa mea – două vieţi distincte, fiecare aşteptându-mă. Pe de o parte, balta adâncă şi murdara ma atrăgea dincolo de orice rătăcire. Pe de altă parte, Szar din Roba Maronie stătea drept, ca o stâncă. Nu puteam să păşesc în nicio direcţie fără să renunţ la cealaltă.

Cine hotăra?

Cine a hotărât atunci când eram în lac?

Un val răsări inaluntrul meu: „Da, vreau să devin un discipol al Maeştrilor Tunetului”.

Gervin a aprobat din cap, urându-mi bun venit în înaltul luminii. Era cald, frumos, şi complet necunoscut.

„Am să-ţi pun întrebarea pentru a treia şi ultima data, Szar iar atunci va deveni o legătură între noi şi o obligaţie atât pentru tine cât şi pentru mine. Dar, până atunci, multe lucruri se vor mai întâmpla”, declara el solemn.

Multe lucruri? Gândul ma făcea să tremur. După cum începusem să realizez, Gervin nu vorbea despre lucruri uşoare. De data aceasta am vorbit fără disperare, din ceea ce mie mi se părea obiectivism: „Gervin, chiar nu ştiu ce să fac de aici încolo. Cred că mi-am epuizat toate resursele”.

Maestrul Tunetului izbucni în ras atât de tare încât a trebui să zâmbesc şi eu, în ciuda stării mele de auto-anihilare. şi continua sa rada. şi rase. Până când o mare deschidere avu loc.

Camera de aqamarin deveni un templu plin de lumina şi vibraţie. Totul s-a oprit. Gervin şi cu mine am devenit unul. O clipă de eternitate.

Maestrul Tunetului îmi transmitea câteva din puterile lui.

Un eon mai târziu, când regatul a devenit din nou regat, Gervin a spus pe o voce blândă: „Szar, antrenamentul tău este abia la început. În câteva zile îţi voi spune ce urmează".

Curiozitatea mea era intensa dar tonul lui Gervin îmi dăduse de înţeles că trebuie să aştept.

„Acum". spuse Gervin luând o voce serios-glumeata, „acum am ceva să-ţi spun".

Intonaţia nu lăsa nimic de comentat – era clar ca ceva urma să-mi cadă în cap. Mi-am luat încet capul în mâini, aşteptând furtuna.

„Golden Cudgel (Toiag Auriu), înaltul preot a lui Gana, şi-a părăsit corpul acum două zile, începu Gervin. „După cum ştii, urmatarea săptămână va fi sărbătoarea celor 33 de zei victorioşi, cei ce sunt onoraţi pentru că au câştigat războaiele împotriva arheilor, forte străvechi. Acum, ca Golden Cudgel nu mai este printre noi, maeştrii sălilor lui Melchisedek vor un alt expert în ritualurile Lordului Gana, pentru ceremonia săptămânii viitoare. Le-am spus ca tu eşti cel pe care-l caută".

Cu ochii măriţi, am bâlbâit: „Dar nu ştiu nimic despre ritualurile oficiale ale Lordului Gana. Cum ai putut să le spui asta?"

„De fapt nu le-am spus chiar aşa. Le-am sugerat doar să întrebe oracolul dacă poţi fi tu acel om. Iar oracolul le-a spus ca da! şi vezi cum eşti tu.de fiecare dată când apare o cât de mica provocare, începi să te văicăreşti!" Apoi zbucni în ras.

„Dar! Dar. Gervin nu este deloc amuzant. Dacă fac o mizerie din ritualul Lordului Gana?"

Indicând cu degetul în sus către rai, Gervin a spus: „Este problema lui! Dincolo de toate, e vorba de oracol. Dacă vrei să te plângi, plânge-te lui, nu mie!"

Dulce Lume de Sus! Cine din întregul regat în afară de Gervin putea face glume ca aceasta?

5.25. TRIMITE-I ÎN IAD ŞI-ŢI VOR MULŢUMI.

Gang! Gang! Gana!

Mulţumită cerului zeilor, curajosul bătrân Gana-Gerent era acolo să ajute! Înţeleptul om intru Lege ştia fiecare detaliu legal al

ritualurilor Lordului Gana iar şase zile erau destul pentru învăţarea imnurilor pe care trebuia să le cant. Am repetat ca nebunul, începând în fiecare zi înainte de zori, impregnându-mi conştiinţa cu mantrele zeului: Nama Gana, Nama Gana, Gana Gana, N-am N-am. Era o plăcere să-mi petrec atât de mult timp în capela Lordului Gana. Cu cât cantam mai mult, cu atât îl iubeam pe zeu mai mult.

Exista o singură dificultate. O parte a ceremoniei în care se presupunea că trebuie să execut un dans. Pentru ca Lordul Gana era un mare dansator printre zei. Doar văzându-l cum îşi mişcă braţele şi era destul pentru a intra într-o transă extatica.

Gana-Gerent îşi dădu toată silinţa sa ma înveţe mişcările dansului ritualic dar rezultatele nu se ridicau la standardele celeste, aceasta fiind o exprimare binevoitoare a situaţiei.

Când m-a văzut dansând prima oară, Gana-gerent a izbucnit în râs. „Szar din Roba Maronie, eşti norocos! Lordul Gana este faimos în toate cele şapte sfere pentru al său simt al umorului. Şi, contrar altor zei, el a blestemat foarte rar fiinţele umane care îl slăvesc într-un mod greşit!”

Am găsit comentariul sau numai moderat liniştitor.

După jumătate de oră de practica extenuanta, Gana-Gerent a devenit nerăbdător. „Este din cauză că eşti slab. Asta este, mult prea slab! Nu vei arăta niciodată ca un dansator. Ştii asta, nu-i aşa?” „Şi ce ar trebui să facem, om înţelept intru Lege?” „Mişcă-ţi numai braţele”, sugera el.

Am încercat să las zeii să-mi inspire braţele.

„Tot nu merge, dar e mult mai bine” spuse Gana-Gerent condescendent. „Dar nu poţi să încerci să-ţi mişti braţele mai repede? Gana este un zeu rapid. El face totul divin de iute. Acum încearcă să faci săritură”.

Am sărit cât de sus am putut.

Gana-Gerent izbucni iar în ras. „Nu-ţi fă griji, băiatul meu. Sunt sigur că o să reuşeşti de vreme ce Gana te-a ales pe tine prin oracol. Cei care sunt aleşi de zei reuşesc întotdeauna”. Şi mă sfătui să întrerup orice fel de dans o dată pentru totdeauna. „Lasă-te doar inspirat de zeu în timpul ceremoniei”, îmi recomanda el.

Urmându-i sfatul, m-am concentrat pe recitarea imnurilor şi m-am rugat zeului pentru inspiraţie.

Celebrarea celor 33 de zei victorioşi a decurs ca un vis. M-am

trezit în cripta centrala pe o scenă lunga în compania unora dintre cei mai respectaţi preoţi din Eisraim. Erau aprinse 33 de focuri iar ritualurile erau superbe. Mulţumită Mamei Luminii, nu am leşinat! (a fost uşor, pentru ca a trebuit să oficiez tot timpul). Cât despre partea dansului, totul a mers bine. S-a întâmplat ca, atunci când trebuia să dansez, audienta era într-o prea profunda concentrare spirituala pentru a mai vedea ce se întâmplă pe scena. Mai târziu, când l-am întrebat pe Gana Gerent ce credea despre mişcările pe care le făcusem el a spus ca a preferat să ţină ochii închişi în acea parte a ritualului.

În timpul celebrării am adunat câteva dintre cele mai frumoase fructe pe care le-am prezentat celor 33 de zei. Când ultima oficierea a fost completa le-am aşezat într-un coş uriaş pe care îl decorasem cu frunze şi flori.

Ziua următoare i-am dus coşul lui Gervin. şi i-am mulţumit cântând versuri din Lege – nu ca un papagal, ci din toată inima şi cu spirit.

Când am terminat, a închis ochii şi a exclamat: „Toată gloria învăţătorului!". Apoi îşi îndreptă gândurile cu drag către Orest, cel care fusese maestrul lui în Roba Maronie.

„Toată gloria învăţătorului!" am spus. „De data aceasta nu am venit să-ţi cer nimic, Gervin, doar să-ţi mulţumesc. Îţi mulţumesc să mi-ai permis să-l servesc pe Lordul Gana, mulţumesc pentru roba maronie şi sute de mulţumiri pentru tot restul".

Am păstrat contactul prin ochi mai mult timp şi era numai împlinire.

În sfârşit, Gervin rupse tăcerea: „Acum, Acum.am nişte veşti bune care nu-ţi vor place şi nişte vesti rele care te vor face foarte fericit. Dă-mi voie să încep cu veştile bune. Am aranjat să mergi să vizitezi câţiva prieteni siguri de-ai mei. Sunt numiţi Fiii Dragonului. Sunt nişte iniţiaţi excepţional de puternici. Şi, în plus, deosebit de originali. Sunt sigur că ai să-i găseşti foarte. interesanţi".

Asta suna foarte incitant ştiind cât de mult îi trebuia lui Gervin pentru a considera pe cineva original. Următoarea sa propoziţie, totuşi, veni ca un duş rece: „Dar lucrul care-ţi va place cel mai puţin este acela ca trăiesc foarte departe şi ca eu nu pot merge cu tine".

„Cât de departe?" „În regiunea Pământurile Roşii, în sud.

De la Eisraim îţi lua cel puţin vreo 3 săptămâni pentru ajunge în regiunea deserturilor nisipoase a Pământurilor Roşii.

Am inspirat adânc: „Cât timp trebuie să stau cu Fiii Dragonului?”

„Ei bine, fiule, asta depinde de tine. Dacă vei reuşi bine acolo, ar trebui să stai ceva timp”.

„O sută de zile?” „Probabil ca de câteva ori o sută de zile”.

Când a văzut lacrimile mele adevărate, Gervin a adăugat imediat: „Dar nu de o sută de ori cate o sută de zile!”

De câteva ori cate o sută de zile! Maestrul Gervin avusese dreptate, nu-mi plăceau aceste vesti deloc.

„Care este numele locului în care trebuie să mă duc?” am întrebat.

„Templul din Vulcan, cunoscut sub numele şi de templul Dragonului. Acolo se întâmplă lucruri extraordinare, minuni pe care cu greu ti le poţi imagina. Fiii Dragonului sunt mari iniţiaţi ai Lumii de Dedesubt”.

„Şi ce vrei să fac în acest templu?” „Mm”. dădu din cap Gervin, apoi continua să-mi explice: „Îţi aminteşti cuvintele tale la întoarcerea de la Fior? Te-ai descris singur ca fiind. nesubstanţial. Ei bine, asta a fost o mare înţelegere, fiule. Exista cu certitudine”. Gervin îşi caută cuvintele cu grija: „un fel de ,densitate pe care nu o ai încă. Pentru a fi în stare să însoţeşti Maeştrii Tunetului trebuie să devii solid ca o stâncă”.

Am aprobat din cap în linişte. Am înţeles exact ceea ce voia să spună. „Dacă de asta este nevoie pentru a putea să lucrez cu tine atunci voi fi bucuros să o fac”, am spus cu o voce care nu era deloc bucuroasă.

Gervin continua pe un ton care parca avea ceva magic: „Acum, dă-mi voie să-ţi spun veştile rele – partea care îţi va place. Înainte de a putea merge la templul Dragonului, trebuie să urmezi o călătorie de pregătire, o scurta descindere în Lumea Subterană. Sunt acolo câteva locuri ilegal de diferite şi urăsc ideea de a-ţi cere să cobori acolo. Dar trebuie să mă crezi pe cuvânt, se va dovedi foarte util pentru ceea ce trebuie să faci în continuare”. Aştepta un moment, apoi scapă: „Şi Lady Elyani îţi va fi ghid”. Când îmi văzu fata luminata de un zâmbet bucuros, Gervin ma tachina: „Ştiam eu! aşa sunt în ziua de azi discipolii. Trimite-i într-un templu pentru a se pregăti pentru Câmpurile Păcii – condamnare şi mâhnire. Dar trimite-i în iad şi-ţi vor mulţumi!”

Gervin deveni dintr-odată serios: „Acum, tinere domn, păzeşte-te! Vei fi pregătit pentru aceasta descindere, care nu va fi o

sfântă zi intru Lege. Elyani şi cu mine ne-am angajat să te instruim. Încă un lucru: când te vei întoarce, te voi întreba pentru a treia şi ultima oară dacă vrei să devii un discipol al Maeştrilor Tunetului. Dacă spui da, atunci va fi o obligaţie pentru amndoi".

„Uh oh!" am gândit. „De fiecare dată când s-a întâmplat asta, am făcut înainte un complet dezastru. Ce voi face de această dată?"

5.26. PREGĂTIT PENTRU MOARTE.

Când am ajuns la portalul de la aripa feminină a templului, o femeie scunda îmbrăcată în roba alba a Vulturilor mi-a urat bun-venit: „Slava Lordului Melchisedek, Szar din Roba Maronie! Sunt Lady Pepni din Vulturul Alb".

Înainte de a avea timp să-i răspund, se întoarse şi spuse: „Urmează-mă!", şi începu să meargă repede.

„De aceea Robele Maronii sunt prietenii Vulturilor Albi", am gândit eu. „Pentru că se mişcă rapid!"

Bun Lord Melchisedek, cât de complicata era partea aceasta a templului! Erau atât de multe coridoare întortocheate şi bifurcate, atât de asemănătoare, încât ma îndoiam ca voi fi vreodată în stare să mă întorc pe acolo de unul singur. A durat cel puţin 20 de minute până am ajuns într-o curte interioara micuţă, unde ma aştepta Lady Elyani.

Pepni a plecat, iar eu i-am mulţumit instructorului meu de călătorit: „Slava Lordului Melchisedek, Lady Elyani, înaltă preoteasa a Vulturului Alb!"

„Toată gloria Lordului Melchisedek, Szar din Roba maronie!" îmi spuse ea, cu un zâmbet numai al ei.

Era prima oară când puteam să o privesc cu adevărat. În sala de recepţie fusesem prea surprins şi prea intimidat iar în sarcofag fusesem prea bolnav şi prea intimidat.

De această dată eram doar intimidat.

De abia am stabilit contactul cu ochii ei (era ceva ilegal), destul pentru a-mi fixa în memorie ochii ei căprui. O privire strălucitoare şi inteligenta – ceea ce aşteptai cel mai puţin de la o persoană înfricoşător de treaza. Parul castaniu ondulat nu-i cădea chiar pana la umerii care erau lăsaţi pe jumătate descoperiţi de rochia ordinului ei. Pielea ei strălucea – un farmec pe care, probabil, preotesele din ordinul ei îl învăţaseră de la marea magiciana Teyani.

„Felicitări pentru nominalizarea ta ca preot a lui Gana", spuse ea începând conversaţia. „Am fost să privesc ritualurile celor 33 de zei

victorioşi. Le-ai îndeplinit excelent".

„Hum". am spus, sperând ca nu văzuse dansul.

„Felul în care ai dansat a fost atât de diferit de cel al lui Golden Cudgel. A fost fascinant".

„Oh, Lordule Melchisedek!" am gândit eu.

„Şi cum a fost pelerinajul tău în pădurile Navadanului? Ţi-a plăcut?" „Nimic mai mult decât un dezastru, Lady Elyani. După ce ţi-am receptat semnalul de urgenta la lac". „Ştiu, ştiu" ma întrerupse ea. „Szar, priveşte acest loc. Îţi place?" Curtea interioară a lui Elyani.

În mijlocul curţii era cea mai legal de încântătoare grădina micuţă, cu lauri înalţi şi cu o pajişte căreia miliarde de flori fine violete îi dădeau o nuanţă de purpuriu.

„Foarte frumos! Aici este locul de unde vom cobori în Lumea de Dedesubt?" „Nu este un loc obişnuit dar este cel care l-am ales pentru tine. Aici, pereţii vii conţin puteri speciale. Când eram copil veneam deseori aici şi mă ascundeam".

„Ai ajuns la templu când erai foarte mica?" „Am fost născută în templu", zâmbi ea.

„Poate de aceea sunt întotdeauna cu o sută de picioare legale în spatele tău, Lady Elyani! Nu a fost întotdeauna uşor să-ţi urmez instrucţiunile în timpul călătoriilor prin sfere".

„Dar ai făcut-o foarte bine! A fost o bucurie să-ţi urmăresc progresele, Szar!"

M-a invitat să mă aşez cu ea pe pajiştea purpurie.

Dacă era instructorul meu, poate că era totuşi legal să păstrez contactul privirii cu ea. Îmi doream să mă fi gândit să-l întreb pe Gervin despre acest important punct al etichetei. Între timp, am continuat să mă uit mai degrabă prin ea, decât la ea.

„Szar, este momentul în care nu am să te duc într-un loc drăguţ. Când m-am dus singura acolo, acel loc m-a făcut. m-a îmbolnăvit. De aceea Maestrul Gervin m-a rugat să am grijă de tine în aceasta descindere".

„Mulţumesc, Maestre Gervin", am trimis eu un gând de preţuire către enclava pietrelor preţioase. Începusem să mă întreb dacă Lumea de Dedesubt începe în sferele de jos. „Lady Elyani, îmi spui ceva despre cum arata Lumea de Dedesubt?" „Lumea de Dedesubt este lada de gunoi a Pământului. Toate lucrurile urate, toate regretele care sunt prea apăsătoare pentru a putea fi carate în inimile oamenilor, toată

durerea acestora şi toate rănile şi bolile cad aici. Aminteşte-ţi versurile din Lege:

Regretul pe care l-am îngropat în inima mea şi l-am uitat L-am reîntâlnit atunci când călătoream spre Hades".

Eram mai mult curios decât îngrijorat: „Şi ce trebuie să fac atunci când sunt acolo, jos?"

„Poţi să faci orice în timp ce eşti acolo. Dar trebuie să te ţii de un simbol, pentru a nu-ţi pierde Spiritul".

„Cum pot să-mi pierd Spiritul?" am întrebat, naiv. Dar, amintindu-mi eseurile pe care le avusesem în ultimele luni, am spus: „Da, înţeleg. Sunt multe feluri în care un om poate saşi piardă Spiritul, nu-i aşa?"

Elyani ma învălui cu prezenta sa calda: „Tocmai ai trecut printr-o perioadă dificila, nu-i aşa?"

Am dat din cap ca da. Pentru o clipă – o clipă atât de scurta încât nu se putea să fie ilegala – privirile noastre s-au întâlnit. Avea, cu siguranţă, acea căldură pentru care merită să lupţi şi să te trezeşti.

„Ştii, nici să devii preoteasa a Vulturului Alb nu a fost întotdeauna uşor", spuse ea.

„Ce lucruri trebuie să facă o preoteasa a Vulturului Alb? Este ceva scrist secret, sau poţi să-mi spui despre ele?" „Probabil ca amândouă" spuse, aşteptând o întrebare.

Mama a Luminii! Ea şi cu Gervin semănau atât de mult! Pe atunci, ma întrebam dacă nu era fiica lui.

„Spune-mi, de exemplu", am întrebat imediat, „care a fost cel mai dificil lucru pe care l-ai făcut?"

Elyani a răspuns fără nicio ezitare: „Coborârea în Lumea de Dedesubt". Văzându-mi disperarea, Elyani a adăugat repede: „Putem discuta despre preoţia în Vulturul Alb altă dată. Acum, hai să ne concentram la descinderea noastră. Pe măsură ce cobori, vei întâlni oameni şi forte care te vor face să te simţi. inconfortabil. şi multe emoţii latente vor izbucni în tine – durerea şi îndoielile. Acestea pot să te facă să pierzi drumul".

Îmi indica cu degetul inima. „Acesta este cel mai mare pericol acolo – să-ţi pierzi drumul! Dacă-ţi pierzi drumul, poţi rămâne blocat pentru mult, mult timp. Totul va deveni îngheţat. Mai rău ca moartea! De aceea, instrucţiunile pentru tine sunt:

Mergi continuu, ţine-te de simbolul tău!

Nu te opri niciodată pe drum.

Nu te întoarce înapoi, nu privi niciodată înapoi!" „Tu ai pierdut drumul atunci când erai acolo?" „Da".

Amintindu-mi cât de în siguranţă ma simţeam atunci când călătoream sub îndrumarea ei, am rămas perplex. „Cum aş putea să mă rătăcesc dacă te urmez?" „Problema este ca, în Lumea de Dedesubt, poţi fi însoţit în jos numai pana la un anumit punct. De acolo trebuie să călătoreşti singur. Pentru ca fiecare este singur în aceste sfere. Toţi. Întotdeauna".

Aceasta călătorie părea din ce în ce mai puţin atractiva de la un minut la altul.

„Exista un secret. Pentru a nu te rătăci, trebuie să alegi un simbol care semnifica ceva real şi pe care trebuie să ţi-l aminteşti tot timpul. Orice vezi, orice idee sau amintire îţi vine în minte, trebuie să-ţi aminteşti simbolul. Trebuie să-ţi promiţi ţie însuţi că o să stai prins de el şi că nu o să permiţi nici unei fiinţei şi nici unui lucru să te îndepărteze de el şi să-l uiţi.

„Ce fel de simbol trebuie să aleg?" „Ceva ce are un înţeles real pentru tine. În loc de un simbol, unii oameni îşi amintesc prezenta învăţătorului lor iar alţii îşi amintesc de cineva pe care-l iubesc şi de care le pasa. Poţi, de asemenea, să ai în minte tot timpul lucrul pe care vrei să-l rezolvi. Trebuie să găseşti lucrul cel mai greu de uitat".

Nu aveam nicio idee despre care lucru ar îndeplini condiţiile acestea pentru mine. şi mă simţeam din ce în ce mai puţin încrezător.

„Elyani.in misiunile pe care mi le-a dat Maestrul Gervin în ultimii ani, de multe ori am eşuat. Ce ar trebui să fac pentru a nu rata din nou?" „Mm. Ştii ce spune Lady Teyani atunci când o preoteasa vorbeşte aşa? Tipa la ele". Elyani ridica vocea: „Asta spune un adormit! Eşti un Vultur Alb sau o gaşcă alba? Trezeşte-te, femeie intru Lege!"

Am zâmbit. Imitarea era foarte reuşită. „Îndoieli.", am murmurat.

„Teyani spune ca părţii din tine care are îndoieli îi place să se văicărească şi este partea care tânjeşte să se întoarcă la starea de adormire completa".

Asta suna uimitor de adevărat. A trebuit să mă opresc să mă gândesc.

„Ei bine, poate că am nevoie să fiu trezit, atunci", am exclamat gânditor.

„Foarte bine", spuse ea. Apoi urla ilegal la mine: „Szar, acestea sunt cuvinte de adormit! Trezeşte-te, om intru Lege! Eşti un Maestru al Tunetului sau un pui maro?"

Aşadar, ştia despre Maeştrii Tunetului!

Am rămas atât de perplex când a urlat la mine, încât Lady Elyani a izbucnit în râs.

„Poate ca eu". Imaginea unui pui de găină maro îmi străbătu mintea şi mi-a întrerupt propoziţia.

Elyani urmarea reacţia de pe fata mea, pentru a se decide în ce direcţie s-o ia în continuare.

„Bine! Bine!" am ridicat eu vocea. „Uita ce am spus! Nu voi cobori în Lumea de Dedesubt ca un pui maro. Ma voi mişca atât de repede încât voi fi înapoi înainte ca Lordul Gana să aibă timp să realizeze ca marele sau preot a dispărut sub violetele legale".

„Mm". a fost tot ce a răspuns ea. „În altă ordine de idei, Szar, una dintre preotesele Vulturului Alb va cobori în acelaşi timp cu tine. Numele ei este Vivyani". „Adevărat? Ce minune legala! Am putea chiar să ne întâlnim acolo, jos".

„Puţin probabil", îşi lua Elyani o fată ciudată.

Singurul om pe care-l mai văzusem făcând astfel era Gervin.

„Nimeni nu întâlneşte pe nimeni acolo jos", continua ea. „Acolo nu sunt decât fantome singuratice care sunt întotdeauna în căutarea altor suflete pe care nu le găsesc niciodată".

Simţind ca, dacă lăsăm vorbele ei să intre în mine, voi avea un nou val de disperare, am zâmbit larg: „Suna minunat, Lady Elyani, nu mai pot aştepta! şi cât va dura coborârea?" „Câteva zile sau, poate, câteva săptămâni".

Îndepărtată Lume de Dedesubt! Aproape că m-am înecat din nou. „Voi rămâne lungit pe pajişte câteva săptămâni?" „Nu. Vei începe aici, astfel ca ultima imagine pe care o vei lua cu tine va fi frumoasă. Ultimul lucru care este în mintea ta înainte de a muri rămâne cu tine pentru totdeauna. Şi, după câteva ore, corpul tău va fi mutat în camera asta", spuse ea indicând una din cele două uşi ce se deschideau în curte. „Vei fi lungit pe o saltea speciala umpluta cu ierburi magice ca în Vremurile Străvechi, când Pământul era proaspăt şi oamenii erau tineri. Nu vei fi singur. O alta saltea va fi pusă acolo pentru a o primi pe Vivyani din Vulturul Alb, astfel că vă pot veghea pe amândoi în acelaşi timp". „O voi întâlni pe Elyani din Vulturul Alb?" „Bineînţeles. Imediat

ce te vei întoarce. Acum ea îşi însuşeşte antrenamentul de pregătire. Va cobora la o zi după tine. Vom vedea care din voi se va întoarce mai repede!" Cu o scânteie în ochi, adăugă: „Este cu adevărat bine pentru Vivyani ca tu să pleci cu o zi mai devreme decât ea. Dar, bineînţeles, s-ar putea să te simţi ruşinat dacă ea se va întoarce mai repede decât tine". „Nu-ţi fă griji pentru asta, Lady Elyani!" Apoi mi-am exprimat optimismul printr-un zâmbet larg. „Am o mare pregătire în a face de ruşine ordinul meu".

De fiecare dată când îi auzeam rasul, ma simţeam mai puternic.

5.27. MOARTEA INIŢIATICĂ

„Marele paradox este acela ca, cu cât mori mai mult, cu atât devii mai viu. şi mai treaz!", m-a sfătuit Gervin pentru a şti cum să mă comport în Lumea Subterană. „Moartea este mult mai mult decât cred oamenii. Când mori trebuie să laşi totul deoparte. Asta creează o stare de totala deschidere în care orice devine posibil. Lorzii destinului pot să-ţi imprime o alta traiectorie. Zeii te pot copleşi cu daruri. Scânteia divina din tine se transforma în foc. Cel care nu moare niciodată este ca un pui ce nu a ieşit încă din oul său".

Am avut imaginea unui pui maro ce nu reuşeşte să iasă din ou. Gervin continuă: „A muri se poate întâmpla în multe feluri. Când Mama Luminii te-a făcut să pleci de la Roba Somonului, o parte din tine a murit. Când ai decis să nu te sinucizi în acel lac, o altă parte din tine a murit. Şi, înainte de asta, când călătoreai prin sfere, ai trecut prin multe morţi, dar de abia le-ai remarcat. Dacă Spriţul tău se trezeşte, moartea devine o stare permanenta de deschidere care-ţi aduce mai multă bucurie decât se poate spune prin cuvinte".

Puterea ce era în spatele cuvintelor sale genera o vibraţie bâzâitoare în spaţiul camerei de aqamarin.

„Astfel ca, ceea ce poţi obţine prin această coborâre – în afară de a te întoarce, bineînţeles! – este să te scufunzi în starea de moarte precum iniţiaţii, cu o atitudine pozitivă de bucurie şi de deschidere către infinit în loc să încerci să fereşti fiecare părticică din ţine de dezintegrare. Dar, în acelaşi timp, trebuie să te ţii de simbolul tău astfel încât să nu rătăceşti drumul". „Ce simbol ar trebui să aleg, Gervin?" „Lasă-mă să-ţi dau un indiciu despre asta. Simbolul cu care vei începe coborârea poate să nu fie cel potrivit să te ajute să găseşti drumul înapoi, către suprafaţă. Secretul este să găseşti un nou simbol în timpul marii tale deschideri, când sinele tău mic explodează. Simbolul îţi va fi

revelat de către cel mai adânc şi profund tine însuţi şi de aceea va avea puterea sa te ghideze, chiar şi prin dezolarea Lumii de Dedesubt". „Şi ce fac dacă pierd drumul?"

Cu puterea tunetului liniei lui, Gervin striga: „Nu trebuie să-ţi pierzi drumul! Dacă te rătăceşti, nu exista nicio garanţie că te poate cineva aduce înapoi, aşa ca nu vei pierde drumul! Lehromn a fost înaintea ta, eu înaintea lui şi învăţătorul meu şi ceilalţi au fost înaintea mea. Niciunul dintre noi nu am pierdut drumul şi nici tu nu o vei face!" „Şi totuşi, Elyani şi-a pierdut drumul", am punctat eu.

„Aproape, e adevărat, de aceea a insistat atât de mult să aibă grija de tine". „Mm. deci ea a insistat – nu Gervin", am gândit eu.

„Dar preotesele Vulturului Alb au reguli foarte stricte", a continuat Gervin. „Ele trebuie să coboare cu o oră înainte de Luna Noua, când Lumea Subterană îşi deschide cele mai adânci şi mai înfricoşătoare pasaje şi când toate sufletele din străfundurile reci intra într-o întunecată disperare. Pe de altă parte, tu vei pleca cu o zi înainte de Luna Noua ceea ce face ca aceasta călătorie să fie mai uşoară. Totuşi, păzeşte-te! Nu este atât de uşor să cobori în Lumea de Dedesubt".

Asta ma făcu să cad pe gânduri. „Cum trebuie să mă pregătesc?" „Gândeşte-te şi cântăreşte tot ceea ce am discutat azi. Alege-ţi cu mare grija simbolul. şi petrece mai mult timp cu Elyani. Ar fi excelent pentru dezvoltarea ta spirituala".

Am tresărit. Pe Lumea de Dedesubt, ce voia să spună? Probabil faptul că trebuia s-o observ foarte atent şi să mă străduiesc să devin înfricoşător de treaz, exact ca ea.

Fără niciun motiv aparent, Gervin izbucni în ras.

5.28. COBORÂREA.

Era dimineaţă devreme, ziua de dinainte de Luna Nouă. De această dată, Lady Elyani a venit să mă aştepte la portalul aripii feminine a templului. În timp ce o urmam prin labirintul de coridoare, am întrebat-o: „Ar trebui să simt ceva special înainte de a începe coborârea?"

„Nu. Acum nu este legal să-ţi faci griji".

Mai bine. Mintea mea era mai mult goală. Lucruri legale, ca de obicei. Trebuia să simt mai multă frica dacă eram mai puţin adormit?

Pentru a-mi distrage atenţia, Elyani a spus: „Vivyani a fost extrem de incantata intru Lege când a aflat ca discipolul lui Gervin va

hiberna în aceeaşi camera cu ea. De abia aşteaptă să te întâlnească, imediat ce te vei întoarce. Ştii, este un mic suflet vesel". Şi trebuie să mă grăbesc şi să mă întorc fără să am un timp decent la dispoziţie", am spus, „în caz contrar nu va avea răbdare să mă aştepte. Ştiu". „Pe tine te-am învăţat să călătoreşti, nu pe ea", spuse Elyani cu voce vesela.

Un pui maro ca mine să bată o preoteasa a Vulturului în călătorit.ar fi fost o surpriză în regat.

Am ajuns la curtea ei interioară. Am contemplat violetele frumos parfumate ce acopereau pajiştea. „Ce să fac acum?" „Du-te la baie!", spuse ea, şi, din cele două uşi ale curţii, arata uşa din dreapta.

„Are grija de mine", am gândit eu. Când m-am întors, am întrebat-o: „Asta este camera în care va fi păstrat corpul meu?"

„Nu. Aceasta este camera mea. Tu şi cu Vivyani veţi fi în alta camera", îmi spune şi arata camera din stânga, a laurului. „Vino şi aşază-te pe pajişte. Îţi dau să bei ceva".

M-am aşezat aproape de ea, pe covorul de flori purpurii. Ea mi-a întins o cupă. Văzând lichidul lăptos, am zâmbit. „O băutură alba, bineînţeles! Ce altceva?", am zis şi am început să beau. Era atât de condimentata, încât m-am sufocat: „Ce e asta?"

„Laptele Dragonului", răspunse cu candoare. „Foarte secret. Total magic. Îţi va salva viaţa, aşa cum a salvat-o multora. Dacă te întorci foarte repede, am s-o consider o reţetă pentru tine şi linia ta". „Lady Elyani, dacă poate să mă motiveze vreun lucru, atunci acesta este", am spus şi m-am forţat să beau toată licoarea magica.

A luat ceva timp. Când am terminat, am dat focul afară cu zgomot.

„Acum", spuse ea, „îţi cer o favoare. Ştii, ultimul lucru pe care-l ai în minte înainte de a muri este extrem de important. Legea Vulturilor spune ca acest lucru va rămâne pentru totdeauna cu tine. Ei bine, vreau să iei cu tine aceasta grădina. Vrei să te uiţi la ea cu adevărat, te rog?"

Nu-mi venea să cred ce se întâmplă în corpul meu după ce băusem acel lapte de Dragon. Limbi de foc îmi dansau în stomac şi fiecare celulă a corpului meu era parca cuprinsă de furie. Simţeam o aşa mare energie în cap încât îmi venea să sar şi să strig. Totuşi, ciudat, mi-am dat seama că-mi este foarte greu să mă mişc. Concentrându-mi spiritul, am urmat instrucţiunile lui Elyani.

Am început cu laurul din stânga mea şi, încet, mi-am întors

capul. Ochii lui Elyani străluceau mai tare ca niciodată.

Ce era laptele Dragonului? Am uitat complet că nu era legal să păstrez contactul cu ochii lui Elyani.

„Îţi vei aminti grădina mea?", îmi zâmbi ea.

Un atât de frumos zâmbet. Cald. Cald ca cel al lui Teyani atunci când îl contempla pe Gervin.

„Elyanr, am spus eu după două minute, sau poate trei, „încep să mă simt ameţit. Pot să simt aceasta ameţeală fasaindu-mi în cap".

„Nu-ţi fă griji, toate acestea sunt efecte normale ale laptelui Dragonului. Doar întinde-te cu capul aici".

Cu greu îmi puteam simţi corpul. A trebuit să mă trag pe mine însumi spre locul indicat de Elyani şi m-am aşezat pe spate. Elyani a pus o pătură alba peste corpul meu şi s-a aşezat pe pământ în dreptul capului meu. Cu vocea ei calda, m-a întrebat: „Eşti gata?"

M-am uitat adânc în ochii ei: „Să mă ia Vulturul Alb!"

Întorcându-mi zâmbetul, ea îşi puse mâinile pe cei doi centri energetici aflaţi la tâmplele mele operand o manipulare scurta care ma proiecta afară din corp, în întunericul vizibil. Claritatea minţii mele era restabilita complet. În spaţiu, am auzit vocea lui Elyani chemându-mă: „Care este simbolul tău?"

„Voi începe cu simbolul de călătorit a lui Gervin şi probabil că îmi voi găsi un altul mai târziu", am răspuns.

Începutul coborârii era similar cu călătoritul pe care-l mai făcusem, cu o excepţie – percepţia de mers în jos. După un scurt timp, am auzit-o pe Elyani spunând: „părăsim acum întunericul vizibil şi intram în periferiile Lumii Subterane". Şi totuşi, nu simţeam încă nicio diferenţă. Până atunci coborâsem cu o viteză foarte blândă. Elyani ma avertiza: „Acum vom cobori fulgerător". Abrupt, era ca o cădere libera. A durat cel puţin trei minute, dar noi coborâsem o distanta uriaşă. Vocea lui Elyani era încă cu mine: „Ai timp. Priveşte în jurul tău".

Acest spaţiu era diferit de sferele în care călătorisem până atunci. Atmosfera era rece iar întunericul era pătrunzător – nu exista nimic din strălucirea astrală a lumilor intermediare.

„Acum vom cobori iar foarte repede", ma anunţă Elyani după câteva minute.

Urma o alta cădere libera. M-a dus într-un spaţiu şi mai întunecat, şi mai rece.

„Bunule Lord Melchisedek, Elyani, nu am realizat niciodată ca

spaţiul ar putea fi atât de întunecat". „Cum te simţi, prieten din Roba Maronie?" „Destul de încercat, Lady a Vulturului Alb. De data aceasta nu vreau să fiu un adormit. Ai auzit vreodată de cartea lui Maveron?"

Elyani răspunse cu un citat: „Ziua adormiţilor este întuneric. Întunericul celor treziţi este ziua. Este exact ceea ce avem nevoie, nu-i aşa?"

„Vegheaţi, va veni timpul!", am răspuns eu cu un alt citat, luând legătură cu izvorul limpede.

„Acum trebuie să cobori fulgerător. Fii gata să sari".

Am căzut şi iar am căzut, înghiţit de întunericul atotcuprinzător. Mi s-a părut că am mers un îngrozitor de ilegal timp chiar dacă, în sferele de deasupra, puteam să-mi dau seama că acest timp nu era acelaşi ca în regat. În final, am aterizat în ceea ce părea fi o peşteră mare, luminata foarte puţin.

„Asta e", spuse Elyani.

Nu mă mai mişcăm şi nu puteam pluti. Trebuia să merg. Imediat m-a lovit ceva, iar eu m-am oprit şi am strigat-o pe Elyani: „Izvorul limpede. nu-l mai pot simţi!

Îmi veni un răspuns imediat: „Continua sa mergi! Nu te opri niciodată!"

După ce am început să merg din nou, ea a exclamat: „Aici, lucrurile vor cădea pe tine. aşa se întâmplă în Lumea de Dedesubt". După un moment, întrebă: „Cum te simţi?"

„Greu. Dar, dacă stau şi mă gândesc mai bine, nu prea ma deranjează această schimbare", am spus eu. Concentrându-mi toată puterea, mi-am spus în gând: „Nu vreau să leşin!"

Spre încântarea mea, Elyani răspunse cu cel mai frumos vers din cartea lui Maveron, sau chiar din întreaga Lege: „Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!"

Am continuat să merg, pas după pas. Elyani mi-a repetat setul ei de instrucţiuni iar şi iar: „Continua sa mergi, ţine-te de simbolul tău! Nu te opri niciodată! Nu te întoarce înapoi, nu privi înapoi!"

Mintea mea era fixata de simbolul lui Gervin şi continuam să merg.

Curând, am întâlnit alţi oameni. Unii mergeau încet. Alţii stăteau pe loc iar alţii erau aşezaţi pe pământ. Arătau mizerabil. Nu-şi vorbeau unul altuia, nici măcar nu-şi dădeau seama de prezenta altcuiva. Totuşi, un anumit număr dintre ei vorbeau cu ei înşişi. Unii erau

angajaţi în nişte conversaţii imaginare, alţii erau complet incoerenţi. Mulţi dintre ei aveau un halou de întuneric în loc de fată. Am început să înţeleg de ce Lumea de Dedesubt era numita ţinutul fantomelor.

„Pare că este destula nebunie pe aici", i-am spus lui Elyani.

Când a răspuns, vocea ei părea că se pierde din ce în ce mai mult. „Szar, nu voi mai fi prea mult cu tine. Chiar dacă aş putea să fiu cu tine, nu ai putea să mă vezi".

Continuând să merg, am spus cu voce sigura: „Crezi sau nu, mă simt mult mai treaz decât atunci când m-am sculat din pat în această dimineaţă. Fără nicio greşeală, nu am uitat ce mi-ai promis". „Ce promisiune?" se auzi vocea ei foarte îndepărtată.

„Imediat ce mă întorc sus îmi dai reţeta laptelui de Dragon!" „Promit!", a spus şi a fost ultima dată când am auzit-o.

„Oh, nu!", m-am gândit, cuprins brusc de nervozitate. „De data asta trebuie să mă descurc singur". Dar, de această dată, nu mai eram acel Szar-ka ce se vaită. Cu mintea fixata pe simbolul lui Gervin, am început să mă târăsc, repetându-mi ca pe nişte mantre instrucţiunile lui Elyani. „Continua sa mergi. Ţine-te de simbol. Nu te opri! Nu te uita niciodată înapoi! Nu te întoarce niciodată!"

Cu cât mergeam mai departe, cu atât întâlneam oameni mai bolnavi. Unii erau terorizaţi şi ţipau. Alţii urlau ca animalele. Alţii fugeau cât de repede puteau, loviţi de panica, ca şi cum ar fi fost urmăriţi de inamici invizibili.

După ce am avansat în semiintuneric, am fost lovit de un torent de durere. Nostalgia pentru regat, pe care credeam că o lăsasem în urmă, era combinata cu oroarea a ceea ce descoperisem acolo. Din ochii mei începură sa curgă lacrimi. „Dar ce fac eu aici? „Continua sa mergi!

Atmosfera era impregnata de disperarea mea de moarte, de nebunie şi boala. Oriunde priveam, vedeam oameni groteşti, animale deformate şi monştri, toţi contribuind la zgomotul urat şi infernal. „Oh, zei!", m-am uitat în sus, dar nu am văzut decât întuneric. „Ţine-te de simbol!"

Am trecut peste un corp. O femeie bătrână, goala, uscată, ca un schelet subţire. Când mă văzu, se ridica în picioare. Începu să se tragă de par şi să ţipe de teroare.

„Nu îţi fac niciun rău!", i-am strigat.

Tipa atât de tare încât nu m-a putut auzi.

„Nu te opri niciodată din drum!”

Am încercat să merg mai departe, dar m-a apucat de picior. Înfricoşat, am lovit-o. Ea nu mi-a dat drumul. Am lovit-o din nou, în faţă. Căzu în inconştienţă. Am fugit cât de tare am putut. „Oh, zei!”, am exclamat în teroare. „Ce fac?” Am simţit un impuls puternic de a mă întoarce şi a o îngriji. „Nu te întoarce niciodată înapoi, nu te uita înapoi!” Pe când mi-am croit cu greu drumul prin adunătură de oameni şi bestii, mi-a venit în minte un pasaj din Lege: „Regat a lui Hades, regat al umbrelor, Lume fără speranţă.

Vid fără sfârşit în care marele şi micul sunt reduse la nimic. O, cavaler al Estului şi al Vestului, Fa un pas, încă un pas, şi nu te uita nici la dreapta nici la stânga, Să nu vezi întunericul şi disperarea.

După ce am terminat marşul, am ajuns la o arcada mare care separa grota aceasta de o alta. Duhoarea deveni insuportabila. Mi-a tăiat respiraţia. Un om mic de statură fugea către mine: „Întoarce-te, prietene!”. „Nu merge în această direcţie! Aceasta grota este mult mai groaznica decât îţi poţi imagina!”

Surprins plăcut că am întâlnit pe cineva care vorbea coerent, l-am salutat. „Slava Lordului Melchisedek, prieten intru Lege!”

Se prăbuşi în genunchi şi începu să plângă: „Nu-ţi poţi închipui ce am văzut!”. „Ce ai văzut, prieten intru Lege?”

Omul începu să se dea cu capul de pământul pietros, văitându-se: „Nu! Nu! Nu!

Nu”.

L-am privit în linişte, aşteptând să-şi vina în simţiri.

„Continua sa mergi!”

Omul spusese adevărul. Ceea ce am văzut acolo era dincolo de ceea ce aş fi putut să-mi imaginez. „Oh, zei! Asta este cu adevărat tot creaţia voastră?” Mi-am pierdut concentrarea şi am început să tremur ca un copil.

Caverna era plină de trupuri mutilate, de oameni şi animale, aşezate unele peste altele. Am vomitat.

„Ţine-te de simbol!”

Erau atât de multe corpuri ce acopereau pământul încât nu am avut ce să fac şi am trecut peste ele. Ameţit cum eram, a trebuit să păşesc cu atenţie. „Oh, zei! Nu! Nu se poate!”, am plâns eu, realizând ca multe dintre acele corpuri se mişcau. Unele strigau după ajutor, altele încercau să iasă din greaua masa de carne în putrefacţie şi viermi

negri.

„Nu te opri!”

Mi s-a părut ca merg de-o veşnicie. Din când în când, unele trupuri mutilate ma strigau pe nume: „Szar, te rog, nu ne lăsa aici! Ia-ne cu tine!”

Încercând să-i ignor, mi-am urmat instrucţiunile.

„Te rog, Szar! Opreşte-te! Eşti unica şansă pentru a ieşi de aici! Te rog!”. Continuau să mă cheme.

În final am ajuns într-o alta grota în care mii de oameni nebuni şi de fiare fugeau în toate direcţiile. Hărmălaia făcută de răgete, strigate şi urlete era atât de insuportabila încât a trebui să-mi acopăr urechile. Dar nu a avut niciun efect.

„Continua sa mergi!”

Dar cum?

A trebuit să sar şi să mă strecor printre proiectilele vii. Cu cât avansam, caverna devenea de culoarea piersicii închise. De mai multe ori fusesem aruncat la pământ de oamenii care intrau în mine. De fiecare dată ma ridicam şi continuam să merg. Nu simţeam încă nicio durere în corp dar regretul era de nesuportat. Am început să plâng: „Gervin! Ce fac eu aici? Pentru ce toate astea?”

„Ţine-te de simbol!”

Am ajuns într-o arie luminata slab de o licărire. Mi s-a părut ca recunosc unele fete pe care le mai văzusem cu câteva ore înainte. Oare alergam în cerc? Sau poate le-am confundat. M-am trezit că este foarte dificil să gândesc limpede.

„Nu te opri!”

Am decis să ignor ceea ce vad. Dar, după un timp, am recunoscut femeia bătrână şi goala pe care o lovisem peste fata. Încă urla de durere şi teroare, trăgându-se de par. Nu am vrut să văd. Am încercat să închid ochii dar asta nu au ascuns scenele din fata mea. Nebunia acelei situaţii începuse să pună stăpânire şi asupra mea. Ce rost avea mersul meu, dacă ma deplasam în cerc? La fel de bine aş fi putut să încerc să mă întorc la locul de unde plecasem.

„Nu te întoarce niciodată înapoi, nu te uita înapoi!”

Am continuat să merg. Am mers. şi am mers.

Oboseala începuse să-şi facă apariţia. De cât timp mergeam? Simţeam ca de multe zile, nu ore. Dar de unde să ştiu, în aceste grote întunecoase? Corpul ma durea. Picioarele îmi erau împiedicate de

crampe musculare. Oboseala s-a transformat în extenuare. Ca un nenorocit mizerabil, mergeam din ce în ce mai încet, cu fata contorsionata de durere şi cu mâinile balansându-se fără niciun control. Dar nimic nu durea mai mult decât zgomotul. O simfonie a iadului, strigătul unor milioane de suflete în durere.

„Continua sa mergi!”

Pe când treceam printr-un tunel foarte strâmt care m-a făcut să-mi las capul în jos, am fost izbit de o viziune oribila: piciorul meu! Piciorul meu fusese mâncat. Mergeam numai într-un picior! Când am realizat aceasta, m-am prăbuşit pe pământ. „Elyani, nu mai pot merge!”, am urlat.

I-am auzit vocea şi i-am văzut fata, dar nu mai era o tânără şi frumoasa preoteasa a Vulturului Alb. Era o vrăjitoare bătrână îmbrăcată în zdrenţe şi urlând cu manie: „Nu te opri! Nu te opri din drum!”. A o vedea pe ea atât de furioasa şi atât de plină de ura m-a durut mai tare ca orice altceva.

„Nu! Nu! Nu poţi fi tu!”, am plâns eu. „Ţine-te de simbol!”

Pe când mă târam în continuare am realizat ca ceva teribil se întâmplase. Pierdusem simbolul lui Gervin! Nu-mi mai puteam aminti forma lui.

„Nu! Nu! Nu!” am strigat în disperare.

5.29. ÎN REGAT.

Lady Teyani a trecut pe pajiştea purpurie şi a intrat în camera unde cele două corpuri era păstrate în hibernare. Abia respirau, arătând ca trupurile unor copii adormiţi. Aerul din camera era impregnat cu vibraţia şi puterea Vocii pe care Elyani a trebui să o folosească când pentru un corp, când pentru celălalt, pentru a le ţine în viaţă. Erau parfumuri puternice de ierburi şi semne care dovedeau că fusese invocata prezenta Vulturului Alb. Toate acestea conturau camera în care Lady Teyani se simţea ca acasă.

După nişte saluturi legale, întrebă: „Ce fac frumoşii noştri visători astăzi?”

Elyani spuse într-o răsuflare: „Vivyani arata bine. Dar sunt semne ca Szar suferă. Corpul sau este atât de slăbit şi de bolnav. Dacă trebuie să stea în hibernare mai mult de încă trei săptămâni, nu va mai rămâne nimic din el”.

„Nu ai spus tu că s-a descurcat foarte bine atunci când a ajuns la marginea cavernelor?”, încerca să o încurajeze Lady Teyani.

„Ba da, a rămas deosebit de limpede. Mult mai limpede decât Vivyani care a fost profund afectata atunci când a simţit primele semne de boala ale cavernei”.

Teyani schimba subiectul: „Uită-te la acest imens maroniu semn din naştere de pe obrazul stâng a lui Szar. Nu-i prea frumos! Hai să vedem dacă putem scăpa de el în timp cât el hibernează. Ar trebui să încercăm câteva ierburi pe care le-au adus Pepni şi Afani din ţinutul Perentie. Acolo se fac nişte creme extraordinare”.

Elyani zâmbi gânditoare.

„Ai invocat Vulturul Alb, nu-i aşa?”, întrebă Teyani. „Ce ţi-a spus?”

Cu o voce în care se simţea depresia, Elyani răspunse: „Vulturul Alb mi-a spus că Szar trece prin nişte probe mari şi ca Vivyani încă merge, dar se va opri curând”.

Lui Teyani nu i-au plăcut veştile, bineînţeles. Dar nimeni nu putea face nimic. Merse şi se aşeză pe podea şi mângâie blând fata lui Vivyani în timp ce-i scana centrii de energie. După ce-i verifica şi lui Szar centrii energetici vitali, o complimenta pe Elyani: „Voof! Ce stare de hibernare remarcabil de bine monitorizata! Ai devenit un maestru în aceasta arta! Am să mă întorc la tine pentru câteva lecţii”.

Gândul de a-i da lecţii măreţei Lady Teyani, magician al Vremurilor Vechi şi Mare Maestru al Vulturului Alb o făcu pe Elyani să râdă. Puţin.

5.30. LUMEA şi MAI SUBTERANA

„Mergi în continuare! Nu te opri din drum!”

Pe atunci, mi se părea că am uitat orice altceva. Duhoarea era insuportabila. Tarandu-mă în canalele mizerabile prin întuneric, m-am prins cu disperare de vers. „Continua sa mergi! Nu te opri din drum!”

Eram hartuit de fete terifiante. Unele erau nişte monştri groteşti, altele erau oameni pe care-i cunoscusem în timpul vieţii şi cărora acum părea ca le place să mă îngrozească urlând insulte la adresa mea. Toţi adormiţii din Roba Somonului erau după mine: „Ai crezut că poţi să scapi? Biet idiot intru Lege! Acum ţi-o vom plăti pentru că ne-ai părăsit!”. Şi continuau să mă bată.

„Continua sa mergi! Nu te opri!”

Un Artold gigantic cu fata contorsionata şi hâtra urla: „Şi ce-ţi mai fac părinţii, prieten intru Lege? şi ce-ţi mai fac părinţii, prieten intru Lege? şi ce-ţi mai fac”. Şi, ca o bestie sălbatică, mă bătea.

Corpul meu de cărbune negru se rupea în bucăţi. Îmi pierdusem piciorul cu mult timp în urma iar acum îmi pierdeam mâna stângă. Apoi am început să scuip dinte după dinte. Trebuia să îndur oripilanta viziune în care ma târam, sleit de puteri. Fumul toxic ma făcea să tuşesc. Dar, din toate lucrurile, cel mai dureros era zgomotul – hărmălaia îngrozitoare a tuturor sufletelor în durere. Nu s-a oprit niciodată. Disperarea care ma cuprinsese era dincolo de cuvinte. Am atins un punct de totala extenuare şi nu am mai putut să mă mai mişc. Am şoptit: „Elyani, iartă-mă! Nu pot merge mai departe! Elyani, mor!". Atunci când i-am strigat numele, vrăjitoarea cea bătrână a început din nou să mă cicălească.

Dar, imediat ce ideea morţii mi-a venit în minte, un întreg lanţ de gânduri au apărut. Profund în fiinţa mea, Gervin implantase forte care, aşa cum plănuise, au apărut în acel moment crucial.

„Moarte!" am gândit eu, „de asta am nevoie! Gata cu lupta! Numai moarte!". Am încetat să mă mai târăsc şi m-am oprit. M-am oprit încercând să menţin împreună toate părţile corpului meu, m-am oprit încercând să înlătur toate acele fete îngrozitoare, şi durerea, şi zgomotul acela infernal.

A urmat un moment deosebit.

În câteva minute, corpul meu s-a dezintegrat complet. şi ce? Văzându-mă fără un corp fizic, m-am simţit incredibil de liber. Am pierdut legătura cu grota şi am intrat într-un spaţiu vast complet diferit.

„Unde eram?"

Monştrii diparusera. La fel duhoarea şi hărmălaia. Nu era nimic de genul podea, tavan sau pereţi – numai Lumina. Lumina alba. Şi, oh! A apărut Gervin, mergând către mine în roba sa maronie. şi mi-a vorbit: „Vezi tu, a fost foarte simplu. Tot ceea ce ai avut de făcut a fost să nu mai încerci!". aşa în Lumina cum eram, mi s-a părut foarte firesc să-l văd: „Da, ai dreptate, a fost foarte simplu!", am răspuns cu un zâmbet şi chiar am crezut ceea ce spusesem.

Gervin continuă: „Acum, desigur, dacă ai fi încercat să te opreşti să încerci, cred că nu ar fi mers niciodată".

Totul părea atât de simplu în acea Alba Lumina. „Bineînţeles!", am spus. „Dar, Gervin, nu m-ai învăţat tu ca, pentru a deveni treaz, trebuie să fac lucruri – orice?" „Asta pentru că trebuie să încerci să faci foarte multe înainte ca non-incercarea sa te ducă către trezire".

„Bineînţeles!” am exclamat eu.

„Imediat ce te vei întoarce în regat vei avea foarte multe de încercat”, spuse Maestrul Tunetului. „Dar acum, trebuie să găseşti simbolul care te va duce înapoi la suprafaţă”. Mai adăugă: „Ne vom vedea în regat”, apoi pleca.

„Nicio problemă intru Lege!”, am gândit. „Voi găsi acel simbol!”

Lumina s-a schimbat. Era mai puţin strălucitoare şi o adiere blândă putea fi simţită. M-am trezit într-o cameră mare şi goala unde toate evenimentele care se întâmplaseră în viaţa mea îmi erau înşirate în faţă.

„Acum, asta!”, am exclamat dintr-odată, „asta este cu adevărat frumos!”

Era momentul în care Gervin îmi explicase versul: „O singură Lege! O singură Cale!” „Adormiţii cred că destinul lor este trasat încă din momentul în care sunt născuţi”, a comentat Gervin. „O singură Lege! O singură Cale! Ce altceva să facă decât să-şi urmeze tatii? Nu au niciodată niciun dubiu şi nicio ezitare. Repeta ca orbii exemplul predecesorilor lor, crezând ca urmează Legea adevărată. Dar, când un om se trezeşte numai puţin şi iese din cele mai adânci faze ale somnului, el nu mai este legat de limitele înţelese prin Lege. El realizează că sunt multe cărări pe care poate să meargă. Acest fapt creează mari îndoieli despre direcţia care trebuie urmata.

Dar, pentru cei treziţi care cunosc inima Legii, cărarea devine din nou simpla. Nu mai contează că sunt mai multe opţiuni şi ca, în faţa lor, se aştern multe cărări. Ştiu să recunoască unde trăieşte Adevărul şi-l urmează direct. O singură Lege, o singură Cale!” „Acesta este simbolul meu!”, am gândit fără ezitare; „Pentru ca cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!”

Era foarte simplu. Îmi găsisem simbolul şi nu mai trebuia să mă întorc. Pe măsură ce avansam, lumina devenea mai slaba şi mai galbena. Era o lumina atât de diferita de Lumina Alba care nu avea nici substanţă şi nici strălucire – nimic în afară de Lumină.

Am început să întâlnesc din nou oameni care ma strigau pe nume: „Szar, te rog, vino aici, vreau să-ţi arăt ceva”; „Opreşte-te, Szar! Am ceva să-ţi dau”.

Nu-i ascultam, repetându-mi: „O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!”. Din când în când, oamenii încercau să mă atingă sau să mă apuce de braţ. Nu trebuia

decât să-mi amintesc de lumina dinspre care veneam şi se dădeau deoparte din fata mea.

Am mers mai departe. De data aceasta îmi era uşor să nu mă las distras de mulţimea de bestii. După ce văzusem Lumina, tot restul îmi părea fără substanţă şi ireal. Puteam simţi ca mulţimea din aceste peşteri era în mare dificultate, dar disperarea lor era iluzie pura. Ştiam ca numai Lumina este reala şi ca numai ea exista. La un moment dat chiar mi-a venit să le spun: „Opriţi păcăleală asta! Nici măcar gândurile vostre nu exista!". Dar ce rost ar fi avut? Ar fi fost o totala pierdere de timp de vreme ce totul din jurul meu era o iluzie.

Am continuat să merg, ţinându-mă de simbolul meu. „O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!"

Am ajuns într-o sală unde era multă lume bolnava, şi adulţi şi copii. Zăceau la pământ. Puteam vedea copurile lor în durere, cu rani intrate în putrefacţie, cu arsuri şi cu membre amputate.

Un om striga după ajutor. O femeie l-a imitat şi, în curând, toţi, sute de oameni, au început să urle şi să mă strige: „Szar, te rugam, ia-ne cu tine. Nu ne lăsa aici!". Am continuat să merg, neclintit.

„Te rugam, Szar! Poţi să ne ajuţi dacă vrei. Te rugam!" „O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!" I-am ignorat pana ce atenţia mea a fost atrasă de ceva total neaşteptat. M-am oprit, cu greu crezându-mi ochilor.

Într-un colţ al sălii zăceau mai multe corpuri. Elyani era şi ea acolo, dormind adânc. Nu era o iluzie de genul vrăjitoarei bătrâne. Era Elyani cea adevărată, sufletul magnific. M-am apropiat de ea şi m-am asigurat că nu am căzut prada unei iluzii testând-o cu simbolurile de recunoaştere pe care le folosea în călătorit. şi chiar în faţa mea erau frumoasele simboluri ale Vulturului Alb!

„Dulce Elyani", am spus luând-o în braţe. „Asta este prima oară când te văd adormita. Ce frumoasa eşti! Dar acesta nu este un loc pentru o doamnă din Vulturul Alb!"

Am încercat s-o trezesc, dar fără succes. aşa că am decis s-o iau cu mine. Corpul ei era complet rece. Dar, în acest loc al morţii, nu mi s-a părut ceva ciudat.

Mulţi din mulţime continuau să urle la mine: „Szar! Te rugam, ia-ne cu tine! Ia-ne de aici!"

„O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!" Am început să merg din nou, cu frumosul Vultur Alb

în braţele mele.

Am mers din sala în sala până am ajuns la nişte grote uriaşe, întâlnind mulţimi de toate felurile. Am traversat un rău şi nu m-am udat pentru că mi-am amintit de Lumină. Am trecut prin foc şi nu m-am ars. De câteva ori chiar a trebuit să merg prin aer peste genuni adânci care nu aveau niciun pod. „Iluzii", gândeam în continuare. „Toate acestea sunt iluzii. Numai Lumina este reala!"

Elyani, suflet curat, era atât de uşoară în braţele mele! Mergeam de zile, sau de săptămâni întregi?

A mişcat mana pentru prima oară arătându-mi cu certitudine că nu era moarta. Numai adormita adânc. De ce m-aş fi îngrijorat pentru moartea ei, totuşi? Nu eram şi eu mort? „O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!"

Au trecut orele şi ea a început să facă mişcări uşoare. Corpul ei era acum mai puţin rece.

Am mers şi am mers. Părea că nu se va mai sfârşi niciodată. Asta nu mă îngrijora. Ştiam ca numai Lumina exista şi ca grijile sunt iluzii.

Pe drum, mai departe, Elyani s-a întors în braţele mele şi pentru prima oară părea ca respira. Nu după mult timp, în somn, şi-a pus mâinile după gâtul meu. Avea un zâmbet pe fată. Pentru prima oară într-o eternitate, am gândit: „Voi iubi aceasta femeie?", şi inima mea a spus: „Da! Bineînţeles că o iubesc!". Dar ce era asta? Petrecusem eoni trecând de mulţimile în agonie şi spunându-mi: „Suferinţa lor este o iluzie". Trecusem prin foc şi fusese o iluzie. Trecusem peste o duzină de ape iluzorii, învolburate şi rapide. „Numai Lumina exista. Numai Lumina este reala", am gândit şi, amintindu-mi cum se simţea Lumina, mi-am dat seama că acesta este adevărul: „Dragostea este o iluzie. Dragostea este o iluzie!". Ca orice altceva. „Atunci de ce să-i car corpul? Ea nu exista şi eu nu existam! Nu exista nimic decât Lumina!"

Strângându-mi umerii, am îngenuncheat. I-am lăsat corpul adormit pe marginea drumului. Braţele ei erau moi. I le-am luat uşor din jurul gâtului meu. Fata sa ma uit la ea, m-am ridicat în picioare. Şi, fără să mă mai întorc, am plecat. şi am continuat să merg. şi am mers. Am mers preţ de ceea ce părea încă o eternitate.

„O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!"

5.31. SPERANŢE.

Când Lady Teyani a intrat în camera de somn, doar ce a privit-o

pe Elyani şi a ştiut că erau veşti bune. Zâmbi şi, fără alte introduceri formale, întrebă: „Elyani, ce ţi-a spus Vulturul Alb?”

„S-a întâmplat un miracol, Teyani! Vulturul Alb mi-a spus că Szar se va întoarce în două zile. A spus ca Szar a găsit-o pe Vivyani şi a luat-o cu el”. „Ce? Spui ca a găsit-o pe Vivyani?” „Vulturul a spus că l-a ghidat către ea”. „Slava Lordului Melchisedek! aşa că s-a împlinit cuvântul Vulturului! Szar este cel pe care îl aşteptam”.

Cele două femei se îmbrăţişară cu bucurie. „Gervin şi Lehrmon vor fi atât de fericiţi!” „Cum sunt corpurile lor?”, întrebă Teyani.

„Vivyani este bine încă, dar corpul lui Szar suferă mult. Dacă se întoarce într-adevăr în două zile, totul va fi în regulă. Dar nu cred că va rezista mai mult de atât”. „Acest semn din naştere nu răspunde la alifia noastră”, se îngriji Teyani de obrazul lui Szar. „Te poţi gândi la alt remediu?”

Elyani scutura din cap. „Teyani, vreau cu adevărat să se termine totul. Cred că răbdarea mea a ajuns la limita”.

Cu un zâmbet asigurator, Teyani pecetlui buzele lui Elyani cu degetul arătător. „Taci, Lady a Vulturului Alb! Nu ştii ca răbdarea Vulturului Alb este infinita? şi ce sunt două zile, pe lângă mai mult de şase săptămâni? Care crezi că vor fi primele lui cuvinte?” „Nu ştiu. Ultimele lui cuvinte au fost. Teyani, sunt stânjenită! I-am spus că-i voi da reţeta laptelui de Dragon dacă se întoarse repede şi mi-a reamintit asta chiar înainte de a dispărea”.

Teyani izbucni în ras. „Ca şi cum Maeştrii Tunetului nu ştiu deja destule secrete de-ale noastre”.

5.32. ILUZII.

Mergeam. „O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!”

Erau din ce în ce mai mulţi oameni. Duhoarea era insuportabila. Nu-mi pasa. Doar mergeam. Apoi, de nicăieri, am auzit o voce strigându-mă: „Szar! Szar!”. „Acum”, am gândit, „cunosc aceasta voce”. Dar cine putea fi? Am simţit că eram cu mult timp în urmă. „Szar!” Era viaţa în acea voce. „Îmi amintesc”, am gândit, „era ca şi cum se simţea viaţa”. Dar nu am putut simţi nimic. Îmi aminteam doar vag. Ar putea însemna ca acel coşmar se apropia de sfârşit? Nu-mi pasa. Doar continuam să merg.

„Szar, îţi simt prezenta. Te rog, răspunde-mi! Sunt eu, Elyani!” „Elyani”. Numele mult uitat ieşea la suprafaţă în mintea mea.

„Szar”, ma chema vocea, „stai unde eşti. Vin jos să te iau. Voi fi cu tine într-un minut”.

Un minut mai târziu – ce era chiar un minut în comparaţie cu călătoria fără sfârşit pe care o făcusem? – stătea în faţa mea.

„Szar”, spuse. „Oh, Lord Melchisedek, arăţi”.

Ce voia aceasta persoana? Nu era ireala ca toţi cei pe care-i întâlnisem pe drum? Am continuat să merg. Dar, când am trecut pe lângă ea, m-a luat de braţ. „Iluzii”, am gândit. Văzând halul în care eram, Elyani m-a lăsat inconştient prin activarea centrilor energetici ai capului meu, iar apoi m-a carat înapoi, la suprafaţă.

Prima oară când mi-am recâştigat ceva conştientă eram într-o cameră mica şi, cumva, în corpul meu. Ma simţeam ciudat. Am privit tavanul. Pentru un timp. Alb. Mi-am întors capul într-o parte. Ea era acolo. Mi-am închis din nou ochii. Adânc, somn adânc.

În ziua următoare, când m-am trezit, Elyani îmi canta în ureche. O vibraţie puternica – Vocea. Uneori numai vocea. Cuvintele nu aveau niciun sens. Ea era blândă. Atât de blândă.

„O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!”

Am căzut în somn din nou. Chemat înapoi de vocea ei. Atât de blândă. Exista cu adevărat? Întuneric.

„Szar!”

O şoaptă. Atât de blândă. „Szar, trebuie să bei”. Buze. Ciudat. Cald. „Mai ia un pic!” Somn. Somn fără vise.

Foc. O mulţime de focuri. „Nu! Nu!” am strigat. „Szar”, îşi proiecta ea Vocea în noapte, „Trezeşte-te!” Am intrat din nou în corpul meu cu violenta. Fata ei. „Da. te recunosc. Elyani. Eşti reala?” „Bineineteles că sunt reala!” Îmi trecu mana cu blândeţe prin par. „Dar am crezut că eşti acolo, jos”. „Unde?”

Cenuşiu. Disperare. Întotdeauna fără sfârşit.

Deci femeia pe care o lăsasem în caverna bolii nu era Elyani. O iluzie. Ştiam.

Vocea lui Elyani proiecta spre mine nişte sunete joase. „O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!” „A sosit timpul să-l tragem înapoi în corpul său”.

Proiectarea Vocii. Două Voci. Tare. Puternic. Viu. Lumina strălucitoare. Tunel.

Lady Teyani era în camera. „A spus ceva despre Vivyani?”, a

întrebat ea. Elyani a răspuns, dar nu i-am putut auzi cuvintele.

„Vivyani". am gândit. „Îmi amintesc. O voi întâlni?" Mi-am deschis ochii şi m-am întors către cele două femei. „Cu cât timp în urma s-a întors?", am întrebat.

Teyani şi Elyani şi-au întrerupt discuţia şi m-au privit. Teyani era îngenuncheată lângă saltea. „Slava Lordului Melchisedek, călătorule!", zâmbi ea. „Îţi aminteşti de mine?"

Căldură.

„Toată gloria Lordului Melchisedek, Lady Teyani!" „Szar, ar fi mai bine pentru tine să nu vorbeşti prea mult. Totuşi, trebuie să te întrebăm despre Vivyani. Îţi aminteşti despre Vivyani, Szar?" „A plecat deja sau o voi vedea?"

A urmat o linişte grea. Apoi, Teyani spuse: „Szar, acum câteva zile, Vulturul Alb al zeilor a venit şi ne-a spus ca Vivyani a rătăcit drumul. Dar ne-a spus că tu ai găsit-o şi ca o aduci înapoi. Totuşi, nu era cu tine atunci când ai ajuns aici. Dacă poţi să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat s-ar putea să ne ajuţi să o localizam". „Nu. Nu pot să-mi amintesc". Mi-am închis ochii. Dar, într-o clipă, amintiri îmi fulgerau mintea. „Vulturul Alb a spus ca eu o cărăm?". Am deschis ochii.

Elyani a răspuns: „Vulturul Alb a spus că te-a îndrumat către ea într-una din grotele bolii. A spus ca o aduci înapoi şi ca şi-a revenit din răceală infinita".

Adevărul sinistru ma lovi. Persoana pe care o întâlnisem în caverna bolii nu era o Elyani iluzorie ci era Vivyani cea adevărată! Complet şocat, mi-am luat capul în mâini. „Nu! Nu! Nu!", am strigat cu disperare. „Ce am făcut? Aş fi putut s-o aduc înapoi! Am avut-o în braţele mele şi am abandonat-o!"

A urmat un moment de surpriza la vederea corpului meu atât de brusc reînviat. Lady Teyani a venit mai aproape şi m-a ţinut în braţele ei, legănându-mă cu bandete, ca pe un copil. „Pace, Szar, pace!" „Vreau să o văd! Unde este corpul ei?"

Teyani m-a ajutat să mă ridic şi mi-a indicat unde era corpul ei. O femeie tânără era adormita pe o saltea, alături. Nu am recunoscut-o.

„Am avut-o în braţele mele", am spus şi un fior rece mi-a cuprins corpul. „Şi am abandonat-o! Am părăsit iubirea! Am crezut că este o iluzie. Iar acum ar putea să moară. Din cauza mea!"

Vulturii Albi au rămas tăcuţi şi şi-au păstrat disperarea şi regretul numai pentru ei.

„O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!” Mi-am concentrat ceea ce mai rămăsese din spiritul meu pentru a-mi aduna amintirile.

„Vreau să mă duc înapoi!” am spus rece. „Îmi amintesc exact unde am părăsit-o. Dacă ma întorc acolo chiar acum, o pot aduce înapoi”.

Teyani folosi un canal-de-voci pentru a o întreba pe Elyani: „Corpul lui mai poate face fata la o alta coborâre?”

„Nici nu te gândi!” se auzi vocea lui Elyani. „Cele şase săptămâni şi jumătate l-au lăsat complet extenuat. şi săptămâna de delir care a urmat nu l-a întremat, dimpotrivă, i-a făcut şi mai rău”. „Asculta!” am spus. „Ştiu exact ce gândeşti, dar pot face asta. Ştiu cum să o fac”. Urma iar o linişte grea.

„Te rog”, am spus, „cheamă-l pe Maestrul Gervin!”

„Bine”, a spus Elyani. „Îl vom chema imediat. Între timp, întinde-te din nou şi odihneşte-te”.

Atât de blândă voce! M-am prăbuşit în pat.

„Oh, Lord Melchisedek! E aşa de bine să fiu din nou la orizontala”. Somn. Uitare.

M-am trezit când au intrat Teyani şi Gervin. Gervin n-a spus nimic. Doar a păstrat contactul prin ochi cu mine. Simţind prezenţa vechiului meu prieten, mi-am revenit imediat. Am zâmbit.

„Gervin”, a spus Teyani, „ai văzut vreodată un om care, de abia întors din Lumea de Dedesubt, să vrea să se întoarcă înapoi?”

„Niciodată!”, a exclamat Gervin. „Suntem impresionaţi, Szar. Cu adevărat. Un adormit nu ar fi putut face niciodată ceea ce ai făcut tu”.

Ştiam ce vrea să spună, dar inima mea nu se bucura. L-am privit în linişte. A înţeles exact ceea ce i-am cerut.

Folosind un canal-voce, Teyani a spus: „Gervin, acest om are inima. Cred că o poate găsi. Îi permiţi asta?”

„Nu văd cum s-ar întâmpla asta”, a răspuns Gervin prin întunericul vizibil.

„Pe Cuvântul meu, Gervin!” insista Teyani. „Dacă îl laşi să coboare din nou, promit în faţa consiliului Arhivei ca ma voi folosi de toată cunoaşterea mea pentru a-i proteja forţa vitală”. „În niciun caz, femeie intru Lege! Nici măcar nu este o opţiune”, a spus Gervin categoric. „Uită-te la el! Este pe jumătate mort! Chiar dacă e vorba de Vivyani, tot nu putem risca să-l pierdem. Este prea mult”.

Adresându-mi-se mie, Gervin continuă: „Szar, misiunea ta era sa cobori şi să găseşti drumul înapoi. Asta ai făcut şi ai făcut-o bine. Nu te-a instruit nimeni să mergi s-o salvezi pe Vivyana, nu ţi-a cerut nimeni asta şi nimeni nu va fi de vina dacă ea nu se mai întoarce. Ai nevoie de o odihna lunga". Gloriosul Soare străluci în zâmbetul lui: „Nu am noi o îndoială ca Lordul Gana, în mărinimia sa infinita, a încredinţat sufletul tău Vulturului Alb al zeilor. şi iată rezultatul! Ai aterizat în cel mai frumos loc din templu. Lăsate răsfăţat. Bucură-te de convalescenta ta. În caz contrar, Lordul Gana va crede că nu ştii să-i apreciezi darurile".

Lordul Gana! auzirea numelui magic m-a înviorat puţin. Dar cum rămâne cu Vivyani?

„Ai încheiat aceasta încercare, Szar. S-a terminat", a spus Gervin pe un ton care nu admitea nicio discuţie în plus pe acea tema. „Acum, pentru beneficiul tuturor, inclusiv al Vulturului Alb, cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să-ţi recuperezi forţa, şi bucuria".

5.33. TIMPURI CU PROBLEME.

De fiecare dată când mă trezeam, ma întorceam şi mă uitam la Vivyani. Parul ei blond era legat, astfel că nu-mi puteam da seama cât de lung era. Cu greu îmi venea să cred că moare. Părea atât de liniştită în somn.

Într-o dimineaţă am întrebat-o pe Elyani: „Câţi ani are?" „Nouăsprezece". „Nu este niciun semn că se întoarce?"

Întrebarea mea era inutila. Elyani a dat din cap în tăcere. Am închis ochii şi m-am ascuns în mine însumi. Dar a doua zi când m-am trezit, corpul lui Vivyani nu mai era pe salteaua alăturată. Elyani mi-a anticipat întrebarea: „A fost dusă în alta camera. Lady Teyani are grija de ea. Teyani este un mare mag. Am văzut-o făcând lucruri incredibile".

Am dat din cap. Nu găseam cuvinte să-i răspund. Aproape că nu am simţit că am băut băutura dulce, ca un lapte, pe care mi-a apropiat-o de buze.

Am plonjat în spaţii obscure în care cenuşiul întunecat al regatului se împletea cu viziunile de coşmar pe care le adusesem înapoi din Lumea de Dedesubt. Am trecut din starea de trezie în cea de somn şi invers, de multe ori, fără a remarca vreo graniţa. De fiecare dată când mă trezeam, regretul ca o părăsisem pe Vivyani ma copleşea şi preferam să mă ascund în ameţeala.

Constant, o imagine îmi apărea în minte: corpul moale şi cald pe care îl părăsisem în stânga drumului. Ultimul lucru pe care voiam să-l

uit erau forma stâncilor negre de pe marginea drumului şi nuanţa maronie a pietricelelor. Pentru ca ea era tot acolo. Ştiam. Îmi repetam mereu în minte momentul în care o părăsisem pentru că era singura şansă de a o mai găsi. Să o găsesc din nou. A devenit o obsesie. M-am temut ca, dacă urc, voi pierde drumul către ea. Nu voiam să mă întorc în regat. Am stat undeva. Între.

Când m-am trezit şi am deschis ochii, a urmat un moment de confuzie în care nu-mi mi-am putut da seama unde eram. Într-o peşteră? Iluzii? În toate părţile. Întotdeauna. Pentru totdeauna şi întotdeauna.

Am mers mai departe. şi iar am mers.

Elyani era întotdeauna lângă mine. Dar aceasta era partea cealaltă. Nu puteam ajunge acolo fără să-i dau drumul lui Vivyani, abandonând-o a doua oară.

Am preferat să stau cu coşmarurile şi cu duhoarea. Loialităţii nu-i pasa de duhoare. Acolo jos este duhoare din belşug. Acolo a devenit ceva sigur. Cealaltă parte nu era sigură.

Într-o noapte m-am trezit în licărul pereţilor vii. Am văzut-o pe Vivyani pe salteaua alăturată. „Te-ai întors?” Dezorientat, m-am tarat către ea şi i-am strigat numele: „Vivyani! Vivyani! Nu muri! Aşteaptă! Aşteaptă-mă!”

Dar corpul nu era a lui Vivyani. „Szar! Trezeşte-te! Sunt eu, Elyani! Ma odihneam. Ştii, e foarte târziu”. Se îmbrăca şi se ridica.

Am îngenuncheat lângă ea şi am privit către ea şi către nicăieri.

Şi-a pus o mână pe umărul meu şi a izbucnit în lacrimi. „Szar, te rog, opreşte asta. Te rog! Te implor!”

Mintea mea era din nou în Lumea de Dedesubt. Tocmai o părăsisem pe Vivyani şi plecam, dar fără să mă întorc înapoi.

„Nu! Nu este drept!” striga Elyani. Ma şoca proiectându-şi Vocea cu maxima intensitate: „Înapoi! Înapoi! Vino înapoi!”. Aceasta m-a tras înapoi din vis cu violenta. Înapoi!

„Opreşte asta!”, striga Elyani. „Opreşte-o! S-a terminat! Tu eşti înapoi, iar ea este moarta. Este moarta! Moarta! Nu se mai poate face nimic!”

Pentru prima oară, am văzut-o. Plângea şi era îngrijorată, îmbrăcată într-o roba de lumina întunecată, strălucind pe jumătate în noaptea rece. Atât de blând.

Se acoperi cu o pătură şi plânse: „Szar, îţi dai seama ce am făcut

în ultimele noua săptămâni? Nimic altceva decât să-ţi purific corpul şi să-ţi veghez energia! A fost în regulă atunci când ai fost acolo, jos, dar pur şi simplu acum ceva nu este în regulă. Te complaci în durerea ta, Szar, şi asta nu face bine la nimeni! Opreşte-te! Te rog, opreşte-te! Doare. Nu mai suport!"

Pentru prima oară, eram cu ea. „Îmi pare rău", am şoptit. Am realizat că-i absorbisem căldura şi energia timp de noua săptămâni şi nu-i dădusem nimic în schimb. Timp de noua săptămâni! Dintr-odată am trăit o mare trezire, dându-mi seama cât eram de egoist. Înapoi în camera. Pentru prima oară am simţit ceea ce simţea ea. Elyani suspina. Fantomele Lumii mele de Dedesubt se reflectau pe fata ei.

„Îmi pare rău, Elyani", am spus într-un sfârşit, „vad ca ceea ce spui este adevărat. Fac ceva. nedrept!

Surprinsa să-mi simtă prezenta, Elyani se uita direct în ochii mei, intens şi ilegal. „Te-ai întors, Szar?"

Nu i-am mai evitat privirea: „Da". Nu se putea opri din plâns.

„Elyani, îmi dau seama că ţi-am răpit mult timp şi multă energie. Maine ma voi duce înapoi în enclava pietrelor preţioase astfel că te vei putea întoarce la viaţa ta normala". „Ce vrei să spui, că te întorci în enclava pietrelor preţioase? Nici gând, om intru Lege! Aceasta este o perioadă de convalescenta, Szar. Ar fi trebuit să fie partea amuzanta a călătoriei tale! Am făcut tot ce am făcut gândindu-mă la timpurile bune şi la modul cum am fi ras atunci când te-ai fi întors, iar acum îmi datorezi asta!"

Am fost atât de emoţionat încât nu am putut să răspund nimic. În acest regat de adormiţi, nimeni nu a plâns vreodată pentru mine. Şi, în afară de Gervin, nimeni nu a avut vreodată grija de mine. Ce să-i răspund? Nici nu mă gândisem vreodată să-i iau mana, iar Lumea de Dedesubt ma lăsase prea uscat pentru a mai plânge. Astfel că am intrat în legătură cu partea de deasupra capului meu, căutând inspiraţie. şi iat-o! Era aici! „Izvorul limpede!", am exclamat. „Este din nou cu mine! Prima oară când îl simt din momentul în care am băut laptele de dragon pe care mi l-ai dat". „La naiba cu laptele de dragon!" glumi ea. „Ce-ţi spune izvorul limpede?" Am rămas tăcut. Ea nu a insistat.

Nu voiam s-o dezamăgesc. „Este timpul să încep ce-a de a doua parte a călătoriei, asta mi-a spus izvorul. Ceva important", am şoptit.

„Ce este a doua parte a călătoriei?" „Nu ştiu". Oboseala îşi făcea simţit efectul. „Ceva important". „Ma vei lăsa să am grijă de tine, Szar?"

Am închis ochii. „Simt că nu am nimic de dat”. „Dar să ai grija de cineva nu este a da ci a primi”. „Cred că este extenuant pentru tine să-ţi petreci zilele dăruind cuiva care nu-ţi da nimic înapoi”. „Nu!”, răspunse ea. „Doar dacă oamenii nu ştiu să primească atunci a da devine ceva obositor. Altfel, a da este o bucurie”. „A primi”, îmi şopti izvorul limpede. „Asta trebuie să învăţ”. Pleoapele îmi erau grele. Nu-mi puteam deschide ochii.

„Dă-mi voie să te duc în pat”. Îmi lua mana. M-am scăldat în prezenta ei Alba.

Ea a surâs. Nu am putut vedea asta, dar am simţit-o. Când am ajuns la pat, s-a aşezat pe marginea lui, lângă mine. Ca şi înainte, dar complet diferit – eram acolo pentru ea care era acolo pentru mine. Atât de linişte.

5.34. LICĂRIRI COSMICE.

După acea noapte, totul s-a schimbat. Coşmarurile s-au împuţinat. De fiecare dată când mă prindea întunericul şi mâhnirea ţinutului de jos, o chemam pe Elyani. Îmi vorbea. I-am deschis şi am lăsat-o să intre în lumea mea interioara, iar ea ştia cum să risipească visele rele. Canta imnurile Legii şi îşi proiecta Vocea asupra centrilor mei energetici. Îmi freca mâinile şi picioarele cu uleiuri preţioase aduse din ţinuturi îndepărtate. Ma hrănea cu mâncăruri stranii pe care nu le mai gustasem niciodată, foarte condimentate şi pline de tot felul de ierburi rare. Şi-mi prepara o mulţime de băuturi ciudate, majoritatea albe, care-mi activau energia şi-mi ameţeau mintea.

Elyani ştia cum să aibă grija de cineva. A creat un cuib plin de căldură, o lumedormitor micuţă în care ma simţeam total protejat şi în siguranţă, destul de puternic pentru a învăţa din nou să merg, destul de libera pentru a putea spune lucruri prosteşti şi pentru a plânge atunci când simţeam nevoia. Curând, ea începu să râdă din nou. Era un suflet atât de plin de bucurie. Nu mi-a luat mult timp ca să încep să rad şi eu cu ea. Nu aveam nimic de făcut, doar să mă las purtat de entuziasmul ei. Era atât de simplu încât m-a făcut să mă întreb tot felul de lucruri despre trezire.

Gervin îmi explicase deseori ca rasul este unul din lucrurile la care adormiţii nu se pricep. Ce să înţeleg din faptul ca râdeam din ce în ce mai mult, aşa cum, la un moment dat, a observat şi Gervin. Fusesem trezit de Elyani? Suna prea uşor. Nu făcusem nimic. Trezirea putea fi primită? Asta nu prea mergea bine cu faptul că trezirea se făcea numai

prin voinţa proprie. Cu siguranţă, trezirea nu se putea primi. Dar se putea ca, primind, cineva să se trezească?

„O nouă lume se deschide în faţa ta", mi-a spus odată Gervin, în timpul uneia dintre vizitele sale şi părea foarte bucuros să spună asta. „Aceasta este cea de a doua parte a călătoriei tale şi nu cea mai lipsită de importanta".

Era descoperirea bucuriei în discuţii de tot felul, nu numai iluminarea legala. Înainte de coborârea în Lumea de Dedesubt, nu discutasem niciodată cu adevărat ceva cu cineva. Discutasem, bineînţeles, cu Gervin, dar nu era acelaşi lucru. Când vorbeam cu Elyani, în mine se trezea o nouă stare de conştientă. Nu rămâneam niciodată în lipsa de întrebări iar prin cap îmi treceau cele mai stranii noi idei. Desigur ca, la început, eram inhibat de faptul ca ea era cu mult mai cunoascătoare intru Lege decât mine, mult mai antrenata în misterele ordinului ei şi mult mai treaza. Teama mi-a dispărut datorită blândeţii lui Elyani şi simţului umorului care o caracteriza. De fiecare dată când mintea mea îngheţă, ea ştia foarte bine să-şi întipărească pe fata o expresie care reflecta exact ceea ce simţeam. Ma făcea să rad iar discuţia se deschidea într-o noua direcţie. Astfel discutam şi râdeam de multe ordine din templu pe care ea le vizitase, despre ce fel de femei înţelepte intru Lege întâlnise în viaţa ei de preoteasa a Vulturului Alb. Discutam despre anii pe care mi-i petrecusem în Sheringa, despre frustrarea mea referitor la cât de lent se exprima Artold, despre disperarea mea atunci când pierdusem piatra în una dintre pădurile Navadanului; vorbeam de momentul în care ma voi trezi şi dacă ma voi trezi vreodată, de ,animalul de companie a lui Mouridji (o preoteasa bătrână care devenise oarba ca oracolul Regelui Atlantisului); discutam despre profeţiile lui Gervin cu privire la dezastrul ce va fi urmat să vină şi despre sute de alte lucruri fantastice şi insignifiante.

Într-o zi, Gervin a venit să mă vadă şi a fost plăcut surprins să nu mă găsească în pat ci stand pe pajişte. După mulţumirile legale aduse Lordului Melchisedek, s-a întors către Elyani şi i-a aplaudat munca.

„Arăţi mult mai bine, fiule!", îmi spuse el. „Nici nu-i de mirare, având în vedere toate băuturile albe care ţi-au fos date!" S-a aşezat lângă noi pe pajiştea violeta şi, dintr-un buzunar al robei sale maronii a scos două pere legale pe care i le-a dat lui Elyani.

„Gervin", l-am întrebat eu, „după toate discuţiile avute cu Elyani am sute de întrebări. Vreau să te întreb pe tine". „Sute?" spuse Gervin

şi casca ochii întorcându-se spre Elyani. Elyani chicoti.

M-am prefăcut ca nu observ. „Gervin, când te-am întâlnit în Lumina Alba, după ce am murit în Lumea de Dedesubt, a fost un vis sau a fost real?" „Real. Mult mai real decât aici, de fapt". „În ce parte din Lumea de Dedesubt eram? M-am simţit complet diferit decât în toate celelalte locuri pe care le-am văzut acolo?" „Nu mai erai în Lumea De dedesubt, ci în înalt". Gervin observa ca acest concept, de înalt, era destul de neclar în mintea mea. „Ar trebui să profiţi de perioada în care stai cu Elyani şi s-o rogi să-ţi povestească despre ierarhia lumilor. Vulturul Alb este un mare călător printre zei, astfel ca slujitorii săi ştiu totul despre călătoriile printre sfere". „Sferele înaltului". am murmurat, „sunt foarte înalte. Cum poate un om să ajungă direct şi instantaneu din adâncul Lumii de Dedesbt în sferele cutezătoare ale înaltului şi înapoi?" „În momentul morţii", mi-a explicat Gervin, „nu este rar fenomenul de conectare a oamenilor la Lumina Alba a sferelor înaltului. Aceasta este o parte din magia morţii. Nu contează unde eşti, undeva în regat, în lumile zeilor sau în Lumea Inferioara. Moartea te poate transporta instantaneu în Lumina. Şi, atunci când devii o persoană complet treaza, mori în fiecare secunda. Poţi astfel să sălăşluieşti în Lumina sferelor înaltului pentru totdeauna".

Viaţa Eterna printr-o permanenta stare de a muri. Asta ne-a lăsat, pe Elyani şi pe mine, pe gânduri. Apoi am riscat o întrebare: „Gervin, să presupuneam că nu sunt deloc adormit şi ca descinderea mea în Lumea Inferioara ar fi ca cea a unei persoane treze". „Să presupuneam!", ma imita Gervin.

„As putea să o aduc pe Vivyani înapoi?" „Da, ceva de genul ăsta". „Atunci cu adevărat este foarte important să devii o persoană treaza". Am spus aceasta din inimă. Lui Gervin i-a strălucit pe fata zâmbetul sau luminos şi inconfundabil. „Ai înţeles ca Vulturul Alb te-a condus la ea, nu-i aşa?"

Am aprobat din cap în tăcere.

În ciuda dorinţei mele nerăbdătoare de a o găsi pe Vivyani, ideea de a cobori pentru a doua oară m-a făcut să-mi fie rău de la stomac. Elyani, care a înţeles, chema blând pentru mine prezenta Vulturului Alb.

A fost magic. De fiecare dată când chema Vulturul, ma simţeam liniştit. Gervin, care o privise, zâmbi cu afecţiune. şi începu să ne povestească despre Lehrmon, care lucra din greu la realizarea

pietrelor-moi în templul din Lasseera, împreună cu Maestrul Estevin şi cel aproape-de-a-fi-faimos-in-intregul-regat, Maestrul Wooly, geniul făcător-de-pietre.

După ce a plecat Gervin, m-am angajat într-o discuţie despre sfere cu Elyani. „Deci regatul, lumile intermediare, lumile zeilor şi sferele înaltului fac parte, toate, din sferele lui Melchisedek, nu-i aşa?" „Aşa este!", spuse Elyani.

„Şi Lumile de Dedesubt, de ce aparţin?" „Sunt, de asemenea, parţi din sferele lui Melchisedek, dar de sub noi. şi sunt o mulţime de Lumi Inferioare! Ceea ce ai văzut în timpul coborârii tale este doar o crusta superficiala. Dedesubt exista o aglomerare de locuri. Ele se întind în adânc tot atât cât se întind în înălţime sferele de sus".

Am avut un frison gândindu-mă cum scăpasem de acolo. Dar ce se va întâmpla cu mine la templul Fiilor Dragonului? Am înghiţit cu greu. „Crezi ca Fiii Dragonului îmi vor cere să cobor din nou acolo şi poate şi mai jos?" „Nu ştiu. Poate ar trebui să întrebi Vulturul Alb al zeilor prin intermediul meu", a spus Elyani încercând să-mi distragă atenţia.

Stratagema ei avu efect instantaneu. „Vrei să spui că ai putea să-mi profeţeşti dinspre Vulturul Alb?", am întrebat surprins.

S-a prefăcut jignita. „Bineînţeles că pot! Szar-ka, ce ştii tu? Sunt o înaltă preoteasa". „Ai grija, Vultur Alb, s-ar putea să iau în serios ceea ce spui". „Întreabă-mă. Oricând", spuse ea cu voce mieroasa. „Dar acum, hai să ne întoarcem la sfere. În care sfera suntem acum?" „Acum stam în regat, dedesubtul lumilor zeilor şi a lumilor intermediare şi deasupra Lumilor Inferioare". „Chiar aşa!" „Spune-mi, ce este Lumea de Deasupra (Lumea Superioara), mai exact?" „Este un alt nume dat lumii zeilor pe care o numim şi triunghi". „Simplu", am bătut eu din palme.

„Simplu". Zâmbi. „În ierarhia lumilor, care este primul loc ce urmează după regat?" „Întunericul vizibil, prima dintre lumile intermediare". „Drept şi corect. şi de ce este numita întuneric vizibil?" „Vizibil, pentru că se poate vedea uşor din regat şi întuneric, pentru ca atunci când priveşti în el, atmosfera devine dintr-odată întunecată. Şi, à-propos, Lady Elyani, ştiu foarte bine să recunosc atunci când oamenii vorbesc prin intermediul canalelor întunericului vizibil, astfel că pot auzi ceea ce-şi spun!"

Privi în sus, către sfere, cu o expresie de demnitate întipărită pe fata, strângând din buze şi trecându-şi mâna peste barbie exact cum

făcea Maestrul Gervin când îşi mângâia barba. Ce altceva aş fi putut să fac decât să izbucnesc în râs? şi ea a făcut la fel.

Când am redevenit serioşi, am întrebat: „Şi cine trăieşte în sferele înaltului?". „Mari înţelepţi şi îngeri. Cei ce nu mor niciodată". „Aha! Asta suna exact ca ceea ce-mi cere Gervin să fac, pentru ca cei ce nu dorm niciodată, nu mor niciodată". „Exact. Vorbele lui Gervin sunt foarte clare, nu-i aşa? Imediat ce vei începe să mori în fiecare clipa vei fi complet treaz şi nu vei muri niciodată! Ai priceput?" „Mm". am analizat eu. „Dar zeii sunt nemuritori?" „Nu complet. Lumile lor sunt situate sub sferele înaltului. Zeii trăiesc cu sute de sute de sute de ani mai mult ca noi, de aceea îi numim nemuritori. Dar ei trebuie să-şi părăsească corpul şi să moară la sfârşitul unui ciclu cosmic şi să se renască la începutul ciclului următor. Orice este sub înalt este sortit morţii". „Într-adevăr", am observat eu, „cu cât mergi mai în jos, cu atât mai multă moarte exista. În sferele înaltului nu exista moarte. Zeii, în lumea lor, mor la foarte mari perioade de timp. În regat, şi noi murim puţin. Dar nimic nu se compara cu Lumea de Dedesubt unde se pare ca moartea este foarte prezenta. Asta mă face să mă întreb ce se întâmplă din ce în ce mai jos". „Dar este evident", spuse Elyani zâmbind. „Cei de acolo trebuie să moară tot timpul. Ceea ce înseamnă ca, dacă am putea merge acolo, am fi complet trezi". „Şi atunci n-am muri niciodată?" am întrebat perplex.

„Szar-ka", spuse ea, „nu este timpul să te odihneşti?"

„Dar despre sferele îndepărtării ce ştii?" „Sunt foarte departe. Sunt diferite de cele ale noastre. Complet diferite". „Ce fel de oameni trăiesc acolo?" „Alte forme de inteligenta. Nu sunt fiinţe umane". Doamna Vulturului îşi flutura braţele pe lângă mine şi-şi umfla obrajii, ţuguie buzele rotunde şi sufla o şoaptă ca o adiere de vânt: „Dragonii Zburători. Nori mari de conştientă albastra ce scot sunete precum ‚fffooohhhh" atunci când tu intri pe frecventa canalelor şi asculţi".

Eram fascinat.

„Cu timp în urma", adăugă ea, „am auzit-o pe Lady Teyani profeţind ca, într-o bună zi, ne vei spune multe secrete ale sferelor îndepărtării". „Lady Teyani a profeţit despre mine? Cum aşa?"

Elyani îşi ridica umerii cu inocenta. „Am vorbit despre ceva în întâlnirile noastre din templu". „Elyani", am spus nervos, „nu scapi aşa uşor de chestiunea asta".

Ea şi-a dat seama că am dreptate. „Bine", admise. „S-a întâmplat

atunci când am informat-o, după ce ai avut accidentul de călătorit, că ţi-ai pierdut conştientă şi ca trebuit să vin să te culeg de acolo. Îţi aminteşti?" „Bineînţeles că-mi amintesc. S-a întâmplat în perioada când mă străduiam din răsputeri să te întâlnesc atunci când mă întorceam în camera de desprindere. Dar, de fiecare dată când, în sfârşit, deschideam ochii, tu nu mai erai acolo".

Când Elyani era emoţionată, lumina Vulturului Alb strălucea deasupra ei. De această dată lumina străluci atât de puternic încât ea se simţi stânjenită. „Ma întreb ce te-a proiectat în sferele îndepărtării. Poate ca norocul. Ştii, atunci când am ajuns acolo, s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Acele vânturi mortale s-au oprit instantaneu ci am auzit un murmur slab. Am încercat să identific acea prezenta cu toate tipurile cunoscute de simboluri, dar nu a răspuns". „A fost înfricoşător?" „Deloc! Am fost speriată pentru că mi-a fost groaza că te va ataca. Dar nu s-a întâmplat nimic de genul acesta. Vocea mi-a şoptit doar ceva, că nu avea de ce să-mi fie teamă pentru ca Matricea Spaţiului veghează. şi o alta voce a vestit întoarcerea Dragonului Zburător". „Depărtată Lu.", am început eu dar m-am oprit, pentru că-mi promisesem mie însumi că nu voi mai rosti niciodată aceste cuvinte. „Şi ce a spus Teyani despre asta?" „A spus că este o conexiune extrem de semnificativa şi ca, într-o zi, ne vei spune mai multe despre ea. A sugerat, de asemenea, ca aceasta conexiune poate fi motivul pentru care te-a ales Gervin pentru a-i fi discipol". „Nu văd aceasta legătură, acolo". „Dragonii Zburători, Matricea Spaţiului şi să fii căutat în îndepărtare – toate acestea suna ca un călătorit deosebit. Poate nu-ţi dai seama încă, Szar, dar Maeştrii Tunetului sunt nişte călători fantastici. Oameni ca Gervin şi Lehrmon au explorat toate sferele, în sus şi în jos, în toate direcţiile. Unele dintre aceste sfere au atâtea direcţii încât devin extrem de confuze. Mintea nu le poate concepe. Astfel, Maeştrii Tunetului au dezvoltat un proces de călătorit adresat dimensiunii de super-minte, o metodă de călătorit în spaţii multidimensionale. Ei au aplicat-o în cazul extravagantelor direcţii de explorare – genul de călătorii care suna ca şi cum ar fi mai departe decât însuşi zeii".

M-am uitat la ea nerăbdător să-mi spună mai mult.

„Nu! Asta e, nu mai spun niciun cuvânt în plus". Privi în sus, către cer: „O! Vultur Alb al zeilor, iartă-mă! Eu trebuie să fur toate secretele ordinului lui şi iată-mă, îi explic lucrurile pe care învăţătorul

lui nu şi-a făcut timp să i le explice încă. Ajutor! Să încerc laptele de Dragon?" „M-am rostogolit pe pajiştea purpurie. „Nu! Nu asta! Lady Elyani, am să-ţi spun orice vrei, dar nu-mi fa asta!" „Vrei să spui că nu ţi-a plăcut laptele meu de Dragon?" Ma privi ca şi cum ar fi avut inima frântă.

Mama a Luminii, ce să spun? M-am ridicat imediat în picioare. „Bineînţeles că mi-a plăcut foarte mult! A fost cel mai fantastic, cel mai original lapte de Dragon pe care l-am băut vreodată! Martor îmi e Lordul Melchisedek.la ce zi am avut după aceea! Abia aştept să-mi mai dai unul!"

5.35. BINE AI VENIT ÎN TINE ÎNSUŢI.

Pentru prima oară de la coborârea mea în Lumea Subterană, am mers şi l-am vizitat pe Gervin în aripa pietrelor preţioase, în loc să mă întâlnesc cu el în curtea lui Elyani. Doamna vulturului Alb m-a escortat prin coridoarele ameţitoare. Când am ajuns la portalul aripii feminine a templului, mi-a activat energia înainte de a mă părăsi. Satisfăcută că pot merge pe picioarele mele, mi-a dat tot felul de sfaturi. După asta, eu mi-am continuat drumul şi m-am dus la enclava celor 33 de zei victorioşi. Trebuia să-i mulţumesc Lordului Gana printr-o vizită la altarul său.

În timp ce mergeam mi-am dat seama că era prima oară când mă despărţisem de Elyani în ultimele săptămâni. M-au cuprins nişte sentimente stranii cu privire la lucrul aceasta, atât de stranii încât nu puteam să spun de ce natura erau. şi totul în jurul meu părea foarte diferit. „Ce, pe Lu. s-a întâmplat cu mine?" am gândit eu în timp ce salutam politicos şi legal oamenii pe care-i întâlneam. De ce simt ca trăiesc în altă lume?

Ca întotdeauna, a-i aduce mulţumiri lui Gana era ca şi cum salutam un vechi prieten". Ha! Gana! Lobatchen Zerah! Hera Gana! Samayin ho Zerah!" Măcar el nu se schimbase. „Oh, Lord Gana", m-am gândit, „ce să fac eu în această lume dacă tu nu eşti aici? Dar ce s-a întâmplat cu mine?". Lumina din jurul altarului era dulce ca băuturile lui Elyani. „Băuturile albe. poate ca ele sunt cauza. Nu sunt obişnuit cu atâtea băuturi. Prea multă magie pentru mine. Ce crezi, Lord Gana?", am întrebat. Apoi am întrebat izvorul limpede. Cunoaşterea prin el, totuşi, indica faptul ca băuturile albe erau excelente pentru mine. M-am simţit eliberat. Tot felul de întrebări îmi apăreau simultan în minte. Ma făceau să zâmbesc, amintindu-mi de vremea când căutam

disperat întrebări pe care să le adresez maestrului meu. M-am întrebat dacă era posibil ca Lordul Gana sa profeţească prin mine la fel cum Vulturul Alb profeţea prin Elyani. Probabil ca, dacă i-aş fi urmărit ritualurile, aş fi putut găsi indicii despre felul cum să procedez în cazul lui Gana. Acest prospect suna ca şi cum era exact ceea ce aveam nevoie pentru a-mi răspunde la toate întrebările. Mai mult ca niciodată, aveam nevoie de înţelepciunea zeilor.

Atunci când am ajuns la Gervin, multe întrebări dispăruseră din mintea mea. Înţeleptul om intru Lege ma saluta legal şi cald şi, ca întotdeauna, se ruga pentru sănătatea mea.

„Nu ştiu!", am spus eu. „Corpul meu e în regulă, dar în interior mi se petrec tot felul de lucruri ciudate. Mi-aş dori să le înţeleg mai bine". „Ce crezi ca s-ar putea întâmpla, fiule?" „Totul este atât de diferit, Gervin. Dacă vrei să crezi, uneori am atâtea întrebări în minte ca nu ştiu care să i-o adresez prima lui Elyani. şi regret multe lucruri pe care le-am făcut în trecut şi pe care acum le consider nişte greşeli grosolane. Vad acum şi că am ratat multe oportunităţi. Iar mintea mea este preocupata deseori de dorinţe şi emoţii – speranţe şi sentimente pe care nu le-am mai avut niciodată". „Crezi ca adormiţii au regrete şi dorinţe ca acestea?" „Ştiu că nu au. Dar nu mă pot împiedica să gândesc ca viaţa mea era mult mai simpla înainte. Gervin, sunt momente când propriile mele dorinţe se bat cap în cap. Nu văd nicio înţelepciune în asta". „Aha!" rase Gervin. „De exemplu, care?" „Îmi doresc să nu fie nevoie să merg la temnplului Dragonului. şi sper ca nimeni să nu-mi mai ceara vreodată să cobor în Lumea Subterană. Dar vreau ca Fiii Dragonului să-mi spună cum pot cobori s-o salvez pe Vivyani. Ştiu că e moarta, şi ce? Dacă trupul ei trăieşte sau moare nu schimba cu nimic faptul ca sufletul ei este îngheţat acolo. Cine va avea grijă de ea?" „Şi aşa devii un om al compasiunii". „Compasiunea suna ca înţelepciunea marilor învăţaţi. Eu vorbesc despre ceva mult mai simplu. Am început să înţeleg valoarea faptului că cineva să aibă grija de tine şi asta m-a făcut să mă gândesc la tot felul de lucruri. Poate ca, în final, grija lui Elyani fata de mine m-a învăţat mult mai mult decât coborârea în Lumea Subterană". „Poate!", spuse Gervin mângâindu-şi barba – fapt ce arata ca purtam o discuţie profundă. „Dar, bineînţeles, dacă nu ai fi descins în Lumea de Dedesubt, atunci nu mai aveai de ce să fii îngrijit de cineva. Şi, dacă nu ai fi murit în Lumina Alba, nu ai fi fost în stare niciodată să laşi pe cineva să aibă grija de tine". „Poate!", am răspuns,

dorindu-mi să am o barbă ca a lui Gervin şi a lui Lehrmon pe care, dacă aş fi atins-o, aş fi dobândit aceeaşi profunzime a gândirii ca şi ei. Spre supărarea mea, cele cinci sau şase fire de păr blond de pe bărbia mea păreau că nu mai cresc niciodată. M-am întrebat dacă Vulturii Albi au loţiuni speciale de creştere a bărbii. Dar de ce ar avea aşa ceva?

„Acum", am continuat, „trebuie să-ţi spun un lucru, Gervin. Dacă, pentru a treia oară, ma vei întreba dacă vreau să-ţi devin discipol, nu voi ezita. Voi spune ‚da'. M-am gândit la asta foarte mult în ultimele săptămâni. Tot nu ştiu încă dacă voi fi în stare să te urmez dar, dacă prin gratia zeilor, voi deveni vreodată un Maestru al Tunetului, poate atunci o voi găsi pe Vivyani. Şi, în adâncul sufletului, cred că este ceva adevăr în viziunea pe care am avut-o la lac. Într-o bună zi, Lady Elyani va avea nevoie de ajutor şi vreau să fiu acolo pentru ea. Dar ce ajutor as putea să-i dau acum, ignorant şi lipsit de putere cum sunt? Dacă ma faci puternic, o voi putea ajuta. Şi, de asemenea, poate ca într-o bună zi voi fi capabil să dau cuiva măcar puţin din ceea ce tu mi-ai dat mie, iar acesta este cel mai mare dar din toate".

Gervin şi cu mine ne-am uitat unul la altul în linişte. Îi puteam simţi căldura – căldură pe care o admirasem în el de fiecare dată când îl întâlnisem. Dar acum, puteam să-i şi primesc căldură, la fel cum primeam grija lui Elyani. Şi, în aceasta primire, în aceasta receptare, era şi dăruire. A fost o experienţă minunata. Pentru prima oară, m-am simţit strălucind cu căldură în Gervin, ca atunci când păstrasem contactul vizual cu Elyani. Era simplu şi întreg. O magie instantanee. „Căldura lui Gervin seamănă atât de mult cu cea a Vulturilor Albi", am gândit. „Sau poate ca ei erau acolo în alt fel?" „Ceva ce am aflat despre adormiţi este faptul ca ei nu înţeleg ce este căldura", am spus. „Ei sunt reci, aproape ca cei din Lumea Subterană, dar nici măcar nu realizează asta". „Foarte adevărat, om intru Lege!" răspunse Gervin care, după cum descopeream, ştia extraordinar de bine să primească căldură pe care i-o trimiteam.

„Acum, am altceva să-ţi spun", spuse Gervin după un timp. „Aminteşte-ţi că ţi-am spus că se vor întâmpla multe pana în momentul în care te voi întreba a treia oară şi care ne va lega pe noi doi. Aceasta căldură de care vorbeşti atât de bine va fi legătura noastră. Totuşi, exista un anumit mod formal de a face aceste lucruri şi trebuie să îl respectam, astfel ca puterea ordinului meu să treacă de la mine la tine. Maine dimineaţă, ne întâlnim la uşa mea cu două ore înainte de răsărit

iar eu voi conduce o ceremonie în care te voi invita formal să intri în Maeştrii Tunetului".

M-a cuprins tremuratul. Spre ruşinea mea, singurul meu gând a fost: „Bun Lord Melchisedek, ce mi se va întâmpla mâine dimineaţă?"

Gervin mi-a citit gândurile. Întinse o mână protectoare spre inima mea: „E în regulă! E în regulă! De data aceasta nu-ţi pregătesc niciun dezastru!"

Am început să rad.

5.36. PROFEŢIA VULTURULUI ALB.

Elyani ma aştepta la portalul aripii feminine.

„Nu te-am văzut de eoni întregi!" am exclamat eu. „Cel puţin de trei ore", zâmbi ea.

În timp ce o urmam, am spus exasperat: „Începe să devină ridicol! Trebuie să existe o cale pentru mine de a învăţa să mă descurc în coridoarele templului tău!"

Doamna din Vulturul Alb chicoti: „Bineînţeles, sunt mai multe căi. O mulţime de cai". „Magice?", am întrebat. „Bineînţeles!" „Crezi ca încă vreo câteva sute de băuturi ar ajuta?" „Ciudat că spui asta! Tocmai ţi-am pregătit o băutură speciala". „Dulce Lume de Sus!" am gândit, „ştiam eu ca ceva este pe cale să se întâmple cu mine". Când am crezut că am recunoscut o sală, am întrebat: „Nu am mai trecut pe lângă aceasta acum trei minute?"

„Nu". „Gervin şi Lehrmon pot face călătorii multispatiale în sferele îndepărtării şi eu nu pot să-mi găsesc drumul spre dormitorul tău. Mai am de învăţat o mulţime de lucruri".

Am coborât pe o mică scara. Eram sigur ca mai făcusem asta. Nici măcar nu am mai menţionat asta ghidului meu. „Elyani", am spus eu, „de mai mult timp, îmi stăruie o întrebare în minte. Eşti fiica lui Gervin?"

‚Ouch!" exclamă ea. „Szar, ce întrebare e asta?"

Remarcând că am făcut o gafă, am spus imediat: „Îmi pare rău! Nu voi mai menţiona asta". „Asta e bine! Gervin nu este tatăl meu, dar sunt foarte mişcată de faptul că tu ai crezut că este".

Când, într-un sfârşit, am ajuns la curtea lui Elyani, ea a sugerat să mă odihnesc.

„Nu sunt obosit deloc. Asculta, s-a întâmplat ceva. Gervin m-a anunţat ca mâine dimineaţă ma va iniţia ca discipol al Tunetului". „Legal de minunat!" Era clar că Elyani era deosebit de incantata aflând

acea veste. „Şi ţi-a spus când trebuie să mergi la Templul Dragonului?” „Probabil ca nu mult după asta. Deja m-ai vindecat foarte bine. Câteodată îmi doresc să mai fiu bolnav încă puţin”. „Oh, adevărat?”, străluci Elyani cu lumina Vulturului Alb.

„Adevărat! N-ai putea să mă otrăveşti puţin cu una din băuturile tale? Maine, în timpul prânzului, poate?”

Elyani nu a ras. Începu să contemple ceţurile. Liniştea a fost întreruptă de câteva picături de ploaie.

„Ce crezi ca ma aşteaptă la templul Dragonului? Probabil ca nimic din ceea ce as putea găsi aici. Spune-mi, sunt înalţi iniţiaţi ai Lumii Subterane aici, în templul din Eisraim?” „Nu, din câte ştiu eu”. „Şi nu mai sunt ordine în Eisraim care să coboare în Lumea de Dedesubt ca tine?” „Numai câteva. Este prea periculos. Mulţi dintre ei sunt conduşi pana la o peşteră ca aceea pana unde te-am condus eu. Sunt ţinuţi de mana într-o scurtă vizita, pana ce ei încep să urle: „Oh, Lord Melchisedek, ce e asta?”. Sunt aduşi înapoi la suprafaţă şi totuşi ei singuri se numesc mari iniţiaţi ai Lumii de Dedesubt”. „Şi Vulturul Alb? Toate din acest ordin trebuie să coboare acolo?” „Toate”, răspunse Elyani, luându-şi o fată drăgălaşă.

„Este una dintre probele importante, esenţiale, pentru a deveni înaltă preoteasa a ordinului nostru iar noi o acceptam şi suntem mandre pentru că ne place să fim cunoscute ca Vulturi Albi, nu ca Gâşte Albe. Dar, în ultimii ani s-au întâmplat accidente înfricoşătoare. Gervin trebuie că ţi-a spus de deteriorarea vibraţiei câmpurilor”. „De aceea ţi-a spus să ai grija de mine?”

Îşi lua repede alta mina. „În ultimii trei ani niciunul dintre Vulturii Albi nu s-au mai întors. Să trimiţi pe cineva jos este ca şi cum l-ai condamna la moarte. De fiecare dată, ne întoarcerile au distrus-o pe Teyani. Dacă se continua tot aşa, nu va mai rămâne nimic din ordinul nostru”. „Poate că-mi permit prea mult, dar sunt sigur că, dacă ma voi duce din nou acolo, o voi găsi pe Vivyani”. „Szar, te cred. Dar corpul are şi el o limita. Ai putea să mori dacă încerci aşa ceva”. „Bine! Bine! Accept asta”. Uitându-mă la corpul meu numai piele şi oase, am spus: „Mai am nevoie de încă o mie de băuturi albe şi, cine ştie? Poate voi fi în stare să încerc din nou”.

Când o menţionăm pe Vivyani, Elyani ofta adesea. De data trecu cu mana foarte aproape de semnul meu din naştere de pe obrazul stâng. „Când erai adormit, Teyani şi cu mine am încercat să eliminam

acest semn. L-am uns cu tot felul de alifii, dar nu a funcţionat. Totuşi, m-am gândit la alte ierburi care ar putea fi eficiente".

Uitându-mă direct în ochii ei, am spus: „Vreau să-l întrebi pe Vulturul Alb al zeilor dacă, atunci când voi fi la templul Dragonului, voi putea învăţa ceva pentru a o aduce pe Vivyani înapoi. Vrei să fii profetul meu?"

Trecusem de mult de stadiul în care ne întrebam dacă contactul ochilor era legal sau nu. Susţinând intensitatea privirii mele, Elyani spuse: „Da. Dar vrei să te odihneşti, mai întâi? Profeţia poate dura mult timp".

Picăturile de ploaie s-au transformat într-o ploaie în toată regula. Am capitulat şi m-am dus să trag un pui de somn care a durat cu patru ore mai mult decât ma aşteptasem. În ciuda faptului că ma simţeam mai puternic ca niciodată, modelul meu de somn era complet haotic. Când m-am trezit, era deja asfinţitul. Ploua în continuare. M-am dus şi am bătut la uşa lui Elyani.

„Ce faci aici?", am exclamat cu surpriza când am văzut-o. „Străluceşti!" Asta a făcut-o să strălucească şi mai tare.

„Vino, trebuie să luăm ierburile". „Vrei să spui că vom bea amândoi asta?" „Da. E timpul profeţiei!" Îmi întinse o cupă cu lichid alb-roziu. M-am aşezat pe podea şi am băut o înghiţitură în timp ce ea ajusta flacăra altarului mic din dormitor.

„Jumătate! Trebuie să bei jumătate!", spuse ea.

Am făcut ce-mi ordonase şi i-am întins cupa ei. „De data aceasta este dulce şi acidulat".

Fără un cuvânt, Elyani bău cealaltă jumătate dintr-o înghiţitură. Apoi se întoarse către mine cu o stranie lucire în ochi, ca şi cum oracolul deja pusese stăpânire pe ea. „Ciudat!", am gândit eu. „Aceasta băutură se pare că are mai mult efect pe ea decât pe mine". Apoi, uitându-mă în sus, către tavan, Elyani începu să scoată sunete de genul cărora le mai auzisem la alte profeţii: „Zar-Zarra. Elva. Roh!". Spunea apoi propoziţii neinteligibile – sau erau într-un foarte vechi dialect atlanteean? şi care continuau parca la nesfârşit. „Oh, nu!" m-am gândit eu. „Ea este unul dintre profeţii pe care numai zeii însuşi îi înţeleg". aşa cum mă instruise Gervin să fac în asemenea situaţii, am rămas foarte liniştit, încercând să mă deschid pentru înţelegerea profeţiei. Dar sunetele au devenit din rele şi mai rele şi corpul ei a început să tremure.

La început, eram concentrat la ea. Dar sunetele oracolului s-au transformat într-o asemenea cacofonie încât am început să am îndoieli. „Elyani", m-am gândit eu, te joci cu mine!". A urmat un moment dificil în care ma întrebam ca să fac. „Dacă ea profeţeşte cu adevărat iar eu încep să rad, se va simţi foarte rănită!" Dar zgomotul a tot continuat să degenereze pana a ajuns într-un punct în care nu m-am mai putut abţine şi am izbucnit în râs.

Dintr-odată tăcută, Elyani s-a uitat în sus la cer: „Asta e! Nu mă crede! Ştiam că nu are încredere în mine ca profet al lui".

În acel moment am realizat ca ierburile din băutura erau ceva mai mult decât crezusem. Nu mă puteam opri din ras. Scuturat de violente contracţii, ma ţineam cu mana de burta şi abia puteam respira. Puterea din ierburi m-a copleşit. Am înnebunit cu totul şi am început să mă rostogolesc pe podea. Elyani stătea aproape de mine. Râdea şi ea un pic, pentru a-mi tine companie. Nu aveam nicio idee de când durează, am pierdut complet noţiunea de timp. În sfârşit, mi-am încheiat rasul. Acum zăceam în poziţia fetală. Elyani îşi trecea cu blândeţe mâinile prin parul meu aşa cum făcea atunci când mă simţeam foarte rău.

„Sunt mort!", am şoptit cu o mare uşurare.

„Stai în poziţia aceasta foarte liniştit un timp şi vei fi gata să întâlneşti Vulturul Alb al zeilor".

Ma simţeam ca un bebeluş, primind lumina de o extraordinara calitate, lumina pe care ea o adusese în camera. şi căldură.

Când m-a invitat să mă ridic în picioare eram complet dezorientat. Ochii mei erau capturaţi de ai ei. Nu am văzut niciodată nişte ochi strălucind că ai ei atunci. Era ca şi cum aş fi contemplat câmpurile de stele. Eram pe cale să-i spun cât eram de fascinat cu un gest scurt mi-a indicat să stau liniştit. „Vulturul Alb este cu mine. Voi vorbi atunci când îmi comanda asta. Poţi să întrebi orice, dar trebuie să ştii ca toate preotesele Vulturului Alb îi vor auzi răspunsurile".

Vulturul Alb! Vibraţia lui semăna atât de mult cu cea a lui Elyani. Sau era exact invers? Am fost direct: „Vreau să ştiu dacă pot câştiga, la templul Dragonului, vreo putere care să-mi permită s-o aduc pe Vivyani înapoi".

Profetul răspunse imediat, cu vocea sa normala: „Când are ghinion, ce poate face altceva un băieţel decât să-şi ia capul în mâini şi să plângă? Numai marii războinici au puterea de a schimba cursul

destinului. Dacă lui Szar i se oferă şansa de a fi un mare războinic, să nu îi întoarcă spatele. Nu va mai fi o a doua şansă".

Aceste cuvinte nu prea aveau sens pentru mine. „Pot să aflu mai mult?"

Profetul scutura din cap. „Vulturul Alb nu vrea să mai spună nimic despre aceasta. Dacă tu insişti, va spune cuvinte dar ele vor fi atât de confuze încât îţi vor otrăvi mintea".

Am înghiţit în sec şi am schimbat subiectul: „Când am fost la micul lac din pădurile Navadanului, după ce am pierdut piatra preţioasă, am avut o viziune cu Vulturul Alb care venea la mine să-mi ceară ajutor. Vreau să ştiu dacă viziunea era reala". „Era reala şi trimisa de însuşi Vulturul Alb", spuse Elyani.

Acest răspuns direct şi clar făcu să-mi tresalte inima de bucurie. Scăldat în vibraţia Vulturului Alb, mi-am amintit cate îndoieli am avut şi cate regrete pentru că nu am avut încredere în acea viziune. Am zâmbit. Dar, dacă viziunea era adevărată, ce i se va întâmpla lui Elyani? Nu voiam să o înfricoşez prevenind-o, spunându-i că ar putea fi în pericol. Astfel că am întrebat: „Cum pot deveni destul de puternic pentru a servi Vulturul? Ce trebuie să fac pentru a deveni un dăruitor?" „Călăreşte Dragonul. Împlineşte voinţa tatălui tău".

Tatăl meu? Nu avea niciun sens. Înţeleptul om intru Lege murise cu atât de mult timp în urma! Cum aş fi putut şti ce voia pentru mine? „Pot să întreb mai multe despre asta?"

Elyani îşi scutura capul tăcută. Perplex, m-am întrebat cum să reformulez întrebarea. Elyani a scuturat din cap pentru a doua oară. Am auzit avertizarea şi am renunţat la acest punct. Contemplând extraordinara lumina din ochii ei, am întrebat: „Îi datorez deja atât de mult Vulturului Alb. Oare voi fi în stare să-i mulţumesc vreodată?" „Călăreşte Dragonul! Împlineşte voinţa tatălui tău!"

Am lăsat cuvintele să intre în mine. Tatăl meu. Pe Lumea de Deasupra (Lumea Superioara), ce legătură are tatăl meu cu asta? Poate ca Vulturul Alb se referă la Gervin. A fost momentul în care am făcut o greşeală capitala. Am interpretat răspunsul repetat al Vulturului ca un semn ca întrebările mele către El au luat sfârşit. Am decis ca întrebasem bine şi eram satisfăcut cu preţioasele răspunsuri pe care le primisem, chiar dacă ele nu aveau prea mult sens pentru mine pe atunci. Astfel că am dat de înţeles că am terminat cu întrebările şi am intrat într-o stare contemplativa. Ce tânăr şi prost eram! Vulturul Alb

al zeilor era acolo pentru mine. Dacă aş fi reuşit să pun o întrebare formaulata corect, profeţia ar fi continuat toată noaptea şi în faţa mi s-ar fi deschis orizonturi complet noi. Elyani îmi dăduse chiar un indiciu. Ma prevenise: „Poate dura foarte mult!" şi insistase să mă odihnesc. Măcar dacă mi-aş fi amintit să iau legătura cu izvorul limpede! Dar nimic dintre acestea nu mi-a trecut prin minte. Stăteam doar, tăcut, în faţa lui Elyani, bucurându-mă de prezenta înalta din camera şi de strălucirea ochilor ei. Şi, probabil după vreo jumătate de oră, prezenta a dispărut şi Elyani a închis ochii.

M-am gândit că are nevoie de odihna şi de ceva timp pentru ea însăşi. Astfel că am ieşit din camera în linişte.

5.37. PREOTESELE ABANDONATE.

Era devreme în noapte. Picături de ploaie cădeau în curte. Lumina Lunii, reflectanduse în ceţuri, crea o atmosferă de argint atât de caracteristica nopţilor Atlanteene.

Elyani a venit curând după mine. S-a aşezat lângă mine pe pajişte. „Sunt câteva lucruri pe care trebuie să ţi le explic despre profeţia ta. Pentru început, după ce transmite o profeţie, o preoteasa este slăbită. Nu poate fi lăsată singura!" Vocea ei suna răbdătoare, nu mânioasă. Totuşi, era foarte clar ca făcusem ceva greşit.

M-am trezit din contemplaţie. „Îmi pare rău! Eşti în regulă? Ce trebuia să fac?" „Da, sunt bine. Profeţia a fost foarte scurta. Dar tu trebuie să înţelegi ce se întâmplă în mod obişnuit cu femeile care primesc un oracol. Spiritul ei trebuie să urce în înalt şi foarte departe de corpul ei. Asta, combinata cu oboseala – profeţiile pot fi extenuante – o lăsa într-o stare în care ea nu are control complet asupra corpului ei şi în care este extrem de vulnerabila şi deschisa, ca un copil. Dacă este lăsată singura şi nu se are grija de ea, ea nu simte nimic decât disperare. Ca şi cum cineva ar fi abandonat-o în regiunile reci din Lumea Subterană". „Dulce Lord Melchisedek, asta simţi şi tu?" „Nu, nu chiar". În jurul meu era destula lumina ca să-mi dau seama că îşi luase una din fetele ei sofisticate. „Sunt mai multe feluri de profeţii. În conectarea pe care am făcut-o în această seară, eu am rămas eu însămi, mai mult sau mai puţin – mai ales din cauză că a fost foarte scurta". „Ai să-mi spui odată despre diferitele tipuri de profeţii?" „Cu siguranţă. Dacă voi mai vorbi cu tine până atunci, bineînţeles". „Oh, scuză-mă! Îmi pare rău! Îmi pare rău! Acum mi-l amintesc pe Gervin spunându-mi ca preotesele care fac profeţii au nevoie de protecţie. Dar nu m-am gândit

niciodată să-l întreb cum aş putea face asta! Elyani, te rog, spune-mi! Care ar fi cel mai bun mod, vreau să spun cel mai special, cel mai cald şi mai dulce mod, de a avea grijă de preotesele Vulturului Alb – presupunând ca tocmai am terminat o lungă şi extenuanta şedinţa de profeţiii în care Spiritul ei s-a împrăştiat în toate sferele?" „Presupunând!" ma imita ea şi din tonul ei mi-am dat seama că eram deja pe un sfert iertat. „Dar ar trebui să fie foarte uşor! Trebuie doar să ai grija de ea ca şi cum ar fi un copil! Ce ai face dacă ar trebui să ai grija de o fetiţă de un an?"

Când aveam patru ani, fratele meu avea un an. „Mm".

Elyani îmi arunca o privire pătrunzătoare ca şi cum aş fi avut mult mai multe lucruri de învăţat decât credeam. „Ar trebui să te asiguri că are toată grija şi atenţia; să fii cu adevărat cu ea. Ar trebui să fii deosebit de drăguţ cu ea şi să-i vorbeşti. şi poate că ar trebui chiar să-i iei mana într-a ta". După o tentativă de tăcere, Elyani continuă: „Ar trebui s-o hrăneşti dacă vrea să mănânce. Şi, cel mai important lucru, ar trebui să creezi o atmosferă sigura şi caldă în jurul ei". „Apropiat puţin de modul în care tu ai avut grijă de mine atunci când eram bolnav?" „Da. Dar nu-ţi face griji. Sunt bine". Aşteptă câteva secunde apoi repeta: „Sunt bine". Asta m-a făcut să mă simt mult mai bine. Am rămas gânditor, întrebându-mă ce să fac în continuare.

Elyani a preferat să schimbe subiectul. „Ce crezi despre răspunsul referitor la marele războinic?"

Am ridicat din umeri. „Nu ştiu! Priveşte-mă! Sunt numai piele şi os, urăsc să alerg şi mi-a luat să învăţ să înot de trei ori mai mult timp decât le-a luat celorlalţi copii din şcoală. Îmi amintesc că odată, pe când aveam vreo 16 ani, nu mai puteam să respir după ce urcam şi coboram o scară. Profesorul meu de educaţie fizica s-a uitat lung la corpul meu şi a spus ca, dacă voiam să am vreodată o sotie, trebuia să mă străduiesc din greu să obţin un rezultat bun la marele concurs din Sheringa".

Elyani chicoti.

„Omul se simţea atât de mulţumit de mine încât nu mi-a mai vorbit niciodată. Nu mă pot imagina având ceva de-a face cu marii războinici. Poate ca înţelesul acestei denumiri a fost ceva simbolic". „Poate". „Asculta, am fost fascinat de cum arătau ochii tăi atunci când transmiteai profeţia. Erau. erau ameţitori! Arta profeţiei este unul dintre secretele ordinului vostru sau pot întreba mai multe despre

asta?" „Amândouă", răspunse ea. Norii erau groşi şi nu i-am putut vedea fata dar ştiam exact în ce fel zâmbea. „Dar altă dată!" a spus. „Este o poveste lungă. Vreau să fii foarte odihnit la iniţierea ta. I-am dat cuvântul Maestrului Gervin că ai să te descurci şi vreau să mi-l tin". „Deci nu mă vei otrăvi mâine la prânz? Ce păcat!" Elyani a rămas tăcută. „Ştii, mulţumită tuturor băuturilor tale magice, mi-am dezvoltat puteri supranaturale în ultimul timp".

Nu-şi putu face vocea să sune bucuroasa: „Serios? Care?" „Pot citi gândurile preoteselor Vulturului Alb. Mai ales ale uneia dintre ele". „Şi ce poţi citi, O, Maestru al Tunetului, Ambasador al Lordului Melchisedek?"

Nu mai auzisem niciodată aceasta expresie. „Ce este un Ambasador al Lordului Melchisedek?" „Este unul din titlurile Maeştrilor Tunetului şi li s-a atribuit atunci când au mers şi au vizitat nelocuibilele sferele ale îndepărtării. Şi, ambasadorule, ce poţi tu citi?"

Mi-am căutat cuvintele cu grija. „Este ultima noapte, nu-i aşa? De îndată ce Gervin ma va iniţia, ma va trimite la templul Dragonului". „Da". „Nu va fi o călătorie lipsită de pericole, nu-i aşa?" Ea nu răspunse.

„Elyani, ştiu că ai întrebat Vulturul Alb al zeilor despre asta. Ce ţi-a spus? S-ar putea să mor acolo, nu-i aşa?" A trebuit să forţez răspunsul ei: „Trebuie să ştiu, Elyani! Te rog! Ce şanse am?" „Jumătate-jumătate. Asta a spus Vulturul Alb: Tot atât da cât şi nu – ca florile purpurii ale copacului Alohim după prima furtuna a primăverii: jumătate rămân pe crengi, jumătate cad pe pământ".

Am petrecut un timp în tăcere, ascultând picăturile de ploaie care cădeau în curte.

„Elyani, îţi mulţumesc. Mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine. Acum ştiu, cu siguranţă, ca ceea ce am câştigat în ultimul timp nu se datorează incursiunii mele în Lumea de Dedesubt. Se datorează felului în care ai avut grijă de mine. Să fiu bolnav în preajma ta a fost cel mai special lucru din întreaga mea viaţă". Realizând ceea ce tocmai spusesem, am încercat repede să-mi corectez cuvintele: „Vreau să spun.să fiu bolnav în compania ta".

„Asta e, Szar-ka. Asta e tot ceea ce ai de făcut atunci când întâlneşti Dragonul. Spune-i doar una din glumele tale şi, în rasul cutremurător care va urma, nu vei mai avea nicio dificultate să evadezi!"

Faţă în faţă cu Dragonul! Deci asta voia Gervin să fac. Atunci nici

măcar nu era de mirare ca Vulturul comparase ciudăţenia morţii mele cu florile copacului Alohim. Sau fusese foarte optimist, pentru a o proteja pe Elyani?

„Poţi să-ţi imaginezi un pui maroniu ca mine călărind un Dragon?" am întrebat eu. „Bineînţeles că pot!" Asta suna ca şi cum chiar credea ceea ce spune. „Măcar dacă ai putea să vii cu mine. Cum voi supravieţui fără băuturile tale?" „Înainte ca Gervin să te aducă la mine, trăiai foarte bine şi fără ele, nu-i aşa?" „Cu siguranţă nu! Nu aveam nicio idee despre cât de îngheţat şi mort eram înainte ca tu să mă aduci înapoi din Lumea Subterană".

A fost a doua oară când ea a plâns pentru mine. Nu-i puteam vedea fata, dar puteam simţi asta. Lacrimi grele de regret alunecau nestingherite în noapte. Durerea ei m-a făcut tăcut şi timid ca un tânăr idiot intru Lege, chiar în momentul când ea dorea cel mai mult să-i vorbesc.

După un timp, Elyani s-a ridicat şi a mers către ieşirea curţii. „Vrei să vii să te aşezi lângă copacul meu favorit, acest laur?" I-am urmat vocea şi, bâjbâind în întuneric, i-am atins uşor parul pentru a şti unde este.

„Acest copac este special pentru mine. Mama mea l-a plantat".

Am mângâiat frunzele. Ea nu mă putea vedea dar a simţit că fac asta. „Îţi mulţumesc şi eu ţie". „Mie?" Asta suna aproape ridicol pentru mine. „Dar pentru ce?" „Pentru lucrurile pe care mi le-ai dăruit în ultimele săptămâni".

Nu aveam nicio idee despre ce vorbea. Sau poate ca ştiam ce vrea să spună. Dar nu ştiam ce să răspund. aşa că am rămas tăcut, iar ea a păstrat liniştea. Era ca o împlinire.

Mult mai târziu în noapte, m-a întrebat dacă nu vreau să mă odihnesc. Am spus ca nu dar ea a insistat, pentru că-şi dăduse cuvântul Tunetului. M-a trimis la culcare.

5.38. DISCIPOL ÎN TUNET.

Era dimineaţă atât de devreme încât aleile templului erau încă goale. În clipa în care eram pe cale să bat la uşa lui Gervin, am intrat în izvorul limpede şi m-am rugat Mamei Luminii să nu mă lase să leşin în timpul ceremoniei. O voce familiare m-a strigat: Szar!". Era Lehrmon.

„Slava Lordului Melchisedek, Szar din Roba Maronie!" Bătu din palme bucuros şi rase cu pofta. şi alerga către mine iar apoi ma îmbrăţişa.

„Toată gloria Lordului Melchisedek, Lehromn din Roba Maronie! Ai bătut atâta cale, din Lasseera pana aici, numai pentru mine?" „Bineînţeles! Nu voiam să pierd un moment ca acesta!"

Uşa s-a deschis şi, spre surprinderea mea, în cadrul ei nu stătea Gervin.

„Slava Lordului Melchisedek, Melchard din Roba Maronie!" exclama Lehrmon cu entuziasm. Melchard răspunse cu voce bucuroasa şi cei doi oameni se îmbrăţişară.

„Slava Lordului Melchisedek, Sir Melchard, înalt Preot al Eisraimului şi Mare Comandant al Legii". am început eu.

„NU! Nu! Nu! Nu! Nu!", ma întrerupse omul cu umeri largi. „În această dimineaţă sunt Melchard din Roba Maronie". Cu un zâmbet în care strălucea căldura Vulturului, ma lua de mână şi trecurăm amândoi pragul. Lumina din camera de aqamarin era mai strălucitoare ca niciodată.

„Slava Marelui Apollo, Gervin, Mare Maestru al Tunetului! Toată gloria învăţătorului!" spuse Lehrmon alăturându-şi mâinile într-un gest ca de rugăciune şi aplecându-şi capul într-o reverenţă.

Deci Gervin era Marele Maestru al Robei Maronii?

„Toată gloria învăţătorului!" răspunse Gervin, ţinându-şi ochii închişi pentru câteva clipe. Cei doi oameni au început să râdă cu bucurie şi s-au îmbrăţişat.

Maestrul Estevin, care călătorise cu Lehrmon de la Lasseera, îşi făcu apariţia. Dădu acelaşi salut, cu mâinile în faţa inimii. „Slava Marelui Apllo, Gervin, Mare Maestru al Tunetului!"

Melchard a văzut ca nu ştiam ce să spun. Mi-a sugerat să-l salut pe Gervin în acelaşi mod. şi toţi m-au îmbrăţişat şi mi-au urat bun venit ca şi cum am fi fost fraţi. Când saluturile s-au terminat, ne-am aşezat în cerc, iar Gervin era în faţa mea. El m-a privit drept în ochi, cu gravitate, şi m-a întrebat pe voce grava: „Szar, pentru a treia şi ultima oară, te întreb, vei deveni discipolul meu în Tunet? Înainte de a răspunde, gândeşte-te bine. Dacă accepţi, vei fi legat de un nou destin şi de linia Tunetului. Nu este un drum uşor. Mulţi de dinaintea ta au eşuat şi au căzut atât de adânc încât eoni vor trece pana ce vor vedea din nou Lumina".

Am început să tremur. Maestrul Gervin, după cum descoperisem în ultimele luni, nu spunea niciodată cuvinte fără o uşoară avertizare.

„Da". „De ce îmi accepţi invitaţia?", întrebă Gervin. „Vorbeşte din

inimă”.

Am tresărit de surpriza. Aceasta nu era o ceremonie obişnuită de iniţiere, în care candidaţii erau învăţaţi de linia lor cu luni înainte despre ceea ce aveau de spus şi avertizaţi la ce surprize să se aştepte, astfel încât să dea răspunsuri legale satisfăcătoare.

În atmosfera vibranta din camera de aqamarin, să ascult ceea ce mă sfătuia izvorul limpede era ceva uşor. „Dacă ma întorc acum din drum, viaţa mea nu va mai avea niciun rost”, am spus. „Acum, când mi-ai oferit o licărire din ceea ce este trezirea, nu-mi voi mai găsi niciodată pacea atât timp cât sunt adormit”. „Îţi dai seama că, în aceasta misiune, va trebui să faci mari sacrificii şi să pierzi multe lucruri care-ţi sunt dragi?”

Asta era ceva simplu de realizat, pentru ca deja se întâmplase. În câteva ore voi fi părăsit templul şi pe Elyani către o destinaţie terifianta care ma aştepta.

„Da”.

Gervin s-a întors către Estevin şi Estevin a spus: „Da”. Apoi s-a întors către Melchard care a spus la fel: „Da”. Când i-a venit rândul, Lehrmon a spus la fel: „Da”. Gervin şi-a fixat ochii săi gri-verzui care ardeau pe mine şi energia din camera deveni mai pătrunzătoare ca niciodată. Fete apărură pe fata lui, oameni care ma priveau grav şi spuneau: „Da”.

„Aceştia sunt Maeştrii Tunetului din Câmpurile Păcii”, comenta Gervin. Când a reapărut fata sa, cu greu mă mai puteam păstra în corpul propriu. Deasupra capului meu a avut loc o explozie. Dar era atât de îndepărtată de mine însumi cel normal încât m-a evitat.

Prin contactul ochilor noştri, Gervin-stanca mi-a proiectat conştiinţa în acele misterioase şi înalte energii şi a declarat: „Astăzi, şi în prezenta fraţilor mei, eu, Gervin, Mare Maestru al Tunetului, te accept ca discipol şi te invit să înveţi secretele liniei mele”.

Gervin a continuat să introducă energie în mine, făcându-mă să mă simt ca un enorm foc ce ardea sus, în cer, deasupra capului meu. El zâmbi apoi şi, într-o clipă, eram înapoi în camera.

„Bravo, fiule, bravo!” ma felicita Estevin.

Se terminase totul? Am fost surprins, nevenindu-mi să cred că fusese atât de uşor şi nu leşinasem.

„Szar este folosit în ceremoniile foarte lungi”, îi spuse Lehrmon lui Estevin. „Cei aproape 5 ani de antrenament în Roba Somonului au

făcut din el un bun ritualist". „Szar, am uitat să-ţi spunem ca asta nu a fost nicio ceremonie", rase Melchard.

„În linia noastră, este o singură iniţiere prin care devii Maestru al Tunetului. Un ritual puternic". „Mult mai puternic decât orice ai văzut tu vreodată, chiar dacă ai devenit cel mai înalt iniţiat de ritualuri din Roba Somonului", adăugă Gervin.

„Nu vei fi dezamăgit, Szar!", confirma Lehrmon.

De lângă altarul din spatele lui, Gervin lua un coş cu fructe, majoritatea pere ale Legii. Nuanţele strălucitoare din aura fructelor arătau ca ele fuseseră ofrande în timpul unui ritual. Îmi dădu un fruct mie, apoi cate unul la fiecare şi lua unul şi pentru el. „Dar, înainte de a te ridica la acest mare rang, trebuie să devii mult mai puternic, Szar". Întorcându-se către Melchard, adăugă: „Vulturul Alb a lucrat mult asupra lui în ultimele săptămâni". „Elyani mi-a spus despre asta", zâmbi Melchard cu afecţiune, înfigându-se în para sa.

Deci Elyani îl cunoştea pe marele preot din Eisraim şi-i raporta lui! Asta suna îngrijorător! Ea şi cu mine discutasem atât de multe subiecte în ultimele săptămâni!

Melchard şi-a scuturat capul ca şi cum mi-ar fi citit gândurile şi ar vrea să mă liniştească. Lucru care, evident, m-a făcut să mă simt foarte stânjenit.

„Vrei să întrebi ceva înainte de a merge la templul Vulcanului?" întrebă Gervin.

„Da", am răspuns, contemplând para şi amintindu-mi de Elyani. „Nu mi-ai spus ce vrei să dobândesc în acel templu". „Szar, Maeştrii Tunetului sunt implicaţi într-o mare misiune, o acţiune secreta cu consecinţe după un timp îndelungat, pe care o super-vizez de aproape 35 de ani cu ajutorul lui Estevin şi a lui Melchard şi, mai recent, cu ajutorul bunului Lehrmon".

În timpul ultimelor săptămâni, unul dintre lucrurile pe care mi le comunicase Elyani era dragostea ei pentru secrete. Acum, totul suna ca un secret important. M-am înfipt în para şi am ascultat. La un moment dat am spus: „Aşa cum ţi-am spus şi altă dată, mi-ar dori să te ajut în aceasta misiune". „Cea care este atât de secreta", adăugă Estevin cu un surâs jucăuş, observând licărul strălucitor din ochii mei.

Am ras cu toţii.

„Dar, înainte de a ne putea ajuta", continuă Gervin, „avem nevoie să devii pe deplin treaz, bineînţeles, dar şi.mm". Gervin cauta cuvântul

cel mai apropiat de ceea ce voia să spună.

Oare făcea asta din cauză că nu dorea să-mi rănească sentimentele?

„Periculos", spuse în final, „acesta este cuvântul. Avem nevoie să devii periculos!"

Dulce Lord Melchisedek! Dacă nu eram un lucru acela era periculos!

„Dacă vrei să mă ajuţi să-mi îndeplinesc profeţiile, atunci trebuie să devii un om puternic! În templul la care te trimit vor fi multe oportunităţi pentru tine de a câştiga putere. Nu rata şansele ce ţi se oferă!"

Din adâncul fiinţei mele, am auzit avertizarea. Urmam să cunosc valoarea unei şanse.

— Aşa se încheie Cartea Misterelor Eisraimului – Cartea Marelui Dragon al Adâncului

6.1. FIII DRAGONULUI.

Ce imagine incredibila mi-a oferit hoinaritul în munţii ţinutului Pământurilor Roşii! În faţa ochilor mi s-au perindat platouri mici, stânci roşii, canioane adânci şi dune de nisip pe a căror unduiri domoale erau împrăştiaţi arbuşti ţepoşi total necunoscuţi în Nord. Peisajul arid şi prăfuit era atât de ireal încât aproape că nu m-a mai surprins imaginea trompei unui elefant răsărind dintre dune. Mi-am dorit ca Elyani să fi fost cu mine pentru a vedea totul.

Când, în sfârşit, am ajuns în vecinătatea muntelui lui Lohrzen, m-am oprit la o distanţă apreciabile, pentru a admira stâncile roşii în care era făurita intrarea în templu. „Ilegal de ireal!" a fost singurul meu gând. În timp ce mă apropiam de uşa masiva, am murmurat: „Ştiu ca nu ar trebui să fac asta, dar mi-aş dori ca Gervin să mă fi povăţuit ce să spun atunci când ajung la destinaţie". Templul din Eisraim, cu intrarea sa nesupravegheata prin care oamenii veneau şi plecau după pofta inimii, părea dureros de departe.

Înainte de a avea timp să bat la poartă, m-a acostat o voce puternica şi joasa: „Cine eşti, străin intru Lege?"

Nu puteam vedea cine striga. Singura uşa în imensul portal era o mică gaura. Intrând în izvorul limpede, am răspuns: „Sunt Szar din Roba Maronie, trimis de Maestrul Gervin din templul Eisraimului". „Eşti un Fiu al Dragonului?"

Întrebarea m-a lăsat perplex. Prin izvorul limpede încercam

să-mi dau seama ce ar răspunse o persoană treaza la acea întrebare.

Din fericire, o alta voce se făcu auzita: „Templul din Eisraim, zici?". Am răspuns pe jumătate mândru şi pe jumătate precaut: Da, Sir!". „Ce fel de roba poarta?" „Roba de călugăr. Maronie. Murdara.", răspunse prima voce. „Lasă-l înăuntru". „Iată-ne aici", am gândit eu, „Gervin, priveşte-mă! Deja i-am făcut să-mi dea drumul!"

Cu nişte scârţâituri ilegal de îngrozitoare, uriaşă uşa începu să se deschisă. Părea să nu se mai termina niciodată. Treptat, pe măsură ce uşa se deschidea, un hol întunecat îmi apărea în faţă. Curajos, am păşit înăuntru.

Am avut o primă surpriza atunci când mi-am dat seama cât de neobişnuit de înalţi erau cei doi oameni cu umeri largi. Nu arătau foarte prietenos. Se holbau la mine în timp ce uşa s-a închis în spatele meu. Am început să mă simt din ce în ce mai inconfortabil.

Incredibilul concert de scârţâieli s-a terminat cu o bufnitura puternică şi o bârnă transversala groasa sigila portalul. Unul dintre giganţi m-a înşfăcat de umeri. Examinându-mă ca şi cum aş fi fost un pui în piaţă, l-a întrebat pe celălalt gigant: „Crezi că este bun de ceva?". Acolitul sau m-a privit gânditor şi a scos un dubios: „Mm". Apoi au început să discute despre fizicul meu. „Este îngrozitor de slab. Crezi ca zeul nostru ar putea fi ofensat de asta?" „S-ar putea", răspunse celălalt. Apoi omul m-a împins destul de dur către prietenul lui. Eram aproape sufocat când l-am auzit spunând: „Poate ar trebui să-l aruncam în groapa cu mizerii a Nephilimilor". „Sir", am încercat să vorbesc, „am venit cu intenţii prietenoase". Dar, în timp ce vorbeam, mi-am dat seama că era un lucru prostesc. Al doilea uriaş a imitat cu sarcasm tonul vocii mele: „A venit cu intenţii prietenoase!". Apoi au izbucnit amândoi în ras. „Ha! Ha, ha! Ha! Ha!" Rasul lor ca un tunet a părut ca durează eoni întregi.

Să încerc să lupt împotriva unor asemenea munţi de muşchi nu era o opţiune, mai ales ca nu mă luptasem cu nimeni în întreaga mea viaţă. Cum izvorul limpede nu-mi spunea nimic, chiar eram într-o situaţie proasta. „Asta e, Maestre Gervin", am gândit eu, „voi muri un adormit! Îmi doresc să-mi fi spus cum să înfrunt moartea de data aceasta". În timp ce-mi concentram spiritul, întrebându-mă cum să comunic pentru ultima oară cu Doamna Vulturului, a apărut un nou om.

„Care este numele tău, băiatul meu?" „Szar, Sir, trimis de

Maestrul Gervin din Roba Maronie din Eisraim".

Omul care tocmai venise nu era tot atât de înalt ca ceilalţi doi, dar era la fel de mare. Vocea lui era chiar mai joasa ca a celorlalţi.

„Te aşteptam, băiatul meu. Ai fost anunţat". „Bine", mi-am spus în gând. „Probabil că au primit un mesaj de la Gervin prin întunericul vizibil. Dacă au pietre-moi aici, înseamnă că aş putea comunica cu Elyani", care mă făcuse să promit că o voi chema imediat ce voi găsi un canal de voce".

Omul dădu nişte ordine celor doi păzitori ai porţii iar ei mă duseră într-o încăpere rece şi pustie din vecinătatea holului. Ciudat loc. Pereţii nu străluceau. Erau morţi – nu erau făcuţi din plasa vie, ci din piatra dura. Singura lumina venea de la cele câteva torte agăţate de pereţi. Al patrulea om, tot un colos, apăru cărând apa şi mâncare.

„Mama a Luminii!" am gândit eu, contemplând ciudata mâncare ca nişte cărbuni pe farfurie şi amintindu-mi cu nostalgie de băuturile albe ale lui Elyani. „Unde am aterizat?" Privind cât de inocent puteam şi asigurându-mă ca nimeni nu se uita la mine, am început să-mi extind conştiinţa peste tot în jurul meu, măturând întunericul vizibil în căutarea unei pietremoi.

S-a auzit o bătaie la poarta. Pentru o clipă am vrut să-i strig drăguţului suflet care venis: „Nu! Întoarce-te!", dar am decis că am fost suficient de curajos pentru moment, astfel că m-am abţinut.

„Cine eşti, străin intru Lege?" „Sunt Phileon, fiul lui Phileon". „Eşti un Fiu al Dragonului?"

Omul de afara a spus ca şi cum ar fi făcut o confidenta: „Încă nu, Sir, dar aspir să devin unul dintre ei, aşa cum a fost tatăl meu şi la fel cum a fost tatăl tatălui meu". „Intra, candidatule!" replica gardianul, iar porţile începură din nou să scârţâie.

„Asta e ceva ce Gervin a omis să-mi spună!" am gândit, asigurându-mă că nu voi uita acele cuvinte în cazul în care cineva din aceasta casa de nebuni m-ar fi întrebat din nou ce fel de fiu eram. Totuşi, am realizat rapid ca acele cuvinte magice, chiar dacă deschideau porţile templului, nu erau o garanţie a siguranţei.

Prin largul pasaj ce se deschidea către sala de intrare, am văzut trecând un tânăr. Cei doi uriaşi începură din nou: „Crezi că este bun de ceva?" „Mm". „Este îngrozitor de slab. Crezi ca zeul nostru s-ar putea simţi ofensat de asta?" „S-ar putea".

Au începu să-şi împingă noua victima, întrebându-se unul pe

altul dacă ar trebui să-l arunce în groapa cu mizerii a Nephilimilor. Văzând ca nu eram singurul care primisem un astfel de tratament, m-am simţit un pic mai bine. După câteva minute, al treilea om, care părea ca ocupa un loc înalt în ierarhia templului, reapăru. De această dată nu spuse ca noul venit fusese anunţat, ci l-a întrebat în maniera ritualica: „Candidatule, poţi să-mi spui cuvântul pe care l-ai primit de la tatăl tău şi pe care el l-a primit de la tatăl lui?”

Un pic scuturat dar încă sigur pe sine, tânărul răspunse: „Da, pot”. „Foarte bine. Şopteşte-mi-l la ureche”.

Tânărul a făcut ceea ce i s-a spus.

„Fraţilor”, exclama şeful, „acesta este cu adevărat fiul unui Fiu al Dragonului. Ar trebui să-i dăm şansa de a merge prin foc şi de a demonstra, şi prin alte diferite încercări, ca, prin rezistenta şi curaj, este demn să devină unul dintre noi”.

Uram ceea ce auzeam.

„Aşa să fie!” răspunseră cei doi uriaşi, unul după altul.

„Phileon”, spuse şeful, „eşti doar la poarta şi poţi să te întorci, dacă vrei. Dar, dacă decizi să rămâi, să ştii că nu mai este drum de întoarcere”.

Cuvinte la care, Phileon, bine pregătit, replica: „Nu mă voi întoarce, la fel ca tatăl meu care nu s-a întors şi la fel ca tatăl tatălui meu”. „Bine atunci”, replica şeful, „intra şi nu te gândi să te întorci”.

Cum s-a făcut ca pe mine nu m-a întrebat nimeni dacă nu vreau să mă întorc?

Înainte de a-mi da seama ce aş fi răspuns dacă s-ar fi ivit o asemenea oferta, şeful l-a adus pe Phileon în camera unde eram eu.

„Phileon”, spuse el, „acesta e Szar, un alt candidat. Veţi trece de probe împreună”.

Am scanat în continuare spaţiul dar nu am găsit nicio urmă a prezentei vreunei pietremoi.

6.2 PHILEON, FIUL LUI PHILEON.

Ca şi mie, lui Phileon i s-a adus mâncare şi băutură. Am aşteptat amândoi în acea camera cam o oră, fără să schimbăm niciun cuvânt, până când a venit un om să ne culeagă. Acesta era tot un colos, cu un par înfiorător de des pe piept şi cu trunchiuri de copac în loc de braţe şi coapse.

„Sunt Fratele Floster”, spuse el. „Urmaţi-mă, cadidaţilor!”

În timp ce eu şi cu Phileon îl urmam pe Floster, eu l-am observat

cu atenţie. Ca şi ceilalţi, purta nişte haine lejere închise la culoare: un sort şi o cămaşă. Încheieturile mâinilor îi erau înfăşurate cu fâşii dintr-un fel de material negru solzos. Avea o barbă ordonata şi îngrijită şi un par lung, negru şi ondulat. Mergând în spatele lui, eram fascinat de peisajul picioarelor sale extrem de păroase.

Am intrat în aura sa, întrebându-mă: „Câtă adormire este în acest om?". Mi-a apărut imediat ideea faptului că somnul sau nu era un somn obişnuit. Era o forţă solida în el pe care nu o mai observasem niciodată.

Floster ne-a condus printr-un ansamblu de coridoare şi tunele săpate în stanca. Nu era nicio plasa în pereţi. Locurile erau ilegal de întunecoase. M-am asigurat ca memorez atent drumul, pentru cazul în care ar fi trebuit să părăsesc locul în grabă. Templul părea vast dar foarte simplu în comparaţie cu ameţitorul drum către curtea lui Elyani. După câteva minute de urcat şi coborât scări, am ajuns într-o mică peşteră luminata de două ferestre subţirele care se deschideau în stanca.

„Fiilor, veţi sta aici pe durata probelor voastre", a spus ghidul nostru. „Acum odihnitiva. Este destula apa în acest vas şi un frate vă va aduce mâncare pentru această seară. Maine dimineaţă în zori, voi veni să vă iau pentru trecerea prin prima poarta". Se uita la mine câteva clipe cu ochii săi adânci şi negri, apoi îl privi pe Phileon. După aceea pleca închizând cu zgomot uşa în urma sa.

Primul lucru pe care l-am inspectat au fost ferestrele. Eram atât de slab încât aş fi avut ceva dificultate la căţărarea pana la ele. Am observat ca acea camera era de cel puţin 300 de poicioare legale înălţime. Contemplând stanca neteda am avut un sentiment de total inconfort. Doar dacă nişte războinici înaripaţi ai zeilor ar fi venit să mă ridice, aş fi avut o şansă de evadare. Am gândit: „Vulturul Alb, poate?"

Ce pereţi ciudaţi erau în acea celula! Ca şi în restul templului, erau numai piatra, fără plasa vie. Compleţi morţi. Fără strălucirea plasei, singura lumina venea de la fantele din stanca care ţineau loc de ferestre. Ilegal de întunecat şi de rece!

Phileon s-a aşezat pe una din rogojinile de pe podea, eu pe cealaltă şi ne-am privit unul pe altul un timp. În cele din urmă m-am angajat într-una din prestabilitele conversaţii ale Legii, prin care oamenii începeau să se cunoască unul pe altul. Companionul meu era fiul lui Phileon olarul. Bineînţeles că a devenit el însuşi olar, învăţând

meseria de la tatăl sau şi de la cei trei unchi. În timp ce vorbeam, mi-am dat seama rapid că fusese pregătit pentru a veni aici ani întregi, chiar dacă avea numai o vagă idee despre ceea ce avea să se întâmple. Tatăl sau, atunci când îi vorbise despre templu, i-a spus de mai multe ori: „Nu e ce crezi tu, fiul meu! Nu e ce crezi!". Aceste cuvinte erau asemănătoare cu avertizarea făcută de Gervin: „Aşteaptă-te la surprize!". Dar, cu cât mai multe descopeream despre acest templu, cu atât mai puţin mai puţin îmi doream să fiu surprins de Fiii Dragonului.

Tot palavragind cu Phileon, am aflat ca vizitarea acestui templu era o parte din Legea olarilor, pentru ca meseria lor avea legătură cu focul. Membrii a numeroase caste de foc – meseriaşi care lucrează cu focul, într-un fel sau altul – cu venit la Templul Dragonului pentru a primi iniţierea.

Tatăl lui Phileon îi spusese că, după ce va deveni un Fiu al Dragonului, multe gesturi şi tehnici folosite zi de zi în arta olăritului vor putea avea complet alte înţelesuri. Doar atunci Phileon va deveni un cunoscător adevărat al meseriei lor.

„Cum ai descoperit ca tatăl tău era un Fiu al Dragonului?" l-am chestionat eu, întrebându-mă dacă erau lucruri pe care nu le aflasem niciodată despre tatăl meu.

„În timpul celebrării iniţierii vârstei de 7 ani mi-a spus prima oară despre asta. În timpul celebrării iniţierii vârstei de 11 ani, tatăl meu mi-a comunicat cuvintele secrete prin care se pot recunoaşte între ei Fiii Dragonului".

Pentru Phileon, venirea acolo însemna cea mai mare aventura a vieţii lui, probabil ca prima dată când rutina sa zilnica de olar, timpul sau liber şi somnul erau întrerupte. Tensiunea acestei călătorii era, într-adevăr, o mare trezire pentru Phileon. „Acest tânăr intru Lege", am gândit eu, „este acum cel mai puţin adormit decât a fost vreodată în viaţa lui". Eram curios să ştiu mai multe despre destinul meu pe termen scurt. „Ţi-a spus ce se va întâmpla aici?" am întrebat.

„Ni se vor spune secrete pe care oamenii din alte caste nu le cunosc. Secrete despre zeul Vulcan. Vom fi iniţiaţi şi vom deveni oameni adevăraţi", spuse Phileon cu o hotărâre pe care am găsit-o înduioşătoare.

„Bărbaţi om. ce este un om adevărat?" m-am întrebat eu. „Poate fi un adormit un om adevărat?" „Care este casta ta, prieten intru Lege?" ma întrebă Phileon.

„Aparţin Robei Maronii, Phileon”. Deşi prietenul meu intru Lege îmi spusese deja casta sa, am continuat conversaţia la modul legal pentru a nu-l dezorienta: şi care este casta ta, Phileon?”

„Sunt din casta de foc a olarilor. şi câţi ani ai, Szar, prieten intru Lege?” „Am cunoscut 24 de primăveri şi 23 de toamne, Phileon. şi tu?” „Am cunoscut 17 primăveri şi 17 toamne”. „Şi eu eram pe cale să împlinesc 18 ani atunci când l-am întâlnit prima oară pe Gervin”, am gândit eu.

„Szar, prieten intru Lege, tatăl tău, prin gratia Lordului nostru Melchisedek, ţi-a dăruit o soţie?” „Aceasta bucurie intru Lege nu îmi este încă cunoscuta, Phileon. şi tu?”

Phileon zâmbi cu un strop de încântare în ochi. „Tatăl meu spune ca, atunci când mă voi întoarce acasă, voi fi Fiu al Dragonului. Atunci îmi va găsi o sotie!”

Aveam sentimente contradictorii cu privire la ideea ca Gervin să-mi găsească o sotie atunci când mă voi întoarce în Eisraim. Oricum, Gervin nu-mi spusese niciodată ca a fi căsătorit era o parte din regulile Robei Maronii. Dacă Elyani nu era fiica lui, atunci probabil ca nici el nu fusese căsătorit vreodată. Oare Estevin şi Lehrmon erau?

După ce am vorbit cu Phileon preţ de vreo ora, ştiam cam tot despre familia lui (inclusiv despre fraţi, surori, unchi şi alte rude şi prieteni), despre serviciile şi castele lor, dar nu ştiam dacă voi fi căsătorit vreodată! Conversaţia pe acest subiect m-a făcut nostalgic după o viaţă simpla, o existenta drăguţă în care totul era trasat dinainte şi totul era hotărât pentru mine. Ce complicata era poziţia mea şi ce situaţii jenante generase în timp! La întrebarea despre cum îmi erau ocupate zilele cum să răspund? Nu puteam decât să zâmbesc imaginându-mi fata lui Phileon dacă i-aş fi povestit de coborârea în Lumea Subterană. Astfel ca, intrând în izvorul limpede, a trebuit să găsesc următorul răspuns legal: „Îndeplinesc datoria preoţilor castei mele, invocând zeii şi servind gloriei Lordului nostru Melchisedek, zi după zi, noapte după noapte”. Eram norocos pentru ca învăţasem un repertoriu atât de larg de versuri din Lege la şcoală! Puteam să le iau din memorie şi să le recombin astfel încât propoziţiile să sune foarte frumos! Toate aceste recombinări şi rearanjări ale versurilor Legii îmi aminteau de orele de politica din Sheringa, pe care nu le suportam. „Iată-mă! Ma vaiet iar!” am gândit. „Ce ar face un om treaz într-o asemenea situaţie?” Am intrat în izvorul clar şi am rechemat ochii lui

Elyani atunci când îmi profeţise dinspre Vulturul Alb al zeilor. Curând am uitat regretele.

Phileon era neobişnuit de curios şi vorbăreţ. Un băiat normal adormit ar fi stat doar cu ochii deschişi larg, zgâindu-se la peretele mort din fata lui, aşteptându-i pe Fiii Dragonului să le dea noi instrucţiuni. Era clar ca acesta iniţiere îi va face mult bine. „Ai întrebat atâtea lucruri, Phileon", l-am complimentat eu. „Nu ştiam ca olarii sunt atât de deştepţi". „Asta, pentru ca tatăl meu nu este un olar obişnuit, ci un iniţiat avansat al castei olarilor-de-foc, Fiii Dragonului. Dar, vezi tu, îţi pot spune toate acestea pentru ca şi tu vei deveni un Fiu al Dragonului. Dacă nu era prin graţia lui Vulcan, tu nu erai aici".

Vulcan, zeul ultimei ore. Într-o parte a pregătirii mele ca preot am auzit pomenindu-se de numele acestui zeu dar nu am fost implicat niciodată în vreunul dintre ritualurile lui.

„Phileon, cine este Vulcan?"

Îmi replica prin recitarea unor versuri ale Legii castei sale: „Este zeul tutelar al tatălui meu, şi al tatălui tatălui meu. Vulcan, Vulcan, Lord al focului!

Vulcan, Vulcan, Lord al nicovalei! Puterea lui este irezistibila, Mari sunt lucrările sale, Pentru că este zeul ultimei ore". „Tatăl meu", spuse Phileon cu respect, „este un om foarte puternic! El spune ca toţi oamenii care lucrează cu focul îl venerează pe Vulcan, dar nu-l cunosc cu toţii. şi mai spunea ca puterea lui Vulcan este tot atât de mare ca şi puterea Dragonului, Marele Dragon care este dincolo de puterea noastră de înţelegere şi dincolo de cea a însuşi zeilor". „Asta suna uimitor, Phileon". „Da!" exclamă el cu mândrie. „Tatăl meu mi-a spus că, dacă devine dura pentru mine perioada la acest templu, să-l chem pe Vulcan şi să mă deschid puterii lui care ma poate ajuta, şi atunci totul se va învârti domol ca o roată de olar!" „Nimeni nu mi-a spus nimic!" m-am gândit eu. Dar imediat m-am îndreptat către izvorul limpede. „Bine", mi-am spus, „dacă Phileon se poate descurca la probe, atunci probabil ca şi eu pot. În definitiv, am supravieţuit ororilor din Lumea de Dedesubt şi am murit în Alba Lumina a sferelor înaltului, ca să nu mai menţionez de laptele de Dragon a lui Elyani". Totuşi, l-am privit cu atenţie pe Phileon, al cărui corp era mai jos dar mai puternic decât al meu. „Dacă probele implica alergatul – să spunem, alergatul din fata Dragonului – sunt terminat".

Conversaţia s-a diminuat treptat iar Phileon a început să moţăie.

Am profitat de liniște pentru a-mi extinde conștiința împrejurul micii noastre camere, căutând energia particulara care ar fi semnalat prezenta unei pietre-moi. Am simțit tot felul de prezente ciudate și am auzit sunete ne-fizice bizare, dar nu am găsit nimic care să mă ajute să deschid un canal în întunericul vizibil.

Simțindu-mă tarat din nou în tristeţe, am chemat imediat izvorul limpede: „Ce ar face aici un om treaz? Oh, Lord, Gana, inspiră-mă! Nu mă lasa să pierd această șansă!". Căutând inspirație, mi-am golit mintea și am ținut-o în curentul vertical de energie al izvorului. A trecut un timp apoi, în cele din urmă, am gândit: „Dacă Gervin m-a trimis la templul lui Vulcan, Lordul Focului, probabil că vrea să învăţ despre puterile acestui zeu". Mai târziu, am întrebat: „Tatăl tău, care este un om atât de puternic, ți-a spus să chemi ajutorul lui Vulcan. Ți-a spus cum să faci asta?" „Mi-a spus că trebuie să-l invoc cu versuri din Lege: Vulcan! Vulcan! Zeu al nicovalei!

Am lăsat acel vers și ritmul lui să-mi învăluie propria energie. Apoi, stabilind un contact vibrațional așa cum mă învățaseră preoții din Roba Somonului, am intrat în energia templului și am început incantația, „Vulcan! Vulcan! Lord al nicovalei!" „Vulcan! Vulcan! Lord al nicovalei!"

Ceva a început să se întâmple, ceva ce nu mai simțisem niciodată: un val de energie puternica mi-a lovit stomacul, acompaniat de un fel de fior.

„Bun Lord Melchisedek! Ce este asta?" am gândit eu, luând o pauză de la recitarea mantrelor. Fiorul era atât de neobișnuit fata de paleta mea de senzații fizice încât, pentru o clipă, m-am întrebat dacă se întâmplă cu adevărat. Dar, spre marea mea surpriza, imediat ce am reluat incantația versului, același, vroof a avut loc în stomacul meu. „Pe Lum". am început să-mi spun. „Zeul îmi răspunde!" Cu greu credeam că este adevărat.

„Vulcan! Vulcan! Lord al nicovalei!" „Vulcan! Vulcan! Zeu al nicovalei!"

De fiecare dată când reluam incantația, primeam un ‚vroof ca răspuns, acompaniat de un ușor dar distinct tremur al mușchilor abdominali. Nu mă simțeam deloc rău, doar ciudat. „Ce loc ciudat!", am gândit eu. „Aici, zeii vorbesc cu muritorii direct, fără a mai fi nevoie de profeți. Și, mai mult, folosind intestinele ca oracol!" Ma întrebam dacă Vulturul Alb cunoștea acest mod de profeție. Am continuat să

experimentez puterea invocaţiei pana ce oboseala călătoriei m-a doborât şi am adormit.

6.3. DANSUL DRAGONULUI.

În zori, fratele Floster a venit să ne ia pentru prima dintre probele nostre. Ciocăni zgomotos la uşă, apoi stătu în cadrul ei, cu torta în mână, holbându-se la mine câteva minute interminabile cu pătrunzătoarea sa privire Vulcanica de Fiu al Dragonului. „Urmează-mă, candidatule! De acum nu mai este cale de întoarcere!" striga el la mine.

În adevărata maniera Atlanteeana îl privi pe Phileon la fel şi aceeaşi perioada de timp. Apoi îi spuse şi lui: „Urmează-mă, candidatule! De acum nu mai este cale de întoarcere!"

De partea cealaltă a uşii aştepta un alt preot al lui Vulcan, la fel de mare ca şi Floster, cărând şi el o torta. Am început să mergem în spatele lui Floster şi celălalt preot ne-a urmat. Mica noastră procesiune îşi urma drumul de-a lungul multor coridoare şi sali. Nu am întâlnim pe nimeni. Am coborât din ce în ce mai în adânc în roca. Nu era nicio plasa în pereţi, nici ferestre şi nici deschideri. Dacă nu ar fi fost cele două torte carate de preoţi, am fi bâjbâit în întuneric.

Ilegal de terifiant! Într-o clădire legala niciodată nu te găseai în întuneric asbolut. Era întotdeauna o licărire prietenoasa care venea de la plasa vie a pereţilor. Aici era doar lumina flăcărilor care crea umbre macabre pe pereţi – umbre ca în cavernele bolii. Niciodată nu văzusem ceva atât de macabru în regat.

După mai mult timp, ghidul nostru s-a oprit în faţa unei uşi joase.

„Acum, candidaţilor, veţi intra în aceasta peşteră a Dragonului în care lumina zilei nu ajunge niciodată şi-l veţi implora pentru ajutor pe Lordul Vulcan, pentru probele ce vin, pentru că nu mai este cale de întoarere!", anunţa Floster. Deschise poarta cea grea şi, cu un gest al mâinii, ne făcu semn, mie şi lui Phileon, să intrăm. Ne-am aplecat capul, aşa cum ne spusese, iar uşa s-a închis cu zgomot în urma noastră.

Lumea s-a făcut neagră.

Am închis ochii, reconectându-mă la întunericul vizibil. Am auzit cum oamenii au încuiat uşa şi au plecat.

Camera era destul de răcoroasă. Mi-am retras energia din corpul fizic, aşa cum prevedea Legea pentru a evita situaţiile de disconfort cum ar fi durerea sau frigul. Dar nu m-am trezit înconjurat

de strălucirea purpurie atât de familiara a întunericului vizibil. Dimpotrivă, atmosfera astrală a camerei m-a introdus în nişte spaţii de genul celor pe care le întâlnisem atunci când plonjasem în Lumea de Dedesubt – nu grotele bolilor pline de suflete în suferinţă, ci întunericul gol pe care-l întâlnisem după întunericul vizibil. Nu era ceva care să mă îngrijoreze. Dar puteam simţi cum Phileon devenea nelegal de nervos.

„Cum te simţi, Phileon, prieten intru Lege?" „Nu.nu. nu mi-e frică", răspunse el.

M-am gândit să-l liniştesc dar înţelepciunea izvorului m-a avertizat să nu fac asta. Aceasta era aventura vieţii lui, cea care-l putea face un om adevărat! Era mai bine ca totul să rămână între Vulcan şi Phileon.

M-am aşezat în ceea ce credeam a fi un colţ al încăperii şi am aşteptat. Atmosfera astrală a rămas foarte tolerabila, nimic mai mult decât briza Lumii de Dedesubt. Nu mă simţeam mai rău pe măsură ce trecea timpul. Oricum, nu eram nici măcar afară din corp! „Toată gloria învăţătorului! Gervin, asta e o joacă de copii!", am gândit eu plin de respect pentru antrenamentul pe care-l primisem. şi am intrat încă o dată în întunericul vizibil, în căutarea unei pietre-moi pentru a comunica cu Elyani. Dar, în timp ce percepţia mea matura lumile intermediare, am fost lovit de un val greu de energie veninoasa. M-a luat complet prin surprindere şi, înainte de a avea timp să gândesc, a venit un al doilea val, mai puternic, val care nu semăna cu ceva de genul puroiului negru din Lumea de Dedesubt. Instantaneu, m-am adunat înapoi în corpul fizic.

În timp ce mă deplasam din lumina difuza a lumilor astrale către întunericul complet al camerei, totul părea ca a reintrat în normal. Dar am ghicit imediat ca simţisem prevalul astral al unei forţe care avea să ne lovească fizic. I-am trimis lui Phileon o avertizare: „Prieten intru Lege, cred că a venit timpul să faci ceea ce te-a instruit tatăl tău şi să invoci tot ajutorul pe care-l poţi primi de la Lordul Vulcan".

„Am făcut-o deja, prieten intru Lege!" a răspuns el cu voce tremurândă.

Câteva versuri pe care le auzisem cu mult timp în urma mi-au venit în minte: „Aceste valuri de infinit întuneric, Aceste fumuri urat mirositiare erupte din respiraţia Dragonului, Arunca oamenii şi zeii deopotrivă într-un somn al uitării". „Vine!" am gândit. „Ştiu. De data

aceasta, orice s-ar întâmpla, trebuie să menţin legătură cu izvorul limpede care cunoaşte inima Legii". Cu fiecare scânteie de energie pe care mi-o puteam concentra, am murmurat în interiorul meu: „Nu. vreau.sa. dorm!"

Camera era tăcută şi liniştită. Cum era oare să fii lovit de valul mirositor? îl voi învinge sau voi leşina şi voi pierde şansa care mi se oferă? M-am concentrat pentru legătură cu izvorul limpede. Mi-a amintit ciudata senzaţie pe care o simţisem în stomac cu o zi înainte. Am încercat o invocaţie: „Vulcan! Vulcan! Lord al Nicovalei! Vulcan! Vulcan! Lord al Nicovalei!"

Vreo. of! Din nou, stomacul meu tremura. Zeul îmi vorbea, dar de această dată mult mai puternic. „Nu este o senzaţie rea!" am gândit eu şi am continuat, de această dată punând mai mult din mine însumi în invocaţie.

„Vulcan! Vulcan! Lord al Nicovalei! Vulcan! Vulcan! Lord al Nicovalei!"

Răspunsul a venit sub forma unei senzaţii puternice în stomac – atât de puternice încât m-a luat prin surprindere. Pentru a doua oară m-am întrebat dacă era valul urat mirositor cel care ma lovise. Nici vorba! Ma simţeam bine, solid ca o rocă. „Nu este o senzaţie rea!", am gândit iar. Şi, pe măsură ce am continuat acea tehnica stranie, efectul s-a intensificat. S-a extins ca şi cum corpul meu devenise mult mai mare şi mai puternic.

Când primul val a lovit, în sfârşit, camera, eram în mijlocul unui mare vreo. of. Când valul mi-a lovit cu violenta corpul, am recunoscut aceeaşi forţă şi acelaşi miros pe care le identificasem mai devreme, în timp ce scanasem întunericul vizibil. Asta era! Dar ceva ciudat şi complet neaşteptat se petrecu. Nu am fost aruncat la podea. Nu am fost cuprins de niciun puroi negru. Energia mea nu era devastata. În loc să mă rănească, valul izbucni într-un măreţ vreo. of în interiorul meu, vreo. of care ma lasa intoxicat cu putere.

Phileon, din nefericire, nu părea să se distreze atât de tare pe cât ma distram eu. A urlat în agonie şi s-a prăbuşit pe podea cu un zgomot înfundat. Inconştient. Liniştit şi fericit ca un adormit. Şi, în timp ce îl priveam cu afecţiune, m-a trăsnit un gând: „Dar pot vedea! Pot vedea prin întunericul nopţii!" „Vulcan! Vulcan! Lord al Nicovalei!" am slăvit eu zeul.

Un al doilea val m-a lovit, poate ca puţin mai slab ca primul.

L-am primit cu bucurie. Împreună cu infinitul spaţiu, am simţit puterea în fiecare celulă a corpului meu. Stomacul mea a trimis un semnal iar eu mi-am dorit ca un val nou, mai mare decât niciodată, să mă lovească aducându-mi şi mai mult extaz.

„Vulcan! Vulcan! Lord al Nicovalei!”

Am aşteptat un timp ce mi-a părut a fi o sută de ani dar când, în sfârşit, valul a ajuns, m-am auzit strigând de încântare. Apoi, corpul meu a început, spontan, să se mişte. M-am trezit că-mi mişc braţele într-un dans încet şi ciudat. Valuri ma cuprindeau pe rând, alimentând extazul iar cuvinte erau eliberate prin gura mea: „Vulcan este în mine! Vulcan sunt eu!

Dansez cu Dragonul!

Vulcan este în mine Vulcan sunt eu! Dansez cu Dragonul!”

Printr-o revelaţie superioara, fiecare şi oricare moment al dansului părea precis determinat. Ma simţeam sigur pe mine şi încrezător ca fiecare pas era corect, chiar dacă nu mai văzusem niciodată ceva de genul acela. Îmbătat de prezenta puterii, am pierdut noţiunea timpului. Am dansat şi am dansat ca un nebun inspirat de către zei, strigând cuvinte ciudate pe care nu le mai auzisem niciodată.

Cât timp a durat? Nu se voi şti niciodată. Următoarea străfulgerare a conştiinţei mele a avut loc atunci când am fost şocat şi scos din transa de un ţipăt: „Szar, gata! E destul! Nu atât de mult! Opreşte-te!”

Phileon nu mai era în camera. În faţa mea stătea un om înalt cu o pereche de torte în loc de ochi. Am rămas tăcut câteva secunde, privindu-l fix. Dar eram atât de intoxicat încât corpul meu a început un dans lent. Eu am ras. Era atât de multă putere de-a zeilor în rasul acela! Omul a început să râdă cu mine. Ochii îi scăpărau. Am dansat şi am cantat împreună: „Vulcan este în mine! Vulcan sunt eu! Dansez cu Dragonul!”

Apoi, omul a spus: „Acum este destul, băiatul meu”. Şi m-a lăsat inconştient într-o fracţiune de secundă atingându-mi cu precizie doi centri energetici ai gâtului.

6.4. MAHMUREALA DRAGONULUI.

Când mi-am venit în simţiri, eram înapoi în micuţa mea camera. Bunul Phileon ma chema: „Szar! Te-ai trezit şi tu, într-un sfârşit?”. Îi auzeam vocea ca şi când îmi vorbea de foarte departe. Ma simţeam ca şi cum tocmai aş fi fost fugărit de giganţii tauri gemeni cu şaisprezece

picioare ai zeilor răzbunători, Zarbelros şi Zonoteros. Fiecare muşchi din corpul ma durea ca şi cum ar fi fost înţepat cu ace înroşite în foc. Dar asta nu era nimic în comparaţie cu durerea de cap. Cu mare efort am reuşit să fac mici mişcări din buze şi degete, până când am fost în stare să spun pe o voce de-abia-aterizata-din-Lumea de Dedesubt: „Oooh! Am nevoie de o băutură".

Drăguţ, Phileon s-a dus şi mi-a adus o cană cu apa. Uitându-mă la el şi văzând doar o forma nedesluşită, am murmurat: „Nu, nu asta am vrut să spun, dar mulţumesc oricum". Am luat o înghiţitură, ceea ce m-a făcut să realizez cât foc era în gura mea. Apa era atât de divina şi înviorătoare încât am băut toată cana dintr-odată şi le-am înghiţit lacom şi pe celelalte pe măsură ce Phileon le tot umplea.

„Te-au torturat mult, Szar?" „Eh?" am spus eu mişcându-mi un pic mai mult mâinile şi picioarele şi încercând să-mi dau seama dacă eram deja lansat în Marea Călătorie sau dacă mai aveam ceva timp de trăit în regat. „Tortura?" am spus. „Nah! Nimic de genul ăsta. Dar pe tine te-au torturat?" „M-au ars!", a spus Phileon, arătându-mi mândru un semn pe braţ. „Şi nu am simţit nicio durere, mulţumită Lordului Vulcan. M-am rugat foarte tare. Acum sunt un Fiu al Dragonului. Te-au lăsat în camera cu toate tortele?" „Nu. Nu-mi amintesc aşa ceva. Dar stai puţin. cât timp am dormit?" „Ai dormit timp de două zile şi o noapte, Szar". „Ce?" M-am ridicat rapid, făcându-mi durerea de cap insuportabila. Punându-mi viguros sufletul înapoi în corp, am întrebat: „Vrei să spui ca eu am dormit în timp ce tu ai fost iniţiat?"

Phileon mi-a adresat cel mai amiabil surâs: „Cam aşa ceva, prieten intru Lege".

M-am aşezat înapoi pe salteaua mea dar acest lucru nu a redus durerea de cap deloc. M-am zgâit la tavan, apoi am închis ochii din nou: „Oh, nu! Nu! Nu!". Ma gândeam: „Nu pot crede aşa ceva! Nu pot crede că am făcut-o din nou! Gervin m-a trimis aici pentru a mă iniţia, iar eu ce am făcut în timpul ceremoniilor care au avut loc? Am dormit! Lume de Dedesubt, Lume şi Mai de Jos Decât Ea, Fund al Lumii de Dedesubt! Gervin, nu voi mai îndrăzni niciodată să mă prezint în faţa ta! Am ratat. Am ratat din nou!" Total dezorientat, am avut o imagine a lui Elyani agonizând în faţa mea şi a mea ţinându-mi capul în mâini şi plângând ca un băieţel. „Unde este izvorul limpede?" am gândit eu. Nu dispăruse dar simţeam că mă uit la el din fundul unui abis. Am încercat să intru în el dar, înainte de a o face, am adormit.

M-am trezit din nou atunci când Fratele Floster ne-a adus cina. Când m-a văzut stand pe saltea, exclama cu vocea sa adâncă, de Fiu al – Dragonului: „Ah! Slava Dragonului Feminin, Mama Nopţii Fără de Sfârşit! Marele nostru dansator al dansului Dragonului s-a întors! Cum te simţi, băiatul meu?”

„Trăiesc”, am spus. „Într-un fel”.

A venit mai aproape. „Asta e foarte bine, băiatul meu”. Apoi a ras: „Ha! Ha! Ha! Ha! Ha! Vezi ce se întâmplă atunci când un om vrea să facă mult prea multe într-o singură zi?”

Atitudinea lui Floster era diferita de cea din urmă cu două zile, când îl văzusem ultima oară. Acum zâmbea prietenos (în felul lui de Dragon, desigur). M-a privit cu satisfacţie. „Fiilor, v-aţi descurcat amândoi foarte bine. Luaţi-vă cina şi odihniţi-vă. Maine vă aşteaptă şi mai multe”.

Surpriza totală! Descurcat foarte bine?

Plin de tensiune, am întrebat: „Vrei să spui că nu am ratat încă?”

Preotul care arata ca un munte m-a luat prin surprindere cu o voce blândă: „Nici vorba, băiatul meu! Var, înaltul preot al lui Vulcan, a fost foarte mulţumit de tine. A spus că s-a bucurat nespus să danseze dansul Dragonului împreună cu tine”.

M-am simţit ca un om readus la viaţa de puterea unui hierofant. Floster a ras iar apoi a continuat: „Nu te simţi ofensat pentru că te-a pus la pământ ca pe un sac de napi. A trebuit să o facă, pentru binele tău. Vezi tu, dansul Dragonului este o magie puternică. Dacă iei prea mult din ea de prima oară, ai să te trezeşti ca dormi pentru un întreg ciclu al Lunii. Ha! Ha! Ha! Ha! şi apoi, când te trezeşti”. Floster îşi lua capul în mâini şi mima o agonie, „OooH!”

„Ştiu exact ceea ce vrei să spui”, am spus eu.

„Ha! Ha! Ha! Ha!” Când Floster râdea, pereţii se cutremurau. Indica o cupă de pe tava cu cina mea: „Să bei chestia asta roşie după ce mănânci şi te vei simţi mult mai bine mâine dimineaţă. Dar ai grija, băiatul meu, nu bea asta înainte de a avea mâncare în stomac pentru că o să-ţi facă găuri mari în mate. Ha! Ha! Ha!”

„Ce amuzant”, am gândit.

„Oricum”, concluziona el, „il vei vedea mâine pe Var. Pentru moment, amândoi mâncaţi-vă cina şi odihniţi-vă”. Îşi ridica braţul stâng şi-şi strânse pumnul în faţa mea cu o privire de genul ştiu-ca-stii. Făcu la fel în faţa lui Phileon, apoi pleca.

„Nu pot să cred!” am gândit, atacând lacom cina ce fusese lăsată pe o tavă, în apropierea patului. Cu zece minute în urma ma simţeam atât de devastat şi ruşinat de dezonoarea pe care o adusesem ordinului meu încât îmi doream ca, decât să mă întorc în Eisraim şi să dau ochii cu Gervin, mai bine să fiu un rebut al Legii. Acum, eram un mare dansator al dansului Dragonului, aşteptându-mi iniţierea în misterele lui Vulcan. Bine că am aşteptat un pic înainte de a mă sinucide. Am spus cu sinceritate: „Phileon, nu am fost atât de flamand niciodată în întreaga mea viaţă!”

Phileon era mulţumit să mă vadă revenindu-mi. „Tatăl meu este cu adevărat un puternic iniţiat al lui Vulcan. Mi-a spus odată ca, atunci când focul din stomac se trezeşte către iniţiere, simţi că ai mânca foarte multă mâncare. şi eu sunt foarte flamand, ştii. frate!” Emoţia din cuvintele lui demonstra ca Phileon aştepta de mult timp să aibă pe cineva pe care să-l poată numi ,frate aşa cum numai iniţiaţii o fac.

„Bine, atunci pofta-buna. frate!” am răspuns eu, devorând ciudata mâncare care era pe tava mea. Cea mai mare parte din mâncare semăna cu bucăţi grele ca de cărbune din ceva ce nu puteam identifica. Nu era tocmai mâncarea uşoară servita de preoţii din Eisraim şi semăna şi mai puţin cu farfuriile pline de ierburi preţioase pe care Elyani mi le gătise în ultimele luni. şi totuşi, ce festin! Nu-mi amintesc să mă fi bucurat vreodată atât de tare ca mănânc.

Când, în sfârşit, m-am saturat, m-am întins din nou pe saltea. Apoi mi-am amintit de băutură pe care Floster mi-o adusese. Am luat cana şi, cu precauţie, am mirosit lichidul roşu. Nimic extraordinar. Am băut puţin şi, pentru ca aroma băuturii părea destul de uşor de suportat, l-am întrebat pe Phileon: „Vrei o înghiţitură, frate?”

Phileon, amintindu-şi ce spusese Floster, îmi replica într-o manieră politicoasa şi legala: „Multe mulţumiri, prieten intru Lege, dar Lordul Melchisedek mi-a astâmpărat deja setea”.

Am zâmbit şi, cu adevărat entuziasmat, am terminat cana dintr-o singură înghiţitură. Mi-am băgat capul între umeri, aşteptând să văd ce se va întâmpla cu mine. Nimic. Totul la fel. Eram extenuat, dar am decis să petrec ceva timp pregătindu-mă pentru a doua zi. Rezistând tentaţiei somnului, m-am concentrat şi am gândit: „De data asta. nu-mi permit să leşin sau să cad în vreo transa. De data asta, orice s-ar întâmpla, trebuie să găsesc o cale de a rămâne pe picioarele mele. Ce ar face acum o persoană treaza?”. În timp ce mă concentram din ce

în ce mai tare, spaţiul din fata mea a devenit întunecos şi, spre surpriza şi încântarea mea, chipul lui Gervin a apărut în întunericul vizibil. Maestrul Gervin! Blândeţea de pe chipul sau mi-a adus căldura în suflet. Îl puteam vedea, îi puteam simţi prezenta. De vreme ce întrebarea mea îl adusese în faţa mea, l-am întrebat din nou: „Maestre Gervin, ce ar face acum o persoană treaza?"

„Chiar acum?" ma întrebă el.

„Chiar acum!" acum răspuns eu pe o voce de Fiu-al-Dragonului.

Gervin s-a uitat intens la mine câteva secunde, apoi, cu al său simt al umorului, a spus: „Ar dormi!

Rasul muntelui Floster răsună în capul meu, „Ha! Ha! Ha! Ha!". Era chiar după apus. În camera s-a făcut întuneric. Am adormit.

6.5. RELAXARE şi RATAREA DESTINULUI.

În zori, Floster s-a întors şi, stand în cadrul uşii cu torta în mână, părea incantat să mă vadă pe picioarele mele. După un puternic „Slava Marelui Dragon, fraţilor", s-a întors către mine. „Frate, vad ca băutura a făcut minuni pentru tine. Ce-ţi face capul, băiatul meu?"

‚Slava Dragonului Feminin, Mama Nopţii Fără de Sfârşit!" am răspuns„Băutura ta a făcut într-adevăr minuni, frate Floster. Capul meu se simte proaspăt ca prima adiere a primăverii în copacul Alohim".

Floster îşi ridica braţul drept şi-şi strânse pumnul. „Ha! Ha! Ha!" Apoi, rasul sau făcu loc unei expresii serioase, indicând faptul ca începea o procedură de ritual. Se zgâi la Phileon, apoi spuse pe un ton aproape ameninţător: „Urmează-mă, frate! Nu mai este drum de întoarcere". S-a uitat şi la mine în aceeaşi manieră şi a pronunţat aceeaşi avertizare: „Urmează-mă, candidatule! Nu mai este drum de întoarcere!"

Din nou, am format o mică procesiune. Celălalt preot, care aşteptase afară cu o torta, a început să meargă în spatele nostru. În timp ce coboram în stanca, m-am întrebat: „Dulce Lord Melchisedek, ce au de gând să facă astăzi cu mine?". Cuvintele Vulturului Alb, din momentul în care îl întrebasem care sunt şansele mele de supravieţuire în templul Dragonului, mi-au revenit în minte: „Tot atât da cât şi nu – ca florile purpurii ale copacului alohim după prima furtuna de primăvară. Jumătate-jumătate!". Totuşi, m-am gândit: „Ciudat! Cumva, pot cu adevărat simţi ameninţarea energiei acestui loc". Cu cât mai adânc coboram în interiorul muntelui, cu atât roca

devenea mai vibranta – aceeaşi energie pe care o simţisem în stomac atunci când îl invocasem pe Lordul Vulcan. Stomacul meu iubea acea senzaţie. Dacă nu aş fi fost sub supraveghere, aş fi slobozit nişte „Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!" exact ca Floster.

Corpul meu vibra de viaţă nouă. Un fel de ‚vroof continuu era gata-gata să mă facă să izbucnească în orice clipă, mai ales dacă Dragonul mi-ar fi trimis unul din valurile lui de fericire.

„Ar putea să-mi placă acest loc, în definitiv", am gândit. „Dar, bineînţeles", îmi spunea mintea mea, „dacă îţi cer să alergi, schilod pui maroniu, nici nu te gândi la jumătatejumatate".

Am chemat izvorul limpede şi am strigat cu fiecare celulă a corpului meu: „Nu, vreau, să adorm!". Ritmul paşilor mei mi-a adus înapoi în interior un simbol preţios: „O singură Lege, o singură cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!". Dar, în timp ce tot coboram în stanca, efectul de ‚vroof a reapărut: valuri în stomac, unele dintre ele ridicându-se pe şira spinării ca o respiraţie caldă. De această dată, ‚vroof-ul lui Vulcan s-a autodeclanşat, nici măcar nu a trebuit să murmur incantaţia. Dar nu m-am pierdut cu firea, menţinându-mă în izvorul limpede. „Dacă ma îmbăt acum, numai Dragonul ştie ce se poate întâmpla!"

Cu cât coboram mai adânc, cu atât valurile din stomac erau mai puternice şi se răspândeau în coapse şi piept. „Vulcan! Vulcan!" răsună numele în interiorul meu. Puteam chiar auzi întregul munte în care era scobit templul repetând acelaşi nume: „Vulcan! Vulcan!"

Călătoria nu era obositoare. Părea mult mai scurta şi chiar plăcută. „Măruntaiele Pământului şi Vulcan fac ‚vroof împreună în armonie", am gândit. În fond, pereţii din piatra şi fără plasa vie aveau şi câteva parţi bune. Era ceva viu la ei. Total nefinisaţi dar pulsând interesant de ‚vroof-uri.

Am ajuns într-o grota înălţa la sfârşitul căreia era un portal păzit de cinci preoţi ai muntelui. Aceştia nu aveau numai torte ci şi macete.

Floster s-a dus la unul dintre gardieni şi i-a şoptit într-o manieră ritualica ceva la ureche. Apoi, o mică uşa se deschise pe jumătate pentru el şi dispăru în dosul ei.

Mi-am privit umbra pe perete. Ilegal de bizar! În interiorul unei clădiri normale nu vedeai niciodată umbre pe pereţi, doar strălucirea plasei. Aici, oriunde mergeai, Lumea de Dedesubt te urma.

Un minut mai târziu, am auzit două bătăi puternice răsunând de

cealaltă parte a uşilor. Unul dintre gardieni ma privi fix în ochi şi mă întrebă: „Care este numele tău?”. Preotul care mersese în spatele nostru pe timpul coborârii răspunse în locul meu: „O, gardian al acestui sfânt prag, numele lui este Szar!”

„Ce cauţi?”

Din nou, preotul rosti cuvintele ritualice în locul meu: „A venit să caute lumina zeului nostru, pentru ca cea mai arzătoare dorinţă a sa este să devină Fiu al Dragonului”. „Intra şi cunoaşte că nu mai este drum de întoarcere!” „Nu vreau să fiu un adormit!” mi-am strigat mie însumi. „O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!”

Portalul s-a deschis lent, dezvăluind o peşteră uriaşă decorată ca o sală de templu. În timp ce intram în ea, am fost ameţit de lumină. Probabil ca mai mult de 15 preoţi a lui Vulcan erau aliniaţi de-a lungul sălii de piatra, fiecare purtând cate o torta în mâna dreapta. Pereţii erau ticsiţi cu torte şi în spatele peşterii am văzut ridicându-se un altar înconjurat de patru cuptoare mari. La început m-am simţit ameţit de atmosfera încărcată de fum şi de sunetele de Adâncă Lume de Dedesubt scoase de către preoţi în timp ce eu eram escortat prin templu. Dar simţeam un, acum-familiar, vroof la toate acestea. Extaziant şi destul de confortabil.

Am zâmbit fericit atunci când l-am recunoscut pe omul cu torte în loc de ochi, cel care dansase cu mine dansul Dragonului cu două zile în urma (înainte de a mă face una cu podeaua, trântindu-mă ca pe un sac cu napi). Var, înaltul preot a lui Vulcan! Era ca şi cum întâlneam un vechi prieten.

Stand în spatele altarului, îmi ura bun venit cu un zâmbet frăţesc. „Intra, Szar!” ma chema el cu o voce profunda, ritualica. „Sunt bucuros să te întâlnesc din nou. I-ai oferit mare satisfacţie Lordului Vulcan, zeul nostru, prin dansul tău. Acum a venit momentul pentru iniţierea ta ca Fiu al Dragonului. Lui Phileon i se va permite să stea sa privească pentru ca a devenit ieri un Fiu al Dragonului”.

În timp ce eram condus către altar, m-am gândit: „Var nu pare prea în vârstă! Cu greu îi dai 35 de ani, e mai tânăr ca Floster!”. Am fost dus să stau în faţa lui, cu cele patru cuptoare în jurul nostru.

Preoţii îşi continuară invocaţiile pana ce Var începu ritualul de iniţiere: „Prima oară, Szar, te voi instrui în natura Dragonului. Prin Foc, Fiii lui Vulcan cinstesc Dragonul. Dragonul este Foc.

Şi oriunde este foc, acolo este şi Dragonul!

Focul este deasupra, Focul este dedesubt.

Toate lucrurile sunt Foc şi Dragonul este orice lucru.

Focul de deasupra este Focul Cosmic şi Focul de dedesubt sunt Apele Cosmice. Focul Cosmic a răsărit din Apele Cosmice.

Iar Apele Cosmice ascund în ele Focul Cosmic. Dragonul este deasupra, Dragonul este dedesubt.

Dragonul de dedesubt este Dragonul-Feminin, Mama Nopţii Fără de Sfârşit. Infinita este puterea Ei, ea, care i-a adormit pe oameni şi zei deopotrivă. Ea păstrează comoara, piatra unica a celor ce trăiesc etern. Cel ce se poate scufunda în adâncul ei şi poate rezista infinitului ei întuneric, Este cel ce va răsări.

Va răsări în Foc şi nu va mai cunoaşte niciodată moartea. Marele Dragon-Feminin aşteaptă.

Dragonul de dedesubt aşteaptă Dragonul de deasupra, Pentru împlinirea într-unul singur".

Invocaţia a continuat. Apoi Var m-a informat despre senzaţia de ‚vroof a lui Vulcan. „Valurile pe care le-ai simţit atunci când l-ai chemat pe Lordul Vulcan sunt frisoanele Dragonului. Acum îţi voi dezvălui ca o referire la aceste ‚vroof-uri este conţinută în nişte bine-cunoscute versuri ale Legii: „Când se mişca Marele Dragon, şi o respiraţie se dezlănţuie către poarta apelor, Tremura, om al Legii!"

Ca Fiu al Dragonului, vei tremura cu adevărat dar în extaz, nu în frica, aşa cum fac ignoranţii".

Auzind aceste cuvinte, n-am putut să nu simt excitaţia unui ‚vrooof în stomac împreună cu o senzaţie de bunăstare care mi-a cuprins trupul. Adunarea de preoţi intona un alt imn al Legii lor. Ochii lui Var străluceau mai tare ca niciodată. Folosind Vocea, proiecta către mine: „Acum eşti un Fiu al Dragonului!"

Gervin proiectase şi el Vocea asupra mea de câteva ori dar niciodată ceva de genul acela. Vocea lui Var era magica, stupefianta, incredibilă. te zăpăcea cu totul! Avea profunzime, şi viaţa, şi făcea să pulseze de energie fiecare celulă a corpului meu. Nu numai că am auzit-o, dar am şi văzut flăcări de lumina ieşind din gura lui. A provocat un ‚vroof seismic care a început de jos, din picioarele mele şi a urcat, învăluind încet totul în mine şi, în final, înflorind deasupra capului meu. Eram atât de ameţit încât picioarele mi se împleticeau şi a trebuit să mă ţin în strânsă legătură cu izvorul limpede pentru a nu leşina. „O

singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarm, e niciodată, nu moare niciodată!”

Arătând lângă altar, spre un sigiliu în jurul căreia se aflau cărbuni încinşi, Var mi-a ordonat: „Vei repeta jurământul secret al Fiilor Dragonului după mine, pecetluit în acelaşi timp prin aplicarea în interiorul antebraţului tău stâng a acestei peceţi înroşite în foc”.

Doi oameni au venit către mine şi, în timp ce eu repetam jurământul după Var, am înţeles că ei aveau de gând să-mi ridice braţul deasupra vasului cu cărbuni încinşi. Am simţit nevoia impetuoasa de a mă da înapoi. Dar am chemat izvorul limpede, întrebând: „Ce ar face acum o persoană treaza?”. Şi, iată! Ştiam ce trebuie să fac! Dragon dedesubt, Dragon deasupra! Am privit în ochii marelui preot Var şi, înainte ca cei doi să ajungă la mine, mi-am mişcat braţul stâng şi i-am aplicat pecetea în acelaşi loc în care îl văzusem pe Phileon ca o are. S-a auzit un sâsâit al cărnii mele arse şi, pentru o fracţiune de secundă, m-am temut să o să-mi pierd conştiinţă, din nou. Dar atingerea pecetii a creat o reacţie paradoxala, o masiva senzaţie de ,vroof în stomacul meu şi ea m-a salvat. Dintr-odată, exact ca în dansul Dragonului, m-am simţit uriaş şi fantastic de important. Puteam simţi durerea din braţul meu dar era complet insignifianta în comparaţie cu cât de vast şi infinit ma simţeam.

Proiectând Vocea, Var repeta: „Cunoaşte ca acum eşti un Fiu al Dragonului!”. Iar cei doi preoţi îmi îndepărtară braţul de pe pecetea înroşită şi întreaga audienta canta: „Vulcan! Vulcan! Lord al Nicovalei!”. Şi ,vroof-ul continua. Când s-a terminat, era o pauză în ritual. Var profita de ea şi-mi spuse cu blândeţe: „Asta e, băiatul meu. Acum te poţi relaxa pe de-a întregul şi poţi lăsa lucrurile să se desfăşoare uşor în faţa ta. Gata cu probele”.

Dacă aş fi făcut ceea ce-mi spusese şi aş fi dat drumul legăturii cu izvorul limpede, mi-aş fi ratat destinul!

Var continua ritualul: „Dă-mi voie acum să te instruiesc cu privire la semnele secrete de recunoaştere ale ordinului nostru. Când un Fiu al Dragonului vrea să îţi testeze originile, va spune ,Nu mai este cale de întoarcere. Dacă vrei să-i dezvălui identitatea ta de Fiu al Dragonului, îţi vei ridica pumnii în faţa lui şi-i vei arăta partea braţului tău pe care jurământul secret al unui Fiu de Dragon a fost pecetluit cu foc. şi vei repeta ,Nu este cale de întoarcere”.

Marele preot şi cu mine am schimbat semnele după care el a

continuat conform rutinei ritualului: „Slava Marelui Dragon! Acum, Szar, Fiu al Dragonului, aici este momentul în care destinul tău trebuie pecetluit. Te întreb solemn, vei urma calea Marelui Războinic?”

Nu puteam să cred ce se întâmplă. „Calea Marelui Războinic!” am gândit eu ameţit. „Asta voia să spună Vulturul Alb?”

Înaltul preot a lui Vulcan continuă: „Pentru ca tatăl tău nu te-a putut instrui în aceste probleme, dă-mi voie să-ţi spun cum poţi refuza aceasta invitaţie. Trebuie doar să spui:

Toată gloria Dragonului-Feminin, Mama Nopţii Fără de Sfârşit!

Multe mulţumiri intru Lege, Înălţimea Ta, dar trebuie să refuz invitaţia. Nu voi urma calea Marelui Războinic.

Ma voi întoarce la cărările părinţilor mei.

Contemplând, mulţumită ţie, măreţia Dragonului, Ma voi angaja acum să slujesc Dragonul de deasupra şi Dragonul de dedesubt. De aceea, dau acum Dragonului cuvântul meu.

Că sunt demn de a însoţi pe Fiii Dragonului în timpul Marii Călătorii, după depărtarea de acest lăcaş mortal”.

În timp ce el vorbea, mi-am amintit cuvintele Vulturului Alb: „Dacă lui Szar i se da o şansă de a deveni Mare Războinic, lasă-l să nu se mai întoarcă. Nu va mai fi o a doua şansă.: „Înălţându-mi spiritul cât de sus am putut, m-am rugat: „Gervin, ajută-mă să nu ratez acest moment aşa cum le-am ratat pe multele dinainte de acesta!”. Dar ce, pe Lumea de Dedesubt, era un Mare Războinic? Ce ar face acum un om treaz? Ce trebuia să spun?

Pentru ca ezitam, Var mi-a adresat un zâmbet cald şi mi-a şoptit: „Doar repeta cuvintele pe care ţi le-am spus, băiatul meu”.

Din cea mai pura şi mai profunda parte a izvorului limpede şi cu îndrăzneală mai mare ca niciodată, m-am uitat la el şi am spus: „Multe mulţumiri, Înălţimea Voastră, voi accepta invitaţia dumneavoastră de a urma calea Marelui Războinic. Pentru aceasta îi dau acum Dragonului cuvântul meu”.

A urmat o linişte încărcată parca numai de răsuflarea Dragonului. Apoi Var vorbi, iar vocea îi era blândă: „Fiu al Dragonului, nu trebuie să urmezi aceasta cale, care este plină de pericole şi poveri. Dacă pur şi simplu îţi doreşti să te întorci la camarazii tai, va exista un loc onorabil pentru tine în ierarhia Fiilor Dragonului”.

M-am rugat: „Izvor clar, inspiră-mă! Fă-mă să spun vorbele potrivite şi corecte astfel încât ei să nu mă respingă de pe drumul

Marelui Războinic. Când Elyani are nevoie de mine, vreau să fiu acolo pentru ea". Şi cuvintele îmi veniră: „Nu mă voi întoarce la cărarea părinţilor mei, Voi rămâne şi voi contempla măreţia Dragonului. Mi-am dat cuvântul meu de Dragon.

Iar Dragonul-Feminin ştie că nu mai este cale de întoarcere!"

Puteam vedea în ochii lui Var ca, legal sau nu, mesajul meu îşi atinsese scopul. Apoi urma o linişte lunga şi mai încărcată ca niciodată. În sfârşit, Var rupse tăcerea: „Vulcan! Vulcan! Vulcan!". Însufleţită de puterea Vocii lui, întreaga sala l-a urmat: „Vulcan! Vulcan! Vulcan!". O stare superioară a cuprins templul. Stomacurile acestor oameni începură să facă vroof la unison iar zeul era cu ei. Valul din interiorul meu deveni rapid atât de violent încât corpul meu tremura din nou. Purtat departe de exaltarea acelui moment, am început încet să-mi mişc mâinile, gata pentru un nou dans. Dar, când văzu ce este pe cale să se întâmple, Var mi-a şoptit imediat: „Nu, Szar! Nu începe din nou! Nu acum!"

Instantaneu, mi-am adus aminte cum m-am simţit după ce m-am trezit din primul dans şi mi-am schimbat rapid starea de exaltare, urmărindu-mi simbolul: „O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată nu moare niciodată!"

Ceremonia a continuat cu o intonare lenta a Legii Dragonului şi s-a terminat cu câteva minute de linişte. Imediat după aceea, toţi preoţii au venit şi m-au felicitat personal, urându-mi bun venit în frăţia lor. Mulţi dintre aceşti munţi de muşchi m-au îmbrăţişat cu căldură de frate, făcând ca toate vertebrele gâtului să-mi trosnească ca şi cum ar fi fost rupte – cu siguranţă nu ultima dintre probele mele! Adunarea bucuroasa a început apoi să-şi caute drum înapoi prin măruntaiele muntelui, sporovăind şi râzând tare. În timp ce mergeam, nu m-am putut abţine să nu mă întreb: „Dragă Lord Melchisedek, ce urmează? Ce au de gând să facă cu mine?". Dar eram mândru pentru ca mergeam înapoi de la ceremonie pe picioarele mele în loc să fiu inconştient. „Gervin! Nu dorm!", am trâmbiţat eu. „Totuşi, bineînţeles, sunt atât de multe moduri de a adormi în timp ce eşti treaz!"

Phielon şi cu mine am mers să ne odihnim. În timp ce eram în cameră, tânărul olar m-a întrebat: „Tatăl meu m-a învăţat cuvintele pe care trebuie să le spui pentru a refuza invitaţia, astfel că le-am repetat. Cine ţi-a spus cuvintele prin care ai acceptat invitaţia?"

„Nimeni, Phileon. Doar că m-am gândit că ar fi lucrul cel mai

potrivit de spus, aşa că l-am spus".

Phileon nu mă mai urmarea. Devenise mut. Ceea ce tocmai spusesem nu se potrivea deloc cu lumea lui. Nu putea să asimileze aşa ceva. Aceasta a marcat sfârşitul conversaţiei noastre. Phileon nu era plin de manie, sau invidie, sau de sentimentul de dezaprobare. Tânărul om era, pur şi simplu, năucit. M-a exclus brusc din universul lui exact cum făcuse Artold după ce bătusem din palme în faţa lui. Phileon stătea doar cu fata la perete, cu ochii deschişi, cu mintea blocată şi goala – marea distraţie Atlanteeana. A funcţionat chiar şi fără plasa.

După o după-amiază de recuperare (toate acele aventuri ma extenuaseră!), am început să aşteptăm banchetul ritualic ce era obişnuit pentru candidaţii proaspeţi iniţiaţi ca Fii ai Dragonului. Floster, cu rasul sau ce cutremura totul, a venit să ne conducă într-o importanta parte a templului pe care nu o mai văzusem niciodată: holul cinei. Era săpat adânc în roca, dar ferestrele lăsau lumina zilei să intre înăuntru. Cincisprezece sau şaisprezece fraţi care asistaseră la iniţierea de dimineaţă erau aşezaţi în jurul marii mese. şi mai multe delicatese din cărbune ne-au fost servite şi se râdea mult. Apoi, oamenii au început să cânte imnuri împreună şi Phileon şi cu mine am fost invitaţi să ne alăturăm lor. Bineînţeles că era un ‚vroof care continua şi câţiva dintre oameni au început să danseze. Dar Floster a venit lângă mine: „Nu, nu! Nu tu, frate Szar! Trebuie să-ţi păstrezi energia pentru ceea ce va urma! Aminteşte-ţi cum te-ai simţit ultima oară!"

Astfel că am stat în spate şi am privit munţii de muşchi dansând, întrebându-mă cum arata acel dans atunci când executantul lui era un pui maro şi slab ca mine. Când s-a terminat banchetul, Floster ne-a acompaniat, pe Phileon şi pe mine, în camera. Când am ajuns, m-a anunţat: „Szar, ia-ţi sacul. Este momentul să-ţi iei rămas-bun de la amicul tău, Phileon. De acum înainte vei dormi în alta camera. Phileon se va întoarce la cărările părinţilor lui mâine dimineaţă".

M-am întors către Phileon, adoptând o expresie legala: „Bun-rămas, prietene. Legea ne-a adus împreună, Legea ne desparte acum. Toată gloria Lordului Melchisedek!". Iar Phileon făcu pe papagalul, întorcându-mi ceea ce tocmai spusesem. Apoi l-am urmat pe Floster către cealaltă celula care era mult mai dragusta decât cea pe care o părăsisem.

„Floster!", am întrebat, „poţi să-mi spui ce este un Mare

Războinic?”

„Ha! Ha! Ha! Ha! Ha! Vrei să spui ca nici măcar nu ştii ce este un Mare Războinic? Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!”

Începusem să-l plac pe Floster. Nu era un adormit obişnuit.

„Prietenul meu intru Dragon”, a spus el, iar pieptul sau părea mai mare ca niciodată. „Singurul lucru pe care ţi-l pot spune este acela ca, ultima oară când am văzut un candidat la titlul de Mare Războinic, era tot atât de nebun pe cât eşti şi tu! Ha! Ha! Ha! În continuare, te informez ca Marek Indestructibilul va veni mâine dimineaţa să-ţi vorbească”. Apoi îmi dădu încă una din acele îmbrăţişări frăteşti care-ţi fac vertebrele să trosnească. Îmi ura noapte bună, ridicându-şi pumnul stâng în maniera ritualica.

Vorbele lui Floster îmi păreau numai moderat de încurajatoare. Pe Lumea de Dedesubt, ce zi fusese aceea! Mi-ar fi prins bine o băutură alba. Ce va urma? Am decis ca cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era sa urmez ultimele insttucţiuni ale lui Gervin – să dorm!

6.6. OMUL CU ZÂMBET PERICULOS.

Era înalt, aproape de aceeaşi înălţime ca mine, dar cu umeri largi şi dăltuit ca un tigru. Probabil că avea în jur de 35 de ani. Primul lucru care m-a lovit au fost ochii lui. Avea ochi negri, strălucind de trezire. Energia Fiilor Dragonului era cu el. Părea excepţional de înţelept. Nu purta maiou şi sort precum ceilalţi, ci cămaşa şi pantaloni croiţi dintr-un material negru şi subţire şi o şapcă neagră. A intrat fără să bată la uşa iar apoi nu m-a salutat în maniera legala. Stătea doar în faţa mea şi se holba la mine.

„Numele meu este Marek, fiule”, ma anunţă el după ceva timp. „Mi s-a spus că vrei să devii un Mare Războinic”.

Pentru ca eu rămăsesem tăcut, ma întrebă: „Ştii ce este un Mare Războinic?”. Neştiind răspunsul, am clătinat din cap.

Cu braţul întins orizontal, Marek îşi privea pumnul stâng are se deschise încet. Întrebă pe un ton simplu: „Cine te-a instruit să accepţi invitaţia înaltului preot?”

Nu arata ca cineva prea dispus să asculte câteva drăguţe versuri legale, ci numai adevărul. aşa că i-am spus: „Când m-a trimis aici, învăţătorul meu, Maestrul Gervin din Roba Maronie, mi-a spus că trebuie să devin periculos. Cărarea Marelui Războinic suna ca şi când ar fi lucrul cel mai potrivit pentru a-i îndeplini porunca. şi un oracol m-a informat odată că va trebui să accept aceasta oferta, dacă mi s-ar

propune vreodată, pentru că nu va mai fi o a doua şansă". „Adevărat, fiule! Adevărat! Ieri a fost singura ta şansă de a deveni Mare Războinic! Dar, spune-mi, în interiorul tău asta este ceea ce vrei?"

Ce altceva aş fi putut să fac decât să iau legătura cu izvorul limpede: „Nu vreau să mai fiu un adormit, pentru a putea deveni demn de învăţătura profesorului meu, Maestrul Gervin!"

„Există multe pericole pe calea ce duce la a fi un Mare Războinic", continuă Marek. „Ştii tu că ai putea muri tot atât de devreme ca mâine?"

După cum puteam să-mi dau seama, omul nu glumea deloc. O răceală mi-a cuprins trupul, odată cu ecoul vorbelor lui: „. tot atât de devreme ca şi mâine". Vocea frumosului Vultur Alb mi-a răsunat în minte: „Jumătate-jumătate!"

„Marek", am spus, „un drum lung m-a adus pana aici. Am făcut multe greşeli şi am pierdut multe oportunităţi. Odată, chiar am lăsat pe cineva să moară, stupid, pur şi simplu pentru ca nu eram la înălţimea misiunii mele. Ştiu că pot muri în încercările care ma aşteaptă dar, dacă este chiar şi cea mai mică şansă de a deveni un Mare Războinic, am de gând să accept această şansă şi să nu mă întorc din drum. Mai bine mort decât adormit şi neputincios în faţa prietenilor care mor în faţa ta".

Marek a rămas tăcut, privindu-şi pumnul stâng.

După o ezitare, am întrebat: „Vrei să-mi spui ce este un Mare Războinic?"

Marek ma privi fix: „Sunt un Mare Războinic. Un Mare Războinic este un iniţiat avansat al templului nostru, cineva care a stat faţă în faţă cu Dragonul şi care a auzit Cuvântul ei, care este Ttunetul Pământului. Un Mare Războinic cunoaşte puterea Vocii". „Toţi preoţii din templu sunt Mari Războinici?" „Oh, nu! Pentru a deveni Mare Războinic trebuie să călăreşti Dragonul şi să supravieţuieşti. Puţini pot asta".

Să călăreşti Dragonul! Astfel ca s-au împlinit cuvintele Vulturului Alb!

A urmat o perioadă de tăcere, apoi am întrebat: „Ce trebuie să fac pentru a călări Dragonul?"

Din nou, Marek s-a uitat la pumnul stâng, pe care l-a încleştat din ce în ce mai tare, creând impresia unor valuri trecând prin muşchii braţului. Apoi recita lent un fragment din Lege: „Numai cei pe care însăşi Dragonul i-a ales Pot deveni Mari războinici.

În măruntaiele Pamntului vei fi luat şi oferit Dragonului.

Dacă Dragonul te va accepta, vei deveni un Mare Războinic. Dacă ea te va respinge, vei muri.

Nu exista nicio pregătire şi nimeni nu poate ajuta.

Trebuie să mergi înainte sau să renunţi.

Este o singură proba, o singură încercare. Treci de ea sau mori".

Pe fata lui Marek licări un zâmbet periculos. „Mulţi dintre cei care vor să devină Mari Războinici nu sunt decât nişte nebuni. Dragonul ştie să-i sorteze! Dacă vrei să părăseşti templul acum, vei fi liber să slujeşti Dragonul în felul tău. S-ar putea ca afara sa te aştepte o viaţă frumoasa! De ce s-o risipeşti?" „Marek", i-am spus, „nu sunt dincolo de frică. Dar nu voi renunţa". Începeam să înţeleg ca, atunci când mă simţeam slab, puteam acum să mă întorc către stomacul meu şi să mă odihnesc în efectul Vulcan. Astfel că mi-am trimis un ‚vroof, privindu-l în ochi şi articulând încet cuvintele care ma duceau drept la izvorul limpede: „Marek, nu mai este drum de întoarcere! Dacă Dragonul vrea să scape de mine, va trebui să mă omoare. Nu voi renunţa. Cuvânt de Dragon!"

Zâmbetul periculos a lui Marek se repeta pentru o clipă. „Spune ‚Ea, fiule. Când Marii Războinici vorbesc despre Dragonul Pământului, ei spun , ea nu ‚el". Încă uitându-se la pumnul lui, adăugă: „Gervin avea dreptate, nu eşti un visător obişnuit. aşa să fie! Vad bine ca nu vei da bir cu fugiţii ca un iepure". Vocea sa deveni grava: „Vom face aşa: mâine, înainte de zori, vei fi dus foarte adânc în măruntaiele Pământului, într-un loc unde EaDragonul nu va avea nicio dificultate în a te găsi. Când va veni la tine, îi vei auzi Vocea, care este Tunetul Pământului. şi tot ceea ce vei avea de făcut va fi un singur lucru", pocni din degetele mâinii drepte şi apoi, indica spre mine cu arătătorul, „să supravieţuieşti!"

Am înghiţit în sec. „Cum voi recunoaşte Vocea Dragonului?"

Marek îşi arata din nou zâmbetul periculos: „Nu-ţi fă griji, nu poţi s-o ratezi!"

Amintindu-mi toate oportunităţile pe care le ratasem cu Gervin fiindcă fusesem prea prost să pun întrebări, am insistat: „Poţi să-mi dai vreun sfat despre cum să supravieţuiesc după ce aud Vocea?"

„Aminteşte-ţi iniţierea referitoare la tremurăturile care sunt smuciturile Dragonului? Vor fi o groază din acestea mâine. Dar, în realitate, niciun om nu te poate ajuta acolo jos. Dacă trăieşti sau mori

depinde în întregime de tine”.

Marek nu a mai spus nimic despre acel subiect. M-a instruit să mă plimb liber în jurul templului pe parcursul zilei şi să merg să vizitez marea sală pentru cina. M-a informat, de asemenea, ca înaltul preot Var vrea să mă vadă. Va veni un frate pentru a mă conduce la el. Apoi îmi dădu salutul ritualic şi, cu un mers de felina, se îndrepta spre uşă. „À-propos, om al legii!”, se opri el în cadrul uşii. „Dacă mâine reuşeşti, voi fi însărcinat să-ţi predau nişte lucruri pe care trebuie să le facă Marii Războinici”. Apoi pleca.

6.7. LEGENDA LUI LOHRZEN.

Unul din intendenţii lui Var a venit să mă ia în timpul prânzului pe care-l luam în sala de mese. Ma lua la o mică plimbare. Am urcat nişte scări până ce am ajuns la o terasa cioplita în stanca. Cățărându-ne pe câteva scări scobite pe marginea stâncii, am ajuns într-o cameră unde înaltul preot Vulcan mi-a urat bun-venit, „Slava Ei-Dragonului, Mama Nopţii Fără de Sfârşit, Szar!”

„Toată gloria Ei-Dragonul, Mama Nopţii Fără de Sfârşit, Înălţimea Ta”.

Ca şi Marek, acest om avea foc în ochi. Ca un câmp de stele, dar unul de sub Pământ. „Ţi-ai revenit complet după dansul Dragonului, prieten intru Dragon?” „Aproape, Înălţimea Ta”.

Var afişă un rânjet prietenos.

„Omul are clasa”, am gândit, admirând modul cum combinase bunătatea cu demnitatea funcţiei sale.

„Priveşte în dreapta ta, la altar, Szar. Pe poliţa săpată în stanca este o tavă făcută din oricalc cu un colier. Du-te şi priveşte-l”.

M-am dus către altar şi am contemplat lanţul din argint fin prelucrat şi pecetea metalica pe care erau gravate simboluri ciudate.

„Ia-l, Szar. Ia-l în mâna”. Am făcut ceea ce mi-a spus, iar el mi-a explicat: „Aceasta relicva a fost purtata de către Lohrzen. A fost un Mare Războinic, unul dintre cei mai puternici ai tuturor timpurilor. A trăit demult, în perioada timpurie a regatului când ceţurile erau atât de dense încât noaptea şi ziua nu erau clar delimitate. Acelea au fost zilele care au urmat revelaţiei Veghetorilor. Ai auzit vreodată de Veghetori, Szar?”

„Am auzit vechi legende menţionând numele lor, Înălţimea Ta, dar maeştrii mei n-au comentat niciodată pe acest subiect.

„Nu încape îndoială ca Maestrul Gervin te va învăţa despre ei,

căci cunoaşterea sa este vasta. Veghetorii erau îngeri puternici ai focului care au coborât din sfere şi s-au încarnat în corpuri umane. Au venit pentru a-i învăţa pe oameni, pentru a-i educa, pentru că erau foarte tineri, asemănători cu oamenii-blob de pe ţărmurile noastre îndepărtate. Ai auzit vreodată de oamenii-blob?"

Rememorând o discuţie particulara pe care o avusesem cu Gervin, am spus: „Cei care dorm pe plaja şi fac copii fără să-şi dea seama? Da, am auzit despre ei".

„O mare parte din cunoaşterea Marilor Războinici vine de la Veghetori. Veghetorii erau într-adevăr puternici, mult mai puternici decât poate concepe mintea. I-au învăţat pe oameni multe ştiinţe şi arte, mai ales cele care aveau legătură cu focul. şi s-au căsătorit cu fiicele oamenilor şi au avut copii cu ele, copii ce erau numiţi Nephilimi. Primii dintre Nephilimi au devenit campioni şi prinţese printre oameni, având puterile taţilor lor. Dar era o rasă blestemata, astfel încât în scurt timp au degenerat în cea mai respingătoare spuma, în monştri şi uriaşi care mâncau carne umană, îşi transformau fetele în târfe şi admiteau depravarea sub toate formele ei".

‚Spuma Nephilimilor era o expresie pe care o mai auzisem de câteva ori de când ajunsesem la Muntele lui Lohrzen. Dacă erau o rasă de depravaţi şi canibali, atunci nu este de mirare ca fraţii le rosteau numele cu dezgust. Var continuă: „Curând, Nephilimii au început să poarte război unul împotriva celuilalt, folosind oamenii pentru a forma armate. Acestea au fost primele războaie din regat. Mulţi bărbaţi şi femei au murit. Erau molime şi foamete.

În timpul acestor vremuri cu probleme s-a născut Lohrzen, în ţinutul Pământurilor Roşii, într-un sat la numai câteva ore de acest templu. Era un copil extraordinar care putea vorbi cu zeii şi putea vindeca oamenii. Odată, chiar după cea de a 11-a iniţiere, o molima a devastat ţinutul. O treime de oameni din sat au fost doborâţi de ea şi preoţii i-au declarat morţi. Dar Lohrzen le-a spus: „Nu, greşiţi! Nu este voinţa Lordului Melchisedek ca aceşti bărbaţi şi aceste femei să moară!". A chemat toate puterile Pământului şi oamenii s-au trezit şi au spus ca tocmai s-au întors din Lumea de Dedesubt". „Acum", am gândit, „asta suna ca exact ceea ce vreau". Dar, în ciuda descoperirii mele aproape ca un ‚vroof arogant, nu am îndrăznit să-l întrerup pe Var cu o întrebare.

„Depravarea Nephilimilor nu cunoaşte limite, astfel ca

războaiele au continuat. Satele au fost arse. Recoltele au fost distruse. Femeile au asistat la uciderea copiilor lor. Văzând disperarea sătenilor, Lohrzen s-a străduit să devină puternic, pentru a putea apăra satele. Îndrăzneţ, el şi-a apropiat unul dintre Veghetori, numit Verzazyel. Verzazyel era un înger formidabil, un print al focului care coborâse din sferele înalte şi care trăia într-o peşteră în canioanele roşii, nu departe de acest templu. Lohrzen s-a dus la peştera lui Verzazyel, şi acolo a dispărut. Oamenii au crezut că a fost ucis. Cei care încercau să cucerească puterile Veghetorilor îşi pierdeau de obicei viaţa.

Dar, spre surpriza tuturor, după 7 ani, Lohrez reapăru. Datorită faptului că dobândise şi cucerise cate ceva din focul lui Verzazyel, devenise un Mare Războinic. El a venit direct la acest templu şi a luat câţiva fraţi pe care i-a învăţat noi secrete despre modul de a lupta. Au ieşit de acolo şi au plecat să ucidă un mare print Nephilim, numit Percipion. I-au luat garda personala total prin surprindere. Erau numai şase Mari Războinici, totuşi l-au omorât pe print şi încă o sută de oameni în acea noapte".

Asta suna periculos.

„Apoi, Lohrzen le-a vorbit comandanţilor armatei lui Percipion şi i-a convins să încheie o alianţă cu el. Iar ei l-au urmat! Lohrzen a antrenat mulţi Mari Războinici printre Fiii Dragonului şi împreună au ucis prinţi Nephilimi, unul după altul. Nu s-au bătut în lupte, ci doar veneau noaptea, îmbrăcaţi în negru ca nişte emisari ai morţii. Îşi foloseau şiretenia superioara pentru a afla drumul către apartamentele prinţului şi apoi". Var făcu un semn cu mâna la gât şi scoase un şuierat, „lovind ca fulgerul, îi omorau pe toţi". „Suna foarte periculos!" am gândit eu, încă ţinând în palme pecetea plata.

„De fiecare dată, Lohrzen vorbea armatelor prinţului pe care tocmai îl ucisese. Oamenii îl admirau şi-l urmau. Marii Războinici deveniră în scurt timp coşmarul Nephilimilor, pentru ca loveau întotdeauna noaptea şi nu exista data când să dea greş. S-a întâmplat apoi următorul fapt: comandanţii a doua armate, temându-se de Lohrzen şi ştiind ca acesta se apropie, s-au răsculat împotriva stăpânilor lor şi i-au omorât. Apoi s-au predat lui Lohrzen, care era acum în fruntea unei mari armate.

Dacă ar fi vrut, Lohrzen ar fi putut deveni prinţul acelei parţi din regat. Dar el era foarte înţelept şi, atunci când a eliberat toate împrejurimile de scursoarea Nephilimilor nu mai rămăsese niciunul

dintre lorzii Nephilimi! – i-a dus pe toţi comandanţii armatelor sale la Regele Atlantisului şi i-a făcut să se închine acestuia. „Acesta este darul meu pentru Înălţimea Ta suprema!”, anunţă el. Şi, de atunci, Marii Războinici au devenit vestiţi şi legendări pentru darurile lor. Regele numi mare print pe un om înţelept din suita lui Lohrzen. Iar Lohrzen şi cu ai săi Mari Războinici s-au întors la Templul Dragonului, unde au continuat să se bucure de extazul Ei – Dragon al Adâncului şi să instruiască mai mulţi fraţi în armele lor secrete.

Szar, medalionul pe care îl ţii în mâna a fost cel pe care Lohrzen l-a obţinut de la Veghetor. L-a purtat în fiecare clipă a vieţii sale şi l-a pus aici, pe altar, cu trei zile înainte de a muri”.

Alertat, am înghiţit în sec şi am chemat izvorul limpede, sperând să nu fac nicio gafa cu acel talisman şi să aduc vreo ofensa unei atât de periculoase fiinţe.

Var era amuzat de reacţia mea. A continuat: „Lohrenz a lăsat instrucţiuni, pe care le-a pronunţat cu Vocea: nimeni nu trebuie să atingă aceasta pecete până în ziua în care un tânăr războinic, care nu este trimis de tatăl sau, va veni şi va surprinde preoţii prin cererea indolenta de a vedea Dragonul faţă în faţă”. Var făcu o pauză, apoi spuse: „Pecetea este a ta, Szar! Pune-o!”

Când acest om dădea un ordin, nu lasa loc pentru nicio ezitare. Totuşi, atunci când colierul îmi atinse gâtul, am simţit nevoia sa mă opresc şi am întrebat: „Aceasta relicva valorează foarte mult şi nu numai pentru că e făcută din oricalc. Dacă mor mâine?”

Var a ras. „Atunci pecetea va rămâne îngropată împreună cu tine în măruntaiele Dragonului până la sfârşitul timpului. Lohrzen nu a intenţionat asta. Dar nu mai este cale de întoarcere”. Cuvintele lui Lohrzen erau rostite cu Vocea, astfel încât trebuiau îndeplinite. „Pune-l!”

M-am supus. Pecetea era rece pe gâtul meu.

Var concluziona: „Acum, Szar, trebuie să afli sfârşitul profeţiei lui Lohrzen. Într-o zi, Marele Războinic care poarta pecetea lui va duce o mare bătălie împotriva magiei Veghetorilor. Când totul va părea pierdut şi când ultimul sau camarad va muri în braţele sale, puterea pecetii îl va salva”.

Am întrebat imediat: „Aceasta înseamnă că nu voi muri mâine?”

Var mi-a răspuns cu acelaşi zâmbet periculos pe care îl mai văzusem la Marek şi nicăieri altundeva în regat: „Numai Dragonul ştie

asta!". Privindu-mă fix, adăugă: „Când ai să auzi Tunetul Pământului, care este Vocea Marelui Dragon al Adâncului, atunci vei şti".

Var chema un preot care ma escorta înapoi în sala de mese. Dar nu îmi mai era foame. Am făcut o plimbare prin coridoarele templului şi m-am întors în camera mea pentru a mă odihni.

Şi noaptea veni.

6.8. EISRAIM, CAPELA VULTURULUI ALB

„Cine, trimis de Lordul Melchisedek, bate la uşa?" „Eu sunt", replică Elyani ilegal. „Pot să-ţi vorbesc, Teyani?" „Intra, iubirea mea".

Lady Elyani intra, lăsându-şi pe umeri gluga alba. Părea obosita. „Teyani, ceva este pe cale să i se întâmple lui Szar. Foarte curând, ştiu asta. Am venit să caut inspiraţie şi ajutor, femeie înţeleaptă!"

Într-o străfulgerare, Teyani şi-a amintit de prima oară când o luase pe Elyani în braţele sale. Elyani avea trei zile. Mama ei, Adya, prietena draga şi camarad Alb al ei, murise. Teyani îşi dăduse cuvântul ei de Vultur că va avea grijă de copil şi şi-l respectase întotdeauna, mai întâi ca mama, apoi ca învăţător, ca prieten şi ca iar ca mama.

„Vino, copilul meu. Aşază-te lângă mine. Ştii ce-l aşteaptă?" „Este una dintgre acele iniţieri imposibile în care candidatul este băgat într-o transă asemănătoare cu moartea şi aruncat Dragonului. Cei care fac aceasta se întorc după trei zile pentru a vedea dacă mai este în viaţă. Dacă nu este, ei doar ridica din umeri şi încep să aştepte următorul candidat". „Szar este un suflet puternic", spuse Teyani cu voce blândă.

„Corpul sau este slăbit! Noi consideram ca a cobori în Lumea de Dedesubt este ceva rău, dar ceea ce se întâmplă acolo este mult mai rău – totala nebunie! Ei îi expun pe candidaţi vibraţiei Dragonului care face ca fiecare os din corpul lor să se sfărâme şi se transforme în praf – un gen de Foc Cosmic ce vine direct de la Furnalele Adâncului. Nu-i de mirare ca cei care supravieţuiesc sunt numiţi Vulcanii Legii".

Teyani şi-a aşezat mâinile ei magice pe umerii lui Elyani, trimiţând către centrii energetici ai acesteia un fluid de energie vindecătoare. „Pace, copilul meu. Pace!", proiecta ea din înaltul izvor limpede de Vultur Alb.

Lacrimi se prelingeau uşor pe fata lui Elyani. „Iartă-mă, femeie înţeleaptă, pentru nerăbdare. Doar ca.nu ştiu ce să fac".

Teyani a luat-o în braţe. „Ştiu, sunt timpuri dificile", şopti ea, gândindu-se la toate preotesele Vulturului Alb care fuseseră trimise în

Lumea De dedesubt în ultimii ani. Niciuna dintre ele nu se mai întorsese. „Vino, prietena mea intru Lege, stai cu mine. Hai să îndeplinim împreună ritualul".

Când au terminat de pregătit camera, cele două femei şi-au luat poziţiile potrivite în spatele altarului. Înainte de intonarea primului imn, Teyani declara solemn: „Zeii nu sunt datori muritorilor, niciodată! şi nu sunt decât o fată care slujeşte Vulturul Alb. Totuşi, datorită unor lucruri sigure care s-au întâmplat înainte de a te naşte, mi s-a acordat imensul privilegiu de a fi auzita de către el atunci când am bătut la porţile sale cereşti. În această seară voi vorbi cu el şi voi încerca să ajung la inima sa. Dar nu aştepta nimic.

Departe, dincolo de minţile muritorilor sunt căile zeilor, Chiar şi mai departe, dincolo de atingerea zeilor sunt căile Lordului Melchisedek".

Şi Teyani începu ritualul.

6.9. ÎN MĂRUNTAIELE DRAGONULUI

„Mama a Luminii, ce se întâmplă cu mine?"

Era dimineaţă foarte devreme. Cu greu puteam crede cât de limpede ma simţeam. Petrecusem întreaga incredibila noapte visând Vulturul Alb al zeilor. Vulturul ma dusese în sferele sale, purtându-mă pe aripi şi povestindu-mi legende şi secrete despre zei şi lumile lor. La fiecare oprire contemplam câmpurile de stele. Şi, de fiecare dată când ne opream, o întâlneam pe Elyani. Îmi zâmbea cu o blândeţe cosmica şi-mi întindea o băutură. De fiecare dată când am băut-o, m-asm simţit mai puternic. Apoi, chiar înainte de a mă trezi, Vulturul Alb mi-a făcut un dar neobişnuit: una din penele sale de lumină. Uimit, am luat-o în mâna şi energia mea a explodat instantaneu cu Lumina Alba – o lumina aşa cum fiinţele muritoare pot rareori contempla.

„Mi-aş fi dorit ca Floster să-mi fi dat aceasta camera mai devreme", am reflectat eu, stand pe pat.

Camera era în întuneric total. Nu exista lumina Lunii. „Astăzi va fi Luna Noua", am realizat eu. „De aceea vor să mă ofere Dragonului atât de repede!". După cum îmi explicase Gervin, Lumile Subterane sunt, imediat după Luna Noua, cele mai întunecate. aşa inundat în Lumina cum eram, observaţia aceasta nu m-a afectat deloc.

Uşa s-a deschis. Marek şi trei dintre oamenii săi îşi făcură intrarea. Erau îmbrăcaţi în negru, cu capul acoperit de o şapcă făcută din acelaşi material fin ca şi cămaşa şi pantalonii. Cu excepţia lui

Marek, toţi purtau torte. Privindu-mă cu privirea sa rece de Mare Războinic, Marek fluiera: „Pe pântecul Dragonului! Ce lumina! Ce făceai aici?” „Visam la prietenii mei”.

Venind înspre mine încet, cu felul sau felin de a se mişca, a spus: „Se pare că ai prieteni puternici, Szar! Aş fi interesat să-i întâlnesc”.

Am zâmbit. El nu. „Uită-te la aceşti oameni, spuse el indicându-şi însoţitorii. Erau tineri, doi dintre ei în jurul a 25 de ani, ceilalţi doi în jurul a 35 de ani. M-am conectat la ei, întrebându-mă dacă erau oameni trezi sau dacă erau nişte adormiţi. Marek a spus: „Vino, fiule, mergem la o plimbare. Să ne mişcăm”.

Am format o mică procesiune. Doi dintre Războinici au deschis drumul. I-am urmat, în timp ce Marek şi ceilalţi prieteni ai lui mergeau în urma mea. Nu vorbeau dar curând au început să intoneze o litanie lenta.

„Rămâi cu bine, om al câmpiilor.

A sosit timpul să laşi totul în urma ta. Dragonul este poarta”.

Conectându-mă şi menţinând legătură cu fluidul clar de energie de deasupra capului meu, mi-am lăsat paşii ghidaţi de mantra mea favorita: „O singură Lege, o singură cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!”

Am coborât adânc în roca, prin tuneluri şerpuitoare şi lungi şi pe scări aspre scobite în stanca. În prima oră am fost liniştit de ,vroof-ul lui Vulcan pe care îl genera, la unison, fiecare stanca din munte. Dar, pe măsură ce tot coboram, am fost copleşit de un sentiment din ce în ce mai apăsător care ma făcea să respir greu.

După ce am coborât cel puţin trei ore, Marek a constatat că îmi este din ce în ce mai dificil să merg. Îmi vorbi, pentru prima oară de când începusem coborârea: „Ceea ce simţi în acest moment este veninul somnului, fumul greu care vine de la Dragon. Aceasta parte a muntelui este încărcată cu forte speciale”.

M-am conectat repede la izvorul limpede, rugându-mă Lordului Melchisedek să mă păstreze pe picioarele mele, pentru că-mi aminteam mult prea bine versurile din Lege care spuneau: „Aceste valuri de întuneric absolut.

Acest fum greu care erupe din respiraţia Dragonului, Arunca oamenii şi zeii deopotrivă într-un somn al uitării”.

Treptat, inerţia aceea şi greutatea au devenit atât de opresive încât abia mai puteam să merg. M-am forţat să continui drumul, pas

după pas, amintindu-mi de instrucţiunile lui Elyani de dinainte de coborârea în Lumea Subterană: „Continua sa mergi! Nu te opri niciodată!”. Dar, în final, în mijlocul unui tunel îngust, a trebuit să mă opresc şi să-mi câştig suflul.

Marek s-a apropiat de mine. „Am intrat în măruntaiele Dragonului, fiule”. „Nu pot să respir”. „Asta din cauză că încerci să respiri şi încerci să mergi. Dar aici, nu a mai rămas prea mult din tine, aici e doar Dragonul!” „Şi ce trebuie să fac?” „Nimic. Lasă Dragonul să facă pentru tine”.

Gâfâiam, întrebându-mă cum aş fi putut să-l las pe Dragon să meargă în locul meu. Marek îşi întinse braţul stâng în faţă, orizontal, aşa cum îi plăcea să facă, şi îşi contempla pumnul deschizându-se şi închizându-se lent. Începu să murmure un sunet de tonalitate joasa care începea să se ridice treptat cu puterea Vocii, penetrând adânc în stomacul meu. Luându-mă prin surprindere, îşi proiecta pumnul drept în plexul meu solar. Lovitura m-a lăsat perplex, fără aer. M-am trezit în genunchi, cu mâinile la tâmple.

„Acum, îl laşi pe Dragon să respire sau mori!” urla Marek la mine. Îşi proiecta Vocea spre mine: „Nu gândi, fă-o!”

Treptat, un val imens începu să se ridice în mine, urcând dinspre roca de dedesubt. Corpul meu gâfâia încă, dar am simţit ca altceva a preluat controlul. Am recunoscut sentimentul dansului dragonului şi binecuvântatele zgâlţâituri. Pentru cel puţin încă un minut am simţit că nu pot respira. Dar nu mai aveam nevoie să respir. Era bine! Simţeam nevoia sa rad. M-am ridicat în picioare ca şi cum aş fi fost într-o transă şi încet, încet, mi-am ridicat braţele şi mi-am rotit corpul, ghidat de inspiraţia dansului.

Marek rânji. Arătându-mă cu degetul, spuse celorlalţi ironic: „Este un bun dansator, să ştiţi!”

„Asta e!” am realizat eu. „Acesta este modul în care trebuie să trec peste asta! Să găsesc ,vroof-ul lui Vulcan şi să antrenez fluidul limpede al izvorului clar direct îl el”. Şi a mers. Conectând la energia verticala de deasupra capului meu valurile de sub corpul meu, am reuşit să respir din nou.

Marek îmi dădu suficient timp, apoi întrebă: „Te poţi deplasa?”

Intoxicat, am răspuns: „Nu pot merge, dar pot dansa!”. Şi m-am trezit ca ma uit la el cu acelaşi zâmbet periculos pe care îl văzusem mai mult decât o dată pe fata lui.

Ma bătu blând pe umăr: „Băiat bun!”. Apoi, adresându-se micului grup, spuse: „Hai să o facem!”. Şi am început să coborâm iar.

Restul drumului a fost ireal. Am mers şi iar am mers, ore întregi, dar cu greu simţeam trecerea timpului. Era atât de simplu! Fluxul de energie de deasupra capului meu activa valurile din josul corpului meu şi, din motive ce erau dincolo de puterea mea de înţelegere, eu şi umbra mea continuam să mărşăluim. De câteva ori am trecut pe lângă nişte schelete umane. La început am înghiţit în sec şi am grăbit pasul: „Nu te opri niciodată din drum! Nu te uita niciodată înapoi!”. Apoi am strâns din umeri, lăsând ,vroof-ul să preia comanda. „Vulcan! Vulcan!”, am început eu să intonez. Nu mai era nimic care să mă deranjeze sau care să mă facă să mă gândesc la grămezile de oase ale predecesorilor mei, eu doar dansam în continuare.

În sfârşit am ajuns la o camera mică. În mijlocul ei era o scobitura săpată în stanca. Văzând-o, am chicotit prosteşte.

„Întinde-te în acel loc!” îmi spuse Marek, indicându-mi scobitura.

Cei patru oameni au plasat tortele în inelele care erau prinse de pereţi. Apoi s-au aşezat în cele patru colţuri ale formei săpate în piatra şi au intonat două imnuri scurte ale Legii lor.

Marek îmi spuse: „Slava EID – ragonului, Mama Nopţii fără de Sfârşit! Ai făcut-o! Nu e rău, fiule! Mulţi oameni au murit înainte de a ajunge aici. Acum treaba ta s-a terminat. Nu mai este nimic de făcut, totul este la latitudinea ei. Astfel ca bucură-te! Dragonul va veni la tine şi vei auzi Vocea Ei adevărată, pe care puţini oameni din regat au auzit-o. Eşti un om norocos! Poate ca asta te va ucide, dar sunt moduri mult mai prosteşti de a muri, crede-mă”. Apoi a ras şi, pentru că eram îmbătat de forţă, mi s-a părut şi mie foarte amuzant.

„Acum asculta. După ce aceasta groapa va fi acoperita cu lespedea, niciun om nu te va mai putea ajuta. Dar, până atunci, putem. Trebuie să te facem prezentabil pentru Dragon, vezi tu. Bucură-te de ceea ce vine, fiule. Dacă vei supravieţui, îţi vei aminti asta”.

I-am adresat un zâmbet fericit în timp ce el se poziţiona într-unul din colţurile scobiturii. Cei patru oameni au rămas tăcuţi pentru câteva clipe, iar apoi au început să proiecteze Vocea spre mine.

Marek avusese dreptate! Era ceva ce nu puteai uita! auzisem Vocea de câteva ori în viaţa de până atunci, dar Voce ca aceasta, niciodată! Imediat ce m-au lovit valurile sunetelor joase trimise spre

mine, intoxicarea visătoare din timpul călătoriei a dispărut ca prin farmec iar mintea mi s-a limpezit. Am simţit vibraţiile pătrunzând în sistemul meu, saturându-mi energia cu puterea Dragonului. În timp ce ei continuau, am început eu însumi să mă simt ca un Dragon. Am urlat puternic. Atâta forţă era ridicata în corpul meu încât, la început, am crezut că o să explodez. Dar învăţăturile despre moarte pe care mi le dăduse Maestrul Gervin s-au întors la mine şi, cu o simplitate extraordinara pe care o mai experimentasem o dată, doar. mi-am dat drumul! M-am lăsat pe mine însumi să mor în puterea vie a Vocii lor.

De această dată, moartea a fost chiar mai uşoară decât la prima mea coborâre în Lumea de Dedesubt. Ceva din interiorul meu şi-a amintit şi a ştiut exact cum să facă asta. Nu trebuia să gândesc sau să încerc ceva. S-a întâmplat de la sine şi în momentul potrivit.

Rezultatul a fost o instantanee eliberare a energiei mele, ca o explozie în vastitate. Ultimul meu gând lumesc a fost: „Sfânta Lume de Dedesubt! Marek, ai dreptate, merită să mori pentru aşa ceva!”. Energia mi-a explodat în proporţii gigantice. Părea că se împrăştie peste stânci şi apoi pe mile întregi împrejurul nostru. Curând am pierdut legătura cu acea camera în care ei îşi proiectau Vocea în mine, încărcându-mi în corp celula după celula.

Nu am să ştiu niciodată cât timp cei patru Războinici au continuat, nici când au terminat şi nici când au acoperit gaura în care stăteam şi au plecat. Nu mai aveam corp. Nu mai eram acel Szar, cu micul sau izvor clar. Eram doar o forţă fantastica, vie în interiorul Pământului, şi vasta. Dar expansiunea nu s-a oprit aici. Curând a devenit mai largă decât însuşi regatul iar prezenta mea a ajuns în sfere. Era foarte diferit de călătoria pe care o făcusem cu Elyani. De data aceasta nu aveam nicio îndrumare, nu erau controlori, nu exista destinaţie – numai expansiune. Nu mai eram eu în spaţiu, explorând sferele. Eu eram acele sfere! Eram într-o continuă expansiune, acumulând mai întâi lumile intermediare, apoi lumile triunghiului. Am continuat din ce în ce mai departe. Experienţa era un proces de o vastitate extraordinara, incluzând stele, entităţi şi miliarde de forme de conştiinţa în interiorul meu. şi creşteam din ce în ce mai repede, ajungând în locuri foarte îndepărtate, cum ar fi Abisul Adâncului şi Prăpastia Eternităţii, pana ce acceleraţia a devenit atât puternica încât nu am mai putut ţine pasul cu ea. Am explodat şi mi-am pierdut total conştientă.

6.10. IMNUL VULTURULUI ALB CĂTRE MARELE DRAGON.

Ajungând până la marginea Marelui Abis, Vulturul Alb al zeilor a început să cânte un imn închinat mamei mamelor lui: „O, Mare Dragon al Adâncului, O, infinit de jos care ajungi mai în înalt decât înaltul, O, adânc fără limita ce îi tulburi pe însuşi zeii, O, magnifica, Ea-Dragonul, Mama a Nopţii Fără De sfârşit, O, fior de extaz din care Zeul Nenăscut îşi gusta plăcerea, Ce ai făcut cu copiii mei?

Unde sunt fecioarele care ma slujesc şi pe care le-am trimis jos, în sufletul tău? Unde sunt preotesele care au coborât şi nu s-au mai întors niciodată?”

Şi Vulturul Alb a aşteptat în adierea uşoară a spaţiului.

După un lung timp, o dulce şi melodioasa Voce s-a făcut auzita din adâncimea pătrunzătoare a Marelui Abis: „O, Vultur Alb, o frumuseţe printre zei, O, neobosit şi curajos călător, Nedescurajat de măreţia sferelor, O, copil al copiilor mei, sămânţa a seminţei mele, Nu-ţi fie teamă!

Cei ce par a fi pierduţi sunt umbre fără putere ale acestor copii. Spiritul lor este în siguranţă în căldura pântecului infinităţii mele, în îmbrăţişarea fără sfârşit a minunatului extaz.

Le arat ce este dincolo de mine şi de zei – Gloriosul, eternul Soare de Miez de Noapte, Periculosul şi înaltul ideal pe care seminţele seminţelor lor, într-o bună zi, când totul va fi fost îndeplinit, îl vor scufunda”.

Vulturul Alb trimise un răspuns: „O, mama a sublimelor mele progenituri, încântătoare Maya pe care numai Zeul Nenăscut o cunoaşte, Am auzit puternicul Cuvânt şi m-am bucurat, şi nu îmi mai este teama pentru copiii mei absorbiţi de necunoscut.

Dar sămânţa mea dispare din ce în ce mai rapid din regat, Timpul meu printre oameni se apropie de sfârşit, Misiunea mea pe Pământ este în primejdie. Umil în faţa gloriei fără de sfârşit, Implor clementa şi bunăvoinţă pentru ca fecioarele mele ce vizitează abisul Să găsească drumul înapoi spre regat. Măreaţa Mama, Cu infinita compasiune pentru toate fiinţele, Te rog ajută-mă să împlinesc cuvântul pe care, odată, l-am dat Dragonului Zburător ce a venit de dincolo de Abisul Adâncului şi de dincolo de Prăpastia Eternităţii, la îi voi proteja sămânţa şi-i voi lumina drumul cu Iubire. Sufletul lui de purtător curajos, trimis de Tunet, Pe care l-ai primit în pântecul tău minunat. Te rog să nu-l păstrezi astfel să se poată întoarce la fiinţarea

sa muritoare. Va pierde eoni de extaz glorios pe care tu şi numai i-ai putea dărui.

Dar el şi, ca el, alte firave scântei ale sufletelor Ţes speranţele şi visele umane care, Deşi sunt incerte şi fără putere Conţin totuşi viitorul seminţiei mele".

Vocea Pământului nu mai răspunse, dar din Marele Abis izbucni un mănunchi de raze de Lumina, iar Vulturul Alb recunoscu Lumina pe care oamenii şi zeii deopotrivă o venerau în cele mai înalte ritualuri. şi s-a liniştit, simţind ca rugăciunile lui fuseseră ascultate.

6.11 VOCEA DRAGONULUI CARE ESTE TUNETUL PĂMÂNTULUI.

Când mi-am revenit în simţiri, era întuneric total. Îngheţasem stand în scobitura făcută în stanca. Nu aveam nicio idee despre cât timp trecuse. Aproape instantaneu am fost lovit de un val de frică, o panica iraţională pe care nu o mai simţisem niciodată şi despre care nici măcar nu ştiam că ar putea exista. Am început să tremur fără control. Mintea îmi era deconectata şi mă simţeam ca un copil rătăcit în infinitatea spaţiului, nu ştiam ce să fac, nici măcar ce să fiu.

Tremurând în acel acces de panica, am fost scuturat de o viziune. Cineva a apărut în faţa mea! Era înalt, puternic, în jur de 50 de ani, cu o privire metalica, cu par lung ce-i cădea pana în dreptul soldurilor. Spre surpriza mea, pentru o clipă am uitat că-mi este frica. „Cine eşti?" am întrebat cu vocea mea interioară.

Bărbatul a răspuns: „Sunt Lohrzen, cel care a purtat medalionul pe care-l ai la gât". „De ce mă vizitezi?" „Să te vizitez? Ha! Ha! Ha! Ha! Ha! Acest munte este locul meu! Tu ma vizitezi pe mine". Rasul sau mi-a amintit de cel al lui Floster şi acest lucru mi-a mai adus puţina viaţă în corp.

„Asculta, fiule!", spuse bărbatul indicându-mă cu arătătorul exact aşa cum făcea Marek. „Am venit să-ţi spun ceva. Dacă vei continua să tremuri ca un pisoi, Ea-Dragonul te va strănuta afară din nările ei şi vei atârna în spaţiul intermediar până la sfârşitul timpului. De dragul Lordului Melchisedek, fiule, adună-te!" „Am crezut ca niciun om nu mă poate ajuta aici", am şoptit.

„Cine a spus că sunt un om?" spuse Lohrzen râzând. „Szar, eşti intoxicat cu veninul Dragonului. La început, veninul te proiectează într-o călătorie de vis printre sfere. Dar nu eşti suficient de pregătit pentru a putea intra în visul Zeului nenăscut, astfel că vei cădea înapoi în scobitura asta, ca un sac de napi". „Unde este izvorul limpede?" am

gândit eu, pentru că nu-l găseam.

„Nu prea ai ce face în acest stadiu. Lasă-mă măcar să te aduc înapoi într-o stare mai puţin jalnica". Lohrzen îşi proiecta Vocea către mine, intonând o mantra a Legii, „Sufletul care a fost pierdut în distanta este acum adus înapoi la viaţă".

Era magic. Instantaneu, izvorul limpede era înapoi. şi m-a izbit fluxul sau de energie într-atât încât stomacul meu a început să fiarbă ca un vulcan.

„Rămas bun, om al legii!" Fără alte cuvinte, Lohrzen mi-a întors spatele şi a plecat. Fiind în contact cu izvorul limpede, l-am chemat înapoi: „Lohrzen, stai! Nu pleca!". „Ce-i, fiule?" „Lohrzen, ce-ar trebui să fac?"

Lohrzen tresari şi, privind departe, către centrul Pamntului, exclamă: „O, Mare Dragon! Candidaţii nu mai sunt aşa cum erau altă dată!". Apoi îşi proiecta din nou Vocea spre mine: „Asculta Tunetul Pământului. Mori în Dragon, şi trăieşte!"

„Aşteaptă, Lohrzen! Am auzit că tu ai adus înapoi oameni din Lumea De dedesubt, după ce au murit. Trebuie să învăţ cum să fac asta".

Dar de data aceasta Lohrzen nu s-a mai întors.

Am fost lăsat singur, în scobitura făcută în stanca, incapabil să mă mişc şi doar pe jumătate legat de corpul meu. „O singură Lege, o singură cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!" a fost tot ce am putut să gândesc.

Nu a trebuit să aştept prea mult. Când a venit primul val, l-am recunoscut imediat. Nu era la fel ca Vocea lui Marek şi a camarazilor săi, dar era de o magnitudine fantastica.

Un Cuvânt al destinului.

Mi-am adunat corpul şi m-am proiectat în sfere, departe, dincolo de câmpurile de stele.

În vidul infinit am auzit o voce şoptind de foarte departe: „Matricea Spaţiului a recepţionat semnalul. Vehiculul pământesc este pe cale de a se dezintegra. Dacă nu se acţionează imediat vor urma consecinţe ireparabile".

Am privit în jos, căutându-mi corpul.

„Ţinta identificată. Nu încerca să te proiectezi în ea". Corpul meu era mort!

Jos, în cripta, Focul era nebun. Imense, terifiante valuri ale Vocii

îmi loveau corpul unul după altul.

„Vehiculul pământesc este distrus şi nu se mai poate face nimic. Nu încerca să te proiectezi în el".

Mort. Cu adevărat, mort.

Distrus de Cuvânt.

Mai rea decât corpul însuşi era acea lipsa-de-corp ce mă sfasaia. Distrus de Tunetul Pământului. Rupt în bucăţi.

Puterea Dragonului a izbucnit.

„Elyani! Elyani! Elyani!"

Vocea de foarte departe şopti: disocierea conştiinţei". „Rămas bun, Elyani!"

Vastitate.

Infinit dincolo de cuvinte.

„Urmează lumina în Matricea Spaţiului. Iniţiază Abisul Adâncului, unde Mama Luminii surâde. Dragoste eterna, Vultur Alb al zeilor.

6.12. EISRAIM, APARTAMENTUL LUI TEYANI

„NU-U-U!"

Trezita de strigat, Teyani se năpusti în camera cealaltă.

Încă în poziţie de meditaţie, Elyani îşi ţinea capul în mâini: „NU! Nu! Teyani, e mort!"

„Aşteaptă! Nu ştim sigur asta", spuse Teyani luând-o în braţe cu blândeţea Vulturului.

„Am receptat semnalul venind din sferele îndepărtării, Teyani. Este prea departe, nu va fi niciodată în stare să se întoarcă. E mort".

Teyani îi lua mâinile într-ale sale. „Linişte, Doamna a Vulturului. Aminteşte-ţi ce a spus oracolul, Szar este un călător. Este cel pe care îl aşteptam. Ai încredere, Vultur Alb!"

Cu mana odihnindu-se pe umărul lui Teyani, Elyani varsă lacrimi amare. „Este mort, Teyani! L-am văzut risipit, împărţit. Acum, chiar dacă se va întoarce, nu va mai fi niciodată la fel. Ştiu asta".

Acesta era adevărul, iar Teyani ştia asta foarte bine. Îşi mușca buzele, menţinând lumina Vulturului.

„Acel Szar pe care-l iubesc nu se va mai întorce niciodată", plânse Elyani cu inima zdrobită.

„Credinţă, copilul meu. Ai încredere în Vultur".

6.13. RIDICAT DE DRAGON.

Următoare data când mi-am redescoperit ceva conştiinţă, cineva

vorbea cu mine. Îi puteam auzi vocea, dar nu puteam înţelege ce spune. Îmi masa cu blândeţe centrii energetici din picioare, de la încheietura mâinii şi din alte părţi din corp, folosind prezenta sa puternica pentru a-mi îndruma conştiinţa înapoi în corp.

Nu puteam simţi nimic.

De câteva ori, mi-am pierdut iar total conştiinţă, dar acea persoană m-a tras înapoi: „Nu, nu, Mare Războinic, acum nu este momentul să dormi!”. Şi, ore întregi m-a tras înapoi în realitatea fizică, acţionând asupra corpului meu şi vorbindu-mi.

Eram gol. Nicio senzaţie, niciun gând, nicio amintire.

Floster m-a ridicat şi m-a sprijinit de perete. „Hai, ştiu ca mă poţi auzi. Deschide ochii şi priveşte-mă”.

Am putut simţi cum voinţa sa îmi pătrunde în corp, dar ochii mei au rămas închişi.

„Hai”, insista el, „nu încerca să faci asta de unul singur. Lasă Dragonul s-o facă pentru tine! Du-te în stomacul tău”. Mai jos de buric, am simţit pumnii lui presându-mă pe abdomen. „Hai, lasa Dragonul să-ţi deschidă ochii. Aminteşte-ţi cum ai mers atunci când ai coborât în măruntaiele Dragonului. Fa la fel ca atunci”.

Era magic. Instantaneu, mi-am deschis ochii. „Ha! Ha! Ha! Ha! Ha! Iată Dragonul nostru!”

A fost cea mai stranie experienţa. Ma simţeam mort, incapabil să mişc chiar şi vârful degetelor şi totuşi, puterea m-a făcut să deschid ochii. Imaginea lui Floster era în capul meu, dar eu nu eram.

„Acum”, continuă Floster presându-mi încă centrii energetici de sub buric cu pumnii, „fa la fel şi mişcă-ţi mâna stângă. Nu o fa tu! Lasă Dragonul să o facă pentru tine!”

Imediat am văzut mâna mea stângă cum se ridica. Nu era nicio încercare şi niciun efort. Mâna mea se mişcă singura!

Floster era foarte fericit. „Aşa, băiatul meu! Dacă tu crezi că eşti mort, ei bine, nu greşeşti de tot. Dar asta nu contează, Dragonul poate mişca corpul unui Mare Războinic chiar şi după acesta a murit. Acum vreau să te ridic şi să mergi”.

Când magia Dragonului ma ridica şi mă făcu să merg prin camera, Floster bătu din palme foarte bucuros. Nu simţeam absolut nimic, doar ma vedeam pe mine însumi mişcându-mă. Ma vedeam parca de foarte departe.

„Perfect! Acum întorce-te la patul tău. Întinde-te. Foarte bine!”

Nu după prea mult timp, Marek intra în camera.

Floster îl saluta: „Slava Ei-Dragonului, Mama Nopţii Fără de Sfârşit, frate etern.

Băiatul nostru a fost înălţat!”

Marek schimba o privire rapidă cu Floster, dar nu spuse nimic. Veni către patul meu şi-şi plasa mâinile pe centrii energetici ai corpului meu, încercând să simtă puterea vieţii din mine. „Corpul lui este foarte slăbit. Mai bine adu-l înapoi cât mai curând posibil”. „Maine, poate?”

Marek scutura din cap. „Acum!” Apoi mi se adresa: „Szar, când îţi sau semnalul, vreau să laşi Dragonul să-ţi aducă sufletul înapoi în corp. Te previn, asta va durea precum mizeria Nepţilimilor. Nu încerca să faci tu asta, lasa Dragonul s-o facă. ACUM!”

6.14. EISRAIM, APARTAMENTUL LUI TEYANI.

Elyani şi-a deschis ochii şi a ieşit din starea de contemplaţie profundă. „S-a întors! Pot să-i simt prezenta re-intrând în sferele lui Melchisedek!”

Teyani, care era ocupata cu ceva, i-a răspuns simplu: „Știu”.

Elyani nu era bucuroasă. „A devenit diferit, Teyani. Pot să simt asta. Nu mai este omul care”.

„Linişte, Lady a Vulturului Alb!”, a întrerupt-o Teyani. „Asta nu ştii şi nu vei şti pana la întoarcerea sa la Eisraim. Oricum, micul ucenic care era cu noi nu era adevăratul Szar. Nu aveam nicio idee despre ce fel de om va deveni. Gervin te-a prevenit referitor la asta”. „Adevărat”, a spus Elyani. A închis ochii din nou. „Acum suporta o mare durere, Teyani. Pot să fac ceva?”

„Nu, nimic”. Teyani veni în faţa lui Elyani.

„”: O, Doamne! Atât de multă durere. Crezi ca Fiii Dragonului îl vor elibera acum, sau vor continua să-l ţină acolo?” „Din ceea ce a spus Gervin, Szar mai are mult timp de petrecut pe acolo. Dar acum, ca a înviat, nu mai trebuie să ne facem griji pentru siguranţa sa. A stat faţă în faţă cu Dragonul şi a supravieţuit. Nu-l mai poate ucide de acum înainte nicio alta iniţiere din regat”.

Strălucitorii ochi ai lui Elyani erau închişi. Plângea. „Dar cine este el, acum?”

6.15. RESPIRAŢIA DRAGONULUI.

Era îngrozitor. Fiecare celula dln corpul meu urla de durere. În carne îmi intrau, arzându-mă, mii de cuie înroşite în foc. Am început să tip.

„Repede", a spus Floster. „Cheamă Dragonul. Lasă-i răsuflarea să-ţi răcorească trupul". Nu am înţeles.

Văzându-mi agonia, Floster ridica vocea: „Lasa Dragonul să oprească durerea! Nu te gândi, doar fă-o! ACUM!"

A funcţionat aproape instantaneu.

Nicio durere. Nici gânduri. Nici minte.

„Bun venit în noua ta viaţă, Mare Războinic!" Tăcere. Marek ma privi fix în ochi.

„Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegi este acela că eşti mort. Mort intru Dragon! Nu mai ai corp, este doar Dragonul. Nu mai ai o viaţă, exista doar răsuflarea Dragonului. Toate lucrurile pe care obişnuiai să le faci cu corpul tău sunt făcute acum de Dragon pentru tine. Acum aşază-te!"

Dragonul făcu trupul meu să se aşeze pe pat. Am privit la cei doi oameni.

„Nu te întreba cum te simţi. Nici măcar nu încerca să-ţi simţi corpul. Simte numai Dragonul. Ea este în regulă. Ea este perfecta. Întotdeauna. Acvum zâmbeşte şi spune ceva!" „O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!"

Cei boi bărbaţi au rămas tăcuţi, observându-mi reacţiile.

Am căutat izvorul limpede.

Nu mai era niciun corp care să plonjeze în el.

Nu mai era niciun corp în afară de corpul Dragonului.

Verticalitate deasupra, Dragon dedesubt. Io! Izvorul limpede era înapoi, plutind chiar în Dragonul-corp. Nu în ‚vroof-ul stomacului – nu mai era niciun stomac! – şi totuşi undeva, foarte adânc în interiorul Pământului.

Instantaneu, am recâştigat o parte din claritate.

M-am uitat în jurul meu. Pentru prima oară, mi-am amintit cu exactitate cine erau Floster şi Marek. Nu puteam vorbi, dar Dragonul a vorbit prin mine. „Am fost mult timp inconştient?"

Floster a răspuns: „Ai petrecut trei zile şi trei nopţi în cripta, apoi Indestructibilul Marek şi Războinicii săi au coborât şi te-au adus în aceasta camera. Ai ajuns aici la răsărit şi încă nu este după-amiaza.

„Nu este bine pentru tine să dormi acum", a spus Marek. „Dacă te laşi tarat în inconştienţă, mori – şi cu adevărat, de data asta. Trebuie să te menţii în răsuflarea Dragonului şi acesta este singurul lucru care te ţine în viaţă, deocamdată. Floster va rămâne cu tine şi se va asigura

ca rămâi treaz". Marek îmi adresa un salut ritualic, având pumnii strânşi ridicaţi, arătându-mi simbolurile de pe braţ. Apoi pleca.

„Hai, Szar, lasa Dragonul să bea pentru tine paharul ăsta", ma încuraja Floster.

Am luat paharul dar, atunci când lichidul a ajuns în gură, am realizat ca nu puteam să-l gust. „Nu-mi simt corpul!" „Nici nu încerca să-l simţi! Nu simţi nimic decât Dragonul". Floster ma privi cum beau. „Szar, trebuie să faci tot ce se poate în aceste momente, sunt foarte preţioase. În starea în care eşti tu acum, orice om normal ar zace inconştient, plecat deja în Marea Călătorie. Mulţumită Dragonului, tu nu faci aceasta. Mă poţi auzi şi mă poţi vedea. şi te poţi mişca. Asta face din tine un Războinic foarte periculos". „Periculos?" Eram fericit să aud acel cuvânt, dar, în realitate, nu vedeam nimic periculos la acel corp demn de mila ce era ţintuit în pat.

„Ce crezi că te face să te mişti, pentru moment?" întrebă Floster direct. „Este Voinţa Dragonului şi nimic altceva. şi nu poate fi oprită. Chiar dacă trupul tău a fost spulberat de Voce şi chiar dacă mintea ta a fost coapta în focul Cuptoarelor Adâncului, tu încă poţi să stai în picioare şi să-ţi zdrobeşti inamicul".

‚Să-mi zdrobesc inamicul era un lucru pe care nu puteam să mă văd că-l fac, dar m-am gândit ca Gervin va fi foarte fericit să audă pe cineva spunând că sunt periculos.

„Acum, Mare Războinic, trebuie să te învăţ să respiri".

Asta a sunat foarte bizar. Nesimţind absolut nimic în interiorul corpului meu, am privit în jos şi am văzut ca pieptul mi se mişcă. „Nu respir deja?" „M-am referit la respiraţia Marilor Războinici – respiraţia Ei-Dragonului care îţi va susţine trupul. Dă-mi voie să-ţi explic. De fiecare dată când inspiri, trebuie să-ţi contracţi uşor muşchii abdomenului, în special partea lui mai joasa, mai jos de buric. Atunci când contracţiile se transforma în tremurături, respiraţia Ei-Dragonul este smulsa prin poarta apelor". „Poarta apelor?" „Mai jos de baza corpului tău. Acum, că a fost trezită, va deveni un puternic centru energetic prin care Ea-Dragonul, poate expira viaţa în tine, din adâncurile Pământului".

Am lăsat Dragonul să urmeze instrucţiunile lui Floster.

„Ce poţi simţi?", întrebă Floster.

„Ceva urca în mine atunci când inspir. Ca o briza, venind de jos. De dedesubtul corpului meu". „Aceasta este răsuflarea Ei. Pentru cei

care nu au fost iniţiaţi, ea reprezintă o otrava puternică. Dar pentru tine va face minuni. Îţi va face trupul puternic şi rezistent. Acum continua, practica! Este noul tău mod de a respira. Trebuie să-l practici continuu".

Am lăsat Dragonul să facă ceea ce mi se spusese. Tot ceea ce puteam simţi era o briza blândă ce mă traversa de jos în sus de fiecare dată când inspiram.

Floster a stat cu mine pana după-amiaza, vorbindu-mi din când în când, asigurându-se ca nu adorm. Spre seara, unul dintre oamenii lui Marek intra în camera. L-am recunoscut. Era cel mai tânăr dintre cei ce mă duseseră în cripta Dragonului.

Floster mi-a prezentat acel bărbat: „Szar, acesta este Narlond. A trecut prin iniţierea ta acum doi ani. Va avea grijă de tine pe parcursul nopţii. Aminteşte-ţi, nu trebuie să adormi". „Pentru cât timp?" am întrebat.

„Pentru cel puţin două zile şi două nopţi, poate mai mult. Totul depinde de măsură în care îşi revine corpul tău".

Salutându-mă în maniera ritualica, Floster ma lasa în mâinile lui Narlond.

În timp ce se lasa noaptea, ceva din interiorul meu era surprins să constate ca nu simţeam nevoia sa dorm. Eram într-o stare ciudata, într-un spaţiu de nicăieri în care nu simţeam nimic. Doar am continuat să respir respiraţia Dragonului.

Din când în când, Narlond spunea câteva cuvinte pentru a-şi da seama dacă eram sau nu treaz şi-mi dădea apa sa beau. Târziu, în noapte, un alt Mare Războinic a venit în cameră, pentru a-l înlocui pe Narlond.

Dragonul respira mai departe.

6.16. HRĂNIT DE DRAGON.

În zori, când Floster şi Marek s-au întors în camera mea, primul lucru pe care l-au făcut a fost să-şi plaseze mâinile pe centrii mei energetici şi să evalueze astfel forţa vieţii din mine. Păreau mulţumiţi de rezultat.

„Respiraţia Dragonului face minuni!" a încercat Floster să mă încălzească. „Deja eşti mult mai bine decât ieri".

Marek a dat instrucţiuni de a mi se da ceva mâncare. N-am putut gusta din specialităţile de cărbune dar Dragonul nu a avut nicio problemă în a le înghiţi.

Ziua a trecut, şi încă o noapte, în acelaşi fel. La sfârşitul zilei următoare, Marek a venit să-mi simtă energia. Pentru că a fost mulţumit de ceea ce a simţit, mi-a permis să dorm.

Dar târziu, în noapte, când Floster a venit să verifice dacă mai eram în viaţă, m-am lăudat: „Slava Marelui Dragon, frate, nu am nevoie deloc de somn!"

Floster mi-a replicat: „Ceea ce simte corpul tău este irelevant! Un Războinic nu mănâncă de foame, mănâncă din Voinţa Dragonului. La fel se întâmplă şi cu somnul! Când dormi, trebuie să o faci din cauză că Dragonul îţi face corpul să doarmă, nu pentru că aşa simţi nevoia. Nu o fa tu, lasa Dragonul s-o facă!"

În câteva secunde am adormit.

Totul era atât de simplu. Ori de câte ori trebuia ceva făcut, tot ce trebuia să fac era sa las Dragonul s-o facă, şi se întâmplă! Cum se întâmplă, nu aveam nici cea mai mică idee. Din adânc, din interiorul Dragonului era trimis un impuls şi rezultatul era imediat, indiferent că era vorba despre mişcarea mâinii, urinat sau adormit.

Când m-am trezit, a doua zi dimineaţă, am fost surprins să constat cât de energic ma simţeam. Imediat ce mi-am terminat invocările de dimineaţă, m-am aşezat în poziţie de meditaţie şi mi-am direcţionat toată atenţia către practicarea respiraţiei Dragonului. Briza ascendenta devenise mai puternica şi, de asemenea, mai hrănitoare. Am constatat că, chiar şi atunci când nu inspiram, o puteam face să urce în corpul meu şi-i puteam lua energia pentru a-mi hrăni plămânii cu ea. Era tot atât de bine ca şi cum aş fi respirat aer! Cât de mult puteam continua fără să fie nevoie să respir? Am decis să nu exagerez cu experimentul fără să-l întreb mai întâi pe Marek despre asta.

Briza era uneori de genul unui puls slab, alteori era ca o flacără ce se ridica prin mijlocul corpului meu. Uneori se transforma într-un gheizer fierbinte emanând fumuri ce mă intoxicau şi mă făceau să mă simt ameţit. O dată sau de două ori m-am ridicat şi am început să dansez, atât de exaltat eram.

„Marek", am întrebat, „odată, maestrul meu m-a trimis în Lumea de Dedesubt. Nu a fost cine ştie ce în comparaţie cu Dragonul şi, mai mult decât atât, unii dintre cei mai buni tămăduitori din regat au avut grija de mine, dându-mi tot felul de băuturi din plante magice. Totuşi, după ce m-am întors de acolo am fost bolnav şi slăbit multe zile. Aici. acum trei zile eram nu mai mult decât un cadavru şi acum mă simt atât

de bine că aş vrea să sar şi să dansez!”

„Respiraţia Ei-Dragonul, este foarte puternică. Fără limite este vitalitatea Dragonului”. „Ce trebuie să fac acum?” „Corpul tău trebuie să devină mai puternic pentru a putea începe antrenamentul cu Războinicii. Ia-ţi vreo câteva săptămâni pentru a te înzdrăveni”. „Cum să fac asta?”

Marek a zâmbit.

„Proiecteaz-o în respiraţia Dragonului. Lasă energia să-ţi construiască muşchii. Lasă-ţi oasele să devină mai tari. Respiraţia te va face să arăţi ca unul dintre noi”. „Dar va funcţiona?”

Cu braţul îndoit, Marek îşi privi pumnul care se deschise lent. „Pui o mulţime de intrabari”, spuse el. Cu siguranţă nu agrea minţile incisive la fel de mult ca Gervin.

Am fost lăsat să cântăresc misterioasa respiraţie a Dragonului de unul singur, folosindu-mă de resursele izvorului limpede.

În săptămânile următoare am petrecut multe zile în meditaţie, focalizându-mă pe acea energie extraordinara care-mi picura în corp prin poarta apelor. Zi după zi, efectul s-a intensificat. Valurile din stomacul meu se combinau cu exaltarea generata de forţă vitala din respiraţia Dragonului. Din când în când era atât de multă energie încât ma ridicam în picioare şi începeam să dansez. Alteori corpul meu era scuturat violent de contracţii care se finalizau în transe extatice.

Spre marea mea uimire, pe măsură ce urmam instrucţiunile lui Marek şi dirijam puterea brizei către oase şi muşchi, umerii mei au început să se lărgească! Cu greu îmi puteam crede ochilor. Nu a fost vorba de săptămâni, ci a fost o chestiune de câteva zile până ce am văzut muşchi solizi aşezându-se pe braţele şi coapsele mele. De fiecare dată când mă vedea în sala de mese, Floster făcea o fată lungă. „Slava Ei-Dragonului! Începi să arăţi ca un bărbat adevărat, băiatul meu!”, obişnuia el să spună cu voce profunda, bătându-mă pe umeri. Întotdeauna voia să meargă la bucătărie să mai aducă ceva mâncare tip ,carbuni pentru mine dar era ciudat că îmi era din ce în ce mai puţin foame. Aveam nevoie de din ce în ce mai puţina mâncare. Ma hrăneam cu briza Dragonului care ma satura mai mult decât orice mâncare legala pe care o atinsesem vreodată. Îmi aminteam cât de flamand şi lacom eram după prima mea iniţiere în Dragon – oricât de mult mâncăm, stomacului meu nu-i era niciodată destul. În realitate, stomacul meu tânjea după briza Dragonului, nu după mâncare.

După câteva săptămâni, am ajuns la momentul în care nu mă mai simţeam în largul meu în roba mea maronie, astfel că i-am cerut lui Floster haine mai mari. M-a dus la o caverna plină de haine şi de uniforme şi mi-a găsit haine pe măsură: pantaloni negri, cămaşa şi şapca de Războinic. M-a cuprins tristeţea atunci când am părăsit roba pe care dragul meu maestru mi-o dăruise. Dar socul adevărat a venit atunci când m-am privit în oglinda – singura oglinda de pe Muntele Lohrzen.

„Pe Lordul Melchisedek!", am exclamat. „Asta sunt eu?" „Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!", izbucni Floster, „dar la cine crezi ca priveşti, băiatul meu?"

Nu-mi venea să cred că omul la care priveam eram eu. Eram de două ori mai mare! Parul îmi devenise mai des, cârlionţat şi mai închis la culoare. Pielea îmi strălucea, probabil şi ea într-o nuanţă mai întunecată. Dar parul de pe obraz! Pentru prima dată în viaţă ceea ce crescuse pe obrajii mei era o adevărată barba. Am atins semnul din naştere de pe obrazul stâng ca şi cum aş fi vrut să văd dacă aveam un trecut sau nu.

Când a văzut cât eram de stupefiat, Floster comenta: „Nu ai nicio idee despre puterea Dragonului, nu-i aşa?"

Acestea nu erau singurele schimbări. Am descoperit o nouă gama de senzaţii fizice. Ciudat, a-mi mişca corpul devenise o experienţă ce-mi oferea mare satisfacţie. De câteva ori m-am surprins pe mine însumi făcând inimaginabilul – alergam pe corioarele templului! Cum Marek ma instruise să rămân strict în arealul protector al templului şi să nu ies prin portalurile sale, am petrecut mult timp pe faţada de stanca. Îmi făcea mare plăcere să mă catar pe roca, mai ales ca, de această dată, corpul meu răspundea mult mai precis la comenzile mele.

Noua mea relaţie cu corpul şi planul fizic era începutul unei schimbări. Mi-a schimbat imaginea pe care o aveam despre mine însumi. Toată viaţa fusesem slab şi împiedicat şi urasem orice fel de acţiune fizica. Acum, în timp ce briza Dragonului îmi alerga prin corp, s-a trezit o nouă viaţă în mine. Căţăratul pe stânci şi alergatul deveniseră o celebrare plină de bucurie a noii mele vieţi. Dar briza ce răsărise prin poarta apelor a realizat mai mult decât agilitatea şi energia fizică a corpului meu. Mi-a adus o intensitate care m-a făcut mult mai treaz. Mi-am amintit cum mă plângeam lui Gervin ca, în ciuda

tuturor eforturilor mele, rămâneam ‚inconsistent'. Pentru prima dată în viaţa mea, apărea o rezolvare la aceasta ‚problema de densitate. Dragonul stătea sub mine, mai solid chiar decât muntele în care fusese săpat templul.

Am simţit o dorinţă arzătoare de a merge şi a explora canioanele roşii ce înconjurau templul. I-am cerut permisiunea lui Marek.

6.17. ÎN VÂRFUL MUNTELUI LOHRZEN.

A fost prima mea întâlnire cu Marek după săptămâni de zile. Imediat ce m-a văzut, a început să fluiere: „Slava Ei-Dragonul, Mama Războinicilor! Uite ce a făcut cu miracolele ei!"

„Nici mie nu-mi vine să cred, Marek!" Cu braţul stâng îndoit la orizontala, mi-am deschis şi închis pumnul, realizând câteva valuri în ‚nou-descoperiţii mei muşchi.

„Ha! Ha! Ha! Ha! Ha! Szar, din nou dansator!"

L-am întrebat cum aş putea îmbunătăţi respiraţia Dragonului, dar Marek nu era omul căruia să-i placă să dea explicaţii şi să susţină teorii. A privit în jos la mana sa stângă. „Continua sa o practici şi ai să afli singur".

Văzând că nu avea niciun rost să insist, am schimbat subiectul: „Marek, pot ieşi de aici să arunc o privire pe la canioanele din jurul templului?"

„Sunt câteva lucruri pe care trebuie să ţi le spun referitor la asta. După cum probabil că ai auzit, noi, Marii Războinici, suntem uneori numiţi coşmarul Nephilimilor sau chiar cel mai negru coşmar, din cauza hainelor noastre. Ştii ce înseamnă asta în practica?"

Am scuturat din cap.

„Înseamnă ca, întotdeauna când unul dintre Nephilimi te întâlneşte în calea sa, el va face tot ce-i sta în putere pentru a te ucide".

Am fost şocat.

„Nu mai este cale de întoarcere", îmi reaminti Marek.

„Când devii un Mare.

Războinic, au loc mari schimbări în energia ta. Poarta apelor a fost deschisă. În timp ce erai mort în cripta, Ea-Dragonul şi-a pus pecetea pe tine. Mizerabilii de Nephilimi ştiu prea bine însă să recunoască aceste semne. Oriunde vei merge, îţi vor detecta prezenta. Şi, dacă nu eşti mereau pregătit". Marek, cu un scurt şuierat, îşi trecu mana rapid peste gât. „Rămas bun, om al Legii! Şi, dă-mi voie să-ţi

spun, Szar, Nephilimii sunt foarte rai". Gânditor, am privit în jos la palma stângă şi am strâns pumnul dar, realizând ca asta îl irita pe Marek, am renunţat şi m-am focalizat pe izvorul limpede.

„Şi cum aş putea şti când este prin preajma un gunoi de Nephilim?" „Este un singur lucru pe care trebuie să-l înveţi înainte de a merge într-un loc de pelerinaj. Vezi tu, băiatul meu, numai la câteva mile de aici este o peşteră unde obişnuia să trăiască unul dintre Veghetori. Numele lui era Verzazyel. El este cel care l-a învăţat pe Lohrzen. Este o Lume Subterana plină de magie în acea peşteră, lăsată în urma sa de către Verzazyel după ce s-a întors în sfere. Mulţi Nephilimi se strecoară în peştera încercând să fure secretele Veghetorului. Toţi vor putere. Astfel ca acea peşteră este ca o tirtha, ca un loc de pelerinaj, pentru Nephilimi. Caravane întregi merg acolo în pelerinaj. Asta face ca aceste canioane ale Ţinuturilor Roşii să fie foarte periculoase pentru tine. Dar nu fă nicio greşeală, sunt Nephilimi în întreg regatul. Oriunde eşti, trebuie să fii cu ochii în patru şi să ştii cum să ucizi înainte de a fi ucis".

Un val de infinita tristeţe a răsărit în interiorul meu. Avusesem impresia ca misiunea mea în templul lui Vulcan era aproape îndeplinită şi ca în curând urma sa ma întorc la Eisraim. Dintr-odată, am simţit ca ma despărţea un eon de următoarea mea băutură alba. Şi, pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, pur şi simplu nu mă puteam vedea ucigând pe cineva. Menţinându-mă în claritatea izvorului limpede, am întrebat: „Deci, cu adevărat, ceea ce trebuie să învăţ de la tine, Marek, este să devin periculos?"

Marek aproba din cap. „Foarte periculos", replică el, cu zâmbetul sau favorit întipărit pe fată. După o perioadă de tăcere, spuse: „În două zile, ciclul Lunii se va termina. Dimineaţa, în zori, unul dintre oamenii mei va veni să te ia pentru a începe antrenamentul". „Cât timp va dura?"

Marek îşi flexa braţul şi-şi contempla pumnul: „Pui o mulţime de întrebări, fiule".

În drum spre ieşire, am riscat o ultimă întrebare: „Pot să mă catar pana în vârful muntelui templului?"

Marek ma privi cu acelaşi zâmbet periculos. „În deplina siguranţă, fiule. Nephilimii sunt îndrăzneţi, dar nu sunt atât de prosti încât să se aventureze pe muntele lui Lohrzen. Plimbă-te cât vrei".

După întâlnire, am decis să-mi concentrez spiritul pentru

ascensiunea pe vârful muntelui. Era destul de uşor, treptele săpate în roca de pe marginea stâncii ajungeau aproape pana în vârf. Era o zi senina şi, aşa cum se întâmplă în regiunile de desert, ceţurile erau atât de rarefiate încât în timp ce urcam puteam să văd aproape pana în vârf. Acest lucru mi-a produs un sentiment extraordinar, ca şi cum aş fi fost în mijlocul peisajelor neobişnuite pe care legendele le povesteau despre lumile zeilor.

O oră mai târziu, ajungând pe platoul din vârful muntelui Lohrzen, m-am simţit depăşit de situaţie. Deci lumea devenise un loc nesigur pentru mine! Uram ideea ca s-ar putea să trebuiască să ucid. Cate sute de zile întregi vor mai fi trebuit să treacă până să ajung acasă?

Precum băieţelul din profeţia Vulturlui Alb, m-am aşezat pe stanca cu capul în mâini şi am început să plâng. Îmi era dor de Eisraim, de Gervin, de pajiştea purpurie a lui Elyani, de băuturile ei albe şi de blândeţe. Am hohotit: „Mi-e dor de voi! Mi-e dor de voi! Mi-e dor de voi!”

O voce m-a luat total prin surprindere: „Ce daruri vrei să duci prietenilor tai atunci când te vei întoarce la ei?”

Am ridicat capul. Acolo era, stand lângă mine, chiar el, magnifiul Lohrzen, cu ochii săi albaştri strălucind, cu parul sau ondulat rostogolindu-se pana la solduri. Am rămas fără cuvinte, cu ochii şi gura larg deschise.

„Hai, gândeşte-te! Marii Războinici sunt legendări pentru darurile lor de neuitat. Ce ar fi destul de bun pentru prietenii tăi?”

Atingându-mi amuleta de la gât, îi contemplam gloriosul corp de lumina în timp ce plonjam vertical în izvorul meu limpede. A trecut ceva timp până am răspuns: „Dacă aş aduce-o înapoi pe Vyviani din Lumea de Dedesubt, acesta ar fi un dar demn de prietenii mei”. „Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!”, rase Lohrzen iar rasul sau semăna atât de mult cu cel al lui Floster şi a lui Marek încât am început să suspectez că era una din pietrele de încercare ale Fiilor Dragonului. „Pui întrebări dificile, fiule”.

„Pentru ca acum corpul meu a devenit mai puternic, poate ca dacă aş cobori acolo din nou as scăpa cu viaţa”. „Nu trebuie să mai faci una ca asta niciodată, fiule. Sunt moduri mult mai bune de a ajunge în Lumea de Dedesubt. Pentru ca acum ai murit în Vocea care este Tunetul Pământului, poţi trece prin porţile Dragonului şi poţi

descoperi secrete minunate pe care numai puţini iniţiaţi le-au putut afla.

„Vrei să mă înveţi, Lohrzen?" „Tot ceea ce înveţi pe acest munte te învaţă Marele Dragon, prin mine. Roagă-l pe Floster să te îndrume către oamenii care cunosc totul despre porţile Dragonului. Dar mai exista un învăţător care te poate instrui în aceste probleme. Este un vechi prieten de-al tău, dar în ultimul timp l-ai uitat".

Nu-l puteam urmări.

Lohrzen a ras de mine. „Uită-te la acest preot a lui Gana care nici măcar nu-şi aminteşte ca zeitatea sa tutelara este cunoscătorul înţelepciunii Dragonului!"

Am rămas fără cuvinte. „Bineînţeles", am gândit, „dar cum". Am realizat ca Lohrzen pleca.

„Lohrzen, stai! mai vreau să te întreb cate ceva!"

Fără să se întoarcă, el a spus: „Pui multe întrebări, fiule". Şi imaginea sa a dispărut, tot atât de miraculos pe cât apăruse.

„Unde, pe Lumea de Dedesubt, trăieşte acest om?", m-am întrebat. Dar apoi mi-am dat seama, bineînţeles. Cine spune că ar fi om?

Vizita lui Lohrzen m-a adus din nou la viaţă! Tristeţea era uitata şi, fără întârziere am început să cobor de pe munte pentru a-l găsi pe Floster. În timp ce coboram vertiginos, sărind dintr-o scara de piatra în alta, am hotărât ca, pentru a deveni un adevărat Fiu de Dragon, trebuia să adopt practicile lor ritualice. M-am oprit pe marginea unei stânci. „Ha! Ha! Ha! Has! Ha!"

6.18. TRECEREA PRIN POARTA DE DRAGON.

Când l-am întrebat pe Floster despre omul care ştie totul despre porţile Dargonului, el mi-a răspuns imediat: „Amaran!"

Camera sa era amplasată într-un colţ îndepărtat şi liniştit al templului. Floster l-a descris ca fiind un „foarte, foarte, foarte bătrân om" astfel că am fost foarte surprins văzându-l. Parul lui era alb dar puternic, nu semăna deloc cu a lui Lohrzen. Avea fata brăzdată de câteva riduri. Nu-l mai întâlnisem niciodată în sala de mese şi nici în altă parte a templului. Ma întrebam cu ce-şi ocupa zilele.

Dorinţa sa de a-mi răspunde la întrebări, cel puţin la unele din ele, m-a făcu să-l plac imediat. Ma asculta ceva timp, apoi concluziona: „Aceasta Vivyani trebuie să fie o persoană foarte speciala pentru tine dacă vrei s-o găseşti atât de mult, chiar şi după ce a murit". „Cer

imposibilul, Frate Amaran?" „Nimic nu este imposibil, prieten intru Lege, dar unele lucruri sunt mult mai dificile decât altele. După ce un suflet nu mai este în corpul sau fizic, devine foarte greu să-l localizezi. Dar, Ceea ce este aproape imposibil pentru unii Alţii pot îndeplini foarte repede.

Poate ca ceva din peştera lui Verzazyel te poate ajuta să o găseşti pe Vivyani".

Eram intrigat. De fiecare dată când auzeam de peştera lui Verzazyel mi se părea ca ceva magic plutea în aer. Ma întrebam dacă ar fi trebuit să merg să vizitez peştera de unul singur. Dar ce să mă fac cu mulţimea de giganţi Nephilimi ce mişunau prin împrejurimi?

„În orice caz", continuă Amaran, „înainte de a tinde către imposibil este bine să explorezi limitele posibilului. Ţi-a pomenit vreodată cineva de porţile Dragonului?" „Exact despre acest subiect aş vrea să discut cu tine, o, înţelept om intru Lege".

Amaran a rămas tăcut pentru o vreme. Când l-am văzut că-şi trecea mana prin barba exact cum făcea Gervin, am gândit: „Acest om ştie cu adevărat despre ce vorbeşte". L-am întrebat dacă, exersând şi amplificând respiraţia Dragonului, aş fi putut dezvolta acea parte a fetei mele astfel încât să-mi pot şi eu mângâia barba aşa cum făcea el.

Amaran a început explicaţia cu versuri din Lege Dragonului: „Misterioase sunt porţile Dragonului, Uimitoare şi neştiute sunt lumile către care conduc ele.

Despre Lumea de Dedesubt ştii mai mult decât marea majoritate a iniţiaţilor din regat, Szar, şi totuşi nu ştii nimic. Ceea ce ai văzut în timpul coborârii tale nu a fost decât o minuscula şi distorsionata fracţiune din minunăţia care este Lumea de Dedesubt. Asta te poate surprinde pentru ca, exact ca orice alt om învăţat, crezi ca Lumea de Dedesubt este ţinutul rece al umbrelor, plin de durerea lumii şi de întunericul bolii, al molimelor şi al părerilor de rău. Totuşi, prieten intru Lege, ceea ce tu ai văzut nu a fost adevărată Lume de Dedesubt. Schimbă-ţi viziunea şi schimbă-ţi căile.

Frumuseţea Lumii de Dedesubt este mai mare şi mai reala decât orice frumuseţe pe care ochii tăi o poate contempla în regat. Bogăţia Lumii de Dedesubt este de departe mai mare Decât orice a visat vreodată vreun rege al Pământului: Lacuri de aur topit, cascade de argint, Munţi de oricalc şi râuri de pietre preţioase. Puterea Lumii de Dedesubt Pe care numai Marii Războinici o pot înfrunta, Uimitoarea

lumina a Lumii de Dedesubt egalată doar de Marea Lumina a sferelor înaltului".

Puteam să-mi trec mâna prin barba şi chiar să trag de ea, dar nicidecum să o răsucesc. „O, înţelept om intru Lege, cum se face că nu am întâlnit aceste minuni?" „Motivul, Szar, este foarte simplu. Ai intrat prin portalul care nu trebuia! Dacă ai fi coborât prin porţile Dragonului, toate aceste minunăţii ti s-ar fi revelat".

Cuvintele lui Amaran m-au făcut gânditor. „Ma întreb de ce Maestrul Gervin, mare profet intru Lege, nu m-a instruit să cobor prin aceste porţi". „Chiar dacă ar fi făcut-o, Szar, nu ai fi fost în stare să treci de ele, pentru ca Numai cei ce au murit intru Dragon pot traversa porţile Dragonului.

Pentru toţi ceilalţi, minunăţiile acelea rămân pecetluite".

Am dat din cap. „Probabil ca traversarea acelor porţi este o proba". „Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!" Amaran era cu siguranţă un iniţiat din linia lui Lohrzen. Rasul sau nu lasa niciun dubiu asupra acestui lucru. „Acesta este un lucru ciudat, prieten 1 ntru Lege. Traversarea porţilor Dragonului este ori imposibila ori foarte simpla. Oamenii care nu au murit intru Dragon se pot apropia de o mie de ori de o poartă şi nu o recunosc. Chiar şi dacă un cunoscător al Dragonului le indica poarta, lor le este imposibil să treacă prin ea. Dar tu, pentru că ai murit intru Dragon, mă poţi urma prin porţile Dragonului tot atât de uşor pe cât treci prin uşa acestei camere".

Probabil ca păream neîncrezător.

„Vrei să o faci mâine?", a propus Amaran.

Amintindu-mi cum m-am simţit atunci când mă întorsesem din Lumea Subterană, am fost atacat de un val de frică, ca şi cum aş fi fost zdrobit în fălci de un Nephilim cu dinţi uriaşi. Am scuturat din cap: „Dar mâine, este ziua de dinainte de Luna Noua, când întunericul apăsător al Lumii Subterane este cel mai adânc".

Amaran zâmbea. „Nu-ţi fie teamă, om al Legii! Nimic din aceste absurdităţi nu se aplică atunci când cobori prin porţile Dragonului". „Dar i-am dat cuvântul meu lui Marek ca voi fi gata să aflu învăţătura Războinicilor de la el în ziua Lunii Noi. Ultima oară când am coborât în Lumea de Dedesubt mi-au trebuit şase săptămâni jumătate pentru a găsi drumul către suprafaţă şi încă trei săptămâni pentru a mă putea simţi sigur pe picioarele mele".

Folosindu-şi Vocea, Amaran proiecta spre mine: „Szar, acestea

nu sunt cuvintele unui om care a murit intru Marele Dragon! Nu ai nici cea mai mică idee despre ce poate puterea ei face pentru tine".

Ameţit, am intrat în fluidul izvorului de deasupra capului meu. Ascultând numai verticala sa puritate, am capitulat: „Iartă-mă, înţelept om intru Lege, dar încercările primei mele coborâri au lăsat rani adânci în mine. Totuşi, nu mă voi lăsa controlat de frică. Ne întâlnim mâine dimineaţă?" „Vino aici în zori şi te voi duce prin una dintre porţi".

Găsindu-mi drumul înapoi prin coridoarele acelei parţi pustii din templu, am încercat să rad: „Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!". Dar rasul meu nu suna deloc la unul real. „Mai este mult până acolo!"

Dimineaţa următoare m-am trezit paralizat de frică. O teamă urata îmi sugruma curajul şi mă făcea să mă simt rău. Oripilantele scene din Lumea Subterană îmi erau încă vii în minte: formele monstruoase care sâsâiau la mine, trupurile înnebunite urlând, groaza, duhoarea, hărmălaia de moarte. Strigătul disperării venind de la mii şi mii de suflete şi urletul după ajutor încă ma bântuiau.

Îmi doream să nu fi fost atât de prost încât să accept invitaţia lui Amaran, dar îmi dădusem cuvântul şi nu mai puteam da înapoi. Sau puteam? Gânduri de evitare a situaţiei îmi treceau prin minte. Poate ca să fi putut să pretind că sunt bolnav, poate ea.

Atingându-mi barba, am încercat să mă liniştesc: „Însuşi Lohrzen m-a trimis la Amaran şi, bineînţeles, Amaran ştie foarte bine despre ce vorbeşte". Dar nu ştiu cum se întâmplă ca, cu cât încercam să mă conving, cu atât îmi era şi mai frica. Gândurile se tot învârteau prin mintea mea, amplificând teama.

De fapt, era foarte clar. Pur şi simplu nu voiam să mă duc. În mijlocul acestei turbulente de gânduri şi teama, mi-am amintit deodată cum Amaran, ca şi Floster, a ras de mine: „Nu ai nicio idee despre ce poate face puterea Dragonului pentru tine".

Nu o fa tu, lasa Dragonul s-o facă!

Am lăsat valurile Dragonului să-mi inunde stomacul şi. ooo! Frica s-a oprit. Instantaneu. Era şocant de simplu: atunci când mă odihneam în Dragon, pur şi simplu nu simţeam frica. Mai mult, nu puteam să-mi amintesc cum se simţea frica. Dispăruse. Era acum ceva ireal, ca şi cum nu ar fi existat niciodată. Era doar Voinţa Dragonului şi nimic altceva. Mintea îmi era goala şi limpede, lucida şi legată de izvorul de energie. Încurajat, am încercat un alt „Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!"

dar nu cu mai mult succes decât tentativa mea anterioara.

Am avut timp să-mi termin incantaţiile de dimineaţă şi exerciţiile de respirat, înainte de a înşfăca o torta şi a-mi croi drumul către camera lui Amaran. Eram complet fascinat de cât de simplu se scapa de frica! „Nu înţeleg aceasta putere! Dar poate aceasta putere nu este pentru a fi înţeleasă!", am gândit. Mi-am amintit cât de simplu ma făceau Marek şi Floster să înfăptuiesc lucruri doar urlând la mine: „Fără gânduri, doar Dragonul!". Şi mi-am amintit de momentul în care voiam să mă sinucid, la lac, după ce piatra moale fusese furata. Ce m-a făcut să mă întorc în loc să-mi dau drumul şi să mă înec? Nu m-am gândit atunci! Doar am făcut-o! De unde a venit acel impuls?

Când am ajuns la uşa lui Amaran, am accentuat valurile din stomac, am respirat în briza Dragonului şi, înainte de a bate la uşă, mi-am zis: „Nu mai este cale de întoarcere! O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!"

După ce am intrat, l-am salutat în maniera legala pe Amaran şi i-am spus: „Am adus o torta bună. Tunelele devin din ce în ce mai întunecoase pe măsură ce cobori în măruntaiele Dragonului".

El a zâmbit. „Las-o aici, tânărul meu prieten intru Lege. Nu ai nevoie de ea. Poarta Dragonului este numai la câteva minute distanta. Vino, să mergem". Apoi, văzând incredibila expresie de pe fata mea, ghidul meu comenta: „Tot nu crezi că te vei întoarce înainte de Luna Noua, nu-i aşa?"

„Doar Dragonul!" am gândit, privind fix în faţa mea. „Fără gânduri!" „Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun, Szar, astăzi vei mânca şi vei rade cu Floster în sala de mese. Pe cuvânt de Dragon!"

Amaran avea dreptate, dar nu puteam crede ceea ce-mi spunea. şi surpriza mea a fost şi mai mare atunci când, înainte de a trece un minut, el ma anunţă: „Am ajuns, Szar. Ceea ce ai în faţa ta este o poartă a Dragonului".

Coridorul ne condusese la o mică grota situata la mai puţin de 100 de picioare legale de camera lui Amaran. aşa cum spusese bătrânul, nu era nevoie de torta. Printr-o fereastră, lumina zilei intra în acea cămăruţă.

„Vino, Szar, vreau să-mi spui ceea ce vezi. Mergi de jur-împrejur şi încearcă să găseşti locaţia porţii".

Odihnindu-mă în valurile Dragonului, m-am mişcat lent, ca şi cum aş fi vrut să încep un dans. Când am ajuns în mijlocul camerei,

n-am putut decât să zâmbesc, atât de cunoscut era simţământul. „Aici”, am spus, „este o briza care vine din pământ. Aceeaşi briza urca în corpul meu atunci când practic respiraţia Dragonului”. „Corect! Ţi-am spus eu! Pentru cei care nu sunt familiarizaţi cu respiraţia Dragonului, minunile rămân pecetluite. Dar pentru tine, este ceva evident. Acum, hai să coborâm! Aşazăte undeva, cu spatele sprijinit de perete”.

Am făcut ceea ce-mi comandase. El s-a aşezat aproape de centrul grotei, cu spatele foarte drept. „Închide ochii”, mi-a spus el, „şi fa doar ceea ce-ţi spun eu. Intra în briza ascendenta din interiorul corpului tău. Apoi intra în briza porţii Dragonului. Urmeaz-o în jos. Nu, nu chiar aşa. Mai întâi trebuie trebuie să te odihneşti în Dragon şi să penetrezi briza porţii”.

Mi-am lăsat conştiinţa absorbita de caldul şi blândul sentiment al ascensiunii energiei care venea dinspre roca şi briza porţii a devenit una cu briza care era în interiorul corpului meu. „Asta e”, a spus Amaran, eşti în interiorul ei. Acum mişcă-te în jos pe briza. Lasă-mă să te ajut”. M-am simţit tarat în jos prin poarta apelor şi. ooo! Amaran şi cu mine stăteam în alta peşteră, mult mai mare şi luminată de o lumina albastra incredibil de frumoasă. M-am uitat în jurul meu şi mi s-a părut ca pereţii peşterii erau făcuţi din lapis lazuli. Totodată am depistat un parfum complet nou pentru mine.

„Asta e!” aplauda Amaran. „Eşti deja mai adânc în Lumea Subterană decât ai fost vreodată. Spune-mi, Mare Războinic, vrei să te întorci imediat sau crezi că te-ai mai descurca un timp pe aici?”

Am fost atât de uimit încât nici măcar nu m-am gândit să răspund. Nu-mi puteam lua ochii de la tapiseria strălucitoare cu pietre preţioase care acoperea pereţii peşterii.

Uitându-se la mine, Amaran spuse: „Urmează-mă, candidatule!”. A început să meargă repede.

Grăbindu-mă să-l ajung, am înghiţit în sec şi am întrebat: „Trec printr-o proba chiar acum, Amaran?”

„Slava Ei-Dragonului ca nu! Ai fi eşuat imediat şi Dragonul te-ar fi strănutat afara prin nările ei!”

Am chicotit la ideea de a lupta pentru viaţa mea alergând prin nările Dragonului, dar cuvintele sale m-au lăsat perplex. „Nu înţeleg ce fac greşit, Amaran!”

„Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!” Rasul ritualic a lui Amaran părea să aibă ecou foarte departe în acel peisaj fabulos care se deschidea în faţa

noastră: incredibila peştera de lapis-lazuli plină de stalactite şi stalagmite, scăldându-se în iradianta lumina albastra. Era neobişnuit şi era plin de pace!

„Problema ta, Szar, este ca nu înţelegi pentru ce este Dragonul". „Vrei să spui că ar trebui să folosesc puterea Dragonului într-un mod diferit?"

Amaran a ras tare din nou. „Să foloseşti puterea". m-a imitat el. Apoi s-a oprit şi a privit în jos, adresându-se centrului Pământului: „O, Mare Dragon, iartă acest tânăr prost intru Lege, nu ştie ce spune!" Când impactul cuvintelor sale a reacţionat cu izvorul meu limpede, am ştiut că Lohrzen vorbea prin intermediul lui Amaran. Dar Amaran a început din nou să meargă iar eu a trebuit să mă grăbesc pentru a-l prinde din urmă.

„Stai! Ce ar trebui să fac?" „Dacă tu crezi ca aceasta putere este pentru ,a fi folosita, nu pot face absolut nimic pentru tine".

Probabil că ar fi trebuit să plâng, dar ştiam ca omul râde de mine şi m-am simţit ca şi cum aş fi ras şi eu cu el. „Ce trebuie să fac, Amaran? Să mai mor un pic?"

Amaran s-a oprit şi s-a întors către mine atât de brusc încât aproape că m-am izbit de el. „Tu!", a spus el pe o voce ce tremura de indignare, împingându-mă cu arătătorul, „nu folosi Dragonul niciodată!"

A păstrat o perioadă de tăcere. Am făcut tot posibilul pentru a o respecta.

„Lasa Dragonul să te folosească! şi încetează să vorbeşti despre Ea-Dragonul numai în termeni de putere, căci te va considera groaznic de plictisitor". Şi mă va strănuta prin nările ei", am adăugat prompt. „Ştiu".

Am ajuns la un mic pârâu format dintr-un lichid argintiu. Am contemplat curgerea lui în timp ce Amaran m-a lăsat să-mi trag sufletul.

„Ce e asta?" am întrebat.

„Apa vieţii. Lumea Subterană este plină de cursuri ca acesta. Ia şi bea".

Am făcut o cupă din palma dreapta şi am cufundat-o în apele limpezi. Apoi am dus-o la gură.

„Amaran! Este. fantastic! Nu am gustat nimic atât de extraordinar în întreaga mea viaţa!" „Acesta e modul!" spuse el

indicându-mă cu degetul. „Acesta e modul. care?”

Cu vocea sa de Fiu de Dragon, Amaran proiecta în mine: „Acesta e modul în care trebuie să vorbeşti despre Ea-Dragonul. Este uimitoare, nu ai gustat niciodată ceva la fel de fantastic ca Ea în întreaga ta viaţă. şi nu ai mirosit niciodată ceva atât de proaspăt şi de pur în întreaga ta viaţă”. Spunând acestea, arata către caverna ce ne înconjura. Nu ai văzut niciodată ceva atât de frumos în întreaga ta viaţă!” Respira adânc, făcându-şi nările să freamăte într-un mod ciudat: Uita de putere!

Ea poate fi cunoscuta prin extaz.

Ea este extraordinara iubita şi camarad, Dăruitorul plăcerii eterne.

Este atâta minunăţie în ea mai multă decât într-un om într-o suta de vieţi. Are mai multă profunzime decât pot pătrunde sute de zei în sute de eoni. Iar când consiliul nemuritorilor depăşit de multele ei enigme a căutat sfatul Zeului Nenăscut despre cum să şi-o apropie El le-a răspuns:

‚Ea este pentru a fi cunoscuta prin extaz.

Dar acum, trebuie să ne grăbim”, concluziona Amaran. „Vreau să-ţi arăt ceva. Urmează-mă!”

Am fost ameţit de puterea cuvintelor lui astfel ca a trebuit să mă adun şi să mă grăbesc în urma lui. Am ajuns la o caverna cu tavanul atât de înalt încât nu-l puteam vedea. Vedeam doar o lumina galbena şi difuza. Amaran a arătat în sus: „Priveşte bine. Ce crezi ca vezi?”

La o primă vedere, tavanul părea că este construit din mii de luminiţe galbene, unele statice, altele în mişcare.

„Aceste lumini sunt sufletele celor pe care i-ai văzut în sălile Lumii Subterane atunci când ai coborât prima oară”. „O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!” Într-o fracţiune de secundă, toate acele imagini oribile mi-au reapărut, nebunia, duhoarea şi, lucrul cel mai groaznic, hărmălaia.

Era liniște.

Parfumul din aer era tot atât de proaspăt ca înainte. Totul era liniştit şi încărcat de o pace vibranta. Singurul zgomot era şoaptă curentului de apa a vieţii ce curgea într-o parte îndepărtată a grotei. Am privit în jos la podeaua care, ca şi pereţii, era făcută din magnifice lapis-lazuli. Am privit din nou în sus şi m-am întrebat cum aş fi putut vreodată s-o găsesc pe Vivyani printre atâtea luminiţe. „Sunt multe

peşteri ca aceasta?", am întrebat.

„Mai multe decât toate firele de nisip de pe toate ţărmurile regatului. Hai, vino, trebuie să ne grăbim".

În timp ce-l urmam, contemplând magnificele stalactite din lazulit, am întrebat: „De ce trebuie să ne grăbim?"

„Pentru că am dat cuvântul meu de Dragon unui nesăbuit tânăr intru Lege, că va lua astăzi prânzul cu prietenul sau Floster".

Am chicotit. „L-ai întâlnit vreodată pe Maestrul Gervin din Eisraim?" „Nu, dar am auzit de numele său. Eşti elevul lui?" „Da. Sunt sigur ca voi doi v-aţi înţelege foarte bine. Amaran, încă mai simt aceasta apa a vieţii. Vibrează peste tot în interiorul meu. Un sentiment magnific". „Am băut aceasta apa a vieţii zilnic timp de 60 de ani, Szar, de aceea corpul meu este puternic şi eliberat de vicisitudinile vârstei. Dar ceea ce ai gustat nu e nimic în comparaţie cu ceea ce curge la nivelele cele mai adânci ale Lumilor de Dedesubt". „Poţi folosi aceste ape pentru a vindeca oameni?" „Bineînţeles că poţi".

Eram deja în locul de unde începusem.

„Te poţi întoarce aici ori de câte ori vrei, Mare Războinic! Dar, deocamdată, aşază-ţi corpul în curentul ascendent din mijlocul grotei, briza Dragonului, şi lasă-te purtat în sus de către el".

După câteva secunde şi fără niciun efort, eram înapoi în corpul meu fizic. Mi-am mişcat mâna stângă, deschizându-mi şi închizându-mi lent pumnul. Apoi am deschis ochii şi m-am uitat în jurul meu. Amaran pleca deja. Nu simţeam nicio durere şi nici cel mai mic disconfort, dar puteam încă simţi vitalitatea apei vieţii. M-am ridicat în picioare şi l-am urmat pe Amaran în tăcere. I-am mulţumit în maniera legala şi am continuat să mă îndrept către sala de mese. Un pic mai departe, în mijlocul coridorului obscur şi gol, m-am oprit. Nu aveam niciun motiv. Doar m-am oprit. Foarte slab, am şoptit: „Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!". Apoi am stat în vibraţia Dragonului şi valurile de energie din stomac au devenit mai puternice ca niciodată. În timp ce corpul meu începea lentele mişcări de dans, am inspirat lung, lung, fremătând din nări aşa cum îl văzusem pe Amaran ca făcea. Apoi mi-am strâns pumnii, mi-am ridicat încet braţele şi am deschis gura. În acelaşi moment, un val ascendent de energie s-a trezit în stomacul meu. Ceea ce a urmat a fost un urlet terifiant. Cel mai terifiant pe care îl produsesem în întreaga mea viaţă. A început cu un ţipăt de tonalitate joasa ce a ţinut cam 1 minut, apoi s-a transformat într-un urlet îngrozitor. Continuam să dansez şi

puterea înlănţuită a Dragonului însuşi izbucnea prin vocea mea, emiţând sunete formidabile, unul după altul. Nu auzisem niciodată ceva de genul acela! Energia şi puterea erau cutremurătoare. Ireale! Am urlat şi am urlat şi stanca a fost martorul meu.

Liniştea care a urmat a fost totală. Am stat cu braţele încrucişate în faţa pieptului, cu pumnii încleştaţi la maxim. A fost o tăcere lunga, reminiscenţa a morţii intru Dragon pe care o experimentasem în cripta.

Apoi totul s-a oprit. Mi-am dat drumul la braţe, am inspirat profund mişcându-mi nările în maniera lui Amaran, am şoptit din nou: „Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!" şi am început să merg.

Când am ajuns în slala de mese, Floster m-a felicitat. „Slava Marelui Dragon! Szar, băiatul meu, cum te simţi astăzi?" „Minunat, Floster! Pur şi simplu minunat!"

6.19. DANSUL NEGRU.

Era dimineaţă târziu când Narlond a bătut la uşa mea. Am schimbat saluturi amicale, Narlond fiind unul dintre oamenii cu care îmi plăcea să palavragesc în timpul meselor. Ma întrebam de multe ori dacă el era cel despre care Floster spunea că este la fel de nebun ca mine. Nimic din personalitatea blândă a lui Narlond nu mă asigura de aceasta, iar Floster ocolea subiectul ori de câte ori îl întrebăm.

Câteva duzini de coridoare mai târziu, Narlond bătu la o uşă şi ceru în maniera ceremonială voie să intre, ceea ce mă făcu imediat să suspectez ca plutea în aer un ritual. Setându-mi fluidul de energie al izvorului vertical pe modul de alarma, m-am ancorat în Dragon şi am aşteptat.

Narlond a fost lăsat să intre, eu am fost lăsat afară. După un minut, uşa s-a deschis din nou şi o voce spuse: „Intră!"

„O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!"

Am intrat fără nicio frica, pentru ca ma odihneam în energia Dragonului. Şi, iată! Uşa s-a închis în urma mea cu o zgomot asurzitor. M-am trezit într-un întuneric total. Am fost înşfăcat violent de cel puţin zece mâini şi imobilizat. Se auzea un vaiet slab, ca şi cum un om ar fi fost măcelărit într-un colţ al camerei. Apoi răsună vocea lui Marek: „Candidatule, înfruntă-ţi moartea! Nu mai este cale de întoarcere! Ceea ce ai venit să înveţi aici este desemnat să ucidă. Afla ca dacă vreodată vei dezvălui aceste secrete altcuiva decât unui iniţiat Mare Războinic,

vei avea parte de o moarte cruda”.

Tonul nu lăsa vreo urma de îndoială – Marek nu glumea.

În pauza ce a urmat, am putut simţi puterea combinata a Dragonului din oamenii care ma prinseseră. Suficientă pentru a anihila o sută de soldaţi instantaneu.

„Acum vei repeta jurământul secret după mine”, a spus Marek.

Am fost făcut să jur ca voi păstra arta Dragonului şi nu o voi împărtăşi nimănui decât iniţiaţilor templului. Dacă o voi fi dezvăluit, voi fi fost vânat de toţi Marii Războinici – atât cei ce slasluiesc în sfere cât şi cei ce sunt în viaţa – şi extreminat fără milă. „Nu mai este cale de întoarcere!”, am repetat solemn după ce am încheiat jurământul.

Clipe de linişte şi mâinile dure m-au eliberat.

Cineva a deschis fereastra, inundând camera-grota cu lumina şi strigate puternice de bucurie au izbucnit în jurul meu. Pe jumătate orbit de lumina zilei, am auzit aplauze şi un urlet a izbucnit din toţi oamenii, un urlet de Dragon, cu o Voce aproape de prag. Apoi, toţi cei 15 oameni, unul după altul, au venit şi m-au îmbrăţişat: „Bravo, frate!”

Însuşi Marek părea foarte fericit: „Bine ai venit, Frate!”. În timp ce îmi strângea umerii, am murmurat mulţumiri: „Slava slujitorilor Ei-Dragonului! După minunile pe care le-a făcut Ea cu corpul meu, oasele nu-mi mai trosnesc atunci când trebuie să fac fata dragostei frăţeşti”.

Toată lumea continua să vorbească tare, iar Marek mi-a dat un ghiont prietenesc în stomac. „Acum trebuie să scoatem din tine un Mare Războinic!” Întipărindu-şi pe fata zâmbetul sau favorit şi adăugându-i o nuanţă de ironie, el spuse: „Unul cu adevărat periculos!”. Molipsit de entuziasmul general, am izbucnit şi eu în ras cu el.

Apoi, Marek a bătut din palme, aducându-i pe toţi la ordine. Camera a devenit brusc tăcută. Oamenii şi-au luat poziţiile în cameră, ceea ce mi-a dat posibilitatea de a privi în jurul meu. Grota era de vreo 30 de picioare legale lăţime şi aproape tot atât de înaltă. Era săpată la marginea stâncii, cu ferestre mari ce generau lumina zilei, dar şi aer proaspăt. O rogojina subţire acoperea podeaua. Ochii mei au aterizat pe grămadă de manechine ce mi-a stârnit curiozitatea. Erau cel puţin 12, de mărimea oamenilor normali şi cu forma corpului modelata precis. Cercuri şi puncte strălucitoare fuseseră pictate pe suprafaţa lor.

Marek m-a instruit să urmăresc acţiunea din centrul camerei.

Narlond a început un dans straniu. Pe măsură ce se mişca pe rogojina, îşi ridica lent braţele şi apoi pumnii i se încleştau într-un mod deosebit. Destul de des mişcările sale aveau un fel de linişte furioasa, atunci când executa volte şi lovituri către un adversar imaginar. Apoi, dansul lent şi fluid s-a oprit.

M-a lovit ceva: fiecare mişcare a dansului lui Narlond venea direct de la Dragon. Gradele măiestriei erau uimitoare şi au început să pulseze în mine forţele ,vroof-ului numai prin faptul că-l urmăream.

Marek s-a apropiat de mine. „Ştii ce sunt caile-porti, nu-i aşa?" „Centrii corpului energetic". „Ai mai văzut pe cineva care-i foloseşte" „Am văzut oameni care vindecau oamenii proiectându-şi Vocea asupra centrilor energetici ai acestora. Când am fost antrenat ca preot am fost învăţat cum ca folosesc porţile energetice pentru a atinge concentrarea spirituala, pentru naşterea copiilor şi pentru facilitarea tranziţiilor morţii". „Şi ai văzut pe cineva folosindu-le pentru călătorit?" „În timpul iniţierii mele în călătorit, preoţii din camerele tămăduirii obişnuiau să mă trimită inconştient şi mă aruncau afară din corpul fizic activându-mi centrii energetici". „Centrii energetici pentru împingerea oamenilor în afara corpurilor lor", zâmbi Marek-Dragonul, „iată exact ceea ce te vom învăţa. Priveşte astea". Îmi arata cele două zone negre de pe o parte şi alta a gâtului, pe unul dintre manechine. „Le numim ,calea cea mai ieftina de a iesr, pentru ca presupun uşurinţă şi eficienta. Marek a atins zona corespondentă de pe gâtul meu cu degetul şi a continuat: „Doar o atingere uşoară – dar precisa! – aici şi un om cade inconştient. Instantaneu. Dacă atingerea este un pic mai puternica şi este folosita şi Vocea, atunci omul este mort. Nu mai este nimic de făcut. Nici măcar un tămăduitor puternic nu poate, în acest caz, aduce înapoi omul respectiv".

Marek îşi lua degetul de pe gâtul meu, lucru care m-a făcut să mă simt mult mai confortabil. Privind în jos către propriul pumn, continuă: „Cele două ,cai ieftine de ieşire fac parte din 14 centri energetici cunoscuţi ca ,negrele paisprezece. De pe timpul lui Lohrzen, Marii Războinici folosesc aceste ,negre paisprezece pentru a-şi elimina adversarii – în principal Nephilimi".

Marek a făcut o pauză pentru a-mi permite să urmăresc incredibila armonie din mişcările lui Narlond.

„Ceea ce vezi este numit dansul negru. Este arta de a acţiona asupra ,negrelor paisprezece ale unui adversar, indiferent de

circumstanţe. Bineînţeles, nu este întotdeauna nevoie să loveşti toate cele paisprezece porţi. În multe cazuri, este suficient una sau două. Dar atunci când devii maestru în aceasta arta, eşti capabil să loveşti toate cele paisprezece porţi negre în cel mult cinci secunde, acesta fiind ritualul Marilor Războinici în uciderea Nephilimilor.

Marek îşi pocni degetele, lucru care a generat o schimbare în dansul lui Narlond. Mâinile lui se mişcau atât de repede încât cu greu puteai zări ceea ce se întâmplă. Aproape cinci secunde mai târziu, în timp ce el a devenit liniştit, am şoptit: „Asta suna foarte periculos!"

Marek a început să râdă. „Foarte periculos!" Apoi a bătut din palme şi a început să se mişte, iar toţi oamenii au început să danseze după el, cu precizie. Toţi păreau ca dansează împreună. Din când în când se mişcau în perechi ca şi cum s-ar fi luptat unul cu altul. Eram fermecat de frumuseţea şi energia pe care o degajau. Niciodată nu mai contemplasem ceva ce conţinea atâta putere, atâta energie, atâtea combinaţii între armonie şi forţa. Răsuflarea ascendenta a Dragonului în interiorul lor era ca o flacără şi imediat am simţit nevoia de a-i urma. „Vrooful a preluat conducerea şi am început să mă mişc ca o flacără. Am uitat complet unde eram. Peşteră a dispărut. Nu mai rămăsese nimic decât dansul flăcărilor, o ofranda adusa Mamei Nopţii Fără de Sfârşit.

6.20 N-O FACE TU, LASA DRAGONUL S-O FACĂ!

După prima mea iniţiere în dansul negru, viaţa mea în templul lui Vulcan a luat o direcţie nouă. Ma trezeam în fiecare dimineaţă înaintea zorilor, îmi completam exerciţiile de respirat conform Dragonului iar apoi, în compania lui Marek şi a oamenilor săi, practicam ore întregi în timpul cărora fiecare mişcare a dansului era repetată la nesfârşit. Uneori, zile întregi, sau chiar săptămâni întregi, erau dedicate repetării aceleaşi scurte secvente de mişcări. În special în ultimele săptămâni şi luni petrecusem multe ore practicând pe manechine şi ajunsesem să lovesc instantaneu, cu ochii închişi, oricare centru energetic al lor.

Multe dintre momentele dansului îmi păreau, la început, anormale. Fuseseră astfel concepute încât unicul mod de a te simţi confortabil îndeplinindu-le, era de a le face prin Dragon, nu prin aptitudinile corpului fizic. Uneori, Marek îmi dădea ceva explicaţii, dar de cele mai multe ori striga la mine: „Nu încerca, lasa Dragonul să curgă prin tine! sau „Nu o fa tu, lasa Dragonul s-o facă!", sau „Fără

gânduri, doar Dragon!". Şi mergea de minune! M-am trezit ca executincredibile secvente de mişcări ce sfidau legile gravitaţiei. Atunci când îmi cerea să fac ceva care părea imposibil la prima vedere, Marek îmi spunea: „Dragonul nu cunoaşte limite!"

Una din cele mai surprinzătoare faţete ale antrenamentului era faptul ca rareori eram obosit. Exerciţiile continuau iar şi iar, începând dimineaţa înainte de răsărit şi terminând seara după apus şi totuşi nu simţeam nicio oboseala la sfârşitul zilei. În primele luni, totuşi, corpul meu manifesta uneori semne de oboseală. De fiecare dată când se întâmplă asta, Marek urla: „Insulţi Dragonul încercând să dansezi tu însuţi, în loc să o laşi pe Ea să danseze prin tine!"

Pentru că eram începător, trebuia să exersez ore în plus fata de ceilalţi, astfel ca mai rămâneam în camera după ce plecau ei. Nu mă plictiseam niciodată. Procesul era fascinant. Îmi plăcea să stau seara târziu în cameră, sau chiar noaptea, şi să exersez pe manechine şi pe sacii de napi ce atârnau din tavan, în timp ce cuvintele lui Amaran îmi veneau în minte: „Ea este pentru a fi cunoscuta prin extaz!". Dansul a devenit ofranda mea pentru Dragon, felul meu de a-i face prezenta binecuvântată să strălucească prin corpul meu. Nu mă făcea doar să vibrez cu viaţa ei, dar mă făcea mai puţin adormit ca niciodată.

Unele dintre exerciţii erau atât de dificile încât îmi luau săptămâni de efort pentru a le stăpâni. De fiecare dată când reuşeam să-mi însuşesc cate unul, un ,vroof de triumf se ridica în interiorul meu şi în camera goala se auzea un strigat puternic de Dragon: „Dragonul este victorie! Victorie Dragonului!". Ea-Dragonul striga prin mine şi stanca îmi era martor. Dansam şi dansam, nesaturându-mă niciodată de valurile de fericire pe care mi le dăruia iubita mea-Dragonul.

Luni bune nu mi s-a permis să practic la mai puţin de 15 picioare legale distanta de ceilalţi. Motivul era simplu: o singură loviturasuflare a Dragonului în unul dintre centrii negri şi era destul pentru a ucide chiar şi un Mare Războinic. Instantaneu. Astfel ca a trebuit să mă antrenez pe manechine, învăţând să mă opresc exact atunci când ajungeam la marginea unui centru energetic. Pentru multe vreme, coordonarea mişcărilor mele a fost insuficienta şi am făcut multe pagube manechinelor. În numeroase ocazii chiar le-am dezmembrat! La sfârşitul practicii mele solitare de seara, trebuia să refac manechinele şi să le marchez centrii energetici cu vopsea. În fiecare dimineaţă, Marek venea să inspecteze manechinele,

apreciindu-mi progresul după numărul de zone reparate şi de marcări cu vopsea.

Timpul a trecut. Pagubele manechinelor au devenit din ce în ce mai puţine. Totuşi, eram încă exclus într-o zonă separata a rogojinei, în timpul exerciţiilor colective. Am continuat să mă pregătesc şi uneori stăteam atât de târziu în camera încât Marek m-ar fi putut găsi atunci când se întorcea a doua zi dimineaţă la muncă. Să încep o nouă zi după o întreagă zi de exerciţii nu era nici măcar o dificultate.

În sfârşit, într-o dimineaţă, Marek a întrebat: „Cate săptămâni au trecut până azi de la ultimul tău flux de energie direcţionat greşit?"

Narlond, care mă sprijinea foarte mult în eforturile mele, a răspuns în locul meu: „Cel puţin 12".

Marek a ras. „Totuşi, s-a întâmplat ceva îngrijorător într-una din aceste săptămâni". Piciorul meu lovise atât de tare un manechin încât îl dezmembrase complet şi nu mai era nicio speranţă de a-l repara. „Vrei să dansezi cu acest om, fiule?" „Bineînţeles că voi dansa cu el, Marek", a răspuns Narlond fără ezitare.

Marek m-a privit. „Narlond este un om curajos, nu-i aşa?" Am ras toţi. Apoi, deodată, şi cu un ton care nu lasa loc de nicio ezitare, Marek a comandat: „Ridică-te, Războinicule, voi fi primul care va dansa cu tine dansul negru".

În acea zi, pentru prima oară, am dansat cu maestrul.

Total fascinant. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Mişcările sale erau impregnate de infinit. Spiritul lui Lohrzen strălucea în el. Dansul sau a schimbat spaţiul camerei, pe care EaDragonul l-a menţinut şi umplut cu magie, ca în Zilele Străvechi ale Pământului.

Niciuna dintre mişcări nu era noua pentru mine pentru că le repetasem zi de zi fără întrerupere timp de aproape noua luni. Dar combinaţia dintre energia mea de Dragon şi a lui revela o nouă dimensiune a acestei arte. Părea că nu mai exista nicio limita. Zburam cu el, uneori mai lent, alteori incredibil de repede. În acelaşi timp eram menţinut total de Dragon. În timpul ultimelor luni învăţasem să las Dragonul să curgă prin mine, dar de această dată eu eram în interiorul Dragonului ca într-un cocon al infinitului. Cea mai mică greşeală din partea mea sau a lui şi putea fi fatala. Totuşi, ma simţeam complet în siguranţă şi ştiam ca protecţia pe care mi-o oferă Dragonul era esenţa Nopţii Fără de Sfârşit a cărei Mama este Ea-Maretul Dragon.

În momentul final al dansului, m-am lăsat pe mine însumi să cad

pe podea în timp ce Marek mima proiecţia loviturilor asupra celor ,paisprezece negre, ca într-un ritual de ucidere a unuia dintre Nephilimi. Cu o uimitoare precizie, mâinile şi picioarele sale s-au oprit la limita extremă a hainelor mele. Dar, dacă m-ar fi ucis în acel moment, ştiam că aş fi ajuns direct în pântecul Mamei Nopţii Fără de Sfârşit şi m-aş fi bucurat de eoni de împlinire în lumina Ei infinită.

6.21 IZVOR DEASUPRA, MUNTE DEDESUBT.

Din acel moment, antrenamentul a început să aibă un caracter diferit. Mi s-a permis să-i urmez pe ceilalţi în variate exerciţii, m şi în afara templului, astfel că nu mai petreceam ore întregi în sala de antrenament. şi eram liber în fiecare Vineri, când Marek şi oamenii săi dispăreau pentru practici care nu îmi erau încă permise. Totuşi, nu era nimic care să mă încânte mai mult decât dansul ritualic. În timpul liber, obişnuiam să urc sus pe vârful muntelui şi să exersez pe platoul pierdut în ceţuri. Dansam şi dansam, cu aceeaşi emoţie şi bucurie pe care o simţisem atunci când o făcusem prima oară, atunci când Var A trebuit să mă închidă în cripta iniţiatica. Dar acum, stilul meu evoluase şi slava pe care o aduceam Ei-Dragonului părea ca transpare din mişcările perfecte ale dansului negru.

Era pasiune.

Deşi am fost eliberat de exerciţiile non-stop, am petrecut săptămâni întregi nefăcând nimic altceva în afară de a dansa, de dimineaţă până seara. Dar mai târziu, într-o după-amiază, chiar înainte de apus, în timp ce îndeplineam o secventa lenta de dans pe piatra muntelui, am fost lovit ca o iluminare de izvorul clar. Deşi a fost liniştită, experienţa a fost foarte profunda şi m-a lăsat total imobilizat. M-am simţit vast şi stabil ca un munte, iar izvorul clar a părut că se extinde pentru totdeauna în înaltul sferelor de deasupra.

O voce mi s-a ridicat în interior: „Gervin, ce vrei de la mine aici? Nu sunt destul de perisclos? Ce trebuie să mai învăţ de pe muntele lui Lohrzen? Voi fi în stare să mă întorc la Eisraim?”

Am stat în meditaţie mult timp. Nu mi-a venit în minte niciun răspuns, dar a avut loc o lămurire. Miile de ore petrecute în dansul Dragonului îmi făcuseră energia infinit mai solida şi mai densa. Odihnindu-mă pe acele rădăcini, am descoperit ca ma puteam conecta la izvorul clar cu mult mai multă luciditate decât oricând.

A fost o revelaţie. Din acel moment, impulsurile izvorului au venit către mine cu mult mai multă înţelepciune şi putere,

iluminându-mă cu claritate vie. M-am ridicat şi am exclamat: „O singură Lege! O singură Cale!”. Chiar dacă nu ştiam încotro să o iau, ştiam ca părăseam pentru totdeauna o mare parte din natura mea neîncrezătoare.

În lumina de argint a Lunii, mi-am găsit drumul pe scările ce coborau şi am decis că era timpul să-i mai fac o vizita lui Amaran.

6.22. LUMEA DE DINCOLO DE DEDESUBT.

Fratele Amaran m-a felicitat cu blândeţe. „Ai devenit un om diferit, într-adevăr!”. În spaţiul mic al camerei sale a început una din secventele lente ale dansului negru şi m-a invitat să-l însoţesc. Energiile noastre s-au amestecat şi părea că se bucura ca şi mine. Eram uimit să văd un om atât de bătrân – care avea, conform lui Floster, mai mult de 90 de ani – îndeplinind dansul tot atât de bine ca şi mine. Amaran încheie secventa de dans râzând: „Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!” şi mă invita sa ma aşez lângă el. „Szar! Cât timp a trecut de când ne-am văzut ultima oară, prieten intru Lege?” „Cam 10 luni legale, cred”. „Ei bine, ai folosit bine aceste luni. Glorie Dragonului, Mama Nopţii Fără de Sfârşit! Acum spune-mi, ai mai trecut prin porţile Dragonului?” „Să-mi fie ruşine, O, înţelept om intru Lege, m-am concentrat doar pe dansul negru şi nu am mai făcut nimic altceva!” „Cu Marek profesor, te înţeleg. El este unul dintre primii iubitori ai Dragonului şi unul dintre cei mai mari Războinici – o bucurie a Ei”. „Amaran, am venit să te întreb dacă nu ai dori să-mi arăţi din nou drumul către Lumea de Dedesubt”.

Amaran era incantat. „Ce s-a întâmplat cu băieţelul copleşit de teama care a trebuit să gândească bine înainte de a efectua o nouă coborâre în Lumea Subterană?”

Am zâmbit, concentrându-mă într-un fel în care am simţit prezenta Dragonului în stanca muntelui şi izvorul clar de energie în sfere înalte. Izvorul a vorbit prin mine: „Adânci sunt cu adevărat Lumile de Dedesubt şi numai Lordul Melchisedek ştie ce se găseşte pe fundul abisurilor lor. Poate pentru că sunt foarte neînţelept, acum simt mai multă curiozitate decât teama cu privire la coborâre”. „Ha! Ha! Ha! Ce zici să cobori chiar acum, om al Legii?”

Fata mea străluci de bucurie. „Slava Lordului Melchisedek! Nu puteam spera ceva mai potrivit ca asta”. Şi am mers la poarta Dragonului care nu era la mai mult de o aruncătură de băţ de dormitorul lui Amaran.

„De data aceasta stai cu mine în centrul grotei. Lasă Dragonul

să-ţi menţină corpul drept atunci când cobori. Acesta este modul de coborâre al Războinicilor".

Am făcut ceea ce mi-a zis şi am intrat în fluxul magnific de energie al porţii. Fremătându-mi nările aşa cum mă învăţase Amaran cu 10 luni înainte, am respirat profund. Intrând în energia porţii Dragonului, fiecare celulă a corpului mea a început să freamăte.

„Amaran, înainte de a cobori vreau să-ţi spun ceva. O iubesc pe Ea, iubesc Dragonul. O iubesc cu pasiune şi mai mult în fiecare zi. Mulţumită direcţiei pe care mi-ai indicat-o la ultima coborâre, toate aceste luni de antrenament au fost o binecuvântare. A fost ca şi cum aş fi fost în braţele ei, tot timpul. Fie ca Lordul Melchisedek să-ţi mulţumească pentru ceea ce mi-ai dăruit în acea zi".

Fata lui Amaran strălucea. „Glorie măreaţă Ei-Dragonului, fiule. Este un alt lucru pe care aş vrea să-l înţelegi. Dar să nu mai pierdem timpul, Dragonul ne aşteaptă".

De data aceasta nu-mi dădu niciun fel de instrucţiuni. Stăteam doar conectat în fluidul energetic şi-l urmam către sursa. Instantaneu, Amaran şi cu mine stăteam într-o grota imensa cu pereţi ce străluceau în argintiu-roşiatic.

„Oh, Lord Melchisedek", am şoptit, „arata ca oricalcul. Toţi pereţii, chiar şi tavanul!"

Amaran nu lua în seamă uimirea mea. „Vezi! Ţi-am spus că poţi cobori ori de câte ori vrei de unul singur".

Nedorind să creadă că-l contrazic în vreun fel, am răspuns imediat: „Te cred, om înţelept! Te cred". Am aşteptat un moment. „Dar cum aş fi putut şti în ce grota sa mă duc?"

Observasem ca, imediat ce am ajuns în Lumea de Dedesubt, nările lui Amaran au început să freamăte în acel fel specific.

„Mergi unde vrei, fiule. Atât timp cât nu te duci prea adânc, nu are ce să te îngrijoreze". Amaran a început să meargă şi eu m-am grăbit în urma lui, ameţit de peisajul mirific.

„Lumina de aici este incredibila!" Am încercat să ating cu mana lumina miliardelor de luminiţe argintiu-roşiatice ce furnizau acea atmosfera. Nu a durat mult şi am ajuns la o grota şi mai mare.

„Priveşte!", îmi arata Amaran un curs în stânga, „acesta este un râu de oricalc lichid. Îţi place cum străluceşte?"

Fascinat, nu am găsit cuvinte pentru a răspunde. Dar aproape imediat a trebuit să gonesc iar în spatele lui Amaran pentru ca el

plecase din nou. Lumina devenea mai puternica pe măsură ce mergeam şi eram parca înconjuraţi de flăcări ce dansau în jurul nostru. Totuşi aerul era perfect pur – era o încântare să-l respiri! Era mai săţios şi mai hrănitor decât orice mâncare de pe Pământ şi dulce ca băuturile albe ale lui Elyani.

„Cum se face că nu ne întâlnim cu nimeni?", am întrebat. „Îmi scapă ceva? Ar trebui să mă uit după păstrătorii pragului?" „Cu siguranţă exista în jurul nostru, aici, păstrători ai pragului, dar ei nu-ţi vor arăta mai mult decât vezi deja. Pentru a întâlni locuitori ai Lumii Subterane trebuie să cobori mai mult. Mult mai adânc. Este cu mult mai frumos atunci când ajungi mai în adânc aşa încât de ce ar vrea cineva să trăiască aici?" Amaran s-a oprit lângă o grămadă de pietre negre. „Ah! Asta e ceea ce căutăm. Acesta este unul dintre cele mai bune spirite ce pot fi găsite în regat. Poate face minuni". A înşfăcat o pietricica de mărimea unei cireşe şi mi-a arătat-o. Înainte de a avea timp să arunc o privire, Amaran mi-a împuns obrazul stâng cu ea, exact acolo unde era semnul mea din naştere. Am simţit o arsură atât de violenta încât am chemat în ajutor Dragonul, pentru a putea rămâne pe picioarele mele.

„Nu-ţi fă griji, durerea nu va ţine mult. şi în câteva zile vei avea o surpriză plăcută atunci când te vei privi în oglindă. Hai să mergem".

Am lăsat Dragonul să se mişte prin corpul meu şi să-l urmeze pe Amaran în timp ce eu încercam să-mi revin. Pentru câteva minute am fost nespus de ameţit. Acel moment m-a făcut să-mi amintesc de toate situaţiile în care îl făcusem pe Gervin de ras, pierzându-mi conştiinţa. În timp ce corpul meu tropăia în continuare, mi-am exprimat mulţumirea pentru Mama Nopţii Fără de Sfârşit, sperând ca asemenea ruşine să nu mi se mai întâmple niciodată.

Amaran s-a oprit: „Vino, Mare Războinic, este o poartă de Dragon în apropiere. Poţi să-mi spui unde?"

Am încercat să-mi mişc nările ca el şi acest lucru mi-a extins simţurile. „Simt un suflu de acolo!", am spus eu arătând în dreapta.

„Foarte bine!" Amaran o luase deja în acea direcţie.

Aproape alergând în urma lui, am prins din mers strălfulgerarea unui curs de fluid argintiu. „Stai! Ma pot opri pentru a bea puţina apa a vieţii?" „Nu, vei găsi apa mult mai buna acolo unde vom ajunge".

Am ajuns destul de repede la colţul unei caverne unde am recunoscut suflul ascendent tipic pentru o poartă de Dragon.

„De data aceasta vom cobori mult mai adânc", ma anunţă Amaran.

„Vom da cumva de acele caverne ale bolii în care sunt suflete în suferinţă?" „Nu, nu! Acelea sunt mult mai sus decât locul în care ne aflam acum. Te gândeşti în continuare la Vivyani, nu-i aşa?"

L-am privit dar nu i-am răspuns.

„Vino, de data aceasta este bine să mă urmezi îndeaproape".

M-am lăsat ghidat de curentul de energie şi coborârea a durat 20 – 30 de secunde, în condiţiile în care toate coborârile pe care le făcusem nu duraseră mai mult de o secunda.

Grota în care am aterizat era uriaşă şi nu puteam să-mi dau seama dacă avea tavan sau pereţi. Tot ceea ce puteam să văd era o lumina galbena ce inspira teama şi respect. Pământul ce părea metalic strălucea ca aurul pur. Mi-am amintit sentimentul pe care îl avusesem atunci când ajunsesem prima oară în câmpurile de stele, uimit ca asemenea frumuseţe era necunoscuta oricărui om din regat. Profund emoţionat, am simţit nevoia sa întreb: „Este Fundul Lumilor de Dedesubt, Amaran?"

Bătrânul om zâmbea: „Oh, nu! Nici vorba! şi asta este exact ceea ce vreau să înţelegi. Cele mai Adânci Lumi de Dedesubt sunt la eoni sub noi. Vino, să mergem!". Şi începu să meargă.

Eram atât de captivat de contemplarea luminilor încât a trebuit să-mi revin pentru a-l putea ,fugari din nou.

„Acest loc este de

10 ori mai mare decât întreg regatul", continuă Amaran explicaţiile, „şi totuşi este doar unul din sutele şi sutele de spaţii de acest gen. Cu cât mai jos mergi, cu atât mai frumoase devin".

Ca în zilele de început în compania lui Gervin, ştiam că sunt multe întrebări care-şi aşteaptă răspunsul, dar nu puteam găsi niciuna în acel moment. Eram în stare doar să tropai pe pământul galben, răvăşit, redus la tăcere. Am avansat şi am ajuns la un râu. Eram fascinat. „Amaran, este uriaş! Nu-mi amintesc să fi văzut un râu atât de mare în întreg regatul". „Hai să ne aşezăm. Dacă vrei să bei apa a vieţii, acum este momentul potrivit". „Nu-mi vine să cred ochilor. As putea înota în aceeaşi râu?" „Bineînţeles că poţi, fiule. Dar te sfătuiesc ca, înainte de a intra în râu, să bei din el".

Mi-am scufundat mâinile în apa cristalina. Atunci când apa mi-a atins buzele, am fost şi mai uimit. „Oh! Oh, Lord Melchisedek!" M-am

prăbuşit lent pe ţărmul auriu alături de Amaran şi mi-am ridicat braţele. „Oooh!” Gustul acelei ape m-a umplut de valuri de fericire inimaginabila şi singurul lucru pe care am putut să-l fac a fost să rad. Versuri din imnul Marelui Dragon pe care Amaran mi le spusese în timpul ultimei noastre coborâri mi-au venit în minte: „Ea exista pentru a fi cunoscuta prin extaz. Ea este dăruitoarea plăcerii eterne. Este atât minuntie în ea încât un om n-o poate simţi nici într-o mie de ani”. „Crezi că e periculos să înoţi într-un rău ca acesta?” chicoti Amaran. „Iată cum te simţi după ce ai luat numai o înghiţiura. Dacă sari în ea s-ar putea să treacă eoni pana ce vei simţi impulsul de a ieşi din ea”.

Ca drogat, eram scuturat în continuare blând de spasme fericite de ras. „Ridică-te, Războinicule! m-a întrerupt Amaran. „Iată că au ajuns!”

Ordinul a fost rostit cu o voce ca a lui Marek. Instantaneu, am lăsat Dragonul să mă tragă în sus şi am luat poziţia pentru dansul negru.

„Nu, nu! Nu este nimic de care să-ţi fie frica. Priveşte doar!” „Îndepărtată Lume de Dedesubt! Ce e asta?”

Chiar în faţa noastră, pe cealaltă parte a răului, un grup de şerpi uriaşi aurii se apropiau de apă. Pentru ca răul era atât atât de lat – cel puţin 1.000 de picioare legale – era greu de apreciat cât de mari erau bestiile acelea ciudate, dar erau cel puţin tot atât de înalte ca Amaran şi probabil de 10 ori mai lungi. Erau 15 sau 16 şi alunecau lent, croindu-şi drum către apa.

Ce imagine! Uimirea mea îl făcu pe Amaran să râdă. „Sunt numiţi Nagas. Sunt locuitorii acestei lumi. Nu trebuie să-ţi faci griji, nu vor trece răul. Au venit doar pentru a bea apa. Oricum, Nagasii sunt foarte prietenoşi, nu trebuie să te temi de ei. Dacă se întâmplă să fii mai aproape de ei, poţi chiar să vorbeşti cu ei. Sunt extraordinar de deştepţi”. „Amaran, este legal să mă îmbăt aici sau nu trebuie să-mi pierd controlul?” „Pierde controlul, în toate privinţele! Cum ai putea să te bucuri complet dacă rămâi în control?”

L-am privit şi am început să rad iar într-un fel prostesc. Emoţia mi-a preluat corpul şi am început unul dintre cele mai fantastice dansuri negre pe care le îndeplinisem vreodată. Am ras şi iar am ras, pierzând complet noţiunea timpului.

„Marii Războinici, minunaţi iubiţi!” Amaran s-a ridicat şi a început să danseze cu mine, pana ce a decis: „Vino, fiule, hai să ne

întoarcem în regat".

Am chicotit şi am continuat să dansez în jurul lui, aşteptând joaca.

„Unde crezi că este cea mai apropiată poarta de Dragon?" m-a întrebat Amaran.

Dansând, mi-am mărit nările şi am adulmecat aerul. Am depistat imediat o briza imposibil de confundat. M-am lansat într-un salt furios pe care l-am terminat îndreptându-mi degetul drept către poarta de Dragon şi intrând într-o nemişcare dragoneasca.

„Corect, fiule. Hai să mergem".

Am dansat tot drumul în spatele lui.

Când am ajuns la poarta de Dragon, Amaran ma mustra: „Acum putem să fim serioşi un minut?"

„Bineînţeles!" am bolborosit, dar nu m-am putut opri din ras.

„Bine, bine". Încuviinţă Amaran, „dar încearcă să-ţi aminteşti cuvintele mele, le vei cântări mai târziu. Când te întorci din Lumea Subterană, nu trebuie să te întorci neapărat pe aceeaşi poarta pe care ai coborât. Fluidul unei porţi te poate purta către o alta poarta. Te poţi muta din dintr-o peşteră în alta prin cel puţin 20 de porţi diferite şi să te întorci în briza primei porţi trecând prin briza ultimei. Acum urmează-mă". „Vooh! Vooh!" În timp ce urcam, continuam să scot sunete prosteşti.

Douăzeci de secunde mai târziu eram iar în corpul meu, dar nu întreg în mintea mea. Chiar dacă fusese părăsit în mijlocul cavernei, fără să fie sprijinit de vreun perete, corpul meu încă stătea încă intrpoziţie verticala perfecta de meditaţie – în aceeaşi poziţie în care îl lăsasem. Am fost bucuros să văd ca puterea Dragonului lucrase asupra lui în timp ce eu călătorisem. Totuşi, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă întind pe roca, să ridic mâinile şi să rad. „Iubesc Dragonul! îl iubesc! îl iubesc!"

Cu o voce profunda de Fiu de Dragon, Amaran a citat din Legea sa: „Mare Războinic, mare iubit, îmbrăţişarea Ei-Dragonului nu este egalată în fericire de nimic altceva". Apoi mă apuca de mana şi-mi spuse: „Vino, Mare Războinic! E târziu. Ce zici dacă te-aş conduce pana la camera ta?"

Am dansat în urma lui tot drumul.

După numai o oră de somn, m-am trezit complet odihnit, pregătit pentru a începe o nouă zi de antrenament cu Marek. Gustul

apei vieţii a rămas nealterat în energia mea timp de cel puţin o săptămână. Câteva zile mai târziu, când mi-am mângâiat obrazul stâng, am observat că nu mai simţeam semnul din naştere. Am fost atât de surprins încât, imediat ce am avut puţin timp liber, am fugit la camera cu îmbrăcăminte şi m-am privit în unica oglinda a templului.

„Îndepărtată Lume de Dedesubt!"

Marele semn de pe obrazul meu dispăruse. Nu a mai apărut niciodată.

6.23. DE LA FRICA DE MOARTE LA MOARTEA FRICII.

Antrenamentul cu Marek şi oamenii lui a continuat.

Zile întregi – uneori săptămâni întregi – mi le petreceam lovind sacii de nisip ce atârnau din tavan sau centrii energetici ai manechinelor în timp ce eram legat la ochi. Totodată veneram Dragonul prin dansul negru. Erau din ce în ce mai multe exerciţii care păreau ca împing corpul fizic la limita posibilităţilor lui prin mişcări ce sfidau legea gravitaţiei şi care puteau fi îndeplinite numai prin Dragon. Uneori trebuia să practicam zile şi nopţi întregi fără somn şi să petrecem zile întregi fără să bem nimic. Marek ne-a făcut să ne căţărăm pe munţi şi să alergam ore întregi prin desert, sub soarele torid. Am coborât şi am practicat dansul negru în măruntaiele Dragonului, unde plămânii nu mai puteau respira aşa cum făceau la suprafaţa Pământului şi unde nu puteai respira decât conectându-te la răsuflarea Dragonului. Tot ceea ce părea imposibil de făcut era binevenit. Era o oportunitate de a lăsa Dragonul s-o facă.

Ori de câte ori unul dintre oamenii săi gândea ca un anumit exerciţiu este imposibil, Marek Indestructibilul îşi dezlănţuia Vocea: „Dragonul nu cunoaşte limite!" sau „O insulţi pe Ea-Dragonul încercând să faci tu în loc să o laşi pe Ea s-o facă". Iar alteori urla la noi: „Nu te va omorî asta, pentru că eşti deja mort! Ai murit intru Dragon atunci când erai în cripta!"

O mare parte din antrenament era îndeplinit imediat, fără gândire: „Doar Dragon, fără gânduri!". Era extrem de uşor, de exemplu, să alergi pe un pod foarte subţire, ce traversa canionul – tot ce era de făcut era „să-l laşi pe Dragon s-o facă". Dar, dacă cumva gândul panicii îţi intra în minte, atunci. numai Lordul Melchisedek ştie ce s-ar fi putut întâmpla! Acelaşi principiu se aplică la o serie întreagă de practici, cum ar fi dansul negru pe stânci legat la ochi şi scufundarea în vârtejurile noroioase ale râurilor subterane. În acelaşi principiu trebuia să avem

încredere atunci când băgăm mana în foc şi nu ne ardeam.

Exista o practica particulara care îngrijora. Aceasta consta în faptul că eram loviţi în ,porţile cele mai ieftine de ieşire într-o manieră care ar fi lăsat pe oricine inconştient; noi trebuia să ne ridicăm imediat, eliberând totala putere a Dragonului.

„Nu exista frica pentru cel ce a murit deja", era unul dintre refrenele lui Marek. Cea mai spectaculoasa demonstraţie a acestui principiu mi s-a prezentat într-o dimineaţă, când m-am trezit ezitând la proba de alergare prin foc. Ni se predaseră tehnici speciale care făceau posibila îndepărtarea căldurii şi crearea de coridoare energetice prin foc. Mersul pe cărbuni încinşi şi traversarea unui foc erau practici sigure, chiar entuziasmante. Totuşi, acest foc îmi părea foarte mare. M-am întrebat cum ar putea corpul meu fizic să reziste la o asemenea căldură.

Când m-a văzut ca ezit, Marek a urlat la mine: „Eşti mâncarea Nephilimilor!

Gândeşti, mori! O secunda de îndoială şi un Vânător îţi va zbura capul! Când vei înţelege ca focul nu te poate ucide? Că eşti deja mort?!". Pentru ca nu făceam nicio mişcare, s-a întors către Narlond şi i-a ordonat: „Fă-i punctele lui Lohrzen!"

Punctele lui Lohrzen erau nişte porţi energetice foarte periculoase localizate în zona pieptului şi făceau parte din cele cele 14 porţi letale. Oricine era lovit aici murea în câteva secunde. Fără gânduri, doar Dragon! Narlond se grăbi către mine şi-mi aplica cele trei lovituri mortale. Am fost atât de uimit încât nici nu am avut timp să mă apar, astfel că m-am prăbuşit la pământ.

Înainte de a avea timp să-mi dau seama dacă murisem sau nu, Marek şi-a proiectat întreaga Vocea spre mine: „Acum, ridică-te! Lasă Dragonul s-o facă!". Şi Dragonul m-a ridicat atât de repede încât m-a lăsat înmărmurit.

„Înţelegi?" urla Marek către mine. „Eşti mort! Ai murit din momentul în care ai auzit Tunetul Pământului! Acum aleargă în foc! Fă-o!" şi m-am trezit în cealaltă parte a focului în câteva secunde. aşa cum urma sa aflu mai târziu, să fii lovit în porţile letale nu era un tip de activitate care se aplică prea des asupra ta. Dar în acea zi, a fost un miracol pentru mine. Pe când ieşeam din flăcări, un Dragon răsărea în interiorul meu: „Victorie după moarte! Victorie după moarte!". Am început să dansez cu bucurie, venerând-o pe Mama Nopţii Fără de

Sfârşit. Loviturile lui Narlond abia le-am simţit. Aveam incredibila şi ireala senzaţie că eram mort cu adevărat – şi totuşi puterea Dragonului continua sa ma mişte.

Experienţa era incredibil de eliberatoare. Am realizat într-o clipă ca orice om poarta în el o frică de moarte încă din momentul naşterii sale şi ca toate fricile nu sunt altceva decât reverberaţii ale acestui fundament – frica de moarte. De la prima şi până la ultima respiraţie, fiecare emoţie, fiecare mişcare şi fiecare alegere sunt influenţate de aceasta teama. Nu exista nici un singur moment în viaţă care să n-o conţină. Dansând dansul negru lent, am strigat cerului: „Sunt mort! De ce să-mi fie frică? Sunt mort?"

A devenit limpede ca, în timpul primei mele morţi, în cavernele bolii din Lumea de Dedesubt, lăsasem în urma un mare val de frică. Apoi, o parte mai profundă a fricii mele a fost părăsită atunci când m-am aflat în măruntaiele Dragonului. Dar, pana în acea zi, purtasem o frică bazala, adânc în corpul meu. Mulţumită lui Marek, prinţul profesorilor, acea teama fusese acum îndepărtată ca o piele veche. O mare greutate mi s-a luat de pe umeri. Niciodată nu mai simţisem izvorul limpede de deasupra capului meu cu atâta claritate.

Pentru prima dată am realizat dimensiunea spirituală a fiinţării fără frica. Când înţelepţii spuneau: „Nu-ţi fie teamă, om al Legii!", ceea ce voiau să spună cu adevărat era ca, atât timp cât un om este menţinut în ţesătura fricii, el nu poate niciodată cunoaşte inima Legii. Una dintre cele mai profunde dimensiuni iniţiatice ale morţii mi s-a dezvăluit.

După acel moment, a trebuit să-mi iau câteva zile libere de antrenament, pentru că era nevoie totuşi de ceva vindecare pentru a-mi rearanja porţile energetice şi a-mi reintegra forţa vieţii în corpul fizic. Marek a venit să mă viziteze şi a proiectat Vocea lui în punctele lui Lohrzen. Pentru a ajuta procesul de recuperare am făcut câteva coborâri de unul singur în uşor-de-ajunsa Lume de Dedesubt de lapis-lazuli. Acolo mi-am scăldat trupul în lacurile dulci de apa a vieţii.

6.42. INDESTRUCTIBILUL MAREK.

Într-o seară, după ce a terminat antrenamentul cu echipa sa, Marek a venit să-mi verifice porţile energetice. A picat după ce tocmai ma întorsesem printr-o poarta de Dragon. Părea mulţumit: „Ţi-a arătat Amaran cum să faci asta?"

„Da, Marek!" „Sunt puteri acolo dincolo de imaginaţia oricărui om", murmură el. Era într-o neobişnuită stare comunicativa. L-am

ascultat tăcut, asigurându-mă că nu-i întrerup şirul gândurilor şi că nu-l irit cu una din întrebările mele. „Când te întorci în Lumea Subterană", continuă el, „aminteşte-ţi întotdeauna ca, dacă intri vreodată într-o mare încurcătură sau dacă ai nevoie să faci ceva cu adevărat imposibil, asta e ceea ce trebuie să cauţi: gloria infinita a Lumilor de Dedesubt. Cu cât mergi mai jos, cu atât mai incredibile lucruri vei găsi". Făcând o pauză, Marek îşi contempla pumnul stâng, închizându-l şi deschizându-l lent, aşa cum îi plăcea să facă. „Odată, pe când eram tânăr Războinic şi nu cunoşteam încă Lumea care este Cel Mai Adânc Mister al Pământului, am fost trimis de prinţul Ţinuturilor Roşii să îndeplinesc o misiune în zonele nordice. Acolo am fost urmărit de trei Vânători Nephilimi. Oameni puternici!". În vocea lui Marek se simţea respect, nicidecum manie. „Şi mari maeştri în puterea Punctului şi în magia Dragonilor Zburători". Marek s-a oprit pentru a-şi strânge toate amintirile, cu ochii fixaţi în continuare pe pumnul stâng.

„Timp de 17 zile şi 16 nopţi m-au hăituit, folosind cea mai formidabilă dintre metodele lor de vânătoare. O numeau ‚plasa triunghiulara. Ea a luat viaţa multor Războinici. Am folosit toate învăţăturile primite de la maestrul meu şi toate armele şi sfaturile din Magia Simpla a Pământului, pe care o vei învăţa în curând. Dar nimic nu i-a determinat pe vânători să mă lase în pace. În cele din urmă, în seara celei de-a 17-a zi, am fost prins în ‚reţeaua lor – care nu semăna deloc cu plasa unui pescar, te asigur. Este o influenţa particulara pe care Vânătorii o eliberează prin puterea Punctului. Odată ce eşti prins în plasa, nu mai ai scăpare.

Era după apus. Când am văzut ca în câteva ore Vânătorii ma vor prinde, am căutat o poartă de Dragon. Când am găsit una, am folosit o şmecherie. Dacă m-aş fi aşezat sau aş fi stat liniştit, Vânătorii ar fi devenit bănuitori – Vânătorii Nephilimi sunt extrem de inteligenţi. Astfel că am chemat Dragonul şi am lăsat ca dansul Ei negru să-mi cuprindă corpul în timp ce eu coboram prin poarta.

Ştii cât de adânc poţi ajunge în Lumea Subterană numai în câteva secunde, Szar. Ei bine, am continuat să cad pe briza minunată a Dragonului mai mult de 6 ore, pana ce m-am trezit într-o lumină atât de orbitoare încât nu am mai putut înainta. Acolo mi-am concentrat cât de mult Spirit al Vieţii am putut şi am început să urc. Vânătorii, bineînţeles, îmi găsiseră corpul şi nu numai ca îl ‚omorâsera dar îi provocaseră atâtea rani încât nimeni nu ar mai fi crezut că se poate

repara. Este o procedură ritualica a uciderii Marilor Războinici, aşa cum noi avem un mod precis de a omorî un Nephilim prin cele ,paisprezece letale. Dar ei nu şi-au dat seama că mi-au lăsat corpul – sau ce mai rămăsese din el – chiar pe o poartă de Dragon.

Când am revenit de dedesubt, am adus o formidabila energie a vieţii cu mine şi am aruncat-o în corpul meu. Nu a fost suficient pentru a reîncepe funcţiile vitale, dar mi-am oprit corpul de la distrugere completa. Apoi am petrecut săptămâni întregi coborând şi urcând, aducând apa a vieţii şi pietre preţioase din pântecul Mamei în corpul meu, pana ce majoritatea organelor au fost reconstituite şi, în cele din urmă, am putut să mă mişc. A mai durat ceva timp. Pentru cel puţin o săptămână singurul lucru pe care-l puteam face a fost să-mi flexez pumnul stâng". „Marek Indestructibilul!" am gândit.

„Aşa l-am cunoscut pe maestrul tău, Szar, acum aproape 80 de ani. Am luat drumul spre sud, dar nu am putut scăpa de urmările pe care ,plasa le-a lăsat în mine. Eram pe jumătate paralizat şi, uneori, îmi pierdeam controlul asupra corpului. Aveam dureri de cap foarte severe. Pe când mergeam către ţinutul Eisraimului, am întâlnit un controlor care mi-a spus despre un mare maestru al puterii Punctului şi magiei Dragonilor Zburători. S-a oferit să mă ducă la templul său. şi ştii ce a făcut Gervin atunci când mi-a auzit povestea?" „A ras?" am sugerat eu, atingându-mi barba şi reamintindu-mi de maestrul meu.

„Exact, fiule! Gervin a izbucnit în râs atât de tare încât niciodată nu am să uit sunetul lui. Apoi m-a invitat să stau la templul său şi a lucrat mult pe mine, în fiecare noapte. La început mi-a dat o camera care era aproape de apartamentele sale, dar în puţin timp mi-am găsit drumul către o poartă puternica de Dragon. În ciuda faptului că s-a întâmplat ca aceasta să fie în aripa feminină a templului, au fost destul de binevoitori să mă lase să stau într-o cameră chiar lângă ea. Toţi erau foarte plini de blândeţe. Dar ce loc ciudat, acolo! În timp ce Gervin practica tehnicile de tămăduire pe mine, eu aveam vise incredibile. Toate acele femei care lucrau cu el continuau să-mi dea băuturi ciudate, astfel ca nu ştiam niciodată exact care era cauza acelor vise. Oricum, după trei luni de combinaţie între tratamentul lui Gervin şi apa vieţii pe care o aduceam prin poarta Dragonului, eram complet refăcut şi eliberat de efectele ,plaser, proaspăt şi nou. Din acel moment, nu am mai avut nicio dificultate în a mă întoarce acasă".

M-am întrebat ce impresie le-a făcut Marek delicatelor preotese

din Eisraim. Un Mare Războinic ca el, aspru şi indestructibil, suna atât de diferit de atmosfera rafinata din aripa feminină a templului. Era mult de comentat pe tema asta.

Văzându-l pe Marek fiind într-o dispoziţie atât de deschisa, am riscat o întrebare pe care voiam să i-o adresez de mult timp. „Ştii ce a dorit Maestrul Gervin să învăţ aici?" „Care au fost ordinele sale?" „A spus că vrea ca eu să devin periculos. În afară de asta".

Marek chicoti. „Da, îmi amintesc, omul nu este întotdeauna uşor de urmat. Profesorul meu în Dragon obişnuia să spună: Iată ce face puterea Punctului oamenilor şi Ori de câte ori crezi că ai înţeles ceea ce vrea să spună un maestru al Punctului, te vei întreba imediat ce altceva vrea ,cu adevărat să spună. Szar, cred că ai avut momente dificile în a înţelege învăţătura lui Gervin". „Mm". am încuviinţat eu, mângâindu-mi barba în continuare.

Marek a căzut pe gânduri. „Dragon dedesubt, Dragon deasupra! Vezi tu, Szar, în sudul regatului sunt câţiva Războinici care cunosc Pământul-Ea-Dragonul Adâncului şi care pot, la dorinţă, să arunce totul în aer cu Tunetul Pământului. În ţinuturile din nord, pe de altă parte, exista vrăjitori care sunt iniţiaţi ai Punctului şi ai altor puteri ale călătoriilor mentale, ca şi cele ale Dragonilor Zburători. şi totuşi, sunt doar câţiva oameni care cunosc ambele părţi subtile ale locului în care trăim şi care au murit intru ambele, şi intru Dragonul de deasupra şi intru Dragonul de dedesubt. Nu avem nicio îndoială, fiule, ca Gervin te-a luat ca discipol pentru a te antrena în puterea Punctului. Dar, în timp ce eşti cu noi, el aşteaptă, probabil, ca în afara dansului negru, să devii maestrul armelor Magiei Simple a Pământului".

Ştiam ca, dacă voi pune o altă întrebare în acel moment, Marek ar fi nesocotit-o. Astfel că am păstrat contactul vizual cu el, menţinând legătura prin izvorul limpede cu toate împrejurimile muntelui lui Lohrzen.

Marek m-a privit un timp, având întipărit pe fata zâmbetul sau periculos, zâmbet care făcea parte din puterile lui Lohrzen – tradiţia legală a Războinicilor, transmisa continuu de la maestru la discipol timp de mii de ani. În cele din urmă, îmi explica: „Magia Simpla a Pământului conţine arme redutabile care pot anihila mulţi duşmani. Include lucruri cum ar fi puterea mirosului folosita de Războinici pentru a detecta Nephilimii şi chiar pe Vânătorii lor, de la distante de sute de mile. Magia Simpla a Pământului este simpla numai în nume şi

complementara celui Mai Adânc Mister care este Tunetul Pământului – cel mai profund nivel al Vocii, cel care poate îndepărta totul dar, de asemenea, poate aduce mari pericole şi, de aceea, nu este folosit niciodată".

De data aceasta, trebuia să pun o întrebare. „Vrei să spui ca Tunetul Pământului este cea mai periculoasă dintre învăţăturile lui Lohrzen?"

Marek a început să râdă. „Da, într-adevăr, fiule. Dar, dacă vrei să cucereşti aceasta putere, va trebui să stai cu noi încă 12 ani, cel puţin!" „Mm". Eliberat sau nu de frica de către Dragon, nu m-am putut abţine să nu mă întreb ce i s-ar fi putut întâmpla lui Elyani dacă aş mai fi rămas acolo încă 12 ani.

„Deocamdată", concluziona Marek, „de ce nu te duci să-l rogi pe fratele Drluck să te înveţe arta mirosului? Ştiu că nu va fi ceva dificil pentru tine – cel puţin de trei ori în ultimele luni am observat vibraţia nărilor tale care mi-a indicat faptul ca fratele Amaran a transferat deja puterea la tine".

Cum aş fi putut să nu-l admir pe omul ce fremăta din nări în timp ce conducea dansul negru cu 15 Războinici!

Abia l-am observat pe Marek indereptându-se către uşa cu mersul sau de felina. „Nu uita să vii în sala de mese diseară", spuse el. „Astăzi este Luna Plina a lui Lubu. O sărbătorim". „Deja m-a prevenit Floster, într-un fel".

Adăugând o nuanţă de ironie zâmbetului sau periculos, Marek a spus: „Ne vedem atunci. frate".

6.25. LUBU şi CELE TREI URATE SURORI ALE NEPHILIMILOR.

În acea noapte, toţi cei din templu se îndreptau către sala de mese. Stăteam cu Marek şi cu oamenii săi, iar de acolo îl puteam vedea pe înaltul preot Var în mijlocul unui grup format dintr-o duzina de oameni care râdeau. Chiar şi Amaran şi alţi fraţi care ieşeau foarte rar din peşterile lor erau acolo. Toată lumea mânca ,bunătăţile din carbune, glumind Dragoneste şi râzând zgomotos. În ocaziile speciale de acest fel erau în jur de 150 de oameni în sala şi, respectând regulile stricte ale templului, nu era nicio femeie printre ei.

Marek îşi goli cupa dintr-o înghiţitură şi se întoarse spre mine. „Sper că te-au prevenit că vei fi Lubu în noaptea asta?" „Da, maestre Marek. Dar mi-aş fi dorit să-mi fi spus cate ceva din poveste, astfel încât să mă fi putut pregăti un pic". „Nu, nu!" insista Marek. „Asta ar fi

stricat totul pentru tine. Partea lui Lubu revine întotdeauna unuia dintre ultimii deveniţi Mare Războinic. aşa este obiceiul". „Urăsc să-l privez pe Narlond de acest privilegiu", am spus.

„Nici vorba, Szar", a răspuns prompt Narlond. „Am avut acest privilegiu legal de două ori deja. Este deja destul Dragon pentru mine!"

Toată lumea a ras şi Marek a adăugat: „Toţi am făcut asta, ştii, chiar şi eu". Se ridica, îşi împinse capul înainte şi privi în jurul său, luând o expresie blândă şi inocenta care îi era atât de nepotrivita încât a generat o explozie de ras peste tot.

O voce se auzi printre Războinici: „Nu! Nu! Alferro nu a fost niciodată Lubu". Alferro era cel mai înalt om din gaşca lui Marek.

„Asta pentru ca pe atunci era încă atât de mort intru Dragon încât nu l-am putut face nici măcar să înjure", spuse vesel o alta voce.

„Corpul meu tocmai fusese scos din cripta morţii, dar eu eram încă acolo". Cu ochii larg deschişi, Alferro privea fix drept în faţa lui, ca într-o transă adâncă şi-şi făcu drum prin grup ca o păpuşă.

„Toţi am încercat să-i spunem, „Nu înjură Alferro, lasa Dragonul să înjure prin tine!", dar nu a avut niciun efect. Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!"

Când a fost dat semnalul de sfârşit al mesei, toţi oamenii s-au adunat într-un semicerc larg în timp ce povestitorul din acea seara stătea în mijloc. Acesta era Pelissor, un om în jurul vârstei de 60 de ani, cu par lung şi alb ca a lui Amaran şi cu o barbă scurta cenuşie. Îl mai auzisem spunând povesti în sala de mese, dar niciodată nu avusese atâta audienta.

„Fraţilor mei intru Dragon", începu el după ce camera deveni tăcută, „în seara aceasta vă voi spune povestea lui Lubu, Marele Războinic". Pelissor se opri pentru ca ceilalţi să aplaude, apoi continuă: „cum a cedat şi a triumfat asupra monstrului Nephilim Bobros, fiul lui Bobros şi a celor trei urate surori ale Nephilimilor".

Toţi au început să bată tare din picioare şi să urle de dezgust. „Moarte Nephimilor!" striga un frate bătrân.

„Daa! Să-i ucidem pe toţi!" bătu în mese un alt frate.

„Da! Cu siguranţă îl vom ucide pe cel din poveste!" spuse Pelissor şi-şi ridica pumnul în maniera ritualica, iar mulţimea aplauda frenetic. „Îl voi chema acum pe Szar, cel iniţiat ultimul ca Mare Războinic, pentru a fi Lubu în aceasta noapte".

În timp ce mă apropiam de scena improvizata, toţi fraţii băteau din palme şi mă încurajau.

Pelissor începu legenda. „Lubu, după cum bine ştiţi, era un tânăr curat şi generos care tocmai trecuse prin moartea Dragonului. Maniera sa de a performa dansul negru era atât de inocenta încât, atunci când practica pe câmp, păsările obişnuiau să vină să-l vadă, atât de impresionate erau de el". Pelisssor îmi fa cu un semn cu mâna, indicând faptul că trebuia să încep să joc partea lui Lubu.

Am început dansul negru, încercând să aduc artei mortale un aer cât mai ‚inocent'şi mai ‚emoţionant'. Am accentuat mişcările încheieturilor mâinii şi am adoptat o fată copilăroasă, continuând să privesc către munţi cu gura larg deschisa de uimire. În acelaşi timp, fraţii fluierau, mimând cântecul păsărilor.

„Într-o zi". Pelissor se întoarse către mulţime cu autoritate, reinstaurând liniştea. „Într-o zi, învăţătorul lui Lubu i-a spus ca venise momentul ca Lubu să iasă în lume şi să înceapă să ucidă Nephilimi". Pelissor privi către Marek şi-şi pocni degetele.

Marek sari înainte ca o panteră, determinând audienta sa scoată un zgomotos „Ouuuh!". Din trei sărituri a ajuns la mine. Îşi mişcă buzele ca şi cum vorbea foarte repede şi umplea spaţiul cu mişcări exuberante. Apoi, degetul sau indica spre dreapta, făcu o nouă săritură şi demonstra modul ritualic de lovire a celor 14 porţi letale în cinci secunde.

Toţi au ţipat: „Youyouyouyouyou!"

Marek s-a întors la locul lui şi la prietenii săi de petrecere, iar Pelissor a continuat: „Pe vremea aceea, uriaşul Nephilim Bobros locuia în acest ţinut. Aceasta plaga, aceasta murdărie, aceasta duhoare a Nephilimilor obişnuia să mănânce carne umană şi le trimitea pe cele trei surori ale sale să fure copii, pe care îi aprecia mai mult decât orice alta gustare". „Dulce Lord Melchisedek!" M-am holbat la el. „Ce fel de poveste este asta?" Toţi făceau gălăgie şi gesturi nelegale dezaprobatoare.

Pelissor a continuat. „Bobros uriaşul a mâncat copil după copil, dar nu se satura niciodată. După 12 ani – şi mii de copilel a decis, ‚Vreau mai mult. Ah, ce mi-ar aduce satisfacţie, ce m-ar satura? Ştiu! As putea mânca copii din neamul meu, asta m-ar satura! Dar Bobros era mult prea las pentru a-şi trimite surorile să fure copii Nephilimi, caz în care ar fi atras furia Vânătorilor asupra lui. Astfel că a spus fetelor – ‚Veţi merge şi veţi face trei copii Nephilimi pe care să mi-i aduceţi imediat ce ies din pântecele voastre.

A urmat o pauză care a permis fraţilor să-şi exprime dezgustul – ceea ce au şi făcut, într-o manieră foarte plastica.

„Surorile au fost oripilate" continua Pelissor. „Dacă nu s-ar fi supus ordinului, Bobros ar fi înfăptuit una dintre oribilele lui crime şi le-ar fi măcelărit – poate că le-ar fi mâncat de vii. Dar erau atât de urate şi miroseau atât de groaznic încât nu-şi puteau imagina cum vreun om, chiar şi un Nephilim, ar fi putut vreodată să le atingă. Astfel că au folosit şiretenia malefica a seminţiei lor. aşa ca s-au folosit de o fată speciala pe care o furaseră de la părinţii ei cu 17 ani mai devreme. Fata era atât de deosebita şi de minunata încât nu au putut-o arunca în fălcile lui Bobros. Au ascuns-o şi au hrănit-o cu lapte de măgar şi, după ce a crescut, au ţinut-o într-o casa-copac din mijlocul pădurii din spatele lăcaşului lui Bobros. Surorile, fiind destul de proaste, au numit-o pe fata Verzaza".

Faptul ca aceeaşi poveste era ascultata în fiecare an, nu era nicio problemă intru Lege! auzind însă jocul de cuvinte pe seama numelui lui Verzazyael Veghetorul, audienta nu s-a mai putut abţine şi a izbucnit în râs, unii rostogolindu-se pe podea.

Când a fost restabilita ceva ordine, Pelissor a continuat. „Verzaza era acum o femeie tânără, frumoasa şi încântătoare. Cele trei surori urate s-au gândit ce-ar fi dacă ar atrage un bărbat în peştera lui Verzazyel? În atmosfera întunecată a peşterii el nu va fi în stare să recunoască mai nimic, astfel că le-ar putea îmbrăţişa şi apoi ele i-ar purta copiii. Pentru acest plan ele au pregătit o poţiune din ierburi ale nebuniei şi i-au dat-o lui Verzaza s-o bea înainte de a o lua în peşteră".

Cum audienta era captivata cu adevărat, Pelissor a continuat: „S-a întâmplat ca acest fapt să se petreacă în timp ce inocentul Lubu se plimba prin canioanele roşii, nu prea departe de peştera lui Verzazyel Veghetorul". Povestitorul îmi făcu semn şi am început să merg pe acolo, ridicându-mi braţele şi ţinându-mi privirea către cer, cu gura larg deschisă.

„Când au văzut tânărul fragil şi pur, cele trei urate Nephilime au avut toate acelaşi gând, ‚Ehei! Iată victima noastră! şi au trimis-o pe Verzaza către el. Ea, care-şi pierduse minţile din cauza băuturii din ierburile nebuniei, i-a spus lui Lubu: ‚O, frumos bărbat, vrei să te căsătoreşti cu mine?"

Floster, care era nemulţumit de munca pe care Ea-Dragonul o făcuse cu mine, era cu un cap mai înalt decât mine şi aproape de două

ori mai lat. El ţopăi pe scena către mine şi-şi încrucişă braţele pe piept, jucând rolul îndrăgostitei Verzaza. Juca atât de bine încât nu m-am putut abţine şi am izbucnit în râs alături de întreaga audienta.

Pelissor continua cu vocea dulce a fecioarei: „O, bărbat frumos, vrei să mă urmezi acasă astfel ca familia mea să te cunoască şi să-ţi ofere daruri?”

În timp ce Floster îmi adresa un zâmbet fermecător, fiii Dragonului urlau cu toţii: „Nu! Lubu! Nu te duce! Ai grija, Lubu!”. În timp ce mă pregăteam să răspund, Floster m-a înşfăcat de umeri şi m-a tarat către peşteră. Audienta tipa de frică, mai tare ca niciodată: „Nu! Este o cursă! Fugi, Lubu!”

După acest minut de intensa acţiune, naratorul continuă: „Imediat ce intra în peştera lui Verzazyel, Lubu a fost prins în magia înşelătoare a celor trei surori, crezând că era deja însurat cu Verzaza. Atunci, una dintre surori veni la el”. Muntele-Floster a dispărut şi a fost înlocuit de un preot şi mai mare decât el. Pelissor lua vocea tremurândă a unei bătrâne: „Lubu-ka, nu vii să mă îmbrăţişezi şi să-mi dărui un fiu? şi tânărul nostru frate, care credea ca frumoasa Verzaza îl cheamă, o făcu bucuroasa pe prima sora şi-i dărui o fiică”.

Nu prea ştiam ce să fac în acest moment pe scena, dar nici nu conta cu adevărat de vreme ce întreaga audienta era ocupata sa urla ritualicul „Youyouyouyou” cu atâta intensitate încât pereţii cavernei tremurau.

Când a putut să se facă din nou auzit, Pelissor continua. „Chiar după aceasta, cea de a doua sora a sosit lângă Lubu şi a spus: „Lubu-ka, nu vrei să mă îmbrăţişezi şi să-mi dărui un fiu?” Fratele nostru, care era puternic, dădu bucurie femeii şi dărui o fiică”.

Audienta lansa un al doilea val de „Youyouyou.”, tot atât de puternic ca şi primul.

„Apoi a treia sora veni al ei şi-l vrăji pentru a treia oară: „Lubu-ka, vrei să mă îmbrăţişezi şi să-mi dăruieşti un fiu?” Fratele nostru, care era foarte puternic, dădu bucurie femeii şi concepu o fiică”. A urmat al treilea val de urlete ritualice.

„Şi cele trei surori au fost mulţumite şi au plecat la casa lui Bobros. Dar apoi”.

De data aceasta ritualul sonor al fraţilor a fost atât de puternic încât aproape ca a trebuit să-mi astup urechile.

„Apoi. Verzaza, cea care fusese uitata în peşteră, veni la el. şi

spuse: „Lubu-ka, nu vrei să mă îmbrăţişezi şi să-mi dărui un fiu?” Fratele nostru, care ştia că nu există limite intru Dragon, îi dădu femeii bucurie şi pentru noua luni ei au rămas împreună în peşteră”.

Pentru a-i mulţumi pe toţi, mi-am ridicat pumnul stâng victorios, ca în ritualul de salut al Fiilor Dragonului. Audienta mi-a răspuns cu un atât de stupefiant ,Youyouyouy. Încât munţii s-au cutremurat.

„Vrei să ştiţi ce s-a întâmplat după noua luni?” a întrebat Pelissor.

Faptul ca ştiau toată povestea pe de rost nu a contat în niciun fel. Urmând maniera Atlanteeana, fraţii au strigat: „Nu! Ce?”, „Povesteşte-ne! Povesteşte-ne, Pelissor, vrem să aflăm!”

„După noua luni, prima sora a dat naştere unei fetiţe. Bobros a mâncat-o şi a găsit că-i delicioasa – cel mai bun copil pe care îl gustase vreodată. După o zi, a doua sora a dat naştere unei fetiţe şi Bobros a mâncat-o. A treia dintre surori a dat naştere, a treia zi, unei fetiţe, iar Bobros a devorat-o. Dar apoi”. A urmat o pauză pentru exemplificarea dezgustului”. dar apoi, în a patra zi, când a cerut furios încă un copil, surorile şi-au amintit că au uitat-o pe Verzaza în peşteră. S-au gândit, ,dacă Verzaza a conceput un copil cu Lubu şi s-a dezvoltat noua luni în peştera magica a lui Verzazyel, atunci cu siguranţă că-l va satura pe Bobros. Astfel ca s-au grăbit către peşteră şi acolo. ce au descoperit?”

Povestitorul a fost rugat cu promptitudine. „Spune-ne, Pelissor! Te rugam, spune-ne, repede! Nu mai putem aştepta!”

„Îmbrăţişarea lui Lubu cu Verzaza continua încă, iar zeii îi protejaseră cu o reţea aurie. Lumina care venea de la reţeaua aurie era atât de magnifica încât cele trei surori Nephilime au fost fermecate. Nu-şi puteau lua ochii de la ea şi au stat liniştite pentru mult, mult, mult, timp.

Între timp, Bobros a devenit nerăbdător şi a plecat să le caute la peşteră. Când a văzut ca surorile sale stăteau în loc să-i vâneze copii pentru masa, Bobros a devenit atât de nervos încât le-a ucis, rând pe rând, pe toate trei, muşcându-le gâtul cu dinţii. Apoi s-a apropiat de reţeaua luminoasa şi a lovit-o atât de tare încât aceasta a tremurat. Lubu s-a trezit brusc şi s-a ridicat. Când a văzut cele trei surori oribile zăcând moarte pe podea, a realizat că fusese vrăjit. şi ce a făcut atunci Lubu?”

Bătând cu picioarele în acelaşi ritm în podea, fraţii urlară la

unison: „A înjurat! A înjurat! A înjurat!”. A durat ceva timp după care a urmat liniştea. Toţi mă priveau.

„Oh, Lord Melchisedek!” am gândit. „Inspiră-mă!” Apoi am ridicat lent braţele, am deschis gura, ca şi cum aş fi vrut să las Dragonul să scoată un urlet. Apoi, încet, profund, cât am putut de tare, am strigat: „Lume de Dedesubt! Pe Fundul Lumii de Dedesubt şi pe cel al Lumii şi Mai De jos!”

Toţi au aplaudat. „Foarte bine, Lubu!” „Excelent!”

Apoi, Pelissor derula sfârşitul povestit. „Furios, Lubu sari în aer. Bobros, uimit şi panicat, şi-a dat seama că tânărul nostru era un practicant al dansului negru. A încercat să se apere, dar Războinicul l-a lovit şi l-a trântit la podea ca pe un sac de napi. Apoi l-a omorât în maniera ritualica”.

Am reprodus ultima scena performând dansul negru în aplauzele audientei.

După ultimul „Youyouyouyouyou.”, Pelissor conluziona: „În cele din urmă s-a trezit şi Verzaza şi, nu după mult timp, Lubu a avut un fiu – un copil care a crescut în interiorul peşterii lui Verzazyel timp de noua luni şi a căpătat capacităţi supranaturale. Dar asta e o alta poveste”.

Toţi fraţii s-au ridicat pentru a-l aclama pe Pelissor. După o lungă ovaţie în timpul căreia munţii s-au cutremurat, Fiii Dragonului, îndemnaţi de o înaltă emoţie, au început un sălbatic dans al Dragonului.

6.26. MIROSUL NEPHILIMILOR.

Marek îmi spunsese că îl voi găsi pe fratele Drluck pe una din terasele stâncii roşii. Până acum explorasem fiecare adâncitură şi fiecare pinten al muntelui, căţărându-mă şi coborând pe scările sale şi pe toate terasele sale, pentru amuzamentul exerciţiului. Nu mi-a luat foarte mult pentru a-l găsi pe Drluck.

Contempla ceţurile, stand sprijinit cu spatele de stanca. Avea păr negru şi ochi negri, ca mai tot oamenii din zona Ţinuturilor Roşii. Corpul sau era puternic şi greu ca al unui Războinic, dar primul lucru care m-a impresionat a fost uriaşă lui mustaţa şi sprâncenele foarte dese. Văzându-i parul scurt, şi la fel şi barba – un tipar al Marilor Războinici – m-am întrebat brusc dacă făcusem ceva greşit lăsându-mi parul să crească. Mi-l prindeam atunci când făceam exerciţii dar, în restul timpului, ma bucuram simţind mişcarea acelei mase de par. De

fiecare dată când mişcăm capul, buclele obraznice îmi atingeau umerii – o senzaţie care ma făcea să mă simt puternic.

După saluturile ritualice, m-am adresat legal lui Drluck: „Slava Ei-Dragonului, Mama Nopţii Fără de Sfârşit, frate Drluck!”

„Glorie Mamei Nopţii Fără de Sfârşit, Szar, prieten intru Dragon. Felicitări pentru performanta de astă-noapte. Înjurăturile au fost deosebit de bune”.

Am preferat să trecem repede peste asta. I-am adresat un zâmbet politicos. „Maestrul Marek mi-a spus că că nu este lucru mai bun pentru mine decât să mă instruieşti în arta mirosului”.

Drluck m-a privit pentru o clipă. Apoi, întorcându-se din nou către ceţuri, a spus: „Primul lucru despre duhoarea Nephilimilor este ca put! îi poţi adulmeca de la mile întregi depărtare. Aici, de exemplu”. Drluck indica spre est”. este un grup de Nephilimi. Cel puţin 40”.

Asta suna uimitor. „Vrei să spui că-i poţi mirosi?”

Mi-a răspuns pe un ton rece specific Războinicilor, ton care nu lasa loc pentru îndoială: „Hai, la ca mine. Extinde-ţi percepţia în spaţiu”.

Mi-am extins conştientă în întunericul vizibil.

„Foarte bine! Acum, urmează-mă în această direcţie. Da, aşa! Acum, miroase spaţiul. Adulmeca ce vine din aceasta direcţie”.

Cu ochii închişi, am început să freamăt din nări aşa cum mă învăţase Amaran. Am inspirat. Imediat am putut percepe o vibrarie în întunericul vizibil.

Drluck s-a conectat la ceea ce simţeam eu. Satisfăcut ca percepţia mea era corecta, a spus: „Direct în Dragon, fiule. aşa trebuie să mirosi. şi nu fă nicio greşeală, este un miros groaznic al morţii. Oricând îl vei detecta, va trebui să ucizi sau să fii ucis”.

Tonul lui Drluck era deranjant de rece. Nu mă conectasem pentru a mă trezi faţă în faţă cu unul dintre monştrii Nephilimi.

„Va trebui să înveţi câteva metode inteligente referitoare la afacerea asta cu mirositul. În caz contrar, Vânătorii Nephilimi te vor identifica imediat şi te vor localiza. Aici nu contează, foarte rar eşti în afarA razei muntelui Lohrzen. Dar dacă vânezi sau eşti vânat”. ma privi cu acel zâmbet periculos al Războinicilor, „. Rămas-bun, om al legii!”

„Dar cum arata Nephilimii? Sunt toţi uriaşi?” „Nu, nu, fiule. Numai câţiva dintre ei sunt nişte monştri. Marea majoritate au corpuri de oameni normali şi arata exact ca oamenii normali. Dar, în afară de

miros, sunt semne în aura lor care îţi vor permite să-i recunoşti". „Ce semne?" „O calitate particulara a luminii. Deschide-ţi mintea, Szar".

Mi-am golit mintea şi Drluck a proiectat în ea impresii şi imagini.

M-a atins o imagine. Un bărbat distins, în jurul a 40 de ani. Avea o frunte lata şi o privire demna.

„Vezi?" a spus Drluck. „Lumina, în aura sa". „Este o lumina plăcută". Eram surprins.

Drluck continua să-mi trimită imagini.

„Să nu uiţi niciodată un lucru despre Nephilimi: sunt inteligenţi. Acesta este unul dintre motivele pentru care sunt atât de periculoşi. Nu sunt numai plin de vicii, au şiretenie. Deseori sfârşesc prin a câştiga poziţii înalte, poziţii de putere – nu în ţinuturile Pământurilor Roşii, bineînţeles, unde au fost exterminaţi şi excomunicaţi încă de pe timpul lui Lohrzen, ci în alte ţinuturi, mai ales în zona de nord. Acolo Nephilimii se învârt în cercuri înalte. Ei corup. Ei poluează. Chiar şi în temple. Chiar şi la curţile prinţilor". „Dar cum de se întâmplă ca pe aici să se afle grupuri de Nephilimi, de vreme ce au fost îndepărtaţi din acest ţinut?" „Sunt pelerini din nord. Vin să viziteze peştera lui Verzazyel Veghetorul. Vor să fure magie. Sunt în goana după un fel de iniţiere. Ei cred că Verzazyel şi-a lăsat puterile în peştera în care a trăit". Ochii lui Drluck au rămas pierduţi în ceata. „Să-ţi spun mai mult. Mizeria de Nephilimi.se grupează în familii. Fiecare familie este descendenta unuia dintre Veghetori, ca un fel de casta. Dar nici măcar nu respecta Legea castelor, se căsătoresc între caste diferite. Sunt fără ruşine, murdăresc Legea. Cei care vin să viziteze peştera lui Verzazyel aparţin clanurilor lui Verzazyel. Toţi pretind că sunt bastarzii lui Verzazyel Veghetorul.

„Noi îi atacam atunci când se găsesc în Ţinuturile Roşii?" „Atât timp cât călătoresc în grupuri de pelerini şi cât nu rămân pe aici, nu". Drluck ma privi cu zâmbetul periculos de Războinic. „Ei bine, de cele mai multe ori, nu". Apoi îşi întoarse privirea către ceţuri.

Am devenit din ce în ce mai curios în legătură cu Vânătorii Nephilimi. Atâtea povesti ciudate circulau despre ei. „Pelerinii şi-au adus şi Vânătorii cu ei?" „Grupurile mari, da, de obicei. Cele mici, nu întotdeauna. Când Marek te va trimite să ucizi primul Nephilim, roagă-te să nu fie niciun Vânător prin preajma! Ai auzit de Kürenjaya? Este stilul lor de lupta. Urat şi letal. Dacă nu-i ucizi imediat, atunci te

vor prinde în ,plasa Punctului şi s-a terminat cu tine". Tonul lui Drluck mi-a sugerat că nu mai voia să-mi răspundă la nicio întrebare.

I-am mulţumit în maniera legala şi am plecat.

În timp ce săream pe scările de la marginea stâncii, mi-am amintit cu nostalgie zilele fericite de la Eisraim în care, cu cât mai multe întrebări aveam, cu atât mai comunicativ devenea Gervin. şi mă gândeam dacă voi putea vreodată ieşi din templu fără ca Nephilimii să mă îngrijoreze.

6.27. VÂNĂTORII NEPHILIMI.

A doua zi, în sala de mese, stăteam cu Floster şi cu unul din prietenii săi, Ap Remer. Era un om către 50 de ani, nu atât de înalt ca Floster dar tot atât de mare. Purta pantalonii şi cămaşa neagra a Războinicilor. Cum perechea de prieteni părea să fie cu chef de vorbă, m-am decis să pun o întrebare. „Floster, nu vrei să-mi spui cate ceva despre Vânătorii Nephilimi?"

Floster făcu o fată lunga, arătându-mi foarte clar că nu-i place întrebarea mea. Ap Remer a răspuns în locul lui: „Ştii ca Nephilimii erau copiii Veghetorilor, acei îngeri care au coborât în regat şi s-au căsătorit cu fiicele oamenilor". „Mai exista Vegehtori în regat?" „Nu, fiule, s-au întors în sfere acum mult, mult timp. Puterea lor era imensă. Semăna cu cea a focului şi era cu mult mai mare decât orice om poate înţelege. Veghetorii s-au căsătorit cu fiicele oamenilor şi au avut copii cu ele. Aceasta rasa noua, născută din sămânţa Veghetorilor, a fost numita Nephilimi. Curând după aceea, a devenit evident ca Nephilimii nu sunt oameni normali. Focul Veghetorilor a făcut lucruri ciudate cu ei. Astfel că au devenit atât de aroganţi şi de mândri încât au vrut să cucerească tot regatul numai pentru ei. Unii erau uriaşi cu un apetit nestăvilit pentru carnea umană. După câteva generaţii, regatul a fost infestat cu atât de mulţi monştri încât nimeni nu a mai putut trăi în pace – nici măcar Nephilimii înşişi! Astfel au găsit necesar să creeze o garda de corp care să-i apere împotriva celor mai feroce specimene din rasa lor. aşa s-au născut Vânătorii". „Deci Vânătorii nu au fost creaţi ca o reacţie la Marii Războinici?" „Nu, fiule, Vânătorii exista de dinainte de Lohrzen. Dar, atunci când Marii Războinici au început să extermine Nephilimi în ţinuturile sudice ale regatului, Nephilimii din nord au început să antreneze şi să pregătească Vânătorii de război. Unii susţin ca, dacă Lohrzen ar fi ridicat armata împotriva lor şi ar fi purificat întreg regatul, răul care s-a abătut ulterior asupra ţinuturilor ar fi

putut fi evitat. Alţii argumentează că erau deja atât de mulţi Nephilimi în ţinuturile nordice încât războiul ar fi putut dura generaţii întregi. Oricum, Lohrzen a ales să se întoarcă la templul Dragonului iar pericolul Nephilim a continuat să se răspândească în ţinutul de nord".

„Ap Remer, ce fel de arme folosesc Vânătorii Nephilimi?" „Puteri mortale pe care le scot din centrul de energie de deasupra capului. Extraordinar de periculoase sunt aceste forte, iar ei le arunca precum arunca pescarii plasele. Îţi sugruma forţa vieţii şi-ţi distrug mintea. Odată ce eşti prins într-o asemenea ,plasa, nu mai ai scăpare. Când este faţă în faţă cu un Vânător, un Războinic trebuie să lovească fulgerător".

Floster se oprise din mâncat. Se juca cu mâncarea în farfurie. M-a privit. „Ap Remer ştie despre ce vorbeşte, a ucis 11 dintre ei".

Întipărindu-şi pe fata zâmbetul periculos de Raboinic, Ap Remer a spus: „În momentul în care Marek Indestructibilul va termina antrenamentul cu tine, probabil că vei fi omorât deja câţiva tu însuţi".

Mi-am aplecat capul către farfurie, fără să simt nevoia sa mai întreb şi altceva.

Jucându-se încă cu mâncarea de cărbuni din farfurie, Floster prelua conversaţia: „Ştii ce spun oamenii, Szar? Ca Nephilimii sunt atât de slabi din cauza mâncării lor. Nu ai idee ce gunoi mănâncă! Este absolut revoltător!"

„Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!" rase Ap remer şi continua, „Ei, asta spun oamenii. De asemenea, când vor să te tortureze, mizarăbilii de Nephilimi încep întotdeauna prin a te hrăni cu mâncarea lor. După ce te aduc într-o astfel de stare, nu mai poţi rezista tratamentelor lor".

Gândul ca cineva ar putea tortura pe altcineva cu manacare m-a lăsat pe gânduri. A apărut o imagine cu mine legat fedeleş şi un monstru cu fălci imense, din cavernele bolii, îndesându-mi ceva pe gât.

Pentru a schimba subiectul, Floster l-a chemat pe Pelissor, care stătea aproape de noi. „Hey! Pelissor, înţelept om intru Lege, spune-ne o poveste!"

„Da, Pelissor, încălzeşte-ne Drgaonul!" îl susţinu Ap Remer. Ceilalţi fraţi li se alăturară: „Da, Pelissor, vrem o poveste!"

Omul cu parul alb nu părea că este deranjat de cererea celorlalţi. „Ce-ar fi să vă spun povestea lui Gatzel, marele Războinic care a cucerit puterea lui Azazel prin încăpăţânarea sa?" „Da! Ne place acea poveste!" aplaudară fraţii.

Ap Remer s-a întors către mine şi m-a întrebat: „Ai auzit de ea?"

„Nu!” am scuturat eu din cap, întrebadu-mă încă ce mâncare ar putea fi folosită pentru a tortura un Mare Războinic.

„Este într-adevăr o poveste bună. Îţi va place, chiar dacă o auzi pentru prima oară!” „Odată, demult”, începu Pelissor, „într-un sat din ţinutul Pământurilor Roşii, s-a născut un Mare Războinic. Numele sau era Gatzel. Ştiţi de ce?”

„Nu, de ce?” strigară fraţii. „Spune-ne, Pelissor!” „Pentru că era o aşa pacoste intru Dragon încât tatăl lui îi spunea de cel puţin trei ori pe zi: ‚Taie-o de aici, du-te la Azazel (go to Azazel – Gatzel)!”

Fraţii au izbucnit în râs. Pelissor s-a întors către mine după ce rasul s-a potolit. „Ştii cine era Azazel, Szar?”

Am scuturat din cap.

„Era conducătorul Veghetorilor, acei mari îngeri care, din nefericire, sunt părinţii gunoiului Nephilim”. Apoi reveni la poveste. „Când a venit timpul ca Gatzel să fie iniţiat în secretele templului Dragonului, familia sa a fost uşurată că nu mai trebuia să-l suporte. Aşa, à-propos, a devenit Mare Războinic: când s-a aflat în cripta morţii, Ea-Dragonul Adâncului s-a saturat într-atât de el încât l-a trimis înapoi, spunându-i”. „Taie-o de aici, du-te la Azazael!” intonară toţi la unison.

„E-xact, fraţii mei! De aceea el s-a putut întoarce la viaţa din regat. Apoi, după 12 ani de practica a dansului negru şi a Misterelor Primordiale, a venit timpul să înveţe ultimul nivel al Vocii, care este Tunetul Pământului. Dar obişnuia să-l irite pe profesorul sau atât de mult încât, atunci când a venit momentul să înveţe cum să proiecteze Tunetul Pământului, profesorul i-a spus”. „Taie-o de aici şi du-te la Azazel!” urlară fraţii în delir.

„E-xact, fraţii mei! De data aceasta, Gatzel al nostru a fost uimit de răspuns. Pentru ca încrederea sa în profesorul sau era totala, a început brusc să creadă ca destinul sau era să găsească peştera lui Azazel, care era pierduta şi îngropată în sălbăticie, într-un loc secret din Dudael. Astfel ca a plecat, spre uşurarea şi mulţumirea tuturor celor din templu.

Timp de 27 de ani Gatzel a continuat să caute, atât de încăpăţânat era. În cele din urmă a găsit peşteră şi l-a găsit pe Azazel. Imediat l-a plăcut pe Azazel. Pentru prima oară în viaţa lui întâlnise pe cineva care nu i-ar fi putut spune niciodată s-o taie de acolo şi să plece la Azazel”.

Rasul era atât de puternic încât Pelissor a trebuit să aştepte

minute bune pana să poată vorbi. „Oare, până la urmă, cum a cucerit Gatzel puterea lui Azazel, cel mai mare Veghetor? Nimeni nu ştie aceasta, dar bănuiala mea este ca Azazel s-a saturat de el şi i-a dăruit puterea lui numai ca să scape odată de el”.

6.28 DE LA voce LA VOCE.

Următoarea Vineri am fost luat de Marek şi de oamenii săi la capela Cuvântului. Era o cripta sfântă, un loc special care-mi fusese interzis complet până atunci.

După ce am aşteptat afara preţ de o oră, uşa s-a deschis.

Am intrat. Nu se auzea absolut nimic până ce uşa s-a închis cu zgomot în urma mea, lăsându-mă în întuneric total. Am fost înşfăcat de o duzină de mâini ameninţătoare şi determinat să repet un alt jurământ al tăcerii. Odată ce am jurat că nu voi dezvălui nimănui secretele care-mi fuseseră încredinţate, mâinile m-au eliberat.

O candelă micuţa a început să lumineze, dezvăluind o cortina neagra în faţa mea. Oamenii lui Marek au format un cerc în jurul meu şi au început să intoneze un imn al Legii:

,Pe cea care este centrul şi care, odată, demult, a fost ascunsa, Pe cea care a fost uiatata, Pe cea care a fost pierduta Vocea o va aminti.

Pe cea care a fost împărţită pe când Pământul era tânăr şi vibrant de Magie Vocea o va aminti.

Pe cea despre care s-a crezut că a murit, Pe cea pentru care plânge inima, Vocea o va aminti.

Pe cea pe care eonii au însămânţat-o şi care poarta în ea eternitatea viitoare, Vocea o va aminti”.

Vocea lor s-a schimbat brusc. A câştigat ,dimensiune. A devenit neobişnuit de vibranta, încărcată de un asemenea puls al vieţii încât energia mea era incandescenta, ca şi cum Dragonul ardea în acelaşi timp dedesubt şi deasupra. Fascinat, am văzut flăcări albastre şi portocalii de lumina care le ieşeau din gură.

Am tresărit, dându-mi seama că cei 16 oameni proiectau Vocea asupra mea.

Niciodată în anii mei de ritualuri cu renumiţii preoţi ai Robei Somonului şi nici în capela flacării eterne nu mai văzusem ceva asemănător. La început, Vocile m-au îmbrăţişat ca o briza uşoară a Lumii de Dedesubt, transformând fiecare fibra a corpului meu în vibraţie. Dar, la un moment dat, Vocea a devenit atât de intensa încât m-a făcut să tremur ca într-una din cele mai violente îmbrăţişări ale

Mamei mele, Dragonul.

Marek ridica mâna. Oamenii săi măriră în continuare puterea, transformând spaţiul camerei într-un camp de lumini multicolore ameţitoare. Briza plăpândă se transforma într-un curent furtunos, scuturându-mă atât de violent încât întreaga mea structura era pe cale să fie dezintegrata. Am pierdut curând legătură cu caverna şi m-am trezit într-o altă dimensiune, impregnata de o viaţă tumultuoasa şi de puteri monumentale plutind în toate direcţiile. Ceea ce exista acolo era la fel cu ceea ce se povestea despre Zilele Străvechi ale Pământului.

Aceasta excursie în afara timpului s-a încheiat abrupt atunci când Marek a pocnit din degete, aducându-i pe toţi la tăcere.

A vorbit.

L-am auzit de foarte departe şi nu aveam nicio idee despre ceea ce spunea.

A proiectat o rază a Vocii de vibraţie joasa direct în stomacul meu, ceea ce mi-a adus fiinţă înapoi în camera. „Astăzi îţi voi dărui Vocea" a declarat solemn, „aşa cum şi eu am primit-o de la învăţătorul meu. Astăzi ai devenit păstrătorul misterelor străvechi ce ne-au fost dezvăluite de către zei şi care au trecut dintotdeauna de la maestru la discipol".

Marek a tras cortina neagra, descoperind un altar în care ardea o Flacără Sfântă Albastra de câţiva centimetri, aşezată pe un suport auriu.

„Aceasta", a spus Marek, „este Flacăra Lumii. Din timpuri imemoriale, iniţiaţii Vocii au fost păstrătorii ei. Nu este o flacără obişnuită, ca a unei torte. Nu arde mana". A aşezat podul palmei în mijlocul Flacării.

Flacăra continua sa arda prin şi deasupra mâinii lui, neschimbata.

„Aceasta Flacără Sfântă nu are nevoie de ulei sau lemn pentru a arde". Privindu-mă în ochi, a spus: „Acum priveşte cu atenţie!". S-a întors către Flacără şi a folosit Vocea pe o tonalitate joasa. Când a proiectat sunetul, s-a întâmplat ceva extraordinar – Flacără a devenit brusc de două ori mai mare şi culoarea ei a trecut de la albastru la portocaliu.

Eram înmărmurit. Înainte de a avea timp să gândesc ceva, Marek dădu un ordin proiectând Vocea, „Acum, fa aşa!", ordin care se termina într-un ,ooo scăzut.

Vrăjit de puterea irezistibila a Vocii lui, m-am trezit ca proiectez acelaşi sunet! Stupefiat, am privit lunga flacără de lumina roz ce-mi ieşea din gură.

Flacăra Sfântă de pe altar începu să crească şi să ajungă la dimensiunea unui om, dansând într-un joc de miliarde de culori.

Marek a făcut un semn cu mâna şi toţi oamenii ni s-au alăturat, proiectând Vocea cu atâta putere încât Flacără a devenit de cel puţin 5 ori mai mare.

Continuau să-mi iasă flăcări din gură. Gâtul meu era scuturat de ,vroof-uri violente, omnipotenta şi gloria Lumilor de Dedesubt rezonau atât în laringele cât şi în stomacul meu! Vibraţie dedesubt, vibraţie deasupra. avu loc o explozie.

Am devenit Vocea, inima Dragonului, împrăştiată în caverna, în curând străbătând tot muntele, urcând din Adâncul Lumilor de Dedesubt către piscul Luminii care-mi zâmbea, aşteptând reîntâlnirea.

Când mi-am amintit prima oară de Szar, eram prins împreună cu toţi ceilalţi în dansul negru, în peştera noastră obişnuită de antrenament.

Trecuseră trei zile.

6.29. ANTRENAMENTUL ÎN ARME.

În timpul săptămânilor următoare, am fost familiarizat cu arsenalul de practici de război, care fusese transmis şi cultivat de linia Fiilor Dragonului încă din timpul lui Lohrzen.

Prima arma consta în a trage fumul greu, toxic al Dragonului, din adâncul Pământului şi a-l urca violent în corpul adversarului, făcându-l să adoarmă imediat. Folosind aceeaşi tehnica, un întreg grup putea fi amorţit, lăsând astfel dansatorilor negri timp să lovească – o tehnică pe care Lohrzen o folosise corect încă de la început, pe când curata ţinutul de mizeria Nephilimilor. Prin practici similare, puteau fi extrase din adâncul Pământului veninuri otrăvitoare şi folosite pentru a lăsa un anumit număr de oameni paralizaţi pentru un timp. Unele din aceste otrăvuri erau atât de toxice încât puteau îmbolnăvi oamenii pe o durată mai îndelungată, săptămâni întregi, sau chiar să-i ucidă.

Alte practici presupuneau subminarea puterii adversarului, tăindu-i radainile inconştiente cu Lumile Subterane, distrugându-le fundamentul centrului energetic cel mai de jos. Războinicii foloseau astfel de tehnici pentru a anihila vitalitatea duşmanului.

Aveau, de asemenea, un număr de cai prin care îşi extindeau

percepţia asupra întunericului vizibil. Ştiau cum să adulmece adversarul şi să-l localizeze de la distanţă. Aceasta tehnica nu funcţiona numai cu Nephilimii ci şi cu oamenii normali şi le dădea anumite informaţii: ce fel de duşmani erau, casta căreia îi aparţineau, cât de periculoşi erau. Oamenii periculoşi, care aveau o puternica energie violenta, aveau şi un miros specific, de neconfundat. Controlorii aveau şi ei un miros specific şi la fel alte caste sau grupuri etnice.

Existau metode prin care un Războinic putea crea un spaţiu protector în jurul său, un spaţiu care-l avertiza imediat când cineva intra în el. Războinicii creau în întunericul vizibil faruri de energie şi le foloseau pentru a genera aceste spaţii protectoare. Dacă cineva intra în ele, atmosfera conştiinţei câmpului se schimba destul de puternic pentru a trezi pe cineva din somn în timpul nopţii.

Cu cât antrenamentul se intensifica, devenea parca o obişnuinţă. Luni de zile, Marek ne-a luat în împrejurimile templului şi ne-a antrenat să ne descurcam în orice situaţii şi în orice condiţii. Ne-a împărţit în grupuri care se luptau unele cu altele, fiecare încercând să fie mai viclean decât celălalt şi să-l ia prin surprindere. În fiecare noapte, trebuia să formez un câmp protector, să mă aştept la orice din partea ,duşmanului şi să fiu în stare să sar să-mi apar viaţa prin dansul negru.

Marek ştia foarte bine ca, mai devreme sau mai târziu, oamenii săi vor avea de înfruntat inamici puternici. Astfel, modul sau de a-şi manifesta dragostea faţă de ei era să fie un învăţător nemilos, sever, nepermiţând nimănui să scadă vigilenta şi împingând antrenamentul dincolo de orice limita imaginabilă.

În afară de practicile fizice şi de armele oculte, Marek ne transmitea arta războiului, aparţinând lui Lohrzen. Aceasta implica diferite stratageme şi tactici, studiul stilului de lupta şi al metodelor altor scoli, nu numai ale Nephilimilor. Implica, de asemenea, ceea ce Marek numea ,inteligenta de război – a citi gândurile adversarilor, a le înţelege motivaţiile şi scopul şi a le intui următoarea mişcare.

Foarte important era studiul armelor oculte ale Vânătorilor Nephilimi, mai ales al pietrelor moi ale Vânătorilor, folosite pentru a elibera energii foarte toxice. Acestea erau radiaţii oculte care distrugeau forţa vieţii corpului şi determinau rani ce erau foarte greu de vindecat. Folosind energiile Pământului şi puterile Lumilor

Subterane se putea preveni împrăştierea acestui venin devastator. Dar trebuiau oprite fulgerător, înainte de a fi degajate. În caz contrar, odată ce era eliberat, nu se putea face prea mult pentru a-l opri.

Cea mai mare şi mai puternica arma oculta a Marilor Războinici era Vocea însăşi. Am fost învăţat cum să proiectez sunete asupra centrilor energetici, împreună cu sau în loc de loviturile fizice. A dat rezultate uimitoare. Pentru a începe, am fost instruit să folosesc forţa asupra Naturii, proiectând Vocea asupra copacilor. Anumite sunete aveau efecte miraculoase şi aduceau la viaţa plantele bolnave. Alte sunete puteau ucide un copac aproape instantaneu. În câteva ore, frunzele sale se îngălbeneau şi începeau să cadă.

Prin intermediul Vocii, un Războinic nu putea numai să-şi lovească duşmanii, dar şi să-i facă să leşine. Sunetele puternice puteau paraliza complet un grup întreg sau îi putea lăsa fără putere. De asemenea, prin Voce se crea un scut protector de energie care apără corpul şi-i dădea foarte mare rezistenta la lovituri, chiar şi dacă ele erau direcţionate către una dintre porţile letale. Şi, prin folosirea Vocii, se obţinea un efect de vindecare, de revitalizare şi chiar de întinerire.

Luna după luna, în spiritul unei totale mobilizări şi dedicări, Marek îşi învaţă oamenii. Concentrarea pe antrenament era atât de totala încât treceau săptămâni întregi fără să am timp să-mi amintesc de Elyani şi de toate lucrurile bune din Eisraim. În timpul anumitor faze de antrenament trebuia să las Dragonul să mă împingă dincolo de propriile-mi limite. În acele momente îmi aminteam de cuvintele: „O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, Nu moare niciodată!”

Totuşi, acea perioadă era magnifica. Era o claritate totală. Noua luni de imnuri neîntrerupte aduse Ei-Dragonului.

Într-o după-amiază de Vineri, după ce am terminat exerciţiile în capela Cuvântului, m-a chemat Marek. „Szar, Mare Războinic, cât timp a trecut de când te-am dus jos, în cripta, şi ai murit intru Dragon?”

A trebuit să mă gândesc. „Cred că 18 luni legale şi o jumătate de ciclu al Lunii”. „A venit timpul să cunoşti o altă fată a morţii, Szar”.

Am rămas tăcut, susţinându-i privirea fixa.

„Fiii Dragonului au o vorbă: ‚După ce ucid prima data, un Războinici nu mai este niciodată acelaşi. Astfel ca următoarea ta misiune va fi o iniţiere”. Marek făcu o pauză, privind în jos spre pumnul stâng. „Vreau să vânezi unul dintre Nephilimii pelerini din

preajma peşterii lui Verzazyel şi să-l omori. Sau s-o omori. şi să aduci înapoi ceva al lor, o bijuterie, de exemplu. Va fi primul tău trofeu".

În 18 luni şi jumătate, tot ceea ce făcusem fusese să execut ordin după ordin, îndeplinind misiune după misiune. „Când trebuie să plec?", am întrebat.

„Maine dimineaţă. şi mişcă-ţi Dragonul foarte repede! Vreau să te întorci imediat. Este timpul să începi să foloseşti cele mai profunde aspecte ale Vocii, fiule". A zâmbit. „Ceea ce ai văzut pana cum nu este deloc periculos în comparaţie cu ceea ce poate face Vocea pentru tine, atunci când o foloseşti".

Cu o mişcare rapidă a capului, Marek m-a anunţat ca discuţia se terminase.

Fără gânduri, doar Dragon! Am dat şi eu din cap şi am plecat, gândindu-mă la un plan de acţiune.

În timp ce treceam de uşa, Marek striga după mine: „Szar! Nu vreau să ai nimic de-a face cu Vânătorii. Ai înţeles? Nu a venit încă timpul pentru asta".

6.30. DARUL LUI FLOSTER.

În acea seară, când l-am întâlnit pe Floster în sala de mese, mi-a adresat un salut călduros. „Slava Marelui Dragon, frate! Marek mi-a spus că vei merge într-o misiune. Astfel că ţi-am adus un dar. Vreau să-l iei cu tine". „Glorie eterna Ei-Dragonului! Un cadou! Frate Floster, prieten intru Dragon, ce frumos din partea ta! Pot să-l văd?"

Mi-a răspuns cu voce joasă, „Urmează-mă, frate!"

Eram plin de nerăbdare. Mergând în urma lui, am reflectat, „Dacă aş fi primit cate un cadou pentru fiecare 200 de lovituri pe care le-am primit de când am ajuns pe Muntele Lohrzen, aş fi avut acum nevoie de un dormitor mai mare pentru a le aşeza pe toate".

Am ajuns la camera de îmbrăcăminte şi acolo, spre marea mea surpriza, Floster mi-a înmânat o roba maronie, asemănătoare celei din Eisraim pe care o purtasem atunci când ajunsesm la templu.

„Frate Floster!" Eram atât de emoţionat încât aveam lacrimi în ochi.

„Am văzut că ai fost tare trist atunci când ai dat roba ta veche, astfel că am păstrat-o şi am făcut o alta exact după ea. Hai, îmbrac-o".

M-am privit în unica oglinda a templului. „Floster, este perfecta! Arata exact ca cea pe care mi-a dat-o Gervin! Doar că este un pic mai mare, bineînţeles!" „Un pic? Ha! Ha! Ha! Ha! Ha! Mantia aceasta este

mai mult decât pare la prima vedere! Materialul a fost impregnat cu răsuflarea unei porţi de Dragon, printr-o metodă secreta a Fiilor lui Vulcan. Îţi va ţine cald şi îţi va păstra foc în inimă. şi va păstra la distanta toate influentele negative".

I-am dat o îmbrăţişare uriaşului om. „Floster, sunt. foarte mişcat!" „Haide, nu-i cine ştie ce! Păstreaz-o pe tine şi hai să luăm cina".

Faptul ca purtam din nou acea culoarea mi-a deşteptat amintiri. Şi, în timp ce mergeam către sala de mese, am trecut prin momente dificile. Mi-am dat seama cât de departe sunt de casă, de prieteni şi de învăţătorul meu şi numai Dragonul mi-a putut retine lacrimile. Dar ultimul lucru pe care-l voiam era să-l fac pe Floster nefericit. Mi-am întipărit pe fata o expresie de Dragon fericit.

În timp ce mâncăm, Floster a spus: „Ai auzit ca Narlond va părăsi templul în curând?"

Am dat din cap. „Ce crezi că va face după asta?" „Îl aşteaptă o viaţă bună! Prinţul ţinutului Câmpiilor Vestice l-a numit şef al gărzii sale personale. Narlond este un băiat atât de chipeş şi de inteligent încât pun pariu ca fiica prinţului se va îndrăgosti de el. şi apoi, cine ştie? Poate că am luat cine în fiecare seară cu un viitor print, fără să bănuim măcar. Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!"

Chiar dacă rasul acela era specific tuturor războiniclor, totuşi nimeni din templu nu ştia sa rada ca Floster.

„Prieten intru Dragon", l-am întrebat, „m-am întrebat deseori de ce nu ai devenit un Războinic. Ştiu că ai toate calităţile pentru asta, eşti un mare cunoscător al Dragonului. De ce nu ai mers pe calea aceasta? Ar fi fost împotriva Legii castei tale?"

Floster a privit către tavan, ca şi cum era pe cale să facă o profeţie. Apoi s-a întors către mine. „Tatăl meu şi fratele mamei mele erau amândoi Mari Războinici. Când aveam 9 ani, în satul vecin a avut loc o răzmeriţă. Câţiva pelerini Nephilimi s-au luptat cu oamenii de aici şi trei săteni au fost ucişi. Tatăl meu şi fratele mamei au fost trimişi să atace o caravană de Nephilimi şi să ucidă trei dintre ei – ceea ce au şi făcut. Dar erau câţiva Vânători care-i protejau pe pelerinii Nephilimi. Noua dintre ei au plecat la vânătoare, iar tatăl şi unchiul meu au fost prinşi într-o ambuscada".

Floster a făcut o pauză, privind din nou către tavan. „Atunci când le-au fost găsite corpurile, erau atât de mutilate încât mama mea

cu greu le-a identificat. Acel Küren-jaya, stilul de lupta al Vânătorilor. Înspăimântătoare magie! Când intra în cursa Vânătorilor, puţini Războinici scăpa cu viaţa, chiar dintre cei mai puternici. După acest episod, mama mea s-a îmbolnăvit grav. Nu şi-a mai revenit niciodată. Nu a mai luptat şi s-a lăsat pe ea însăşi să moară. Dar, înainte de a-şi părăsi corpul, m-a pus să-mi dau cuvântul de mic Dragon că nu voi deveni niciodată Mare Războinic, ca tatăl meu. După ce ea a murit, am venit la acest templu, unde învăţătura lui Marek m-a făcut să-mi revin. M-a tratat ca pe propriul sau copil şi m-a iniţiat în secretele lui Vulcan de îndată ce Legea a permis aceasta. Dar, pentru a respecta cuvântul pe care l-am dat mamei mele, nu am coborât niciodată în cripta în care ai coborât tu". „Îmi pare rău, Floster". „Aha!", m-a întrerupt el făcând semn cu mâna sa uriaşă. ‚Înţeleptul nu plânge niciodată nici pentru viaţă, nici pentru moarte. Dacă am rămas în templu a fost pentru că am fost împlinit de fericirea îmbrăţişării Dragonului. Este o întreagă învăţătură şi iniţiere în misterele lui Vulcan şi exista parţi ale ei pe care tu nu le vei descoperi niciodată, din cauza preocupărilor tale". Floster mi-a zâmbit şi a început să-şi vânture braţele în toate direcţiile ca şi cum s-ar fi bătut cu 12 inamici simultan.

Am încercat un „Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!" dar nu m-am putut ridica la standardele tradiţionale.

„Misterele lui Vulcan sunt o cărare minunată! Ele conduc iniţiaţii spre gloria Lumilor Subterane, aşa cum ţi-a arătat Amaran. Mai mult decât atât, ele conţin multe informaţii despre viitorul umanităţii. Amimnteste-ţi, Vulcan este numit zeul ultimelor ore. Aceasta se întâmplă pentru ca aceste mistere deţin forţele care vor fi eliberate numai în ultimele momente, când rasa oamenilor va fi pe picioarele ei". „Pot să aflu mai multe despre asta?" am întrebat. „Poate ca atunci când te vei întoarce".

Aqm schimbat subiectul. „Floster, spune-mi! De ce crezi că nu voi fi în stare să rad ca tine?" „Ha! Ha! Ha! Ha! Ha! Cum ai învăţat dansul negru, băiatul meu?" Înainte de a avea timp să replic, a continuat: „Începeai să exersezi în fiecare zi înainte de răsărit şi terminai după apusul soarelui. şi ai continuat astfel, luna după luna, pana ce stilul tău a devenit perfect şi oamenii te-au numit expert. Ei bine, dacă vrei să fii în stare să razi aşa cum o fac eu, asta ai de făcut". „Ha! Ha! ha! Ha! Ha!"

Floster a continuat să-mi spună glumele lui de Dragon şi

amintirile lui. Am ras împreună pana ce, mulţumindu-i din nou, m-am retras în dormitorul meu.

Am petrecut un timp pregătindu-mă pentru misiune. Prin intermediul mirosului, am localizat imediat nişte grupuri de Nephilimi. Unul dintre grupuri era format numai din trei pelerini, iar doi dintre ei aveau la ei pietre-moi. Erau nişte oameni care se mişcau greoi şi nu păreau membri ai unei caste periculoase. Nimic nu dădea impresia ca vreun Vânător se afla cu ei. Folosind o metodă care ma făcea nedetectabil, am scanat cu atenţie şi celelalte grupuri de pelerini. Niciunul dintre ei nu părea a fi ţinta mea.

Folosind o metodă eterica de amprente în întunericul vizibil, am evaluat distanta pe care primii pelerini, cei trei, o parcurseseră în ziua aceea. Acest lucru mi-a dat putinţa de apreciere a locului în care puteam să le tai calea a doua zi. Am studiat posibilităţile de acţiune şi, mai ales, modul de anesteziere prin fumurile toxice. Am verificat faptul ca niciun alt Nephilim în afară de cei pe care-i văzusem nu se îndreptau spre acea locaţie particulara. Am verificat, de asemenea, alţi parametri care îmi permiteau să activez armele oculte ale Lumilor de Dedesubt, dacă ar fi fost nevoie.

În comparaţie cu misiunile pe are le avusesem în ultimele luni, aceasta nu părea să fie o problemă.

După un somn scurt de noapte, am practicat respiraţia iubitului meu Dragon, timp de o oră. Apoi mi-am pus frumoasa mantie maronie peste hainele megre de Războinic şi am mers în sala de mese pentru a lua un sac de provizii pentru vreo trei zile. De data aceasta, în loc să mă distrez coborând pe stanca, m-am decis să ies din templu prin portalul său.

Când m-au văzut, cei doi fraţi de la portal au început să glumească. „Slava EID – ragonului, frate Szar! Nu prea te vedem pe aici, pe jos!

„Aceşti Mari Războinici”, spuse celălalt, „iau ca pe insulta personala intratul pe poarta – numai dacă nu o doboară, bineînţeles!”

„Glorie eterna Mamei Nopţii Fără de Sfârşit”, am dat eu replica. „Fără supărare, fraţilor! N-am nimic împotriva voastră. Doar că îmi place alpinismul!”

Uriaşele porţi din lemn s-au deschis cu scârţâituri şi am alergat în direcţia Soarelui ce răsărea.

M-am oprit să contemplu Muntele Lohrzen. Atingându-mi

pecetea de oricalc de la gât, am adus slăvire marelui înţelept. Apoi, niciun gând, numai Dragon! Mi-am activat energiile care ma făceau imposibil de reperat în întunericul vizibil, imposibil de reperat chiar şi de santinelele mirositoare ale Muntelui Lohrzen.

Am mirosit spaţiul pentru a simţit eventualii inamici. Totul era curat.

Am început să alerg din nou către est. Eram gata pentru a ucide.

— Astfel se încheie Cartea Marelui Dragon al Adâncului – 7. Cartea mirodeniei Nephilime

7.1. IMNUL FELICIEI CĂTRE VERZAZYEL VEGHETORUL.

Cei trei pelerini Nephilimi ajunseră pe un platou jos între două canioane.

„Sunt extenuat". Alven îşi scapă sacul pe pământ. „De ce nu ne petrecem noaptea aici?"

Fratele sau, Rolen, se prăbuşi la pământ. „Îmi place aici. Păcat că nu sunt vreascuri pentru a aprinde un foc". „Specific ţie", spuse Alven, „să faci un foc în aceste ţinuturi atât de călduroase ale sudului. Încep să duc dorul dimineţilor îngheţate din Munţii înzăpeziţi".

Sora Felicia s-a aşezat pe o piatră plata. A scos o oglindă şi un pieptan dintr-una din sacoşele ei şi a început să-şi perie încet parul ei roşu.

Alven o tachina: „Aici suntem în mijlocul sălbăticie şi ce face Felicia?". Rolen pocni din degete. „Se machiază, bineînţeles!" „Tăceţi din gura!", amândoi, ordona Felicia. „Nu ştiţi ca Veghetoarele erau femei frumoase?" „Bineînţeles că ştim!", spuse Rolen. „Nu ne-am fi născut niciodată dacă nu erau!"

Au izbucnit amândoi în ras.

Întorcându-se care fratele sau, Alven spuse cu voce glumeaţă: „Aşteaptă până ajungem la peşteră, doar atunci vei vedea ce poate face cu fardurile o preoteasa a lui Verzazyel, om al Legii! Va arata atât de ameţitor încât Veghetorul va ieşi din peşteră şi ne-o va fura". „Tata obişnuia să spună ca nicio femeie din regat nu ştia mai multe despre farduri ca mama", a spus Rolen, „dar s-a răzgândit atunci când Felicia a împlinit 7 ani".

Felicia îşi întipări pe fata zâmbetul ei seducător şi spuse: „Este o întreagă ştiinţă, să ştiţi". „Bineînţeles că ştim!" au răspuns cei doi bărbaţi într-o singură voce.

Felicia a luat pudra neagra şi a început să-şi vopsească genele.

Rolen a venit şi s-a aşezat lângă ea. „Asculta, mare preoteasa, eşti sigura că nu pot cobori cu tine în cripta?” „Nici gând, om al Legii! Poţi veni cu mine în peşteră şi acolo îţi voi arăta minunile minţii Veghetorului. Dar în cripta trebuie să cobor singura”. „Atunci, ce rost mai are să am o soră care este preoteasa lui Verzazyel dacă nu pot vedea nici măcar un alt pelerin?” insista Rolen.

„Cine spune ca nu vei mai vedea niciun alt pelerin, om al Legii?”, protesta Felicia. „Am de gând să luminez peşteră şi s-o transform într-un uriaş, ameţitor camp de stele. Nu-ţi va veni să-ţi crezi ochilor!” „Vrei să spui ca aceste câmpuri de stele exista cu adevărat? Nu sunt doar o legendă?”, întrebă Alven.

„Bineînţeles că exista! Dar numai iniţiaţii le pot vedea. Dă-mi voie să-ţi spun ca, dacă ai fi venit cu o caravană de pelerini, nu ai fi văzut niciodată ceea ce vreau să-ţi arăt”.

Când a văzut ca fraţii ei mai tineri nu erau satisfăcuţi de răspuns, Felicia continuă: „Rolen, am petrecut 15 ani de zile pregaindu-mă pentru puterea care este în cripta. Focul de jos este extrem de periculos”. S-a oprit puţin pentru a-şi pune machiajul, apoi s-a întors către celălalt frate. „Deci instrucţiunile sunt clare: dacă nu mă întorc din cripta sfântă după trei ore de la coborâre, trebuie să plecaţi”. „Vom campa noaptea în afara peşterii lui Verzazyel, Felicia”.

Ea ridica din umeri. „Dacă sunt moarta, nu mai are niciun rost să mă aşteptaţi”. „Dacă eşuezi şi Focul te va ucide”, întrebă Rolen, „te vor găsi Ferippe şi pelerinii săi atunci când vor sosi peste trei zile?”

„Probabil că nu. Cripta se va curăţa singura şi va scăpa cumva de corpul meu”, răspunse Felicia.

Alven a schimbat subiectul. „Ei, hai Felicia, dacă reuşeşti, spune-ne, care este primul lucru pe care-l vei face atunci când vei ieşi din cripta?”

Felicia i-a adresat un zâmbet şi s-a rezumat la ritualul ei de frumuseţe. „Oracolul a spus ca, dacă voi reuşi, voi primi un mare premiu la ieşirea din cripta. Un premiu special. Îl voi săruta cu pasiune”.

Rolen ridica o sprânceană. „De abia aştept să întâlnesc acel bărbat! şi dacă va fi un uriaş pe care Verzazyel îl va materializa în peştera pentru tine?”

Felicia chicoti, gândindu-se cum ar arăta măritată cu un uriaş Nephilim.

„Vom sărbători cu toţii!” spuse Alven. „Am adus vase din belşug, Felicia – destul pentru a-l satisface pe uriaş”. „Alven”, spuse ea, „eşti un aşa de drăguţ intru Lege! Castraveţi în miere?” „Da, femeie intru Lege! Cu sos de scorţişoară, bineînţeles”. „Fereşte-te!” urla Alven. „Un şarpe!”

O cobra uriaşă aluneca în linişte în drumul ei către unul dintre sacii de bagaje. „Repede”, tipa Alven, „băţul tău de drum!”

„Nu!” interveni Felicia, „nu-l omori”. Folosind Vocea, a început să proiecteze un sunet rotund. Şarpele a devenit instantaneu nemişcat. Cei doi fraţi priveau amuzaţi. Limbi roşii de foc ieşeau din gura Feliciei. Ridicând Vocea, Felicia a început să intoneze un imn al Legii ei:

‚Hail Verzazyel, extraordinar printre Veghetori! Hail Verzazyel, îmblânzitorul Focului! Hail Verzazyel, înger atotputernic, febra raiului! Gata pentru gloria ameţitoare, Vin la tine, Verzazyel!

Lasă-mă să urc către sfere sau să mor, Lasă-mă să mă însoţesc cu Focul sau să mor. Lasă-mă să cuceresc puterea sau să mor.

Ascultă-mi Cuvântul, O Verzazyel! Răspunde-mi la chemare!”

Şarpele şi-a întors încet fata către Felicia.

„Sss”. proiecta Felicia un sunet lung sâsâit. Şarpele s-a întors şi plecat, dispărând curând.

Rolen şi Alven au rămas fără cuvinte.

„A întâlni un şarpe în drumul către peştera lui Verzazyel este unul dintre cele mai bune semne din partea lui Akibel”, le-a spus Felicia.

Alven s-a dus către unul din sacii săi şi a scos de acolo un vas cu ierburi tămăduitoare. „Cine are nevoie de un Vânător când are o femeie ca ea în preajma?”

Rolen avea o privire pierduta. „Acesta este unul din lucrurile pe care puterea veghetorilor o poate face?” „Asta nu e nimic în comparaţie cu puterea peşterii!”, zâmbi Felicia fratelui său. „Acum, de ce nu vă odihniţi puţin? Eu am să fac un mic tur de recunoaştere în următorul canion”.

Cei doi fraţi au schimbat o privire, apoi au urmărit-o plecând.

„Hail Verzazyel, vin la tine!” şopti Felicia. „Am aşteptat acest moment toată viaţa. Vreau să cunosc, Verzazyel! Vreau să te cunosc pe tine!”

7.2. CRIMA RITUALICA.

Am verificat riguros terenul. Era ideal. Canionul îngust era întruchiparea cerinţelor mele pentru ceea ce aveam de făcut. Era

extrem de stâncos, astfel încât dacă mi-aş fi prins duşmanul, el nu ar fi putut scăpa. Liniile Pământului în acel loc erau perfecte pentru a scoate fumuri toxice de Dragon. Am inventariat toate locurile de unde aş fi putut smulge, din adâncurile Pământului, veninuri otrăvitoare, pentru cazul în care ar fi trebuit să recurg la forme mai violente de acţiune. Era, totuşi, improbabil ca aceste fumuri să fie suficiente pentru a neutraliza o întreagă companie a armatei regelui. Marek îmi tot spusese în ultimele două luni, „Niciodată nu subestima duşmanul!"

Prin miros şi prin alte canale ale întunericului vizibil am verificat dacă niciun alt grup de pelerini Nephilimi nu se putea apropia de ţinta mea în timpul acţiunii mele. În afara celor trei Nephilimi care se apropiau, singurele suflete care mai erau în preajma era un grup de şerpi aflaţi în depărtare şi câţiva şobolani de desert presaraţi ici şi colo. Şi, bineînţeles, m-am conectat la cei trei pelerini: doi bărbaţi şi o femeie. Nivelul lor energetic era mai degrabă mediocru iar mirosul lor nu era în niciun caz cel al unor oameni periculoşi. Se mişcau lent, având dificultăţi în a se descurca cu atmosfera torida a desertului, cel puţin aşa părea. Aveau patru pietre-moi şi doar una dintre ele ar fi putut reprezenta o arma dar o arma care nu mă îngrijora. Totuşi, planul meu era sa neutralizez imediat pe purtătorul acesteia. Durata acestei posibile acţiuni era mai puţin de 20 de secunde.

Mi-am ecranat energia într-un mod care făcea imposibila detectarea mea. Acesta era un mic joc pe care îl făceam cu prietenii mei pe Muntele Lohrzen. În momentul în care senzorii mei m-au informat că am devenit nedetectabil, am ştiut cu siguranţă ca Marek ar fi fost foarte mulţumit. Îmi imaginam cu exactitate cum ar fi fost zâmbetul său.

Totul era pregătit. M-am dezbrăcat de mantia maronie şi am pus-o alături, pentru a mă putea bucura de totala libertate în mişcări pe care o confereau hainele negre de Războinic. Apoi am aşteptat, ascuns după pietrele mari, gata să atac prada ca o panteră.

Apoi s-a întâmplat un lucru incredibil. Doi dintre pelerini s-au oprit. Doar cel de-al treilea, femeia, a continuat să se deplaseze spre locul-ţintă. Iar piatra-moale pe care o cara ea nu era cea care ar fi putut fi folosita ca arma. Era prea frumos ca să fie adevărat.

„Probabil că este într-o misiune de recunoaştere", am gândit. „Dar. Întotdeauna să fii atent la capcane!". Am simţit mirosul celor doi pelerini care rămăseseră în urmă şi mi-am dat seama de un singur

lucru: cei doi voiau să tragă un pui de somn. Am încercat să simt toată gama de arme cu care fusesem învăţat dar nu era nici urma de vreuna. Nu puteam să cred norocul ce dăduse peste mine. Astfel că i-am mulţumit Ei-Dragonului pentru ajutorul ei. Apoi am aşteptat. După miros, duşmanul urma sa ajungă în locatia-tinta în mai puţin de 10 minute.

„Aşteptarea este o artă!" obişnuia să spună Marek. „Mulţi războinici au fost distruşi de aşteptare. Atât de multe pericole ameninţa un luptător care aşteaptă. poate începe să gândească atât de mult încât devine nerăbdător sau îşi pierde vigilenta".

Am adoptat modul de aşteptare al Razaboinicilor – fără gânduri, doar Dragon, o conştientă atocuprinzătoare care veghează toţi parametrii situaţiei. M-am făcut vast ca un Dragon. Puteam simţi cei doi pelerini la distanta, ca şi cum erau lângă mine. Simţeam stanca din jurul meu, fumurile şi veninul ei toxic – şi ţinta apropiindu-se. aproape. şi mai aproape. Imediat ce femeia a trecut linia zonei toxice, am proiectat în corpul ei fumuri otrăvitoare şi, prin Voce, am imobilizat-o. Am aterizat chiar în dreapta ei, iar pumnii mei au lovit-o fulgerător cu o dubla serie a ‚celor mai ieftine porţi de ieşiresimplu şi totuşi cel mai eficient mod de a lăsa o persoană inconştienta.

Ea căzu uşor pe pământ. Am sărit pentru ultimul act al dansului negru în care cele 14 letale urmau să fie lovite în mai puţin de cinci secunde. M-am conectat la izvorul limpede şi.

„Nu! Nu omor aceasta femeie!"

Era simplu şi limpede ca lumina zilei adevărul care venea dinspre izvor, un adevăr sculptat parca în stanca muntelui. Cunoaşterea era întreagă, dincolo de orice îndoială şi orice ezitare.

Când am ajuns pe pământ, cu picioarele de o parte şi de alta a corpului ei, mi-am descleştat pumnii şi i-am aruncat o privire. Era o femeie tânără de înălţime medie. Avea un par roşu magnific. Ochii mei au fost atraşi imediat de piatra-moale pe care ea o purta ca medalion pe piept, peste rochia albastru-turcoaz pe care o purta.

Marek îmi ordonase să îi aduc un ‚trofeu'. Astfel că am luat medalionul şi mi l-am pus la gât. Apoi m-am ridicat şi am plecat.

După ce am făcut vreo cinci picioare legale, m-am oprit şi m-am gândit: „Ce fac? Este complet ridicol! Sunt oare prostit de una dintre armele secrete ale Nephilimilor?". În energia dansului negru am păşit înapoi, gata să lovesc. Dar imediat ce am aterizat lângă ea, m-a cuprins

aceeaşi certitudine. „Nu exista nicio arma oculta”, am gândit. „Nu! Nu omor aceasta femeie şi gata!”

Am privit-o din nou. „Arata nemaipomenit!” am gândit. Eram nedumerit. Credeam ca toate fetele Nephilime sunt uriaşe, urate şi urat mirositoare, exact ca surorile lui Bobros. Femeia era complet paralizata de fumurile Dragonului. „Ce treabă bună am făcut!” am gândit. „Va fi bolnava cel puţin o săptămână, ca un câine din Lumea de Dedesubt. Măcar de-aş fi omorât-o”. Dar, din izvorul limpede de deasupra capului meu, nu voiam deloc ca ea să moară din cauza mea. Astfel că i-am tarat corpul în afara razei pământului toxic şi am început să-i masez cu blândeţe centrii energetici, îndepărtând fumul toxic şi ridicându-i vitalitatea. Era evident că era obosita de călătorie. Iar ficatul ei nu părea că face fata căldurii toride. Lăsând briza Dragonului să-mi însufleţească mâinile şi folosind anumite frecvente ale Vocii, mi-am petrecut câteva minute echilibrându-i meridianele energetice.

Mintea mea a protestat: „Această situaţie este inadmisibila! Ce-i voi spune lui Marek? Că i-am folosit învăţătură pentru a vindeca un Nephilim?”. Dar, călăuzite de izvorul limpede de deasupra şi de Dragonul de dedesubt, mâinile mele continuau să tămăduiască femeia prin cea mai pura metoda de vindecare a Războinicilor. Corpul ei a răspuns excelent la briza Dragonului. Îi puteam vedea culoarea circulaţiei energiei schimbându-se de la un minut la altul. Chiar dacă părea că îşi revine, am continuat. Eram pe cale să termin de dezintegrat o energie urata care era în ficatul ei de ceva timp când ea a deschis ochii – ochi mari şi albaştri specifici ţinuturilor de nord. A fost complet îngrozită. I-am pecetluit buzele roşii cu degetul. „Linişte! Rămâi nemişcată încă două minute şi totul va fi bine”.

Nu tipa. După câteva secunde de inspectare a celor 6 direcţii ale spaţiului a închis ochii, şi-a îndesat capul între umeri şi s-a prefăcut că este moarta.

Am continuat să lucrez la energia ei. După puţin timp, m-am ridicat şi am plecat.

Curând, mintea mea s-a întors la provocarea ei. „Este complet greşit şi total ridicol!” Dar, conectat la spaţiul-fara gânduri doar Dragon, am continuat să merg.

7.3. COŞMARUL NEGRU.

Cu capul îndesat încă între umeri, Felicia a deschis ochii. A privit în jurul ei şi, pentru ca totul părea să fie liniştit, a îndrăznit, cu curaj, să

se ridice. Nu se vedea nimeni. Apoi, Felicia sari şi începu să alerge tare fraţii ei ca o tornada tropicala. Purtata de aripile panicii, aproape pluti peste canion. Alerga atât de repede încât, chiar dacă căzu de câteva ori, nu simţi nicio durere.

Când a ajuns la tabăra improvizata, a început să strige: „Rolen! Rolen!" şi s-a aruncat în braţele fratelui ei.

„Felicia! Unde ai fost?"

Felicia tremura. Prima oară, primul lucru pe care l-a putut face a fost să hohotească. Ţinând-o strâns în braţe, Rolen încerca s-o consoleze.

„Felicia! Ce s-a întâmplat?", a întrebat Alven. „Ai văzut pe cineva?" „Un om negru!", a spus Felicia, tremurând. „Un coşmar negru!"

Lovindu-şi braţul stâng cu pumnul drept, Alven a exclamat: „Blestemat să fie! Exact ceea ce aveam nevoie acum! Vine după noi?"

„Nu ştiu. M-a atacat! Mi-a furat medalionul şi a plecat!" „Ce? Vrei să spui ca tocmai ai fost atacata de un comar negru?" a întrebat Rolen.

Felicia a dat din cap, îngropându-se şi mai adânc în braţele lui Rolen şi ţinându-l pe cât de strâns putea.

Alven şi Rolen au schimbat o privire, perplecşi. În acea zona, Nephilimii care se întâlneau cu un coşmar negru rareori supravieţuiau pentru a spune povestea.

„Eşti sigură că nu era altcineva?" „Nu!" urla Felicia. „Era unul dintre ei! Ştiu!" Încă se lupta pentru a-şi reveni în simţiri. „O mare şi urata maşina îmbrăcată în negru, cu o şapcă pe cap. Numai muşchi, niciun strop de creier şi atât de rece de parca tocmai ar fi exterminat o întreagă caravana de pelerini".

Alven a examinat zgârieturile de pe braţele ei. „Te-ai luptat cu el?" „Într-un fel. Vreau să zic, nu, nu cu adevărat. A făcut ceva energiei mele". „Ce?" „M-a forţat să stau întinsă, liniştită, şi a pus ceva în mine cu mâinile sale".

Alven şi Rolen aparţineau unei caste de tămăduitori. Alven o făcu pe Felicia sa se întindă pe o rogojina subţire ce făcea parte din echipamentul lor de drum. I-a inspectat centrii energetici. După câteva minute îşi scutura capul şi mărturisi: „Felicia, asta nu are niciun sens".

Felicia începuse să-şi revină. „Spune-mi! Ce a aruncat în mine?

Alven a privit-o în tăcere. După ce inspira adânc, spuse: „Felicia, ierburile acelea pentru ficat pe care ţi le-am dat continuu în ultimii şase ani. ori au început brusc să-şi facă efectul, ori". „Ori ce?" întrebă

Felicia nervoasă.

„Ori tocmai ai fost operata de un maestru al operaţiilor energetice. Ficatul tău este complet curat", concluziona Alven.

Rolen a tresărit, cu ochii aţintiţi la Felicia.

Nimeni nu a vorbit pentru un timp. Apoi, Felicia a insistat: „Sunt sigură ca a aruncat o anumită influenta în corpul meu. Simţeam asta în timp ce o făcea".

Cu cât mai mult inspecta Alven centrii ei energetici, cu atât era mai nedumerit.

„Poate-mi scapă ceva său".

Felicia era pe cale să-şi piardă cumpătul: „Sau ce?"

Alven îşi ridica vocea aşa cum făcea în disputele familiale: „Sau mi-aş dori să pot arunca şi eu aceasta influenta asupra pacienţilor mei! Familia noastră ar fi bogata". Din nou inspira profund şi-şi expuse diagnosticul: „Felicia, ai fost injectata cu o splendida forţă a vieţii. Omul pe care l-ai întâlnit este un maestru tămăduitor, nu un coşmar negru". „Prostii!" urla ea către fratele ei. „M-a atacat!"

Adoptând o atitudine concilianta, Rolen spuse: „Ei bine.nu sunt tămăduitori extraordinari printre şepcile negre ale Muntelui Lohrzen?"

Trecându-şi mâna printre cele câteva fire de par pe care le avea pe cap, Alven lua o fată nedumerita: „Rolen, coşmarurile negre omoară Nephilimi, nu-i vindeca".

Rolen s-a aşezat şi a băut nişte apa. „Dacă şepcile negre sunt prin preajma, atunci avem o mare problemă! Nu ni s-a spus ca, în aceasta perioada a anului, ei părăsesc foarte rar Muntele?"

Întorcându-se către sora sa, Alven a întrebat sarcastic: „O, mare preoteasa, nu ţi-a spus oracolul tău tot ceea ce avea să se întâmple în călătoria aceasta?"

„Ah, nu începe iar!" se răsti Felicia la el. „Oracolul a spus ca, la sfârşit, totul va fi bine".

Alven îşi arunca braţele în aer. „Oricum, vizitarea Pământurilor Roşii pe cont propriu, fără să fim protejaţi de Vânători, a fost o idee proasta!"

Felicia s-a enervat din nou. „Ai dreptate, domnule ştie-tot! Spune-ne, atunci. dacă am fi ajuns în peştera lui Verzazyel împreună cu alţi o sută de pelerini, cum crezi că aş fi putut localiza cripta sfântă şi interzisa şi cum aş fi putut trezi puterea Veghetorilor fără să observe nimeni?" „Pace ţie, drag prieten intru Lege? Pace!" interveni Rolen.

„Acum este momentul să ne concentram şi să ne unim forţele pentru a plănui următoarea mişcare. Felicia, care este el mai scurt drum pana la peşteră, de aici?" „Canionul din stânga". „Eşti sigură? Mai bine am merge spre dreapta". „Nici vorba, om intru Lege!" îl certa Felicia. „La stânga!"

7.4. PEŞTERA LUI VERZAZYEL VEGHETORUL.

În afară de cei trei pelerini pe care îi lăsasem în urma mea, localizasem cel puţin alte două grupuri vulnerabile ce păreau a fi slab păzite şi pe care le puteam decima într-o clipită. Dar m-am trezit ca mă gândesc: „Minunat! Aceasta este chiar legenda pe care voiam s-o încep – Marele Războinic care a mers de la o caravană la alta vindecând gunoaiele Nephilime în loc să le ucidă!". Deja mi-l puteam imagina pe Pelissor povestind legenda tuturor celor adunaţi în sala de mese. Nu am vrut însă să-mi imaginez vreo concluzie.

Situaţia era atât de absurda încât am hotărât ca gândirea nu era, probabil, rezolvarea ei. Fără gânduri, doar Dragon, am plecat către canioanele roşii, lăsându-mi paşii ghidaţi de izvorul limpede de deasupra capului meu.

Peştera lui Verzazyel îmi venea mereu în minte. Nu era numai curiozitate, auzisem povesti atât de uimitoare despre puterea ei. Toată lumea era de acord cu faptul că peştera ascundea mari secrete. Nu spusese Amaran ca acea peşteră ascundea probabil o magie care ar fi putut-o aduce pe Vivyani înapoi? şi nu-şi câştigase Lohrzen toate puterile studiind în acea peşteră? Dacă atât de mulţi pelerini din nord îşi riscau viaţa pentru a o vizita, cu siguranţă exista ceva de descoperit în peştera aceea. Conectat la izvorul limpede, am decis: „Singura instrucţiune clara pe care mi-a dat-o Gervin a fost aceea de a deveni periculos. Voi merge să descopăr pericolul în peşteră".

Peştera lui Verzazyel! Îngerul fierar – Dragonul meutresari de încântare. Am simţit mirosul unor grupuri de Nephilimi din zonă. Nimeni nu avea să ajungă la peştera în mai puţin de o săptămână. Cei mai aproape de peştera erau cei trei pelerini pe care tocmai îi lăsasem în urmă şi lor le-ar fi trebuit cel puţin două zile pana sa ajungă. Din ceea ce am putut percepe în întunericul vizibil, cei trei o luaseră într-o direcţie greşită, lucru care-i va fi făcut să mai piardă o zi.

Făcându-mă mai invizibil în spaţiul astral ca niciodată, am început să alerg către peşteră. Gratie numeroaselor descrieri pe care le auzisem pe Muntele Lohrzen, în sala de mese, am ajuns la peştera în

vreo două ore.

Deschiderea peşterii lui Verzazyel nu era săpată prea sus în stanca. Era flancata de două stânci ca nişte coloane mari – simboluri ce nu puteau fi confundate şi care deveniseră foarte faimoase.

Înainte de a urca, am petrecut câteva minute dansând, pentru a aduce omagiu şi respect Marelui Dragonul şi pentru a-mi aduna spiritul.

Apoi am alergat pe poteca tăiată în piatra, lipită de stanca şi fulgerător m-am trezit la intrarea în peşteră. Când am privit înăuntru, am fost foarte surprins şi chiar dezamăgit. Era o peşteră mica, cu greu putea fi apreciata la 30 de picioare legale lăţime şi mai puţin de 10 picioare legale înălţime. şi era complet goală. Nu am simţit nicio energie extraordinara, în ciuda faptului că am căutat simbolurile astrale de recunoaştere ale armelor oculte, aşa cum fusesem învăţat. Nici măcar nu părea că este o poartă de Dragon în interiorul peşterii.

„Slava Ei-Dragonului, Mama Nopţii Fără de Sfârşit!", am strigat, întrebându-mă dacă exista ecou în peşteră.

Nimic. Astfel că m-am aşezat în mijlocul peşterii şi am început să practic respiraţia Dragonului. „Este ca de obicei", am gândit. Am închis ochii, bucurându-mă de energia minunată a Mamei mele Dragon.

Dar, câteva minute mai târziu, când mi-am deschis ochii, am observat o deschidere în peretele drept al peşterii. Surprins, am mers către acea deschidere şi am trecut prin ea. Oh! Acolo era un coridor foarte larg cu nişte scări ce urcau. Erau luminate de un fel de lumina difuza. Dar nu era niciun fel de plasa vie în pereţi. De unde veneau lumina?

Pe Lumea De dedesubt, ce oare se întâmplă? Când m-am întors în peşteră, am făcut o mică inspecţie. Părea de necrezut, dar pierdusem coridorul. Astfel că am inspirat profund fremătând din nări. Nimic nu se schimbase. Era aceeaşi peşteră goala cu un coridor deschizându-se în dreapta.

Conectându-mă la izvorul limpede, mă gândeam ce să fac în continuare? Era acolo un pericol? Din ceea ce am putut simţi, Dragon deasupra, Dragon dedesubt, locul era mort. Fără nicio prezenta. Nu erau oameni, nici fiinţe şi nici energii speciale în afara energiei bazaltului roşu al muntelui. Totuşi. acest coridor apărut de nicăieri. era ceva foarte asemănător cu poveştile greu de înţeles pe care le auzisem despre peştera lui Verzazyel.

Am ieşit din peşteră şi am petrecut câteva minute privind în jos la pumnul stâng. Braţul îmi era îndoit iar eu mi-am deschis şi închis de câteva ori palma, lent. Apoi, fără gânduri, doar Dragon, m-am întors în peşteră şi am intrat în coridor.

7.5. EISRAIM, CAPELA VULTURULUI ALB

17 femei, purtând robele albe ale Vulturului, se adunaseră în capelă. După invocarea luminii Vulturului în imnurile lor, ele şi-au petrecut mult timp în meditaţie.

La sfârşitul maditaţiei, Teyani s-a ridicat şi a anunţat cu curaj: „V-am chemat astăzi aici pentru ca Vulturul Alb mi-a transmis un mesaj. A sosit momentul ca una dintre voi să coboare şi să înfrunte încercările Lumii de Dedesubt".

Tinerele femei au rămas tăcute, pentru a auzi numele celei alese. „Alcibyadi va fi următoarea care pleacă", a spus Teyani.

Alcibyadi a surâs luminos, strălucind cu Lumina Alba a Vulturului. Celelalte nu au zâmbit pentru ştiau foarte bine ce înseamnă acel lucru. În ultimii ani, nicio preoteasa care coborâse în Lumea Subterană nu se mai întorsese.

Întâlnirea a continuat în lumina sublima a Vulturului. Când s-a terminat, toate femeile au plecat, cu excepţia lui Alcibyadi.

„Voi avea grijă de corpul tău ca de al meu, copila mea", a spus Teyani cu blândeţe. „Cu tot ceea ce ştiu, cu toate puterile pe care Vulturul le-a depus în mine, îţi dau Cuvântul meu, Alcibyadi, ca voi face tot ce-mi sta în putere pentru a te aduce înapoi". „Ştiu". Alcibyadi a privit-o pe Teyani cu strălucirea Vulturului în priviri şi a continuat să zâmbească, „Te iubesc, Teyani".

Teyani s-a îndreptat către ea şi a luat-o în braţe. Privind către înălţimi, se ruga în tăcere: „O, Vultur Alb! Te rog, nu ne abandona!"

Dar Alcibyadi nu-şi făcea iluzii. Moartea o aştepta în Lumea De dedesubt. Se preda: „Să mă ia Vulturul Alb!"

7.6. PEŞTERA LUI VERZAZYEL – DANSUL COSMIC.

Primele scări m-au condus la un alt coridor, ce m-a condus către alte scări care, spre deosebire de primele, coborau. După ce am coborât cam 200 de trepte.am ajuns la alt coridor! Am continuat să merg în lumina difuza care venea de nicăieri, trecând de la trepte la coridoare, neajungând niciodată la vreo camera, uşa sau traversare. Nici măcar nu era vreo alegere de făcut! Dar, după ce am mers cam două ore, am început să mă întreb dacă voi ajunge vreodată undeva.

Scările urcau uneori, alteori duceau în jos; toate coridoarele arătau la fel. Nu era nicio prezenta, nicio energie speciala şi nicio poarta de Dragon nu-mi atingea percepţia.

Gândindu-mă că fac ceva greşit, m-am oprit. Stăteam în mijlocul unui coridor când mi-a trecut prin minte ca primul coridor a apărut atunci când închisesem ochii şi meditasem la respiraţia Dragonului. aşa că mi-am acoperit capul cu gluga robei mele maronii, am luat o poziţie de meditaţie şi am început să practic iar respiraţia Dragonului.

După câteva minute de savurare a brizei Dragonului, mi-am redeschis ochii, întrebându-mă ce voi descoperi. Şi, spre surpriza mea, acolo era. acelaşi coridor!

„Ce logic şi consistent", am gândit. „Asta face briza Dragonului acestui loc: îi deschide coridoarele. Acum, ce altceva as putea face? Un ritual, poate?"

M-am aşezat ca şi cum aş fi stat în faţa altarului Lordului Gana, în templul din Eisraim. Cum nu aveam niciun altar, mi-am aşezat mâinile pe inima în gestul numit ,îmbrăţişarea flăcării şi am început invocaţia.

„Ha! Gana! Lobatchen Zera!

Hera, Gana! Simayan ho Zera!"

Apoi am continuat să cant marea mantra a lui Gana, „Nama Gana, Nama Gana, Gana Gana, N-am N-am".

Ciudat a fost faptul ca, numai după câteva minute, m-am simţit excesiv de obosit. La început, am încercat să ignor valul de amorţeală – peştera lui Verzazyel cu siguranţă nu era cel mai potrivit loc de dormit! Dar a devenit curând de nesuportat.

„Nu!" am gândit. „O, Gervin, ajutor! Nu mă lasa să adorm şi să pierd încă o iniţiere!" M-am luptat cu toată puterea mea, invocând izvorul limpede. Dar m-a biruit somnul şi m-am prăbuşit pe podea.

Mulţumită Lordului Melchisedek, am dormit doar pentru scurt timp! M-am trezit amintindu-mi un vis foarte viu – unul din acele vise presărate cu un şir lung de evenimente, în ciuda faptului că durează foarte puţin, un minut sau două.

Visasem ca mergeam pe unul dintre acele coridoare şi am întâlnit un om îmbrăcat în negru, exact ca Marii Războinici. Nu-l mai întâlnisem niciodată şi totuşi el părea să mă cunoască. S-a holbat la mine. „O cauţi pe Vivyani, nu-i aşa?" m-a întrebat el.

Eram ameţit.

„Verzazyel mi-a spus că vii”, îmi explica el. Apoi a indicat către capătul acelui coridor şi a spus: „Du-te în această direcţie!”

Când am ajuns la capătul coridorului, am găsit o enormă camera plină de lumină. Sute de torte erau agăţate de pereţi. Şi, ooo! Acolo era o femeie Nephilima cu par lung şi roşu, cea pe care o părăsisem în canion cu două zile în urmă. Se plimba, părând nerăbdătoare.

„Szar!” a spus ea pe un ton de reproş. „Unde ai fost? Te-am aşteptat patru zile! Erai aproape de a mă pierde, ma pregăteam să plec”. „Patru zile? Dar de unde ştiai ca voi veni?” „Mi-a spus Verzazyel. Mi-a spus că o cauţi pe Vivyani”. Vivyani!

„Îmi poţi spune unde este?” am întrebat.

Şi-a îndreptat mâinile către un altar care se găsea în acea camera. „Voi profeţi pentru tine. Dar acum Verzazyel a spus că trebuie să te învăţ să dansezi”. „Bine! am exclamat bucuros. „Iubesc dansul!”

M-am rugat Mamei Nopţii Fără de Sfârşit şi am început dansul negru. Locul era special. Ma sinteam atât de luminos încât nici măcar nu am mai căzut pe picioarele mele între două secvente de mişcări. Aş fi putut anihila un întreg batalion de duşmani într-o clipită. Dar am remarcat ca femeia avea întipărită pe fata o expresie plină de îndoială.

M-am oprit. „Nu dansez bine?” „Szar, fără îndoială eşti un expert în dans dar”. ezita ea”, crezi ca acesta este modul potrivit de a dansa cu Elyani?”

Avea dreptate. Nu mi-o puteam imagina pe Elyani dansând dansul negru. Acest lucru m-a făcut să mă simt foarte deprimat.

Şi-a pus mâna pe braţul meu şi mi-a vorbit cu voce tandra, aşa cum nu mai auzisem de foarte, foarte mult timp. „Nu, nu fi trist! Îţi voi arăta, sunt mult mai multe moduri de a dansa”. „Oh!”, am observat eu, „ţi-ai găsit medalionul!” La începutul decolteului rochiei ei lungi albastre, medalionul i se odihnea pe piept. Mi-a trecut din nou prin cap cât de frumoasa era.

A ridicat braţele. „Hai, urmează-mă!” Am început să mă mişc cu ea şi era ceva magic. Stilul ei era tot atât de perfect ca cel al dansului negru, dar curgea limpede ca râurile vieţii din încântătoarele Lumii de Dedesubt. M-am simţit tot atât de incantat ca atunci când dansasem singur pe vârful golaş al Muntelui Lohrzen. Dar am văzut ca femeia nu era mulţumită de dansul meu.

„Nu dansez bine?” am întrebat.

„Mişcările tale sunt bune”, a spus ea, „dar se presupune că

trebuie să te uiţi în ochii mei”.

I-am mulţumit pentru sfatul tehnic. aşa cum învăţasem în antrenamentul de lupta, cineva trebuie să fie recunoscător celui care-i îndreaptă greşelile. Am încercat să-mi amintesc fiecare mişcare, astfel încât să pot repeta dansul acela cu Elyani, atunci când ne vom fi întâlnit din nou.

Am realizat curând ca femeia avea dreptate. Menţinând contactul cu ochii ei dansul era mai puternic şi mai ‚intoxicant’ca niciodată. Am continuat să mă mişc cu ea şi m-am trezit râzând ca şi cum aş fi băut din apa vieţii.

„Iubesc!” am spus. „Iubesc! Iubesc! Ea a ras.

Dintr-odată, am constatat că nu mai dansam în acea camera, ci în mijlocul unei câmpii largi inundate de lumină. Era un loc straniu şi frumos, fără ceata, exact ca în lumile zeilor. Natura, copilul Mamei mele Dragon, dansa bucuroasa cu noi. Apoi am auzit muzica. Era sublima, luminoasa şi profunda şi părea ca vine din toate părţile.

Am conmtinuat să dansam ore întregi. Tonurile melodioase nu păreau să se sfârşească vreodată, ridicându-ne şi aducându-ne iar pe pământ, dând înţeles fiecărei mişcări. De fiecare dată când nu mai încăpeam în mine însumi de bucurie, inima femeii ardea cu lumina. În schimb, bucuria ei se reflecta în inima mea. Asta ma făcea să mă simt atât de vast încât câmpia nu mai era suficient de mare pentru a ne ţine şi, ooo! Lumina Soarelui a fost inclocuita de infinitul profund al spaţiului. Ne-am trezit dansând într-un camp de stele iar femeia nu se oprea din ras. Melodiile celeste deveneau din ce în ce mai puternice şi păreau să ajungă în noi de la fiecare lumina din rai. şi apoi.

Apoi m-am trezit în coridor.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să simt energia din jurul meu. Nu era nimic notabil în întunericul vizibil. Locul părea în întregime gol.

M-am ridicat în picioare. „Bun Lord Melchisedek! Chiar trebuia să se termine acest vis?” Am închis ochii iar, sperând să găsesc câmpurile de stele şi pe prietena mea dansând.

Dar magia dispăruse. „Am uitat s-o întreb cum se numeşte!” am gândit, atingând medalionul pe care i-l furasem în canion.

Am stat pentru un timp şi am repetat câteva mişcări ale dansului din vis, pentru a mi le fixa în memorie. Cu un oftat lung am plecat către capătul coridorului. Acolo erau nişte scări circulare cu

vreo 37 de trepte, în vârful cărora am dat de un alt coridor.

După alte câteva rânduri de scări care m-au condus, invariabil, la coridoare de acelaşi tip, am gândit în cele din urmă: „Gata!”. M-am conectat la izvorul limpede şi, cu toată puterea, am strigat: „Verzazyel! O, Verzazyel, învăţător al lui Lohrzen, creatorul ordinului Marilor Războinici! Ce vrei să găsesc în peştera ta? Unde vrei să mă conduci?”

Instantaneu, a venit un răspuns. Nu era un sunet sau o lumina particulara şi niciun val în întunericul vizibil. Coridorul era încă acelaşi şi nimic din jurul meu nu se schimbase. Dar, din izvorul limpede, am ştiut că mi se răspunsese şi ca ceva ma aştepta acum mai departe. Am mers în continuare. La capăt ma aşteptau alte scări, ce coborau. Ajungând jos, am mirosit o prezenta în camera care s-a deschis la capătul coridorului din fata mea.

Nelegal de uimitor! Era o prezenta şi nu o simţisem, chiar dacă îmi extinsesem percepţia pe multe mile în jur în întunericul vizibil. Mi-am încleştat imediat pumnii şi am început lente mişcări ale dansului negru, răspândindu-mi iar percepţia în jur. Din ceea ce am putut simţi mi-am dat seama că era o singură prezenta. Una a unui Nephilim. O femeie. Nu dintr-o casta periculoasă. Ţinea o piatra-moale reprezentând o arma, în mână, dar o ţinea cu susul în jos! Dacă aş fi luat-o prin surprindere, şansa ei de a folosi piatra erau minime. „Acum, aşteaptă un pic”, am gândit oprindu-mă, „cunosc aceasta prezenta!”. Am oprit dansul negru şi am mers către coridor; apoi am intrat în camera – o cripta mică.

Iat-o! – femeia cu par roşu cu care tocmai dansasem în câmpurile de stele. Era întinsă pe spate pe podea.

„Ce faci aici?”

Strângând piatra în mâini, striga: „Dacă te apropii de mine, eşti un om mort!”

„Este ceva total în neregula aici”, am gândit. „Sunt în peştera de numai două ore şi aceasta femeie şi cei doi prieteni ai săi urmau să ajungă aici numai peste trei zile”.

Ţinea arma cu susul în jos. Era o mică probabilitate ca ea să poată rani pe cineva. Dar nu era nevoie să-i spun asta. „Nu mori şi tu dacă detonezi piatra?” am întrebat.

„Sunt gata să mor. Nu am nimic de pierdut. şi Dragonul din tine va muri odată cu mine”. „Ce vrei să spui? Mori?” am exclamat, amintindu-mi cât de cald fusese corpul ei atunci când dansaserăm

împreună, cu un minut în urmă. Dar, în timp ce mă apropiam de ea, ma amenință ca activează arma. Nu părea puternica, mai mult extenuata. Tremura de frig. De data aceasta era îmbrăcată cu o rochie albastra care îi acoperea gâtul, ascunzând medalionul de la piept.

„În regulă!" am spus, prefăcându-mă ca o iau în serios. „Nu fac nicio mișcare. Dar îmi poți spune ce s-a întâmplat cu tine?"

Nu a răspuns.

„De cât timp ești aici?" A spus: „Patru zile!"

Patru zile? Îngrozitoare Lume de Dedesubt! Dacă ea spunea adevărul, însemna că eram în peștera de cel puțin 7 zile. Credeam ca trecuseră numai vreo 2 ore! Am început să mă simt ciudat, lucru care, în cele din urmă, m-a împins la acțiune.

„Observ că ți-ai găsit medalionul!" am spus pentru a aduce o fracțiune de secundă confuzia în mintea ei. Apoi am mers către ea, lovindu-i aproape instantaneu trei centri energetici ai brațului. Înainte ca ea să înceapă să urle de durere, piatra-moale era în mâinile mele. Am zdrobit-o, făcând-o inutila, apoi am aruncat-o.

Femeia nu s-a mișcat. Nu părea că este doar învinsă, dar și paralizata. Lacrimi mari de durere se rostogoleau pe obrajii ei.

„Îmi pare rău, nu am vrut să te rănesc!" am început eu, dar mi-am dat seama că era un lucru prostesc ceea ce spuneam. Am îngenuncheat lângă ea și, cu voce blândă, am spus: „Asculta, acum că nu ne vei mai omori pe noi amândoi, nu mai am motiv să te rănesc. Vrei, te rog, să mă lași să te ajut?"

Niciun răspuns. Ea părea că are mari dificultăți în a rămâne conștientă. Am verificat repede în întunericul vizibil. N-am detectat nicio prezenta. Am întrebat iar: „Vrei, te rog, să mă lași să mă ocup puțin de energia ta? Nu te voi atinge dacă nu vrei".

Nu a pus da. Doar m-a privit întrebându-se de ce, în loc s-o ucid, îi vorbeam blând. I-am luat brațul stâng și am disipat repede efectul socului pe care îl introdusesem, prin porțile energetice, în braț. Apoi, simțindu-i centrii vitali principali, am exclamat: „Oh, pe Lordul Melchisedek, ce s-a întâmplat cu tine?". Forța ei vitala era blocată de ceva foarte urât – o arma sau o energie de care nu mai auzisem niciodată. În timp ce mâinile mele treceau de la o poartă energetica la alta, am întrebat iar: „Asculta, dacă mi-ai putea spune ce s-a întâmplat aș avea o șansă mai mare de a face ceva pentru tine".

Jumătate vorbit, jumătate șoaptă: „Am făcut o greșeală. Nu

mi-am dat seama". „Ce ai făcut, mai exact?" „Asta, oamenii templului tău n-o vor cunoaşte niciodată!" „Şi cei doi prieteni ai tai au fost răniţi?" „Nu. Au plecat. Sunt deja foarte departe". „Cu siguranţă, este frumoasa", am gândit întrebându-mă cum i-aş fi putut opri tremuratul. Dar, de foarte sus, din izvorul limpede, o revelaţia a ajuns la mine: murea cu adevărat. Trebuia ceva făcut imediat, altfel! Am venit foarte aproape de ea şi i-am şters lacrimile cu gluga robei mele. Am privit-o în ochi. „Trebuie să-ţi fac trupul să doarmă. Îmi permiţi? Nu te voi răni".

Ezita câteva secunde, apoi dădu afirmativ din cap.

Zâmbindu-i, am proiectat asupra centrilor energetici ai gâtului ei sunetele blânde ale Vocii. Când a închis ochii, mi-am amintit ca uitasem s-o întreb care este numele ei.

Bătălia a început. Porţile ei energetice erau într-o stare groaznica. Avea nevoie urgent de un flux de energie a vieţii dar, de fiecare dată când proiectam energie în ea, porţile energetice păreau să mai colapseze încă puţin. Am încercat una după alta metodele de vindecare, tehnici particulare de contracarare a efectului exploziei unei pietre-moi, dar nu a funcţionat nimic. Ea aluneca din ce în ce mai departe.

„O, Lord Melchisedek, inspiră-mă!"

Am început să mă întreb dacă nu cumva erau activate nişte puteri toxice în acea peşteră. Deşi nu am putut simţi nimic special am hotărât totuşi să car corpul ei afară. Opus coridorului pe care tocmai îl părăsisem era un alt coridor, identic. Luând femeia în braţe, am ieşit. După numai trei coridoare şi două rânduri lungi de scări, am ajuns în peştera de unde plecasem.

Dar, de data aceasta, am ajuns în acea camera prin peretele stâng al ei. Coridorul din dreapta dispăruse! M-am oprit, dar nu era timp să mă minunez. Am alergat şi am dus corpul ei pe terasa exterioară a peşterii. Dar, în timp ce făceam tot felul de manevrre energetice, am primit o avertizare sumbra şi puternica din întunericul vizibil: o mare caravana de pelerini Nephilimi, însoţiţi de cel puţin 9 Vânători, se apropia. Erau periculos de aproape. La mai puţin de câteva ore de mers.

„Lume Subterana! Cum este posibil aşa ceva? Când am ajuns la peştera aceasta ei erau la cel puţin o săptămână depărtare".

Apoi, o alta deteriorare în energia vitală a femeii m-a făcut să

realizez ca o pierdeam. „E terminata", am gândit. Amintindu-mi ordinul lui Marek de a nu mă apropia de Vânători, am determinat rapid direcţia în care trebuia să-mi iau zborul. Dacă nu aş fi făcut-o chiar atunci, mai târziu mi-ar fi fost imposibil să-mi menţin prezenta ascunsa. De fapt, exista riscul de a mă fi reperat deja. Chiar în momentul în care eram gata să fug, am avut o viziune.

Vivyani.

În Lumile de Dedesubt. M-am văzut pe mine însumi întorcându-i spatele lui Vivyani, părăsind-o. „De atunci regret ce am făcut în fiecare zi. şi acum, ce sunt pe cale să fac?"

Am contemplat părul roşu al femeii.

Într-un alt flash, mi-am amintit prima întâlnire cu maestrul meu. El salva o persoană muribunda. Dacă i-aş fi întors atunci spatele, ce soarta aş fi avut?

Memoria dansului ciudat şi minunat de Dragon era încă vie în mintea mea. M-am aşezat lângă prietena al cărei nume nu-l cunoşteam şi mi-am trecut mâinile pe trupul ei, simţindu-i energia. Întrebându-mă din nou ce arma i-ar fi putut determina atâta rău, mi-am evaluat opţiunile. Dacă nu o introduceam imediat în stare de hibernare, ar fi murit. Dar hibernarea era ultima soluţie. În afară de asta, implica o monitorizare constanta a funcţiilor vieţii. Aceasta necesitate era incompatibila cu situaţia de a fi mereu pe fuga, urmărit de Vânătorii Nephilimi.

Totuşi, Dragon deasupra, Dragon dedesubt, pur şi simplu n-o puteam părăsi. Cu cât o priveam mai mult, cu atât mai limpede îmi devenea acest fapt.

O alta opţiune mi-a trecut prin minte, ceva atât de nebunesc încât, la început, m-a făcut să chicotesc. Dar când m-am conectat la izvorul limpede, am ştiut – ca aceea era calea de urmat. Rănile energetice ale ei nu puteau să fie provocate decât de puterea Punctului sau poate, de Dragonii Zburători. Dacă aş fi putut-o păstra în stare de hibernare pana ce Vânătorii ar fi ajuns la peşteră, probabil ca ei ar fi ştiut ce trebuie făcut. Dar, în acel caz, ce rost avea amânarea? De ce să n-o iau pe femeie în braţe şi s-o duc drept la caravana de Nephilimi?

„Ha! Ha! Ha! Ha! Ha!"

Am sărit şi am ras de bucurie, rugându-mă Mamei Nopţii Fără de Sfârşit. Întorcându-mă către prietena mea, am ridicat Vocea şi am proiectat asupra corpului ei o mare intensitate energetica, pentru a

determina aproape-inghetarea funcţiilor ei vitale. Au trecut câteva minute până ce am fost cât de cât mulţumit de rezultat. Principalele ei porţi energetice erau acum albe ca zăpada.

Nepierzând timpul, am luat-o în braţe aşa cum o luasem pe Vivyani în Lumile de Dedesubt ale bolii. Când am început să urc pe stanca, cuvintele s-au reîntors la mine: „O singură Lege, o singură Cale! Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată!"

Mai sus, pe stanca, am gândit: „De data aceasta, Marek va fi cu adevărat supărat pe mine".

Şi am continuat să merg.

7.7 RENDEZ-VOUS ÎN CANIONUL ROŞU.

Îi puteam simţi atât de aproape încât părea că este inutil să îmi mai maschez prezenta. Puteam, la fel de bine, să mă opresc şi să-i aştept. Dar am continuat să merg către ei, ca o dovadă a intenţiilor mele pasnice.

Nu a durat prea mult şi am văzut siluetele lor ieşind din ceata. Trei dintre ei. Ideea reţelei triangulara care aproape că-l distrusese pe Marek îmi străfulgeră mintea.

Cei trei miroseau ca oamenii puternici şi periculoşi şi am detectat faptul că aveau arme tip pietre-moi. În final, s-au oprit la 15 picioare legale în faţa mea.

Pentru prima oară după toate acele luni de dans negru şi de nesfârşite jocuri pregătitoare pentru lupta, ma găseam faţă în faţă cu trei Vânători Nephilimi. Erau înalţi dar cu siguranţă nu erau giganţi şi fără muşchi extraordinar de dezvoltaţi. Erau oameni din ţinuturile nordice, cu umeri largi şi ochi albaştri. Am petrecut un timp privind unii la ceilalţi. Am putut simţi faptul ca, în ciuda atitudinii lor calme şi reci, ei se concentrau pentru începerea unei lupte. Bineînţeles, eu făceam acelaşi lucru, judecând parametrii acelei situaţii, localizând liniile de veninuri toxice, hotărându-mă în ce direcţie aş fi putut s-o iau dacă ar fi trebuit să mă retrag, cântărind fiecare aspect al problemei aşa cum fusesem învăţat să o fac.

În sfârşit, izvor limpede deasupra şi Dragon dedesubt, am spart tăcerea: „Aceasta femeie este pe moarte. I s-a întâmplat ceva în peştera lui Verzazyel. O puteţi ajuta?"

Cele două tabere statura liniştite, observându-se una pe cealaltă.

Apoi, unul dintre Vânători, cel din mijloc, a spus: „Lasă-i corpul jos şi pleacă. Vom avea grijă de ea". „Nu! Nu pot face asta. În acest

moment ea este într-o stare de hibernare şi trăieşte doar datorită energiei mele. Dacă mă aflu la mai mult de 30 de picioare legale de ea, moare".

Se lăsă tăcerea, densa şi grea.

Acelaşi om a spus: „Este Felicia?"

„Nu-i cunosc numele. Călătorea cu alţi doi pelerini".

Vânătorii schimbară între ei o privire scurta iar apoi cel din stânga a spus: „Alven şi Rolen, i-am întâlnit. Dar ne-au spus ca Felicia este moarta".

Numele ei era Felicia.

„Moarta?" am replicat. „Da, este aproape moarta, dar nu de tot. Energia ei a suferit rani cum nu am mai văzut niciodată. Dacă este Punctul şi dacă voi aţi putea face ceva, atunci as mai putea avea o şansă de a o vindeca şi de a-i reconstitui forţa vitală". „Alven a spus ca un vindecător puternic le dădea târcoale. Tu erai?" „Se poate". „Ce este cu aceasta mantie maronie pe care o porţi peste hainele negre de războinic?" „Maestrul meu este Gervin, din templul Eisraimului din nord. Maro este culoarea castei mele. Dar, vă rog, trebuie să facem ceva cu aceasta femeie. Repede! Îmi puteţi spune ce s-a întâmplat cu ea?"

Nu veni niciun răspuns, doar o lungă tecere. Fetele Vânătorilor erau de nepătruns, precum stanca roşie a muntelui. Începusem să mă întreb dacă făcusem o alegere bună atunci când mă îndreptasem spre ei. În final, am spus: „Nu mă credeţi, nu-i aşa?"

„De ce te-am crede?" „Da", am gândit eu, „de ce ar face-o? Încă din copilăria lor probabil ca auziseră povesti oribile despre coşmarul negru care vine să ucidă Nephilimi şi care rareori îşi ratează ţinta. Toată viclenia şi dezamăgirile războiului".

Brusc, am realizat că nu mai era niciun joc. Corpul pe care îl cărăm a devenit şi mai greu. Am realizat cât de naiv fusesem. Şi, din cauza judecăţii mele greşite, pierdusem un timp atât de preţios.

„Da", am dat dat din umeri, „de ce m-aţi crede? Rămâneţi cu bine, oameni ai Legii". M-am întors şi am început să merg cu Felicia în braţe.

După câteva secunde, omul care nu spusese nimic până atunci, m-a strigat: „Aşteaptă!"

Nu m-am oprit.

A strigat din nou: „Aşteaptă, om intru Lege!"

Când l-am auzit ca vine în urma mea, m-am rotit imediat,

întrebându-mă dacă venise timpul să mă lupt cu acest prim Vânător al meu.

Ceilalţi doi oameni nu se mişcaseră. Nu era nicio dovadă că fusese lansat un atac. Omul care venise după mine era înalt şi slab. Avea parul sur şi era fără barba. Era cel mai vârstnic dintre ei, probabil în jurul a 50 de ani. Mergea cu o anumită demnitate, cu mâinile deschise în faţa lui pentru a-mi arata că nu are nicio arma.

„Ce ai de gând să faci cu ea?" a întrebat el.

„Ce contează pentru tine? Este moarta, nu-i aşa?"

Era acum la numai 15 picioare legale în faţa mea. M-am întrebat la care prima mişcare a lui ma voi fi hotărât să lovesc.

„Ma pot uita puţin la ea?" „Ce ai de gând să-i faci?" am întrebat.

Spuse: „Din ceea ce mi-au spus fraţii ei, probabil că nu pot face prea mult pentru ea".

Am decis că nu era nimic de pierdut. Am aşezat corpul ei pe pământ. Vânătorul nu s-a mişcat pana ce nu m-am dat înapoi încet, amintindu-mi instrucţiunile lui Marek, ‚Nu privi niciodată în ochii unui Vânător!

Când a fost mulţumit de distanta la care eram – cam 20 de picioare legale – Vânătorul s-a dus şi s-a aşezat lângă Felicia şi şi-a lăsat mâinile să alunece pe trupul ei. A scos un lung fluierat. „Cum ai făcut asta? Hibernarea, vreau să spun. Ai folosit Vocea, nu-i aşa?"

Am dat din cap.

Uimit, a continuat să inspecteze porţile energetice ale Feliciei. „Deci, încerci să o vindeci. De ce, mai exact?"

Ce să-i spun acestui om? Ca tocmai petrecusem şapte zile într-un vis, dansând cu ea? Am rămas tăcut.

„Am nevoie de oamenii mei", a spus Vânătorul. „Le permiţi să se apropie?" „Dacă ai de gând să aduci schimbări energiei ei, trebuie să fiu destul de aproape pentru a-i monitoriza centrii energetici vitali. Îmi permiţi să vin mai aproape?" „Nici vorba, om al Legii! Accepta, sau pleacă".

Nu aveam de ales. „Da", am acceptat.

Ceilalţi doi Vânători au mers la Felicia şi s-au aşezat lângă ea. Pentru vreo 10 minute şi-au ţinut ochii închişi – dar nu toţi trei dintr-odată, ci pe rând. Se intoceau pe rând să mă privească. Pentru a evita orice fel de probleme, am rămas liniştit-intru-Dragon, menţinând centrii energetici ai Feliciei de la distanţă. Nu era niciun semn de

pericol iminent.

Când au terminat, cel ce părea conducătorul, s-a întors către mine.

„Asta e tot ceea ce putem face, om intru Lege. A vrut să se joace cu focul şi s-a ars – aşa funcţionează Legea Nephilimilor. Din punctul meu de vedere, nu are nicio şansă. Vrei să ai grija de ea în continuare?”

„Da”.

Vânătorul a plasat lângă Felicia unul dintre sacii săi. Îl privi pe ceilalţi, iar aceştia făcură la fel şi lăsară lângă Felicia alţi doi saci.

Am devenit brusc alarmat.

„Acum pleacă de aici!” îmi spuse şeful, în timp ce camarazii săi se îndepărtaseră de Felicia. „Şi mai am ceva să-ţi spun. Tu nu ai realizat, dar atunci când ai fost în peştera în corp ti s-a imprimat o energie căreia îi trebuie ani întregi pentru a se evapora de pe tine. Ea va permite oricărui Vânător să te găsească, să te caute până la Furnalele Adâncului. Asta înseamnă ca, dacă vei da târcoale vreuneia dintre caravanele mele de pelerini, te voi găsi. Rămas bun, om intru Lege”. „Ce este în acei saci?” am întrebat.

„Ceva mâncare, din grija lui Verzazyel. Este numai pentru ea, doar în cazul în care gardienii Lumii de Dedesubt vor da drumul minţii ei şi se va putea reîntoarce în corp”.

Ne-am privit unul pe altul. „Mulţumesc, om intru Lege!”, am spus.

Postura de a primi mulţumiri din partea unui Războinic negru era mai mult decât putea suporta Vânătorul acela. Impasiv, s-a ridicat, urmându-şi camarazii.

Imediat ce ei au ajuns destul de departe, am ajuns la Felicia şi am scanat energetic sacii lăsaţi de Vânători. I-am deschis şi i-am răscolit. Totul părea în regulă. Dacă mâncarea din acel sac nu era otrăvită, atunci Vânătorii făcuseră un cadou grozav. „Aceste provizii şi le-au luat cu ei atunci când au plecat să mă vâneze”, am gândit eu. Judecând după greutatea sacilor, urmau să ne ajungă cel puţin 12 zile. Mai degrabă 15.

M-am aşezat lângă Felicia. Înainte de a-i inspecta porţile energetice, i-am rostit numele: „Felicia!”

Nu am observat nicio schimbare de energie în corpul ei şi m-a durut ca nu înţelegeam absolut nimic din puterea magică nelegala a Punctului sau a Dragonilor Zburători.

Am ridicat sacii cu mâncare şi corpul cald încă şi am început să alerg.

7.8. VOCEA EI, TUNETUL PĂMÂNTULUI.

Revizuind ceea ce-mi spusese Vânătorul, m-am făcut invizibil în întunericul vizibil, cel puţin aşa credeam. Îmi era greu să accept faptul ca peştera ma impregnase cu o anumită energie. Nu simţeam nimic, în ciuda faptului că am folosit toate metodele de detectare pe care le aflasem de la Marek Indestructibilul. Minţise Vânătorul? Sau era unul dintre trucurile magiei Dragonilor Zburători?

Am plecat spre canioanele din nord, căutând o poartă de Dragon. Am fost uimit de cât de dificil era sa găsesc una. Crezusem ca în jurul peşterii lui Verzazyel porţile de Dragon sunt din belşug, la fel de multe ca în zona Muntelui Lohrzen. Nici vorba. Mi-a luat tot restul zilei pentru a găsi una. Iar îmi scapă ceva?

La un moment dat am simţit mirosul caracteristic unei porţi şi am găsit o grota mica ce era destul de înalt poziţionată în stanca roşie, pe o latură a canionului. Am lăsat-o pe Felicia în grota cu un sac sub cap, acoperind-o cu mantia mea maronie. Apoi am ieşit afara într-o misiune de recunoaştere şi inspecţie a locului şi împrejurimilor. Am fost satisfăcut de rezultat dar şi de un mic pârâiaş ce curgea foarte aproape. Am realizat un câmp energetic de protecţie în jurul nostru şi am făcut planuri de respingere a posibilelor atacuri.

Apoi, pentru prima dată de când dansasem în vis în peştera lui Verzazyel, m-am aşezat şi m-am relaxat.

În timp ce contemplam femeia adormita, am fost lovit de ideea celei mai absurde situaţii. „Pe Urata Lume Subterana, ce fac? Pe Melchisedek, ea este una dintre Nephilimi! Ce mi-a făcut peştera lui Verzazyel?”

M-am ridicat şi m-am îndreptat către ieşirea micii peşteri. „Dacă ma întorc la Templul Dragonului chiar acum, totul va reintra în normal. şi ce dacă Felicia va muri? Este una dintre Nephilimi. Propriul ei popor a lăsat-o să moară. Îi voi duce medalionul ei lui Marek. Sacii cu mâncare îl vor amuza. Nici măcar nu va trebui să spun o minciună. Voi spune că am fost binecuvântat cu un vis în peştera lui Verzazyel – ceea ce e adevărat – şi acest lucru m-a făcut nebun pentru o zi. Voi face o poveste foarte bună pentru Pelissor, de povestit în sala de mese”.

Dar m-am întors către Felicia pentru a-mi lua rămas bun. „Rămas bun, femeie intru Lege!” Am fost lovit din nou de amintirea

abandonării lui Vivyani, în cavernele bolilor. Destula durere pentru a-mi umezi ochii.

Am mers înapoi pe terasa grotei şi, în ceata apusului, am ridicat braţele şi am urlat prin Voce: „Gervin! Ajută-mă! Gervin!”. Nu a venit niciun răspuns.

M-am întors înapoi în grota şi am îngenuncheat lângă femeie. „Felicia!” am şoptit cu disperare. „Îmi doresc să fi fost moarta!” Şi, fără să gândesc, mi-am lăsat mâinile să alunece pe trupul ei de la un centru energetic la altul.

„O clipă. ce e asta?” Era o schimbare majora în energia ei. Oare era rezultatul acţiunii Vânătorilor asupra ei? Curiozitatea m-a făcut să-mi uit îndoielile pentru un timp. Pentru a-i verifica energia şi a înţelege ce se întâmplase, i-am plasat corpul chiar pe poarta de Dragon, unde se simţea briza. Eram uimit. „N-am simţit nimic atunci când Vânătorii au lucart asupra ei. Aceasta magie a Dragonilor Zburători este o aşa pacoste!” Speram ca Marek să mă înveţe curând cate ceva despre ea.

În momentul în care eram pe cale să deschid gura pentru a emite nişte sunete, mintea mea s-a împotrivit. „Am primit Vocea de la Marek, printr-o iniţiere secreta şi printr-un jurământ solemn. Folosirea acestei puteri pentru a vindeca un Nephilim este o trădare”. Mi-am închis ochii şi mi-am strâns pumnii. „Sunt captiv în dansul visului lui Verzazyel. Trebuie să mă eliberez de acolo. Ea este murdara. Ea este una dintre ei. Nu merita niciun minut în plus”. Dar mi-am deschis ochii şi i-am vegheat din nou somnul, incapabil să fac vreo mişcare.

„Hibernarea merge foarte bine”, am gândit. „Arata încă foarte frumoasă. Ameţitor de frumoasă, de fapt. Poate doar cam palida”.

Ce ar face, pe Lumea de Dedesubt, cineva treaz în această situaţie? Mi-am odihnit conştiinţa în izvorul limpede pentru câteva secunde. Văzând că nu sunt în stare nici să plec de acolo dar nici să lucrez asupra corpului ei, am rămas unde eram, am luat o poziţie potrivita de meditaţie şi m-am lăsat să alunec în Lumile de Dedesubt prin briza Dragonului.

Curând, am aterizat într-o peşteră de quartz roz. Eram atât de depăşit de situaţie încât nu-mi dădeam seama că ma mişc. Stăteam în mijlocul unei brize blânde ascendente, bucurându-mă de frumuseţea şi serenitatea Mamei mele. Dar, după un timp, am observat ceva straniu.

Încă simţeam energia Feliciei deasupra capului meu. Izvorul limpede se armonizase cu briza ascendenta a Dragonului, creând o coloana de Spirit ce se extindea de la chakra mea din vârful capului în sus, la porţile energetice vitale ale Feliciei.

„Ce efect curios!" am gândit eu. „Ma întreb dacă ar putea fi folosit pentru vindecare". Am alunecat pe briza mult mai adânc. După câteva secunde m-am trezit într-una dintre peşterile de lapis-lazuli pe care le iubeam atât de mult. „Mama Dragon! Eşti atât de frumoasa!"

Foarte ciudat, puteam încă percepe energia Feliciei extrem de clar, chiar în vârful capului meu. Atmosfera feerica din camera de lapis-lazuli mi-a amintit sentimentul dansului cu Felicia. M-am trezit gândindu-mă la faptul ca, în cele 18 luni de jocuri de Dragon, nu a existat nici un singur moment în care să simt tot atâta încântare cât simţisem în câmpul de stele, atunci când dansasem cu Felicia. „Poate ca, după toate acestea", am reflectat eu, „18 luni de dans negru nu au fost altceva decât o pregătire pentru vis".

O clipă mai târziu am fost cuprins de disperare. „Dansul în câmpul de stele fusese un vis! Un vis! Gervin vrea ca eu să mă trezesc, nu să visez!"

Privind înspre în jos, către centrul Pământului, am implorat: „O, Mama! Această situaţie este imposibila! Am nevoie de ajutorul tău!"

Mi-am amintit momentul în care Marek mi-a spus că răspunsul la o problemă cu adevărat imposibila putea fi găsit în cele mai adânci Lumi Subterane. Prin izvorul limpede am decis să mă las să alunec într-atât de adânc încât să ajung la Mama Dragon. Ea, ori să mă facă uitat pentru totdeauna transformându-mă într-un grăunte de praf ori să-mi ofere o soluţie.

Astfel. mai jos, din ce în ce mai jos. am alunecat pe briza fără sfârşit. Scenele se schimbau atât de rapid încât nu puteam discerne nici un singur lucru şi, cu cât mai adânc coboram, cu atât mai extaziat deveneam. Temându-mă că aş fi putut să-mi pierd minţile dacă cedam acelei intoxicaţii cu fericire, am avut grija sa rămân liniştit intru Dragon, cu ochii închişi.

Coborârea continua, iar şi iar, iar eu am început să mă simt atât de diferit încât parcă nu mai eram eu însumi. Dar m-am menţinut într-o inerţie interioara şi am continuat să mă scufund.

Trecuseră ore întregi când m-am oprit de coborât. Plănuisem să rămân complet calm interior, cu ochii închişi pentru un timp. Dar unde

era timpul? Nu-l mai puteam simţi. şi unde erau ochii mei? Nu mai aveam corp. Era lumina, dar o lumina cum nu crezusem vreodată ca poate exista. Lumina poate fi mai mult sau mai puţin intensa, poate fi argintie, sau aurie, sau oricare alta culoare. Aceasta lumina era numai lumina, fără niciun alt atribut.

Dar era ceva mai mult decât atât. Eram o fiinţă diferita – tot eu, dar nu mai eram Szar. Şi, în pretutindeniul acestei Adânci Lumi de Dedesubt, am intonat un imn pe care nu-l mai auzisem niciodată.

„O, Mama mea, Dragon al Adâncului, O, magnifica, vie sursa a Nopţii Fără de Sfârşit, O necunoscută, o, măreaţa peste toate celelalte, O, Ea-Şarpele, mai profunda decât însuşi Abisul, O, Tu, cea sfântă şi cea mai sacrificată, Omagiu ţie! Omagiu ei, Mama mea!

Infinita îi este înţelepciunea, fără sfârşit bucuria. Infinit în spaiu şi etern este dansul ei pe care zeii şi oamenii deopotrivă încearcă să-l imite. Omagiu ei, Mama mea!

Omagiu Ei, Marele Dragon al Adâncului!

În respiraţia vieţii pe care ea mi-a dăruit-o mie, Vin să mă predau nepătrunsului ei.

Ai compasiune, O, Mama!

Ştiu ca Adevărul este prea vast pentru a încape în inima unui om, Iar căile sunt prea misterioase pentru ca eu să le pot înţelege. Dar, Mama, mă rog, Mai bine să mor decât să fiu împotriva ta. Te rog, da-mi puterea sa nu trădez calea. Ai îngăduinţa pentru mine, Te rog, nu mă lăsa să-ţi încalc Voinţă".

Am aşteptat. pana ce valurile nobile de infinita blândeţe ale Mamei mele au ajuns la mine. I-am auzit Vocea, care este Tunetul Pământului. Dar, de această dată, respiraţia ei era tandra şi caldă. În cripta din măruntaiele Muntelui Lohrzen, atunci când l-am auzit-o prima data, o simţisem teribila şi terifianta. Ce confuz eram!

Acum, armoniile melodioase m-au atins şi m-au alinat cu adevărat. „Blândă îţi este Vocea, Mama!"

Vocea mi-a vorbit.

7.9. IMNUL EI, DRAGONULUI, MAMA TUTUROR FIINŢĂRILOR

„Milioanelor de creaţii care au invocat numele meu astăzi, şi mai mult de zece ori celor care au uitat să mă cheme, şi tuturor celor care încă nu ştiu ca ma pot chema întotdeauna şi le voi răspunde, Le trimit iubirea mea.

Fie ca voi toţi să vă deschideţi către dulceaţă infinita Pe care am

aşezat-o în lume pentru voi, şi pe care atât de puţini o recunosc!

Celor ce dorm într-o noapte fără vise le şoptesc imnuri minunate de trezire, Celor ce dorm şi se străduiesc spre trezire, Celor care îmi cer înţelepciune, Le trimit următorul mesaj:

Când mama alăptează copilul, Ea îmi aduce astfel slava. Când soţul îşi iubeşte sotia, Dragostea lui este slava adusa mine.

Când doctorul are grija de pacientul său, Vindecarea este slava adusa mie.

Când războinicul îşi ucide duşmanul.

Moartea duşmanului este slava adusa mie.

Pentru ca eu sunt mama şi copilul, soţul şi soţia, Sunt doctorul, pacientul, războinicul şi duşmanul.

Care dintre copiii mei sunt înţelepţi, care sunt proşti? Înţelepţi sunt cei care ştiu ca, prin ceea ce fac, Ma venerează pe mine.

Prostii duc la îndeplinire aceeaşi munca dar eşuează în a recunoaşte ca dansează cu mine. Pe cine iubesc, pe cine urăsc?

O mamă nu-şi dispreţuieşte niciunul dintre copii. Prostii sunt înţelepţii şi-i iubesc cu grija egala.

O mamă nu-şi doreşte să sufere vreunul dintre copii. Şi, în sclipirea unui eon când toate creaţiile mele se trezesc la glorioasa iluminare pe care le-am pregătit-o cu toţii vor vedea ca suferinţa exista doar în ochii ce nu văd".

7.10. POARTA COMPASIUNII.

M-am trezit stand lângă corpul Feliciei, neputând reconstitui firul ascensiunii mele de-a lungul brizei Dragonului. Avusese loc un miracol sau fusesem prins în contemplarea luminii Mamei mele încât nu realizasem călătoria înapoi?

Era noapte. Nu mă mişcăm. Am simţit vastitatea nopţii. Nu eram numai eu însumi, eram şi Mama mea în acelaşi timp. Eram Felicia, eram şi Szar. şi Felicia era bine, adormita în binecuvântarea Mamei în sferele înaltului. La doi paşi de noi, am putut simţi caravana de pelerini făcându-şi tabăra la gura peşterii lui Verzazyel. şi eram şi Vânătorii, eram şi pelerinii. La trei paşi de noi, eram Muntele Lohrzen, şi Floster, şi toţi Războinicii. Eram fiecare suflet din întregul ţinut al Pământurilor Roşii. Eram răul Jeremitzia, eram toate râurile din ţinuturile vecine. În regat, miliarde de suflete îşi dansau somnul la sânul meu.

„Ei dansează, Mama!" am exclamat cu admiraţie.

Apoi, din punctul vastității cosmice, am privit în jos și l-am văzut pe micul Szar stand lângă Felicia, cu mana pe inima ei. Avea de gând să o vindece sau voia să se întoarcă la Marek? Nici măcar nu conta foarte mult. Felicia era într-o transă extatica la sânul Mamei mele. și Ea, Marele Dragon al Adâncului, îl iubea pe Marek atât de mult încât el își va fi revenit imediat dacă ar fi pierdut pe unul dintre discipolii săi.

„Vei arunca zarurile destinului?" m-a întrebat Mama.

Am replicat: „Dacă aș primi imensul privilegiu de a mă ridica deasupra zarurilor destinului, aș ști ceea ce te mulțumește și ceea ce trebuie să fac pentru a-ți îndeplini dorința?"

Mama mea a răspuns: „Să văd viața ființărilor mele distrusă fără niciun motiv nu mă mulțumește". „Cum te poate mulțumi un om?" am întrebat. Am auzit răspunsul, dar nu l-am putut înțelege.

Dimineața următoare, răsăritul m-a surprins. Ma simțeam incredibil de lucid. Limpede ca zorii creației. Eram întins lângă Felicia iar mâna mea era încă pe porțile energetice vitale ale inimii ei. Adormisem fără să-mi dau seama. „Aceasta este prima noapte pe care mi-o petrec dormind pe o poartă de Dragon", am gândit eu ridicându-mă. Nu-mi puteam aminti un anumit vis. Am ieșit din peșteră și am contemplat cețurile. Am verificat dacă vreuna dintre capcanele astrale pe care le făurisem în întunericul vizibil indica vreun pericol. Apoi am alergat la pârâiaș, m-am spălat și am băut apa. Fără să pierd timpul, m-am întors la grota și am continuat munca de vindecare a Feliciei. Aceasta a marcat începutul unei batalii a amândurora atât în peșteră, cât și în Lumile Subterane ale Mamei mele. Metoda de vindecare o descoperisem cu o zi înainte, așezându-mă în briza porții Dragonului și conectându-mă cu Felicia prin coloana de Spirit de deasupra capului meu. A mers de minune. Nu făceam decât să ridic forțele din adânc către suprafață, direct în corpul ei și, de asemenea, să mă odihnesc în înțelepciunea vie și atotcunoașterea Lumilor de Dedesubt. Aveam nevoie de asta!

Primele mele rezultate nu au fost grozave. Orice ar fi fost, Felicia fusese lovită de o energie care-i devastase corpul. De fiecare dată când îi reglam un centru energetic, un altul intra în colaps. ,Injecțiile cu energie îi făceau meridianele să semene cu zăpadă în soare. Fără prea multă speranță, am lucrat zi după zi. Am făcut ceea ce Marek și descendenții săi făcuseră înaintea mea – am coborât din ce în ce mai adânc, contactând forte ale vieții de o asemenea magnitudine încât îmi

inspirau respect şi teama.

Dar efortul meu era uşurat de lumina bucuriei ce striga constant în interiorul meu atunci când coboram în Lumile Subterane – mai ales bucuria întâlnirii râurilor subterane ale vieţii din nivele foarte profunde. Era o experienţă atât de extatica! Uneori îmi venea să urlu de bucurie pentru ca nu puteam să-mi reţin valurile de plăcere ce-mi traversau corpul. Dacă nu ar fi fost sufletul cald ce se odihnea deasupra capului meu, m-aş fi abandonat unui rău al vieţii şi aş fi lăsat-o pe Mama sa ma ia la ea.

După şase zile, a apărut primul semn încurajator. Câteva dintre porţile energetice ale Feliciei au început să capete soliditate. Puteam acum să le ,injectez energie fără ca ele să colapseze. Pentru a reface câteva parţi ale corpului ei ce păreau ireparabile, am coborât în adâncile Lumi Subterane aurii şi am colectat pietre preţioase pe care apoi le-am aşezat pe centrii vitali ai inimii Feliciei, pentru regenerare.

După 10 zile, condiţia centrilor energetici vitali ai Feliciei s-a îmbunătăţit, iar eu am început să cred cu adevca ea va trăi. Am început să mă gândesc la ea ca la un copil căruia Mama mea urma să-i dea viaţa. Cum va fi copilul? Care vor fi primele lui cuvinte? Va fi tot atât de puternic aşa cum am încercat să-l fac, cu porţile energetice puternice ca ale unui războinic?

Şi ce fel de persoana va fi? Mama mea a picurat atâta iubire în ea – cu siguranţă ca şi dulce precum femeia cu care dansasem în câmpul de stele. Zi după zi, anticipările mele se dezvoltau. Abia aşteptam s-o aud vorbind!

În cea de a 30-a zi am putut s-o scot pe Felicia din starea de hibernare. Au urmat câteva minute de suspans. aşa cum ştiam de la Marek, când scoţi pe cineva din starea de hibernare exista o creştere masivă a circulaţiei eterice iar aceasta poate cauza distrugeri dramatice ale corpului energetic. Dar după o jumătate de oră am fost satisfăcut de munca mea pentru ca dădea rezultate rapide şi niciunul dintre centrii principali ai Feliciei nu avea probleme. Am sărit în mijlocul camerei şi am început să dansez de bucurie, urlând cel mai puternic ritual întâlnit vreodată: „Youyouyouyouyou!”

I-am luat corpul de pe briza porţii de Dragon şi am aşezat-o pe o saltea de iarba sălbatică, iarba pe care o culesesem de pe platoul canionului. şi am aşteptat.

Pe la mijlocul următoarei zile, Felicia a mişcat pentru prima

oară braţul. Am sărbătorit acest lucru rugându-mă Mamei Luminii. Amintindu-mi de cavernele bolii, când Vivyani a mişcat pentru prima oară mana în timp ce o duceam în braţe, m-am trezit spunând: „De data aceasta nu te voi abandona!”

Încă de trei ori în cursul după-amiezii, copilul s-a mişcat. De fiecare dată am fost cuprins de bucurie.

În cea de a

14 zi, atunci când m-am trezit, Felicia era încă adormita. Dar, la întoarcerea mea de la pârâu, simţind întunericul vizibil nu am avut nicio îndoială ca Felicia se trezise.

Tot drumul către grota am sărit în sus de bucurie, având sentimentul ca mergeam să întâlnesc un vechi prieten.

7.11. PRIMUL DIALOG CU FELICIA.

Imediat ce a văzut că am ajuns în peşteră, Felicia a reacţionat. „O, nu! Din nou coşmarul negru! Pleacă!” Cu o expresie de frica şi dezgust, a început să plângă.

Mi-am dat seama că nu fusese prea inteligent din partea mea să apar în faţa ei îmbrăcat în negru dar, chiar dacă eram acoperit de roba maronie, ce altceva aş fi putut purta? M-am apropiat încet de ea, dar a continuat să plângă. „Pleacă! Pleacă! Dispari şi du-te la Azazel!”

Părea foarte supărată astfel că am ieşit din peşteră.

M-am aşezat pe o piatră pe terasa grotei şi am început să contemplu ceţurile. Mi-am amintit cum mă simţisem la prima mea coborâre în Lumea de Dedesubt. „Bietul copil”, am gândit şi am aşteptat afara până ce am putut simţi în întunericul vizibil ca fata adormise din nou. Apoi am intrat în peşteră şi, aruncându-mi şapca neagra într-un colţ, mi-am aranjat parul şi m-am aşezat lângă ea pentru a-i verifica iar centrii energetici.

După o lungă examinare am fost cu adevărat satisfăcut. „Excelent!” am spus cu voce tare. S-a trezit imediat.

Când m-a văzut atât de aproape de ea, cu mâinile pe corpul ei, nu a spus niciun cuvânt. Ne-am privit fix unul pe altul câteva minute. „Nu mai am nicio îndoială, ea este cea cu are am dansat în câmpul de stele”, am gândit, contemplându-i ochii mari albaştri. Numai ca, de această dată, din ei lipsea bucuria.

I-am luat mana. „Felicia, eşti în siguranţă. Totul este în ordine. Mă aflu aici pentru a avea grijă de tine. Doar că ai avut un somn foarte lung, iar acum te-ai întors şi eşti gata să începi o nouă viaţă”. Şi, în timp

ce ne priveam unul pe celălalt, i-am povestit despre peşteră şi împrejurimile ei şi despre multe alte lucruri care mi-au venit în minte.

Apoi, a căzut iar într-un somn adânc. S-a trezit seara târziu.

„Iată prinţesa noastră adormita! Hai, Felicia, trebuie să bei, este foarte important", am spus eu ridicându-i capul şi presându-i cana de buze.

„Minunat", am spus după ce a luat câteva înghiţituri. Apoi i-am luat mana şi am început să-i povestesc o grămadă de lucruri neimportante. Dar ea era atât de obosita încât a închis din nou ochii.

Dimineaţa următoarea nu s-a trezit dar nivelele ei energetice erau excelente. Am optat pentru o ,injectare masiva cu forţa vitală. Folosind o anumită scala a frecventelor Vocii, am finalizat munca asupra porţilor ei energetice. Când a deschis următoarea data ochii, Felicia era înapoi.

Mai întâi am făcut-o să bea o cană cu apa. Apoi ne-am privit ochi în ochi unul pe altul.

„Am întâlnit o caravană de pelerini care a trecut pe lângă fraţii tai în timp ce erau pe drumul înapoi către ţinuturile nordice", am spus. „Ei cred că eşti moarta. Îţi poţi imagina ce bucuroşi vor fi să te vadă?"

Am putut vedea că avea mintea limpede. Poate că era prea obosita pentru a răspunde sau poate că nu simţea nevoia sa răspundă. A continuat să se holbeze la mine, cu buzele pecetluite. M-am rugat Mamei să-mi picure infinita dulceaţă în voce. „Chiar dacă tu nu vorbeşti cu mine eu voi vorbi cu tine. Tot ceea ce-ţi cer este să bei. Nemaifiind în stare de hibernare, este esenţial să ai fluide destule. În curând va trebui să începi să mănânci pentru a nu leşina din nou. În hibernarea care a durat 30 de zile nu ai pierdut prea mult din greutate. Dar de azi înainte trebuie să mănânci".

I-am arătat sacii cu mâncare. „Priveşte, aceştia ne-au fost daţi de vânători, ,graţie lui Verzazyel! Sunt plini cu lucruri incredibil de delicioase". Când le gustasem prima oară îmi spusesem, „O, Lord Melchisedek, aşa ceva mănâncă Nephilimii?"

De fapt, ma lăsaseră cu gura căscată, enervat şi agasat. Ma aşteptasem la conserve revoltătoare, arătând ca un terci şi mirosind atât de urat încât să îţi vina sa vomiţi – sosuri sângerânde pline de tibii de animale şi umane, amestecate împreună ca în cea mai dezgustătoare caverna a bolii din Lumea Subterană. De aceea, la început, nici măcar nu am vrut să deschid sacii cu mâncare. Ma

hrănisem cu lăcuste colectate de prin sălbăticie. În timpul primelor mele luni cu Marek, fusesem învăţat să supravieţuiesc în orice fel de condiţii. Pe atunci uram să mănânc lăcuste. Dar apoi, mulţumită Mamei Dragon, îmi reprogramasem gustul şi acum chiar îmi plăceau acele micuţe creaturi. Marek însuşi era foarte ataşat de lăcuste. Obişnuia să spună că sunt la fel de pure ca desertul însuşi.

Când controlasem sacii vânătorilor fusesem împins de curiozitate, nu de foame. După zile întregi de precauţie şi de mirosit astral cu amândouă nările, toate reticentele au dispărut şi am fost complet luat pe sus de mirosul apetisant şi dulce al sacilor.

Ce era chestia aceea roşie la culoare? Sânge coagulat, poate? Nici vorba! Era cel mai dulce gem de zmeura pe care îl gustasem vreodată! Era magnific. Mi-a trimis o undă de încântare prin întregul corp energetic.

Dar era în regulă? Nu cumva gustul dulce a fost desemnat să-mi atace puritatea sufletului, să-mi distrugă Spiritul şi să mă lase fără putere, o biată fiinţă în mâinile crudului gunoi Nephilim?

Neştiind ce fel de scădere a puterii sau a calităţii ar fi determinat în mine înfulecarea unei alte linguri de jeleu, am descărcat sacii, i-am pus într-un colţ îndepărtat al grotei şi m-am întors la dieta mea de lăcuste, sănătoasă şi de limpezire a sufletului.

„Probabil că ţi se va părea totul delicios", i-am spus Feliciei. „Şi, doar din curiozitate fiindcă nu sunt sigur ca aceasta mâncare este potrivita castei mele, aş dori să învăţ de la tine câteva reţete".

Felicia continua sa ma privească în felul ei fix, fără să zâmbească sau să-şi mişte buzele, buze ce se asortau foarte bine cu gemul roşu de zmeura. Dându-mi seama că nu-mi ştie încă numele, i-am povestit despre mine şi despre templul din Eisraim. „Mama, te rog coboară puţina blândeţe în acest copil!", am continuat eu să mă rog în timp ce-i ţineam companie.

Felicia m-a ascultat dar a rămas muta.

Am ieşit din peşteră şi am lăsat-o câteva minute să se odihnească dar nu a dormit prea mult, ceea ce era un semn bun în starea ei. A acceptat apa dar a refuzat orice fel de mâncare, lucru care a devenit curând un motiv de îngrijorare pentru mine.

Răbdător, m-am aşezat lângă ea şi am început să-i vorbesc din nou dar a rămas în aceeaşi atitudine impasibila, refuzând să-mi răspundă la vreo întrebare. La sfârşitul zilei, am început să mă simt

respins. Am ieşit afara pentru un timp, contemplând norii roşii ai ceţii de apus.

Când m-am întors, am spus: „Felicia, vreau să-ţi spun o poveste. Odată, în templul din Eisraim, pe când eram foarte bolnav, cineva a avut cu adevărat grija de mine şi din acel moment am devenit un alt om". Şi, cu mari detalii, i-am povestit întâmplarea Vivyanei şi modul în care m-a vindecat Elyani. I-am spus de faptul ca acea perioadă a fost plină de bucurie şi joaca.

„Vezi tu, Felicia", am concluzionat după o lungă istorisire, „m-am gândit deseori ca Elyani a avut o perioadă foarte grea atunci când m-a îngrijit pe mine în timp ce eram inconştient. Acum mă gândesc că am greşit în judecata. A avea grijă de tine a fost una dintre cele mai frumoase experienţe din viaţa mea. M-am bucurat de fiecare zi, de fiecare clipă. La un moment dat m-am simţit atât de vast şi de plin de energia bunătăţii pe care Mama mea a picurat-o în mine pentru tine. norocos că sunt în aceasta grota! Orice s-ar întâmpla de acum înainte, nu voi regreta absolut nimic!"

Am mângâiat-o cu blândeţe pe par. „Te rog, Felicia, vrei să mănânci ceva? Măcar un pic".

Pentru ca a refuzat lingura de gem pe care i-am apropiat-o de buze, am inspirat lung şi am întrebat: „De ce nu vorbeşti cu mine?"

Buzele ei au rămas pecetluite. A închis ochii şi s-a prefăcut moarta. Am plecat. Era noapte. În lumina argintie ce se strecura prin ceata, mi-am amintit curtea lui Elyani. Am dansat.

Următoarea dimineaţă când m-am întors de la pârâu, am salutat-o pe Felicia şi m-am dus lângă patul ei. Acum nu mai accepta nici măcar apa. „Această fată încăpăţânată", am gândit, „are de gând să strice toată munca Mamei mele". „Felicia", am prevenit-o eu, „problema devine serioasă. Nu mai eşti în hibernare. Dacă nu bei şi mănânci, nu va mai trece prea mult timp până ce vei deveni o fantomă legala".

Tot ceea ce am primit înapoi a fost aceeaşi privire fixa.

Am închis ochii şi mi-am luat capul în mâini, încercând să decid ce este de făcut. Amintindu-mi cum mă scosese Elyani din socul produs de cavernele bolii, am privit în ochii Feliciei şi aproape că am urlat la ea: „Nu-ţi dai seama că în ultimele 16 zile nu am făcut altceva decât să-ţi curat corpul şi să-ţi fixez energia?"

Înainte de a avea timp să mă gândesc ce să spun în continuare,

Felicia mi-a replicat: „De ce nu m-ai lăsat să mor? Eşti unul dintre coşmarurile negre, nu-i aşa?”

Am privit către colţul peşterii, fără să ştiu ce să răspund. Apoi am ridicat din umeri şi am ieşit afara pentru o alergare rapida pe dealuri.

„Ce voi face, pe Lumea de Dedesubt, dacă va refuza să mănânce?” am gândit, începând un dans negru pentru a-mi clarifica ideile. O jumătate de oră mai târziu, mi-am adus omagiul munţilor şi am urcat înapoi către grota.

De data aceasta nu m-am dus la patul ei. Doar am spus: „Felicia, pelerinii pe care i-am întâlnit după ce te-am găsit, sunt încă în faţa peşterii lui Verzazyel. Te voi duce la ei, vor avea ei grija de tine”. Apropiindu-mă de ea, am întrebat: „E bine aşa?”

A rămas impasiva dar a dat din cap.

„Vrei să bei puţina apa?” Ea a acceptat, iar eu am exclamat: „Slava Lordului Melchisedek!”. Apoi m-am aşezat pentru ultima dată lângă ea. I-am luat mâinile. Nu a încercat să se opună. Privind în ochii ei, am gândit: „Acum înţeleg ce simte o mamă atunci când i se iau copiii”.

Am ridicat-o în braţe. Era inerta. Am observat însă că era mult mai luminoasa decât atunci când ajunsesem la peşteră. În timp ce coboram către fundul canionului, am mărturisit: „Felicia, trebuie să-ţi spun despre un vis fantastic pe care l-am avut atunci când eram în peştera Veghetorului”. În timp ce înaintăm în ceata i-am povestit visul în cele mai mici detalii.

7.12 LEGEA E LEGE.

Aceiaşi trei Vânători, simţindu-ne prezenta, erau în drum către noi. De această dată i-am aşteptat într-un loc ce părea ideal pentru lupta – un loc izolat în care liniile Pământului erau pline de veninuri.

Era perioada aceea a anului în care foarte mulţi pelerini veneau să viziteze peşteră. Respectând o înţelegere tacita, Războinicii ieşeau rar din zona Muntelui Lohrzen în aceasta perioada. Dacă aş fi fost găsit mort în canion, Marek şi oamenii săi ar fi trecut la represalii serioase, un lucru destul de serios pentru a-i face pe Vânători să se gândească de două ori înainte de a mă strivi.

Am aşezat-o pe Felicia pe pământ. Ne-am privit câteva clipe. Fata ei nu mai părea chiar atât de împietrită. Poate ca, la urma urmei, nu crezuse niciodată că o voi duce şi o voi lăsa la semenii ei. Faptul ca

necazurile ei se apropiau de final îi mai schimbase un pic dispoziţia. Nu am spus nimic pentru ca nu ştiam ce să spun. Deschiderea pe care o aşteptasem între noi ar fi putut foarte bine să aibă loc chiar atunci. Dar trebuia să mă pregătesc pentru o eventuală lupta.

Planul meu era sa ma mişc rapid. Imediat ce Vânătorii au apărut din ceata, am strigat: „Slava Lordului Melchisedek, oameni intru Lege! Ea este a voastră. Are nevoie de apa din belşug şi cât mai curând posibil de manacare". Verificând fiecare parametru al situaţiei pentru a o ţine sub control, am privit cu greu la Felicia. „Rămas bun, femeie intru lege!". Apoi m-am întors şi am plecat cât mai repede.

Şeful Vânătorilor m-a strigat: „Aşteaptă, om intru Lege!"

M-am întors, mai alarmat ca niciodată. Dar cei trei Vânători nu se mişcaseră. „Ce e, om intru Lege?"

„Dacă o luam noi, trebuie să moară".

Nu puteam să cred ce aud. Întorcându-mă la Felicia, am urlat: „Ce?". A urmat o perioadă de tăcere.

„A încălcat Legea Nephilima", a spus seniorul Vânător. „Dacă o luam noi, va trebui să moară".

Felicia ma privea fix. „Szar, îmi pare rău!"

Eram pe cât de şocat îmi permitea Dragonul din mine să fiu. „Vrei să spui ca ştiai că se va întâmpla aceasta?" „Îmi pare rău", a repetat ea.

„E un coşmar!" am gândit. Întorcându-mă către Vânători, am întrebat: „Dar nu i-ai aplicat un tratament de vindecare ultima dată când ne-am întâlnit?"

„Asta era înainte de a descoperi ce a făcut în peşteră! A intrat ilegal în cripta cea sfântă!"

Nimeni nu a făcut nicio mişcare. M-am conectat la izvorul clar, încercând să-mi dau seama ce să fac în continuare.

„Asculta", a spus şeful, „sunt un om din ţinuturile nordice. Nu sunt un papagal al Legii. Nu vreau ca aceasta femeie să moară. Dar am 150 de pelerini din ţinutul Ţărmurilor Vestice cu mine şi toţi ştiu de încălcarea Legii lui Verzazyel. Dacă o laşi aici nu mai este nimic de făcut".

Szar nu mai exista – exista doar izvorul limpede. Fără gânduri, doar Dragon, m-am aplecat şi am ridicat-o pe Felicia. Am oftat lung.

Şeful Vânătorilor şi-a ridicat braţul drept şi mi-a arătat palma.

„Ştii ce înseamnă asta?" am întrebat-o pe Felicia, încordându-mă

pentru prima lovitura.

„Înseamnă că eşti un ‚prian". „Cum adică?" „‚Prian înseamnă un om puternic, spuse ea. „El crede că tu ai putea deveni Vânător. Vreau să spun, dacă ai fi fost unul dintre Nephilimi, bineînţeles". „Nu pot să cred!" M-am întors şi am fugit cât de repede am putut, cu Felicia atârnând de gâtul meu.

Când am ajuns la o distanţă pe care am considerat-o sigura, am lăsat-o pe Felicia pe pământ. S-a aşezat cu spatele sprijinit de o stâncă mare. Îşi aranja parul lung şi roşu iar apoi adopta o poziţie complicata, lăsându-şi cotul pe genunchi şi luându-şi obrazul în mână. Apoi privi către mine.

Mi-am ridicat braţele orizontal, am pocnit din pumni privind în jos către Pământ şi cu o voce la pragul Vocii am urlat: „Oohh, Măreaţa Ea-Şarpele Adâncului!" Apoi m-am întors către femeia Nephilima. „Felicia, dacă nu mi-aş fi petrecut 16 zile lucrând intru Dragon pentru a te aduce înapoi în regat, cred că te-aş putea ucide".

Cu voce slabă ci cu o undă de tristeţe în ochi, a spus: „Szar, îmi pare rău!". „Şi ma numeşti pe mine coşmarul negru!" „Credeam ca sfânta cripta s-a reparat singura şi a şters urmele trecerii mele. A fost curat ghinion faptul ca pelerinii au ajuns atât de repede". „Acum eşti în afara legii şi ei vor putea veni să te vâneze oricând!" „Nu, nu-ţi fă griji pentru asta. Ferripe, omul cu care ai vorbit, mi-a spus că n-o vor face". „Cum adică ţi-a spus ţie?" „Am vorbit unul cu altul în timpul întâlnirii". „Ce?! Nu am auzit nimic în întunericul vizibil". „Folosim un alt tip de canal".

Mi-am luat capul în mâini. „Asta e, acum a pus şi Dragonii Zburători pe urmele mele! şi ce altceva ţi-a spus Ferripe?" „A spus că ne va aduce ceva mâncare în câteva zile. A spus să nu mă îngrijorez că ne schimbam locaţia pentru că ne va găsi oricum. Dar nu voia sa plecam prea departe pentru că nu voia să-i părăsească pe pelerini prea mult timp". „Ce? Vrei să spui ca vine după noi?" „Pace, om intru Lege! Ferripe este prietenul fratelui meu, Alven şi a altor prieteni de-ai mei. Au fost împreună la şcoală, în ţinutul Munţilor înzăpeziţi. Nu va face nimic din ceea ce m-ar putea răni. Dacă-ţi arata mana ţie este din cauză că i-am spus totul despre tine".

M-am aşezat pe o piatră, privind în altă direcţie. „Oh, Mama Dragon! Spune-mi ca acesta nu e decât un vis din care ma voi trezi în peştera lui Verzazyel".

Tăcere. Apoi, Felicia a riscat: „Szar, mi-e foarte sete, îmi dai ceva de băut, te rog?”

Am apucat în graba bidonul cu apa din sac şi i l-am aruncat exact cum l-aş fi aruncat unui camarad intru Dragon. Ea l-a ratat. M-am dus să-l ridic şi i l-am dat ei.

În ciuda furiei mele, m-am simţit emoţionat când am văzut-o ca bea. Brusc, ea era din nou copilul meu. Dar a trebuit s-o opresc din băut. „Cu grijă, nu prea mult de prima oară”. Am ridicat-o de jos. „Să mergem înapoi în peşteră”.

Când am început să merg ea şi-a pus braţele în jurul gâtului meu, calda şi supusa, spunând: „Promit ca voi mânca”.

7.13. MAGIA CASTRAVEŢILOR POLEIŢI CU MIERE.

Când am ajuns la peşteră, am aşezat-o pe Felicia pe rogojina ei. S-a ridicat în capul oaselor, încrucişându-şi picioarele.

„Asculta!”, am spus eu în timp ce ea îşi lega parul, „voi mai sta cu tine încă două-trei zile, pana ce vei putea merge şi vei putea avea grija singura de tine. Apoi voi pleca. Îţi voi lăsa sacii cu mâncare. Va trebui să-l aştepţi pe prietenul tău, Vânătorul, pentru ca el va găsi o cale să te ducă acolo unde vrei să ajungi. Poate face asta?”

A dat din cap.

Am pus unul dintre sacii cu mâncare aproape de ea iar eu m-am aşezat în celălalt capăt al peşterii. Chiar dacă nu o puteam vedea, o auzeam cum mănâncă. Am fost uşurat. „Acum ştiu cum se simte o mamă atunci când copilul ei bolnav începe să mănânce din nou”, am gândit. „Dar mi-aş fi dorit să fie un copil normal, nu unul dintre aceşti monştri Nephilimi!” Apetitul ei era feroce şi a trebuit să intervin. „Aşteaptă, Felicia! Nu mânca atât de repede! Dacă mănânci prea mult îţi vei face singura rău”. Am luat sacul de lângă ea şi m-am întors în colţul meu de peşteră.

Am rămas tăcuţi pentru un timp, fiecare în partea sa. Apoi, ea a spus: „Crezi că sunt o persoană groaznica, nu-i aşa?”

Nu-i puteam răspunde.

„Ma întreb ce le vei spune prietenilor tai despre mine. Nu mă refer la cei de pe Muntele Lohrzen, ci la cei din Eisraim. Crezi că vei continua să-mi porţi medalionul?”

Uitasem de piatra-moale pe care i-o furasem la prima noastră întâlnire. Am scos-o de la gât şi i-am aruncat-o. A căzut lângă rogojina ei.

„Mi-ai spus multe despre tine", a continuat ea, „dar tu nu ştii nimic despre mine". A aşteptat s-o întreb câteva ceva despre ea.

Am rămas tăcut şi liniştit ca Abisul Adâncului.

S-a decis să continue: „Şi eu sunt preoteasa, ştii. Am avut şi eu un profesor care mi-a făcut zile fripte. Când te ascult pe tine povestind despre Maestrul Gervin din Roba Maronie, sunt lovita de propriile mele amintiri".

Deci ascultase ceea ce-i spusesem.

„Ma întreb ce lucruri groaznice ţi-au fost povestite pe Muntele Lohrzen despre neamul meu. Probabil crezi ca toţi suntem monştri, ca Bobros oribilul şi surorile sale urate. Ţi-au spus povestea lor?"

Fără să o privesc, am dat din cap.

A chicotit. „Pun pariu că ţi-au spus ca Lubu a fost un Mare Războinic!" „Ce vrei să spui? Ce era în neregulă cu Lubu?" „Nimic. A fost unul dintre fondatorii Vânătorilor Nephilimi, atâta tot!" Auzind aceste prostii, am preferat să nu răspund. Am ridicat din umeri. „Szar, în Eisraim se folosesc pietre?"

Am dat din cap.

„Ştii ca Nephilimii au fost inventatorii pietrelor-moi şi că sunt încă maeştri în producerea lor?" Ma văzu ca nu cred ceea ce spune. „Ai observat multe pietre-moi pe Muntele Lohrzen? De ce crezi că au fost îndepărtate pietrele din ţinutul Pământurilor Roşii? Pentru ca veneau de la gunoiul Nephilim".

Mi-am amintit primele mele luni la templul Dragonului, perioada în care încercasem de multe ori să găsesc un canal de comunicare cu Elayni. Singurele pietre-moi ce se găseau în templu erau câteva arme folosite în antrenamentul Războinicilor. Perplex, m-am întors către Felicia. Ea legăna medalionul, ca un pendul.

„Ştii ca piatra aceasta pe care ai purtat-o la gât este foarte preţioasă? A fost cristalizata de câţiva dintre cei mai pricepuţi şi mai fini experţi din regat. Oamenii din templul meu fac asemenea pietre". A aruncat medalionul înspre mine. „Prinde-l!"

Reuşise să-mi stârnească curiozitatea. Am prins medalionul în aer.

„Este un cadou pentru Lady Elyani. Dacă este o preoteasa a Vulturului Alb va şti cât de mult valorează". „Lady Elyani". am gândit contemplând medalionul.

„Deci Felicia ascultase cu atenţie tot ce-i povestisem". M-am

întors către ea. Dar, exact când eram pe cale să-i mulţumesc, ea adăugă: „Spune-i doar că este un dar de la unul dintre Nephilimi!”

Am dat din cap neştiind ce să spun.

„Spune-mi, Szar, ai întâlnit oameni ce trăiesc în ţinutul ăsta?”

Am răspuns afirmativ. În timpul numeroaselor manevre pe care le făcusem cu Marek, întâlnisem de multe ori localnici.

„Ai observat ca femeile nu se dau niciodată cu pudra neagra la ochi şi ca niciodată nu poarta niciun fel de bijuterie?”

Am dat din cap.

„Crezi că ţi-ar plăcea să te căsătoreşti cu una dintre fiicele lor? Ce viaţă liniştită ai avea! Nu ar spune niciodată vreo propoziţie care este în afara Legii!” Apoi, scoţând sunetele foarte rar şi cu voce monotona, intona: „Sla-vă Lordu-lui Mel-chi-se-dek. Buna di-mineaţa, om intru Lege!”

Am fost şocat. Aceste cuvinte păreau ca vin direct din gura lui Gervin. Dar Felicia nu se opri acolo.

„Crezi ca lui Elyani i-ar place dacă ai începe să vorbeşti ca oamenii din acest ţinut? Ştii de ce sunt aşa oamenii Pământurilor Roşii, Szar? Pur şi simplu pentru că au eliminat influenta Nephilima din zona lor. Războinicii au câştigat bătăliile atât de bine încât Pământurile Roşii sunt cunoscute astăzi ca cele mai plictisitoare şi mai retardate zone din întreg regatul”.

Nu-mi plăcea ceea ce auzeam. şi totuşi auzisem ca Pământurile Roşii erau numite groapa regatului de către oamenii educaţi ai celorlalte ţinuturi.

Văzând ca ma supărasem, Felicia şi-a modelat vocea. „Îmi pare rău, om intru Lege! Nu am vrut să te rănesc. Ştiu că vorbesc prea mult”. După aceste cuvinte, s-a întins şi a închis ochii.

„În ţinutul Munţilor înzăpeziţi”, am întrebat după un timp, „oamenii vorbesc repede, aşa ca tine?” „Nici vorba. În principal Nephilimii. Dar, gratie Lordului Melchisedek, Nephilimii nu sunt deloc ca mine!” „Maestrul meu, Gervin, vorbeşte foarte repede”.

Felicia a deschis imediat ochii. Mi-a zâmbit. Vocea îi era şi mai melodioasa: „Mi-am dat seama că aşa trebuie să fie. Altfel nu ţi-aş mai fi spus aceste lucruri”.

Am spus: „Cred că ar fi înţelept să te odihneşti”.

Ea nu s-a mişcat.

Am adăugat, din Dragonul interior: „Acum!” Felicia a închis ochii

imediat.

Am studiat medalionul. Când mi-am dat seama din respiraţia ei ca a adormit, m-am simţit uşurat. „Dacă Felicia este astfel atunci când este slăbită, urăsc să-mi imaginez cum trebuie să fie atunci când se găseşte în templul ei!”

Şi am decis că aveam nevoie să mă catar pana în vârful stâncii.

În timp ce practicam dansul negru, am continuat să mă gândesc la cele spuse de Felicia. Cu siguranţă ea nu era un adormit. Faptul că vorbea la fel de repede ca Gervin dar că era unul dintre Nephilimi însemna mai mult decât puteam îndura. Ma durea capul! Fără gânduri, doar Dragon, m-am aruncat în practicarea celor mai dificile parţi ale dansului negru, încă vreo 2 ore. Am repetat ritualul mortal al celor 14 porţi iar şi iar, cate o dată pentru fiecare caravana de Nephilimi pe care o simţeam în apropiere. Acest lucru m-a făcut să mă simt mult mai bine.

Cunoscând faptul ca oamenii ce se trezeau din hibernare nu trebuiau lăsaţi să doarmă prea mult în timpul zilei, m-am întors s-o trezesc pe Felicia. Am îngenuncheat lângă ea şi mi-am lăsat mâinile să lucreze asupra centrilor ei energetici câteva minute.

Când s-a trezit, m-a privit fix.

La început, i-am evitat privirea. Fără gânduri, doar Dragon, am continuat să lucrez asupra ei.

„Încă eşti supărat pe mine?” a întrebat. Nu am răspuns.

„Ştii, dacă tu crezi că sunt imposibila, atunci nu eşti singurul”, declara ea. „Toţi prietenii mei şi întreaga mea familie mi-au tot spus asta ani de zile. Ca să nu mai vorbim de învăţătorul meu, bineînţeles!” A privit către tavan şi a înghiţit în sec.

Din motive misterioase m-am trezit ca zâmbesc.

A zâmbit şi Felicia. Era pentru prima oară. Ma întrebasem adesea cum era zâmbetul ei dar niciodată nu bănuisem că ar fi atât de cald. „Arata atât de diferit când este în corpul ei!” am gândit eu contemplându-i ochii mari albaştri.

Am continuat să introduc forţa vieţii în corpul ei energetic, mişcându-mi mâinile de la o poartă energetica la alta. Ea s-a relaxat, lăsându-se moale sub mâinile mele şi privindu-mă exact ca în dansul visului din peşteră Veghetorului.

Când am terminat, a spus: „Îmi este teribil de foame. Pot avea un prânz legal? Te rog”. „Sigur”. I-am dat unul dintre saci.

„Îmi poţi da şi ceilalţi doi saci, te rog?” m-a întrebat după ce l-a inspectat pe primul.

I-am adus şi ceilalţi doi saci cu mâncare. Erau plini, de vreme ce eu îmi continuasem dieta mea sigura de lăcuste.

„Ai spus cumva că vrei să-ţi dau reţete?” m-a întrebat ea, căutând ocupata în sacii cu provizii.

„Numai din curiozitate”, am replicat.

La un moment dat, ma anunţă învingătoare: „Iată-l! Nu vei să încerci ceva cu totul special?”

În ziua aceea eram, de departe, mult prea ocupat pentru a mă mai duce să colectez lăcuste.

„Numai de curiozitate!” adăugă ea, observând ca ezit. „În regulă”.

A deschis recipientul pe care-l găsise şi a umplut o lingură cu substanţa verzuie, opaca, arătând a voma de broscă – şi a direcţionat-o către gura mea.

Am luat lingura din mâna ei şi am mirosit lucrul acela verde. Pentru o voma de broasca, mirosea surprinzător încântător.

„Eşti în siguranţă!” zâmbi Felicia şi-mi demonstra ceea ce tocmai spusese înfigandusi degetele în recipientul verde şi înghiţind o gură buna din acel lucru.

Relaxându-mă intru Dragon, am dus lingura la gură. Felicia ma privea curioasa.

Gustul era incredibil de subtil şi de complex. După socul iniţial, mi-a umplut întreg corpul cu o energie a bucuriei şi o vibraţie a dansului.

„Sunt castraveţi poleiţi cu miere. Este mâncarea mea preferata” îmi explica Felicia. „Aceasta este cam acrita dar aici, în mijlocul Pământurilor Roşii, la ce să te-aştepţi? Şi, bineînţeles, fără sosul de scorţişoară aceasta delicatesa lasa de dorit. Totuşi as spune că este destul de buna şi o spun în calitate de cunoscător. Îţi place?” „E dulce”, am răspuns îngrijorat fiindcă nu hotărâsem încă dacă dulceaţă era de la zei sau de la diavol.

„Desigur”, a spus ea după un zâmbet înţelegător, „nu eşti obişnuit cu dulcele. Hai să-ţi dau altceva”. A deschis un recipient mare, şi-a băgat degetele în el şi le-a scos pline de un amestec roşiatic-maroniu. A început să se lingă pe degete. „Mm”. fremăta ea de încântare. „Ferripe are gust!” A luat lingura din mâna mea, a şters-o cu

poala rochiei ei turcoaz şi mi-a dat-o înapoi plină. „Paté de oase de peste!” murmura ea ca şi cum ar fi fost inspirata de zei.

Asta suna delicios. Am gustat pasta roşiatică extrem de precaut. Dar când am atins-o a trebuit să admit că era delicioasa – dar periculos de delicioasa.

Felicia, care golea rapid borcanul de castraveţi poleiţi cu miere, părea incantata. „Vezi! Ştiam eu că îţi va place! mai ia!” A uns o felie micuţă de cereale cu paté şi mi-a întinso.

Am mestecat prudent pregătit să scuip totul imediat ce izvorul limpede mi-ar fi comandat asta.

Cu vreo duzina de recipiente deschise în faţa ei, Felicia mânca foarte repede şi cu atâta pofta încât am fost nevoit s-o opresc. „Felicia, după hibernare trebuie să mănânci foarte puţin în primele zile altfel îţi va face rău”. „Bine!” Lasă imediat lingura din mana, se întoarse către mine şi deveni liniştită cu un aer de totala renunţare, privindu-mă cum mănânc.

Am zâmbit iar.

Când am terminat felia, ea mi-a pregătit o lingură de gem roşu de zmeura.

„Asta este magic! Trebuie să-ţi aminteşti de cineva drag şi ea se va gândi la tine”. Am luat lingura şi m-am cufundat în gânduri.

„Ţie-dor de ea, nu-i aşa?”

Am zâmbit iar, pentru a treia oară.

„De când n-ai mai văzut-o?” a întrebat ea.

„De mai mult de un an şi jumătate”. Am înghiţit gemul, amintindu-mi de dulceaţă lui Elyani.

Felicia mi-a pus mai multe întrebări la care am răspuns fără să ştiu cu adevărat de ce. Era extrem de curioasa şi dorea să ştie totul despre viaţa mea în Eiraim, despre Gervin, despre Elyani. Vorbea foarte mult dar ştia sa şi asculte şi şi-a amintit toate lucrurile pe care i le povestisem cu o zi în urmă. Acest lucru era destul de curios pentru ca la ieşirea din hibernare oamenii aveau, de obicei, o memorie slaba. M-am trezit curând angajat într-o discuţie animata, lucru care m-a făcut să mă simt extrem de confortabil.

O parte din mine era foarte încântată, dar acest lucru era un secret. Copilul meu s-a dovedit a fi încântător şi vesel. Eram mândru de munca mea. Dar, în acelaşi timp, eram foarte nedumerit – aceasta prima discuţie adevărată a mea după 18 luni de zile se întâmplă cu

unul dintre Nephilimi. De ce nu era un monstru urat şi respingător, ca surorile urat mirositoare ale lui Bobros, fiul lui Bobros? De ce nu mânca murdarii, şi sânge coagulat, şi bucăţi pe jumătate descompuse de trupuri de animal sau om? şi cum îndrăznea să fie atât de treaza? Mai mult decât orice, faptul că nu era o adormita ma înfuria cel mai mult.

Când a adormit, după ce discutasem toată după-amiaza, m-am strâmbat la ea. Îmi doream să o fi ucis! Îmi doream să o fi terminat în prima zi în loc să fiu un atât de mare idiot intru Lege încât să-i vindec ficatul de mult bolnav (nu era de mirare că era atât de distrus, având în vedere felul în care mănâncă!).

À-propos, cum mai era ficatul ei?

I-am trecut mâinile peste corpul cald, simţindu-i porţile energetice şi introducându-i energie vitală în ele. Energia ficatului ei era excelenta. Era destul de scăzută datorită oboselii dar era perfect curata.

Felicia se trezi. Într-o strălucire incerta a asfinţitului, îmi zâmbi.

„Linişte, copila mea!" i-am spus mângâindu-i uşor parul. „Totul este bine".

7.14. UN FESTIN ÎN SĂLBĂTICIE.

Dimineaţa următoare, când m-am întors de la peştera după ce practicasem dansul negru şi luasem apa, urcasem şi coborâsem canioanele şi iar practicasem dansul negru, am adus cu mine destule lăcuste pentru a-mi ajunge cel puţin două zile.

Felicia era treaza. Ma aştepta, lungita pe rogojina ei. Părea obosita dar mai puţin palida ca în urmă cu o zi.

„Am pregătit micul dejun pentru tine, Sir Mare Dragon!" m-a anunţat ea veselă după ce mi-a răspuns la saluturile legale.

Lângă saltea, pe podeaua de piatra a peşterii, aranjase în mod artistic un număr destul de mare de borcane. Erau umplute cu mâncare de toate culorile. În aer plutea un amestec de arome subtile şi apetisante.

„Am adus şi eu ceva pentru micul dejun", am spus.

„Deci vom avea parte de un adevărat festin!" a spus ea şi a început să bată din palme. Dar expresia de pe chipul ei s-a schimbat brusc atunci când m-a văzut ca golesc sacul de lăcuste pe podea. Se controla şi reuşi să zâmbească în continuare. „Ce sunt?" „Lăcuste". M-am dus în faţa ei şi am privit cu suspiciune la borcanele înşirate.

„Lăcuste moarte?” întrebă Felicia, păstrându-şi în continuare vocea normala. „Ei, bineînţeles. Vrei câteva?” „Mm. da, de ce nu? Cum se mănâncă?” „Aşa!” Am luat două specimene frumoase şi le-am băgat în gură. „Un lucru bun la lăcuste este faptul că nu le poţi înghiţi fără să le mesteci bine”, am spus în timp ce fălcile-mi munceau din greu.

„Bine, atunci”. Lua cu curaj o lăcustă şi o baga în gură. Dar, în timp ce mesteca, arata către mormanul de lăcuste, îngrozită. „O, Doamne! Aceea mişca încă!” „Ah! Nu-ţi fă griji!” Am zdrobit capul mici bestii între degete.

Felicia ma privea cu groaza, tremurând cu o mână în faţa gurii şi cu una pe stomac. Se făcu verde, iar ochii îi deveniră tulburi.

Izvorul limpede a vorbit inimii mele, întrebadu-mă cum se putea simţi Elyani dacă o obligam să mănânce lăcuste. „Scuip-o!” i-am spus înţelegător.

Ea a devenit din ce în ce mai verde. Lacrimile pluteau în ochii ei. „Nu pot! Am înghiţit-o deja!”

Mi-am dat seama că faptul ca nu mesteca destul mâncarea era una dintre problemele vieţii ei.

„Nu-ţi fă griji, ştiu o mare şmecherie de vindecare!” Am sărit pana la ea şi am folosit o tehnică remarcabila pe care o învăţasem de la Marek. Ea consta într-un pumn dat într-o poarta din partea stângă a plexului solar urmat de apăsarea dinspre abdomen către coaste şi înapoi.

Rezultatul a fost instantaneu. Felicia a vomitat bolul verde de lăcuste abia mestecate.

„Minunat! Dar trebuie să înveţi să mesteci mai bine altfel munca minunata pe care am făcut-o cu ficatul tău va fi în zadar”.

Ţinându-se de stomac, Felicia se prăbuşi pe rogojina. Am îngenuncheat lângă ea şi mi-am lăsat mâinile să alunece pe corpul ei. În scurt timp a început să respire normal. Dar lacrimi calde îi scăldau obrajii. M-a privit cu infinita tristeţe. Pentru un moment, Războinicul care putea ignora durerea contopindu-se cu Dragonul a dispărut şi m-am trezit în faţă în faţă cu o femeie disperata, capturata de inamicul ei şi abandonată de propriul ei popor, o femeie ce-şi ratase iniţierea în cripta sfântă a Veghetorului. Era slăbită, pierduta, singura şi, colac peste pupăză, forţată să mănânce lăcuste. şi lovita în stomac.

„Îmi pare rău, Felicia!” am spus, amintindu-mi toate încercările pe care le ratasem şi invocând blândeţea Vulturului Alb pentru ea.

Ea îşi plângea tăcută disperarea. Dar nu a încercat să mă îndepărteze. A primit căldura mea şi am admirat-o pentru asta.

Mi-am făcut vindecarea şi mai blândă şi am trimis către ea valuri calde de forţă vitala.

Când s-a oprit din plâns a intrat într-o stare de semisomn. Am continuat să lucrez asupra corpului ei energetic toată dimineaţa, dându-i energie. Am chemat-o pe Mama Dragon pentru a o întrema şi a-i reda bucuria.

După-amiaza devreme, când s-a trezit, i-am dat apa şi am întrebat-o dacă vrea să mănânce. A spus că nu vrea iar eu nu am insistat. Am început să vorbesc, încercând s-o înveselesc dar ea ma privea fără să spună nimic. Era trista dar nu avea atitudinea încăpăţânată pe care o avusese la început. Dar m-am temut ca plăpândă comunicare dintre noi fusese pierduta.

Inspirându-mă din izvorul limpede, i-am spus: „Felicia, am decis că vreau cu adevărat să-ţi încerc mâncarea".

A făcut un efort pentru a-şi masca neîncrederea.

„Serios, Felicia. Vreau să cunosc numele tuturor mâncărurilor din borcane". S-a ridicat în capul oaselor, privindu-mă cu curiozitate.

„Ce zici de asta?" Am înşfăcat rapid un borcan şi l-am deschis. „Cum se numeşte?" „Piureul Shemyazei".

Am luat o lingură din mâncarea galbena şi am dus-o direct la gura fără s-o mai studiez. „Ce înseamnă Shemyaza?" „Shemyaza a fost unul dintre cei mai puternici Vegehtori". „Ce gust interesant! Condimentat". De fapt, atât de condimentat încât a trebuit să mă contopesc cu Dragonul pentru a putea înghiţi. „Din ce este făcut?" „Cartofi, usturoi şi un amestec secret de 60 de condimente şi cinci tipuri diferite de ulei. Îţi plac mâncărurile iuţi?" „Mm. da. uneori". „Atunci ar trebui să încerci asta". Lua un recipient mare dintr-un sac şi-l deschise, eliberând în peştera un aroma proaspătă. Mi-l întinse mie.

Focul era atât de violent încât, dacă nu aş fi fost în controlul Dragonului, aş fi scuipat afara tot ce aveam în gură. „Mm. asta e ceva cu adevărat special!" „Este mâncarea potrivită pentru tine, Sir Mare Dragon".

După aceea, am luat jeleu de stridie (care nu era rău având în vedere că erau necesare cel puţin patru luni pentru a ajunge din Pământurile Roşii la mare), un alt paté de oase de peste (mai bun chiar

decât primul), somon afumat (periculos de delicios), migdalele iadului (numite astfel din cauza gustului lor exploziv), turta dulce cu marmelada (pe aceasta am considerat-o de departe cea mai bună), biscuiţi moi (dulci) şi sfârcurile lui Naamah (foarte dulci şi cu forma ciudata).

„Ce extraordinara experienţa culinara am avut, Felicia!" am spus pentru a-i mulţumi şi pentru a-i indica faptul că nu mai puteam înghiţi nimic. şi am început să-mi masez centrii energetici ai nasului din interiorul nărilor.

„Ce s-a întâmplat cu lăcustele noastre?" a întrebat ea. „Le-ai mâncat pe toate?" „Le-am depozitat afară, astfel ca nu te vor mai incomoda. Dar spune-mi, Felicia, aceste stridii din care e făcut jeleul, cum a fost posibil să nu se strice dacă au fost pescuite în mare, carate până la Munţii înzăpeziţi şi aduse apoi în Pământurile Roşii?"

Felicia pocni din degete. „Conserve eterice! Nephimii le-au inventat! Nu-i de mirare că sunt nişte maeştri în aceasta arta!"

Am vrut să întreb mai multe despre poporul Nephilim dar ea m-a făcut iarăşi să vorbesc despre mine însumi. Îşi recuperase cheful de vorba şi acest lucru a dat naştere unei noi conversaţii animate. Chiar am izbucnit în râs de mai multe ori şi, din nou, o parte din mine a găsit dificil de acceptat faptul ca prima persoana care dădea atenţie glumelor mele de la părăsirea Eisraimului era un Nephilim.

Pe la asfinţit, după ce palavragisem câteva ore bune, în aer s-a aşternut liniştea. Stăteam fiecare în care un colţ al peşterii şi ne uitam unul la altul.

„Ce-ai zice dacă ai încerca să mergi puţin?" am sugerat eu. Am ridicat-o şi ea a făcut câţiva paşi. S-a descurcat foarte bine pana când a ajuns la terasa din exteriorul peşterii. „Oh! Sunt atât de ameţită!" a spus şi s-a prăbuşit în braţele mele. A trebuit să o ţin în braţe pentru a nu cădea. Ea şi-a aşezat braţe; le în jurul gâtului meu iar capul ei se odihnea pe pieptul meu. Am avut unul dintre cele mai ciudate sentimente din întreaga mea viaţă. El era acompaniat de un puternic val de ,vroofinguri ce venea dinspre Dragon şi-şi împrăştia energia în întregul meu corp.

„Ai nevoie de odihna!" i-am spus şi am dus-o înapoi pe rogojina. Dar când am întrebat-o dacă vrea să doarmă, mi-a răspuns: „Nu! Nu sunt deloc obosita! Oricum, urăsc să dorm!". Şi a început o alta conversaţie în care iar m-am trezit râzând.

Mult mai târziu, când s-a lăsat noaptea şi nu ne mai puteam vedea fata unul altuia, am mărturisit: „Felicia, este ca şi cum aş fi transportat înapoi în altă lume. Nu am avut asemenea discuţii cu nimeni de foarte, foarte multă vreme". „Eşti în regulă?" a întrebat ea. Nu am răspuns dar ea a continuat: „Nu doare faptul ca prima persoana cu care poţi vorbi de and ai părăsit-o pe Elyani este unul dintre Nephilimi?"

„Nu ştiu. Poate". Am ezitat, pentru a-i rani sentimentele. „Dacă ai şti toate lucrurile pe care le-am auzit despre poporul Nephilim". „O, Sir Mare Dragon, e uşor să-mi imaginez! Dacă ai şti toate lucrurile pe care le-am auzit despre Muntele Lohrzen".

Tăcere deplina.

I-am spus să se culce.

7.15. MIRODENIA NEPHILIMILOR.

Dimineaţa am determinat-o să meargă pentru a doua oară. Totul a mers bine pentru o vreme, pana la un moment dat când ea s-a simţit ameţită şi s-a prăbuşit tot în braţele mele. Din fericire, ameţeala ei s-a evaporat imediat ce am aşezat-o pe saltea. Nu părea obosita deloc.

După ce i-am verificat porţile energetice i-am dat sacii cu mâncare şi am lăsat-o să pregătească micul dejun. Pentru ca nu doream să mănânce prea repede şi pentru că eram din ce în ce mai intrigat, am spus: „Felicia, vreau să-mi povesteşti despre poporul Nephilim. Vreau să aud de la tine cum sunt Nephilimii".

M-a fixat cu privirea metalica a ochilor albaştri. „Majoritatea au cam 12 picioare înălţime şi mănâncă numai carne cruda, de preferat cu sângele servit separat. şi ştii ce fac în timpul liber?" „Nu, serios, Felicia! Să presupunem că eşti un vizitator al templului din Eisraim şi ca eu nu ştiu nimic despre Nephilimi. Ce mi-ai spune despre ei?"

A ridicat din umeri producând valuri de lumina în energia parului ei lung şi roşu. Ma întrebam cum face asta. „Ca toată lumea, Nephimilii se nasc în regat, trăiesc şi mor. Dar au cu siguranţă ceva, au sare şi piper. Ştii bine cât pot fi de plictisitori şi înceţi oamenii din regat". „Învăţătorul meu îi numeşte adormiţi". „Adormiţi". vocea ei deveni vibranta". ce cuvânt grozav!" „Este o expresie legala. Este din cartea lui Maveron". „Ei bine", continuă ea, „Nephilimii nu sunt adormiţi. Ei sunt în viaţă! Ei ştiu să râdă! Ştiu cum să facă glume, chiar despre ei înşişi. Se pot mişca rapid şi gândesc rapid! Ei ştiu să înveţe secrete de la Natura şi ştiu cum să le folosească. În regat, sunt primii

care au croit haine, au făcut bijuterii, au prelucrat metale, au folosit plante medicinale, au gătit mâncăruri rafinate şi conserve eterice, au calculat ritmurile timpului. orice poţi numi! Toate acestea vin dintr-un foc, o mirodenie pe care o poartă în sângele lor şi pe care au primit-o de la străbunii lor, Veghetorii. Poporul Nephilim este sarea şi piperul Pământului". „Dar, Felicia, ce este cu uriaşii care cauzează războaie şi nenorocire, care mănâncă oamenii de vii? Vrei să spui ca nu exista?" „Bineînţeles că aceşti uriaşi exista! Totuşi, nu mai sunt atât de mulţi pe cât erau odată. Şi, pe Melchisedek, nu sunt toţi canibali! Cei care cred că toţi Nephilimii sunt uriaşi, ca toţi".

N-am spus nimic ştiind foarte bine ce fel de efect ar fi avut cuvintele mele. Dar eram curios. „Ai văzut vreodată vreun uriaş?" „Bineînţeles. Aproape de templul meu, în ţinutul Munţilor înzăpeziţi, cunosc o familie minunata de uriaşi Nephilimi. O casta de pescari".

Aceasta conversaţie devenea din ce în ce mai incitanta. „Cât de mari, Felicia?" „Cu două-trei capete mai înalţi decât tine, poate patru. Dar numai tatăl. şi muşchi mari.că ai tai!" „Şi sunt foarte puternici? Le place lupta?" „Sunt foarte inteligenţi dar nu şi violenţi. Gătesc cel mai bun peste din toată zona Munţilor înzăpeziţi. Mi-aş dori să avem un peşte dintr-acela în seara asta, la cina!" Detectând o nuanţă de dezaprobare pe fata mea, Felicia continua repede: „Dar sunt, de asemenea, şi uriaşi înspăimântători, periculoşi, unii dintre ei cu dinţi lungi, cărora le-ar face plăcere să se lupte cu tine". Ma privi fix: „Şi ţi-ar place şi ţie, nu-i aşa?"

Stânjenit de zâmbetul ei jucăuş, i-am ignorat comentariul. „Dar nu este adevărat că nu au existat războaie în regat pana la descinderea Veghetorilor şi naşterea primilor Nephilimi?" „Da, ştiu. aparţin rasei malefice. Războaie, molime, vicii, decadenta – pentru toate relele Nephilimii au fost de vină? Dar spune-mi, Szar, ce ar fi fost Pământul fără noi? Fără castraveţi poleiţi cu miere, fără farduri, fără gemuri, fără ierburi vindecătoare, fără alte adăposturi decât copacii-casa, fără pietre-moi. şi etern fără vreo distracţie. Gervin al tău ar fi fost una dintre păpuşile care se plimba repetând ‚Slava Lordului Melchisedek! de dimineaţă până seara. şi Elyani ar fi fost atât de plictisitoare". Lua o voce de adormit şi silabisi monoton: „Toată glori-a Lordu-lui Melchise-dek, bună di-mi-nea-ta, om intru Lege!"

Mimica ei avea atâta stil încât am izbucnit în râs. „Felicia, mi-aş dori ca prietenii mei din Eisraim să te poată vedea acum!" „Chiar dacă

sunt unul dintre Nephilimi?" îmi replică ea inteligent.

N-am ştiut ce să răspund. Gânditor, m-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat către intrarea peşterii.

„Aşteaptă, om al Legii! Nu pleca acum!" „Nu plec nicăieri. Doar că încerc să-mi amintesc dacă la templul din Eisraim erau oameni din poporul tău". „Ai învăţat cum să-i recunoşti cât ai fost la Eisraim?" „Nu. Am învăţat asta de la Fiii Dragonului". „Cum o fac?"

M-am întors către ea şi am fremătat din nări. „Exista un miros astral particular care poate fi depistat de a mile întregi depărtare". „Vrei să spui ca Nephilimii miros?" „Oricine are un miros astral! Dar Nephilimii au un miros caracteristic. Poate că este mirosul mirodeniei de care vorbeşti. Este, de asemenea, o lumina particulara în aura lor. Probabil ca şi aceasta vine tot de la mirodenie". Dar, intrând în propriile-mi amintiri, am fost incapabil să determin care dintre preotese erau Nephilime.

„Ştii", îmi spuse Felicia cu ironie, „pe când erai copil, probabil că ai întâlnit mulţi dintre noi la şcoală dar nu ai ştiut că sunt Nephilimi". „Dar Nephiliii nu fac parte dintr-o casta separata?" „Fiecare dintre Veghetori a lăsat una sau mai multe caste descendenţilor dar bineînţeles că au avut loc multe căsătorii între caste". „Ce vrei să spui cu ‚bineînţeles?" am întrebat surprins. „Nu a fost întotdeauna împotriva Legii Nephilime căsătoria cu oameni din alte caste?"

Felicia făcu o grimasă. „Dacă Elyani ar fi fost dintr-o casta care nu ar fi cea potrivita prin Lege pentru tine în vederea căsătoriei, ai fi renunţat la ea?" „Hei!" am protestat viguros. „Nu am spus niciodată că vreau să mă căsătoresc cu Elyani!"

A ridicat ochii spre tavan ca şi cum aş fi fost complet naiv.

Am preferat să mă prefac ca nu observ. „Deci exista cate ceva din condimentul Nephilim în sângele multor caste, nu-i aşa?" „Bineînţeles!" „Dar atunci, oamenii din aceste caste urmează obiceiurile Nephilime?" „Depinde. Unii da, alţii nu. Ştii, exista Nephilimi la curtea tuturor prinţilor, aproape". „Cu excepţia Pământurilor Roşii, da, ştiu. Nephilimii sunt foarte deştepţi, nu-i aşa?" „Nu toţi", admise ea. „Dar, dacă vei îndepărta Nephilimii de la curtea unui print, administraţia regelui va colapsa imediat". „Fiii Dragonului afirma cu siguranţă ca prezenta Nephilimilor peste tot în regat este cauza actualei decăderi a Atlantisului". „Şi ce vrei să faci referitor la asta? Să ne ucizi, poate?" îmi replică ea.

M-am dus şi am îngenuncheat lângă ea. După ce ne-am privit un timp unul pe altul, am vorbit conectat la izvorul limpede: „Eşti foarte frumoasă, Felicia. Dacă nu ai exista, regatul ar fi cu siguranţă un loc mult mai puţin condimentat".

Ea nu a ştiut ce să răspundă. Cunoscând-o, acest lucru însemna că este cu adevărat emoţionată de cuvintele mele.

„Acum trebuie să avem puţina odihna legala". „Dar nu sunt obosită. Nu am nevoie să mă odihnesc".

Încercând să-i copii una dintre expresiile ghiduşe ale fetei, am spus: „Ei bine, eu am! Te voi trezi când voi termina dansul!"

Apoi am urcat în forţă şi am ajuns în vârful muntelui.

7.16 CRÂMPEIE ALE ÎNVĂŢĂTURII VEGHETORILOR.

Când m-am întors la peşteră, am petrecut un timp lucrând asupra porţilor energetice ale Feliciei. S-a trezit imediat dar s-a prefăcut ca doarme în continuare.

„Felicia!", am cantat cu voioşie, „ştiu că te-ai întors în regat!"

„Crezi că ştii totul, nu-i aşa?" a replicat fără să deschidă ochii.

Am chicotit.

Ochii mari şi albaştri s-au deschis şi m-au privit. „Sir Mare Dragon, mai sunt o mulţime de lucruri pe care trebuie să le înveţi despre viaţă!" „Bineînţeles! Nu mi-ai spus încă niciuna dintre reţele mâncărurilor voastre!" „Nu am spus niciodată ca voi face asta".

Am ras în neştire.

S-a ridiat şi a început să-şi aşeze parul din creştetul capului.

„Bine, poate că o voi face. Dar, à-propos, nu mi-ai spus dacă Elyani ţi-a dat reţeta ,laptelui de Dragon după ce te-ai întors din Lumea Subterană?" „Nu! Nu am îndrăznit să i-o cer".

Felicia a dat din cap a dezaprobare. Când a făcut asta, energia parului ei s-a ridicat cu străluciri de argint. M-am întrebat din nou cum făcea asta.

„Urăsc să-mi imaginez ce altceva nu ai mai îndrăznit s-o întrebi. Mare Războinic sau nu, dă-mi voie să-ţi spun că sunt o mulţime de lucruri pe care le ai de învăţat de la o femeie Nephilima". „Hai să începem cu castraveţii poleiţi cu miere!"

Ea a privit către tavanul peşterii, dar nu pentru a profeţi. „Szar-ka! Elyani trebuie să fi trăit momente dificile lângă tine!"

Szar-ka! Am închis ochii. Trecuse atâta timp de când nimeni nu-mi mai spusese astfel.

Felicia a continuat. „Cel puţin i-ai spus, înainte de a pleca din Eisraim, că o iubeşti?" Am deschis ochii. „Crezi ca ma iubeşte?" „Vezi! Ştiam că nu i-ai spus. şi te mai întrebi de ce Nephilimii considera ca alţi oameni sunt naivi!" Infinitul albastru al ochilor ei intra şi mai adânc în mine. „Crezi că o iubeşti pe Elyani, Szar?" „Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată. Când am fost bolnav ea a avut grija de mine. perioada aceea a fost cu adevărat speciala. A avut un puternic impact asupra mea. M-a făcut un om diferit". „Dar, Szar, asta s-a întâmplat pentru că te iubeşte. Foarte mult". Nu am ştiut ce să răspund.

„Bine!" a decis ea. „Dă-mi voie să-ţi spun un lucru pe care Maestrul Gervin nu ţi i-a spus încă. Când îi întrebi pe adormiţi despre iubire, ei răspund, ‚ÎI vor iubi pe Lordul Melchisedek din toată inima, cu tot sufletul şi cu toată puterea! Este foarte legal din partea lor, dar nu acesta este modul în care poţi face o preoteasa din Vulturul Alb fericita, Szar".

Acum ştiam şi mai puţin ce-aş putea răspunde.

„Hai, Szar, dă-mi voie să-ţi arăt ceva ce va fi mult mai folositor decât reţeta castraveţilor poleiţi cu miere. Lucrul pe care vreau să ţi-l arat l-ai făcut de două ori asupra mea azi dimineaţă, când mă tratai, dar nu ţi-ai dat seama". S-a aşezat foarte aproape de mine, cu pieptul aproape atingându-mi pieptul şi şi-a pus braţele în jurul gâtului meu. „Când înconjori cu braţul umerii unei femei, dacă îţi aşezi mana chiar aici, pe porţile ei energetice şi dacă ştii cum s-o faci, ea va simţi un fior urcându-i pe şira spinării".

A atins punctul magic de pe gâtul meu. A funcţionat, lucru care m-a făcut să roşesc. „Încerca pe mine" a spus Felicia.

Timid, i-am pus braţul în jurul umerilor şi i-am atins poarta energetica cu degetele. „Transmite-mi o energie blândă ca azi dimineaţă", a spus ea.

Am lăsat un mic val de ‚vroofinguri să-mi mişte mana, ca în timpul unei şedinţe de vindecare.

„E mai bine". A ridicat din sprâncene. „Dar dimineaţa ai făcut-o cu adevărat bine".

Am înghiţit în sec. „Toate femeile Nephilime ştiu să facă asta?"

Felicia a chicotit. „Unele o fac mai bine decât altele. Ştii că exista o adevărată ştiinţă despre lucrurile acestea, Szar? Vine direct de la Veghetori".

Eram înmărmurit. „Vrei să spui că face parte din Legea voastră?"

„Ca-te-goric. Când Veghetorii au coborât în regat şi şi-au luat de sotii femeile de aici, le-au instruit în arta dragostei. Legea spune ca unele dintre femei au avut parte de o plăcere atât de intensa încât au murit. Îţi poţi imagina aşa ceva?”

Continuam să înghit în sec. „Cu greu!” „Învăţătura despre dragoste a Veghetorilor este fenomenala, Szar! Recitarea tuturor pasajelor din Lege referitoare la asta ar lua săptămâni întregi”. „Ai auzit vreodată toate pasajele referitoare la dragoste?”

Felicia lua atitudinea cea mai inocenta a ei, care era şi cea mai periculoasă. „Tu ce zici, Szar?”

Am închis ochii. Vorbind din izvorul limpede, am spus profetic: „Sunt sigur ca ştii totul despre asta!”

Ea a ras. „Szar, este exact ceea ce trebuie cineva să spună unei femei dacă vrea să se apropie de ea – conform Legii, vreau să spun”. „Dar în afară de a atinge gâtul unei femei şi în afară de arta strălucirii parului în nuanţe argintii de lumina astrală, ce altceva mai exista în Lege?” „Sute de moduri în care cineva se poate face frumoasa pe sine însăşi, pentru început. Legea spune, ‚ar fi fost crud din partea lui Azazel să dăruie femeilor oglinda fără să le dea şi arta machiajului. Elyani îşi da cu farduri la ochi?”

A trebuit să stau să mă gândesc. „Să-ţi spun drept, nu sunt sigur”. Aducându-mi tot felul de imagini în memorie, am încuviinţat: „Se poate! Da! Dar nu am remarcat atunci”.

Felicia a oftat. „Cred că aceasta femeie a trecut printr-un adevărat coşmar cu tine! Oricum, pudra neagra pentru ochi şi fardurile nu sunt nimic. Sunt mult mai multe tehnici de curăţare a corpului eteric şi a rinichilor, astfel ca pielea devine strălucitoare şi catifelată. Sunt porţi energetice care fortifica parul, îl fac frumos şi chiar ondulat, dacă cineva vrea asta. Alte porţi energetice împreună cu tot felul de lucruri fac buzele roşii şi lucioase ca cireşele. Şi, bineînţeles, este o întreagă arta pentru a-ţi face ochii să strălucească. À-propos, ştii ce trebuie să facă, după Lege, un bărbat atunci când dansează cu o femeie?” „Să privească în ochii ei tot timpul!” am declarat mândru. Felicia apărut surprinsa, astfel că i-am explicat: „Mi-ai spus asta în vis, când dansam în sala de lumină. Dar vreau să ştiu mai mult despre Lege. Ce altceva poţi să faci?” „Sunt multe metode prin care te poţi face dorit ca un iubit chiar dacă, la început, nu eşti iubit cu adevărat: mantre, descântecuri, vrăji, rădăcini sacre, ierburi, amesteuri, băuturi

magice, mâncăruri şi condimente, trimiterea viselor, desenarea simbolurilor sub pat, şi multe alte lucruri". „Mm.", am gândit eu, „băuturi magice?" „Apoi, exista o ştiinţă a sărutului. Szar, ştii ca majoritatea oamenilor din regat nu au sărutat niciodată pe nimeni?" „Oh, chiar aşa?" am spus eu privind lung către intrarea peşterii.

„Recitarea părţii din Lege referitoare la sărut durează zile întregi. Sunt atât de multe căi prin care poţi stârni pe cineva activându-i porţile energetice din buze. Szar, nu-ţi vine să crezi! şi exista o linie de energie de jur-împrejurul buzelor, acolo unde buzele se întâlnesc cu pielea fetei. Dacă aceasta linie este activata într-un anumit mod creează atâta dorinţa încât persoana înnebuneşte de plăcere".

Toate acestea erau mai mult decât puteam îndura într-o singură sesiune. M-am întors către Felicia dar ea a spus imediat: „Nu!"

„Nu, ce?" „Ai de gând să-mi spui că trebuie să mă odihnesc. Răspunsul este ‚nu'!" Am oftat. „Bine, dar ce ai zice dacă am practica un pic mersul?"

Ea s-a ridicat. I-am luat braţul şi am întrebat-o: „Crezi ca într-o situaţie ca aceasta exista o şmecherie în Lege care te-ar face brusc să te simţi ameţit?"

7.17. EISRAIM, CAPELA VULTURULUI ALB.

Era seara târziu, după întrunirea templului. Toate preotesele plecaseră. Elyani s-a apropiat de învăţătoarea şi prietena ei.

„Teyani, ai întrebat Vulturul Alb despre Alcibyadi în această dimineaţă?" Teyani a dat din cap. „Ai profeţit şi tu, nu-i aşa?" „Da", a spus Elyani.

„Deci ştii ca Alcibyadi s-a oprit din mers iar acum este captiva într-o caverna a bolii", a spus Teyani. „Este deja pierduta, nu-i aşa?"

A urmat o tăcere lungă. Elyani ştia că pierderea lui Acibyadi ar fi fost o lovitură cumplita pentru Teyani – şi pentru ordinul Vulturului Alb. Alcibyadi era a 19-a preoteasa care-şi pierduse drumul în Lumea Subterană şi nu exista nicio reuşita care să contrabalanseze eşecurile. Iniţierea devenise imposibila iar preotesele erau trimise la moarte una după alta. Numai o femeie nebuna ar mai fi putut să se alăture ordinului lor!

„Teyani, Maestrul Tunetului nu le poate aduce înapoi?" „Aceste lucruri sunt mult mai complicate decât par. Regula Vulturului Alb trebuie respectată. Dacă nu respectam Legea zeilor, zeii ne

abandonează". Teyani s-a aşezat. „Acum 10 ani, când am văzut ca energia câmpurilor se deteriorarează şi ca urma sa pierdem femeile noastre una după alta, m-am rugat Lordului Alb, ,Oh, Mare Vultur al înaltului, demult, pe când totul părea că este pierdut, m-ai trimis la Tunet şi Tunetul ne-a salvat. Pot acum să rog Tunetul să-mi salveze preotesele atunci când devin prizoniere întunecatei Lumi de Dedesubt? Răspunsul a fost puternic, camera a fost invadată de lumina dar Vulturul a insistat ca niciunul dintre Maeştrii Tunetului să nu intervină direct, ci doar să invoce însuşi Tunetul, ceea ce au şi făcut. şi nu mult timp după asta, Gervin l-a găsit pe Szar şi l-a adus la Eisraim". „Tu crezi încă faptul ca Szar este cel care va aduce preotesele înapoi?" „Da, m-am gândit la asta încă de la început". Teyani era ferma. „Am crezut şi cu mai multă putere atunci când am aflat ca Szar a ridicat-o pe Vivyani din cavernele Lumii Subterane. Dar el este încă prea tânăr şi prea fragil". „Şi atât de departe", a spus Elyani. „Dacă era acum aici sunt sigură ca s-ar fi oferit voluntar pentru coborârea în Lumea de Dedesubt, în ciuda coşmarului pe are l-a trăit prima oară".

Dar cum ar fi putut vreodată s-o localizeze? Să încerci să găseşti un suflet în Lumea Subterană era ca şi cum ai fi încercat să găseşti un grăunte de nisip în ocean.

Şi dacă se rătăceşte?

Teyan a închis ochii, cufundându-se în lumina Vulturului. „Ţi-a povestit Gervin cum progresează iniţierea lui Szar în misterele Dragonului? „Gervin a spus ca Szar se descurca foarte bine. Nu pare să fie deloc îngrijorat pentru el. Mi-a mai spus ca Szar s-ar putea să nu se schimbe atât de mult pe cât ma temeam şi totuşi s-ar putea să se schimbe mult mai mult decât ma aştept. A spus „Va fi acelaşi Szar, dar nu-l vei recunoaşte". „Dragul de Gervin" spuse Teyani deschizând ochii şi strălucind cu căldură. „Ţi-a spus când se va întoarce Szar?" „Nu. Oricum, nu în viitorul apropiat. Pentru a o salva pe Alcibyadi va trebui să se întoarcă în Eisraim în patru săptămâni şi nu exista niciun semn că va face asta. Ceea ce avem nevoie acum este un miracol, nu-i aşa? Ce altceva ne-o va aduce pe Alcibyadi înapoi?" „Da, a sosit momentul pentru un miracol!" Teyani spuse cu o voce la pragul Vocii: „Fie ca aceasta noapte să strălucească de magie, ca în Zilele Străvechi ale Pământului!"

Elyani a zâmbit şi a început să pregătească ustensilele pentru ritual.

Cele două femei au intonat imnurile Vulturului până târziu în noapte.

7.18. MARE RĂZBOINIC.

A doua zi Felicia nu a mai ameţit atunci când a mers. În timpul micului dejun mi-a spus: „Mare Războinic, ma vei părăsi curând, nu-i aşa?"

„Se poate". „Dacă tocmai ţi-aş fi salvat viaţa şi mi-ai fi dator, ştii ce ţi-aş cere? „Hei, Felicia, aşteaptă puţin! Eu tocmai ţi-am salvat viaţa ţie!" „Nu contează. Ţi-aş cere ca, în loc de a te întoarce la Muntele Lohrzen să te duci direct la Eisraim şi să te căsătoreşti cu Elyani. Sunt sigură că-ţi duce teribil dorul".

Am inspirat profund.

Când a văzut ca vorbele sale m-au lovit, Felicia îşi îndulci puţin glasul: „Iartă-mă, nu am vrut să te rănesc". Dar apoi a adăugat: „Urăsc să mă gândesc la tine ca la un om negru, Szar. şi sunt sigură ca şi Elyani simte la fel".

Am inspirat din nou profund şi am privit-o în ochi, încercând să-mi îndulcesc vibraţia aşa cum o făcea ea uneori. „Frumoasa Felicia! Maestrul meu, Gervin din Roba Maronie, m-a trimis aici". „Este adevărat că te învaţă tot felul de moduri de distrugere a orice este viu, chiar şi a copacilor şi ca exersezi practica de ucidere a oamenilor în fiecare zi, de dimineaţă pana la apus?" „Bănuiesc ca acesta este doar un mod de a privi lucrurile. Vânătorii Nephilimi fac la fel, nu-i aşa?" „Nici vorba, om intru Lege! îi cunosc pe Vânători. Ei sunt oameni foarte culţi care au mare respect pentru viaţa umană. În timpul antrenamentelor lor învaţă cum să extragă energii sofisticate din puterea Punctului şi din centrii energetici de deasupra capului. Învaţă, de asemenea, despre arta, despre muzica mai ales. Ferripe, cel pe care l-ai cunoscut, vine la templul meu cel puţin de două ori pe săptămână pentru a canta în corul nostru. şi Jex Balaran, centrul de antrenament al Vânătorilor Nephilimi este faimos pentru compozitorii săi".

Fără gânduri, doar Dragon, am continuat să mănânc micul dejun.

„Este adevărat ca uciderea unuia dintre noi este o parte a antrenamentului vostru chiar dacă este vorba de cineva care nu a făcut nimic împotriva voastră? şi ca aceasta crima este considerată o iniţiere ritualica?

Am înghiţit în sec.

„Ce revoltător! Pun pariu ca Marii Războinici ştiu să tortureze oamenii chiar foarte bine. Szar, vreau să ştiu, câţi Nephilimi ai ucis deja?”

Nu am răspuns.

„Spune-mi!” insista ea. „Vreau să ştiu!”

Exasperat, m-am oprit din mâncat şi am urlat la ea: „Felicia, nu am ucis pe nimeni iar aceasta este exact problema mea în acest moment! Acum, în numele lui Melchisedek, vrei să mă laşi singur, te rog?”

În momentul în care ieşeam din peşteră, m-a strigat, „Aşteaptă, om intru Lege! Nu pleca!”

Fără să mă întorc, am replicat: „Du-te la Azazel şi dispari de aici!”

Când am ajuns în vârful dealului, nu m-am simţit în stare să dansez. Am stat şi am contemplat ceţurile. Nu-mi era teama sa ma întorc la Muntele Lohrzen, să dau ochii cu Marek şi, fără gânduri, doar Dragon, să-i spus tot ce s-a întâmplat. Dar dacă mi-ar fi ordonat să plec să ucid pe altcineva?

O viziune urata mi-a venit în minte: eram înapoi în curtea lui Elayni, aşezat pe pajiştea ei purpurie. Elyani ma pivea cu dezgust, , Vrei să spui că i-ai ucis pe oamenii aceştia fără niciun motiv şi că a fost o parte dintr-un ritual?. M-am ridicat, am ridicat braţele şi am strigat folosind Vocea: „Gervin! Ajutor! Ce trebuie să fac?”

Niciun răspuns.

Am ascultat inspiraţia izvorului limpede. Singura concluzie la care am ajuns a fost aceea ca a fi nepoliticos cu Felicia nu era o soluţie.

Am decis să mă întorc la peştera pentru a mă împăca cu ea.

7.19. DARUL LUI VERZAZYEL

„Felicia! Îmi pare rău!” am început eu în timp ce intram în peşteră. Dar când am văzut-o stand în genunchi cu ochii strălucind ca un câmp de stele am realizat că se întâmplase ceva neobişnuit. Întreaga peşteră era învăluită într-o energie vibranta aurie-argintie.

„Szar!” a spus ea, „după ce ai plecat mi-a părut foarte rău că te-am hartuit, aşa că i-am profeţit lui Verzazyel şi i-am cerut să-ţi dăruie ceva. Un dar magnific pentru un prieten magnific. M-am rugat din toată inima, Szar”. „Pot auzi asta în vocea ta, Felicia”. „Szar, Veghetorul mi-a răspuns. Iată ce a spus: Dacă Szar vrea să găsească o pasare alba, să plece în această direcţie. Chiar acum!” Cu mâinile ţinute

în forma de cupa, ea îmi indica direcţia unde era poarta de Dragon.

Am rămas înmărmurit. În dansul din vis, când o întrebasem pe Felicia unde era Vivyani, îşi ţinuse mâinile exact ca acum.

„Felicia, am sperat atât de mult timp s-o găsesc pe Vivyani!" M-am apropiat de ea şi i-am mângâiat parul.

„Dacă vrei s-o găseşti trebuie să pleci chiar acum, Szar!"

Izvorul limpede a fost de acord, nu mai era timp de pierdut. M-am dus şi m-am aşezat în dreptul porţii Dragonului. „Felicia, să părăseşti acest adăpost. Nu am nicio idee despre cât va dura această coborâre".

Am schimbat o ultimă privire iar apoi m-am lăsat să alunec în jos, pana într-o peşteră de lapis-lazuli.

Ce miros minunat! Peştera Lumii de Dedesubt era uimitor de plină de pace, un mormânt sfânt al Mamei Luminii, vibrând de infinita ei blândeţe.

Am rămas nemişcat, conectându-mi izvorul limpede la energia porţii de Dragon. Am întrebat-o pe Mama Dragon, „Cum poate cineva să găsească un Vultur Alb care s-a rătăcit?". Niciun răspuns. M-am lăsat să alunec din ce în ce mai jos, continuând să mă întreb.

Jos, şi mai jos, adânc, din ce în ce mai adânc. şi apoi s-a întâmplat ceva nou.

Odată, când eram îmbătat de energia Lumii Subterane, fratele Amaran mi-a spus că aş putea să sar dintr-o poarta de Dragon în alta. Ceea ce descopeream acum era mult mai fascinant. Din nivelul în care eram, puteam simţi sute de porţi simultan ca şi cum aş fi fost în toate în acelaşi timp. Era atât de clar şi de simplu încât ma întrebam nedumerit de ce nu descoperisem acest efect în călătoriile mele precedente.

Conectat la coloana Spiritului, ce urca de-a lungul porţii de Dragon de deasupra mea, am chemat Vulturul Alb al zeilor. Răspunsul a fost imediat, ca şi cum Vulturul ma aştepta. Am simţit acea prezenta Alba cu mine şi am fost transportat într-o caverna de oricalc plin de mii de lumini galbene.

„Oh, Ea-Dragonul Adâncului!" am exclamat în timp ce eram bântuit de amintirile primei mele coborâri în Lumea de Dedesubt. În jurul meu, totul era plin de pace şi frumos. Mi-a fost dificil să cred că fiecare dintre acele lumini din peşteră era un suflet în agonie hartuit de coşmaruri fără sfârşit. Se băteau unii cu alţii? Aveau corpurile

desfigurate şi dezmembrate? Oare sufletele lor erau torturate de gemetele şi duhoarea insuportabilă a milioanelor de creaturi în durere?

Atât de frumos. Atât de pace. Linişte. Peşteră era într-o tăcere de moarte. Parfumul minunat îmi făcea nările să freamăte. Oricalcul pereţilor strălucea cu nuanţe argintii ca acelea din parul Feliciei.

Gânditor, am contemplat micile lumini galbene. Unele se mişcau uşor, altele stăteau pe loc. Când am intrat în peşteră, cuvintele au venit la mine: O singură Lege, o singură Cale. Cel ce nu doarme niciodată, nu moare niciodată! Vulturul Alb mi-a direcţionat paşii către un colţ al cavernei. şi iat-o! Chiar în faţa mea! O lumina micuţă, ca şi celelalte dar pecetluita cu energia inconfundabila a Vulturului Alb! Am intrat în recunoaşterea astrală a simbolurilor. Fără nicio îndoială, acest suflet fusese antrenat de Lady Teyani. Totul a fost foarte simplu. Am făcut gestul ,păstrarea flăcării", cu mâinile paralele în faţa inimii mele. Am înconjurat luminiţa galbena cu spaţiul dintre cele două mâini. şi am plecat către cea mai apropiată poarta.

Acolo, m-am conectat din nou la Vulturul Alb şi l-am lăsat să mă transporte către poarta de Dragon a templului din Eisraim – poarta pe care mi-o descrisese Marek. Ţinând încă în spaţiul dintre cele două mâini sufletul lui Vivyani mi-am dat drumul uşor, am urcat, trecând din poarta în poartă. Am fost condus la o peşteră dintr-o roca de culoare albastru închis. Era goală. Am deschis mâinile şi am lăsat libera mica lumina galbena. „Frumoasa Vivyani", am gândit, „ce va face Lady Teyani, marea magiciana, cu sufletul tău? Va găsi un nou corp pentru tine sau te va trimite în sferele înaltului unde te poţi odihni etern sub aripa protectoare a Vulturului Alb?"

M-am întrebat unde aterizasem. În care parte a templului din Eisraim? Am privit în sus dar bineînţeles că nu am văzut altceva decât roca albastra a peşterii. Distrat, m-am lăsat să urc cât îmi permitea briza. aşa cum era de aşteptat, nu am putut trece de tavanul peşterii. Oare stătea cineva deasupra mea? Ar fi putut fi oricine!

M-am întrebat ce făcea Elyani în acel moment. Dacă ar fi putut coborî pentru a mă întâlni, ar fi dansat cu mine? Mişcările pe care le învăţasem de la Felicia în vis erau încă foarte clare în mintea mea. Oare cum era dansul cu Elyani? Vibrând de energia brizei Dragonului, corpul meu a început să se mişte de unul singur.

Şi am dansat. Pentru câteva minute, toate părerile de rău au fost

uitate. În mintea mea eram înapoi în câmpul de stele, dansând cu armonia sferelor. A fost magnific, înălţător, cosmic. Infinitatea respira prin dansul meu iar Mama Luminii bătea ritmul.

Vivyani privea uimita armoniile celeste.

„O, Vivyani, dacă aş fi ştiut. Doar dacă aş fi ştiut. Nu te-aş fi abandonat, iar acum tu şi cu mine am fi fost prieteni".

Mi-am dansat ramasul-bun către ea şi am plecat.

Când m-am întors în corpul meu, Felicia a rămas înmărmurită. „Deja? Dar a trecut doar o jumătate de oră! Ai găsit-o?

Fără să spun vreun cuvânt, m-am dus şi m-am aşezat lângă ea pe rogojina. „Szar, eşti în regulă?"

Mi-am luat capul în mâini şi am început să plâng. „Nu ai putut-o găsi?

Mi-am pierdut controlul ca un copilaş. „Am găsit-o!" Vocea îmi tremura. „Dar. Nu ştiu, poate ca fost prea uşor".

Felicia m-a luat în braţe şi mi-am aşezat capul pe umărul ei. Lacrimile mi s-au transformat într-o adevărată inundaţie dragonească.

„Biet Szar-ka!" a spus Felicia cu o voce blândă. „Măcar dacă era cineva care nu merita. Te-ai fi simţit mult mai bine!"

Am chicotit. „Aşa crezi? „Probabil ca nu, de fapt. Asculta, ce zici dacă ţi-aş da câteva dintre cele mai bune reţete?" „Vivyani era o persoană atât de frumoasă, sunt sigur de asta! Dacă aş fi ştiut atunci ceea ce ştiu acum, ea ar fi încă în viaţă!" „Să avem încredere în Mama Luminii şi în înţelepciunea muncii ei, prietenul meu". M-a strâns puternic în braţe. „Cu ce reţeta vrei să începem?" „Mama Luminii". am repetat eu. „Putem începe cu turta dulce cu marmelada?"

7.20. REVELAŢIA VEGHETORILOR.

A doua z dimineaţa, în vârful muntelui, am practicat dansul negru conectat la izvorul limpede, din toată inima. Pe Sfânta Lume de Dedesubt, ce vrea Gervin de la mine? Nu a venit niciun răspuns dar ce a venit cu o claritate absolută a fost gândul ca, dacă Felicia ar fi fost ucisa în drumul ei către casă, nu m-aş fi iertat niciodată. Marek nu făcea niciun fel de manevre în aceasta perioada a anului dar ţinutul era plin de Războinici care simţeau mirosul Nephilimilor de la mare distanţă şi care nu aveau niciun fel de scrupul în a-i măcelări pe cei neînsoţiţi. Acolo şi atunci m-am decis să o escortez pe Felicia înapoi la răul Jeremitzia, în partea nordica a ţinutului, înainte de a mă întoarce la Muntele Lohrzen.

Imediat ce am ajuns la aceasta concluzie, m-am simţit mai uşor. Am coborât şi, când am ajuns lângă intrarea peşterii, am spus: „Frumoasa Felicia! Am ceva să-ţi spun”.

Felicia era în picioare, aşteptându-mă. „Linişte, om intru Lege! mai întâi am eu ceva să-ţi spun ţie”.

Vocea ei era grava. M-a privit cu ochii ei albaştri larg deschişi.

„Szar, prieten minunat, vreau să mă asculţi conectat la partea ta de deasupra, aşa cum faci de multe ori”.

M-am conectat la izvorul limpede.

„Da, aşa! Vreau să asculţi ceea ce-ţi voi spune, dar vreau să şi înţelegi, pentru ca ţin la tine şi te iubesc. Szar, nu mă întorc acasă. Trebuie să mă întorc la peştera lui Verzazyel”.

Fără gânduri, doar Dragon, am înghiţit în sec.

„Te rog, înţelege”, a continuat ea. „Când erai în Eisraim, ai petrecut ani întregi străduindu-te să nu mai fi adormit. Ei bine, eu m-am pregătit ani de zile pentru a putea primi puterea Veghetorilor. Să mă întorc la templul meu fără să reuşesc ar însemna să pierd orice sens al vieţii mele, lucru care este mai rău decât moartea. Vreau puterea Veghetorilor, Szar. O doresc mai mult decât orice alttceva îmi poate aduce viaţa. Astfel ca în două zile, la Luna Plina, voi cobori din nou în cripta sfântă şi voi invoca înaltul Foc al lui Verzazyel”.

Am lăsat cuvintele ei să se scufunde în mine, pentru câteva clipe. Apoi, izvorul limpede a vorbit: „Şi eu aş fi făcut la fel, Felicia”. „Ştiu. De aceea te vreau pe tine ca prieten”.

Conectat la izvorul limpede, am privit-o. Era copilul meu. Îi cunoşteam corpul de energie complet, ca şi cum eu i l-aş fi creat. Ideea că ar fi putut muri în cripta îmi rănea stomacul ca o rană de Dragon.

„Lady Felicia, preoteasa a lui Verzazyel, îmi permiţi să te însoţesc pana la intrarea în peşteră?”

A fost profund mişcată de cuvintele mele. „Sir Szar din Roba Maronie, va fi o onoare pentru mine”.

Ne-am privit unul pe altul dar nu am găsit cuvinte pentru a spune ceva. Ne-am aşezat pentru a lua micul dejun.

Felicia a aranjat câteva borcane cu mâncare şi m-a invitat pe rogojina ei. „Szar, vreau să încerci asta – hering marinat cu sos de nuci. Secretul consta în condimentele din sos. Asta e destul de bun”. „Oooh! Delicios!” am exclamat fără echivoc după prima înghiţitură. „Felicia, aceasta mâncare pur şi simplu nu este de pe pământurile noastre!

Odată, pe Muntele Lohrzen, am auzit un frate spunând ca atunci când un Nephilim vrea să afle un secret de la tine, te hrănesc mai întâi cu mâncarea lor iar apoi nu mai ai scăpare, nu mai poţi rezista. Acum înţeleg de ce".

Ea chicoti. „Şi tu ce mi-ai face mie dacă ai vrea să-mi afli secretele?" a întrebat ea pe o voce cu nuanţe de seducţie.

Am schimbat subiectul. „Dar nu te vei ciocni de pelerinii Nephilimi dacă te întorci la peşteră?" „Nu exista niciun risc. Tocmai am comunicat cu Ferripe prin puterea Punctului. Vor fi cu toţii plecaţi până atunci şi m-a asigurat ca nicio alta caravana de Nephilimi nu se va apropia de peştera câteva zile". „De cât timp ai nevoie?" „O oră".

Privind intrarea în peşteră, am întrebat: „Exista vreun motiv întemeiat pentru care nu te vei omori de data aceasta?"

Ea a ras. „Ultima oară am făcut o greşeală enorma pentru ca nu aveam idee cum mă va lovi puterea. Dar, mulţumită zeilor", a spus ea şi atinse cu degetul vârful nasului meu, „mi s-a acordat o a doua şansă". „Dacă mi-ai da nişte indicii despre ceea ce ai de gând să faci acolo poate că ţi-aş putea da nişte sfaturi despre cum poţi controla puterea. Sunt foarte ignorant cu privire la puterea Punctului, dar". „Szar. Dacă am combina ceea ce ştii tu cu ceea ce ştiu eu, fârte puţine lucruri din întreg regatul ne-ar mai putea opri".

Asta suna periculos! Am intrat în izvorul limpede. „Poţi să-mi spui mai multe despre puterea Veghetorilor? „Puterea Veghetorilor?" Sigila borcanul cu heringi marinaţi şi-l puse cu grija în sac. „Activa cum nu-mi poţi imagina! Veghetorii sunt îngeri atotputernici care au evoluat de-a lungul mai multor eoni. Ei exista dinainte de momentul în care omul a fost creat şi de dinainte chiar ca Mama Luminii să fi dat naştere zeilor". Ochii Feliciei erau atât de strălucitori încât Dragonul meu mi-a dat un fior. „Focul este domeniul lor. Când au coborât prima oară, pe Muntele Hermon, Veghetorii au jurat că vor marca Pământul cu Focul lor. Au făcut asta în repetate rânduri. Azazel, conducătorul Veghetorilor şi neegalat de nimeni dintre ei în afara lui Shemyaza, a depozitat o putere fenomenala într-o peşteră pierdută în sălbăticie". „Dudael, locul secret pe care numai cei mai încăpăţânaţi oameni îndrăznesc să-l caute!", am exclamat eu amintindu-mi partea povetii lui Pelissor la care toţi fraţii mei au strigat: ‚Du-te la Azazel şi dispari de aici!

Ea a încuviinţat din cap. „Veghetorii au împrăştiat Focul lor

făcând copii cu fiicele oamenilor. Condimentul Nephilim, aceasta energie pe care o purtam în sângele nostru şi care ne face speciali, nu este altceva decât Focul Veghetorilor". „Dar ce e cu giganţii de 12 picioare înălţime care se hrănesc cu carne crudă? Acelaşi Foc i-a făcut aşa cum sunt?" „Da. Ei nu pot controla Focul. Au primit prea mult din el! Focul circula greşit în ei. În loc să-i facă inteligenţi şi puternici, le exacerbează furia şi dorinţele".

M-am întrebat cum ar fi arătat frumoasa Felicia dacă ar fi fost cu adevărat furioasa.

„Mai exista un mod prin care Veghetorii şi-au plantat puterea în Pământ. Ei au lăsat o întreagă tradiţie a cunoaşterii lor oculte care a fost păstrată de către preoţii Nephilimi. Ei i-au învăţat pe preoţi cum să cultive mai departe particularităţile Nephilimilor. În templul meu, de peste 15 ani învăţ cum să conduc acest Foc. Acum a venit timpul pentru primirea iniţierii finale în peşteră, de la Verzazyel însuşi". „Dar, condimentata mea prinena, nu a spus ferripe că ai încălcat Legea?" „Este legal ca o preoteasa a lui Verzazyel să invoce puterea în cripta principala. Dacă reuşeşte, devine înaltă preoteasa şi este aclamata de poporul ei. Dacă eşuează, trebuie să moară de Foc! Dacă m-ai fi lăsat lui Ferripe şi oamenilor, tot ceea ce ar fi făcut ar fi fost să mă lase să cobor din nou în cripta". „Lucru pe care oricum vrei să-l faci. Atunci de ce nu ai rămas cu ei?" „În acea dimineaţă, în canion, când Ferripe mi-a simţit energia, mi-a sugerat faptul că aş avea mai multe şanse dacă m-ai trata un pic mai mult".

M-am ridicat şi am început să mă învârt prin peşteră. „Sunt cu adevărat naiv, nu-i aşa, Felicia?"

Ea a sărit în sus. „Szar, nu spune asta! Nu te cunoşteam pe atunci. Acum îţi povestesc lucruri pe care niciun Războinic nu le-a auzit vreodată!" „Îţi poţi imagina ce va spune Marek Indestructibilul când va afla că am ajutat pe unul dintre Nephilimi să cucerească puterea supremă a Veghetorilor?

Ea şi-a aşezat mâinile pe umerii mei şi a strigat către mine: „Szar, e greşit! Intri în aceeaşi stare de vinovăţie stupida ca atunci când ai pierdut-o pe Vivyani". Privindu-mă, adăugă pe o voce mai blândă: „Aceasta stare de învinovăţire nu este înţelepciune, prietene, ci vocea părţii întunecate".

Din cea mai înaltă claritate a izvorului limpede, ştiam că avea dreptate. Ma lua de mână şi mă făcu să mă aşez pe una dintre rogojini.

„Asculta Szar, când m-ai vindecat te-ai luptat de fapt cu Focul Veghetorilor. Şi-ai câştigat!" „Pun pariu ca Legea spune ca acest lucru ar trebui să-l spună o femeie unui bărbat dacă vrea ca el să fie de acord cu el".

Ea a oftat şi mi-a ignorat comentariul. „Mai este ceva ce trebuie să-ţi aminteşti, Szar. În peştera lui Verzazyel, unde m-ai găsit? Chiar după ce l-ai întrebat pe Veghetor ce vrea de la tine. Acesta este un alt motiv pentru care Ferripe a spus că m-ai bine as sta cu tine".

Am închis ochii. „Felicia, am stat cu Vânătorii mai puţin de 5 minute. Ce spui tu suna de parca ai stat de vorba cu ferripe ore întregi. Pe Lumea Subterană, ce se întâmplă aici?" „Este puterea Punctului. Ea îţi permite să schimbi o mulţime de impresii într-un timp foarte scurt. Ceea ce ţi-am spus în canion era adevărul. Ţi-am spus că i-am spus lui Ferripe totul despre tine – toate poveştile pe care mi le tot spui de două zile". „Aceasta putere a Punctului o poţi folosi de la distanta, sau trebuie să fii aproape de cealaltă persoana?" „Puterea Punctului operează dincolo de spaţiu, de aceea nu o poţi detecta în întunericul vizibil. Nu contează distanta".

Mi-am luat capul în mâini. „Ce băiat naiv!" am gândit. „În orice caz, cum ar putea fi cineva periculos dacă este ignorant în materie de puterea a Punctului?" „Veghetorii îi învaţă şi pe bărbaţi puterea Punctului?" am întrebat.

„Da şi nu. Puterea Punctului a fost disponibila pe Pământ înainte de naşterea regatului dar oamenii au fost prea prosti pentru a o folosi. Dacă nu ar fi existat revelaţia Veghetorilor, ar fi trecut eoni întregi pana ca omul să ajungă la nivelul ei". „Dacă nu ar fi fost revelaţia Veghetorilor, cum ar fi fost regatul?"

Felicia a zâmbit. „În Legea noastră, este un imn care spune:

Ce s-ar fi întâmplat cu omnul dacă Asaradel Veghetorul nu le-ar fi dezvăluit ciclul Lunii?

Ce s-ar fi întâmplat cu omul dacă Barkayal Veghetorul nu le-ar fi dezvăluit ritmurile timpului?

Ce s-ar fi întâmplat cu omnul dacă Arkibel Veghetorul nu le-ar fi dezvăluit citirea simbolurilor şi a semnelor?

Ce s-ar fi întâmplat cu omul dacă Amazarek Veghetorul nu le-ar fi dezvăluit rostul rădăcinilor?

Ce s-ar fi întâmplat cu omul dacă Shamyaza Veghetorul nu le-ar fi dezvăluit arta incantaţiilor?

Ce s-ar fi întâmplat cu omul dacă Azazel Veghetorul nu le-ar fi dezvăluit arta prelucarii metalelor şi pietrelor preţioase, arta construcţiei oglinzilor, a vopsirii materialelor?" „Dar dacă Veghetorii sunt atât de înţelepţi", am chestionat-o eu, „cum s-a întâmplat ca revelaţiile lor au fost urmate de toate aceste războaie, de haos şi dezolare?" „Veghetorii au dat oamenilor Focul lor. Oamenii au folosit greşit Focul iar apoi i-au condamnat pe Veghetori pentru răul pe l-au creat".

A urmat o perioadă de tăcere.

„Se poate ca oamenii să nu fi fost pregătiţi, ca Veghetorii să fi venit prea devreme?" am întrebat eu.

„Om intru Lege, spune-mi ceva despre învăţătorul tău, Maestrul Gervin din Roba Maronie. El vrea ca tu să încetezi să fii o fiinţă adormita într-o suta de vieţi sau în această viaţă?" „Maestrului Gervin îi place ca lucrurile să se mişte repede, de aceea era cu mine atât de nerăbdător". „Atunci spune-mi, om intru Lege, ce lume ai prefera: una oarba şi fără războaie sau una cu frumoasa Lady Elyani şi prietenii săi? Dacă Veghetorii nu ar fi coborât niciodată probabil ca aici ar fi fost mai puţine războaie. Dar ar fi existat atunci vreun lucru în întreg regatul care să aibă importanta pentru tine?"

Pentru moment, nu am ştiut ce să spun. „În cele din urmă, s-a inatmplat, poate că a fost voinţa Lordului nostru Melchisedek", am murmurat. „Câţi Veghetori au coborât?" „Legea spune că erau 200, conduşi de către Azazel şi Shemyaza". „Au ajuns aici în acelaşi timp? „Conform tradiţiei, au aterizat împreună pe Muntele Hermon. Dar, în realitate, timpul nu înseamnă pentru Veghetori ceea ce înseamnă pentru noi. Ei pot decide să facă ceva împreună în acelaşi timp şi, din punctul lor de vedere, asta se şi întâmplă. Dar, pentru fiinţele umane, ceea ce pentru ei se petrece în acelaşi timp pare să se petreacă în timpuri diferite". „Asta suna ca şi cum ar face parte din puterea Punctului", am comentat eu. „Spune-mi mai multe despre puterea pe care vrei s-o cucereşti. Ţi-a devastat complet corpul de energie, nu am mai văzut niciodată aşa ceva. Cum s-a întâmplat?" „Febra lui Verzazyel, aşa se cheamă. Un mare Foc a pătruns în interiorul energiei mele – prea mare pentru a-l putea controla. Dar am făcut o greşeală, am încercat să-l controlez din Punctul meu în loc să-l transfer Punctualităţii Veghetorilor". „Aceasta Punctualitate a veghetorilor, este aceeaşi cu puterea Punctului? „Da şi nu. Puterea Punctului la Veghetori

este cu mult mai intensa decât la fiinţele umane, de aceea nu poate fi numita la fel". „Şi ce ai de gând de această dată?" „În loc de a încerca să primesc puterea lui Verzazyel în Punctul meu, trebuie să urca la nivelul lui". „Mm. Du-te la Verzazyel". n-am rezistat eu.

„Şi spera să nu dispari". a comentat ea râzând.

„Şi cum ai de gând să atingi nivelul lui Verzazyel?" „Exista un ritual de activare a forţelor din peşteră. După aceasta, totul se desfăşoară prin intensitatea înaltă a puterii Punctului". „Să accesezi nivelul Veghetorilor.la asta foloseşte puterea Punctului?" am întrebat.

„Nu numai pentru asta. Puterea Punctului este un principiu de expansiune a conştientei. Ea permite fiinţelor umane să transceada limitările minţii şi să-şi ridice conştientă la zei, îngeri şi la Dragonii Zburători. Atunci când se apropie de Puterea Punctului fără puterea Punctului, oamenii sunt ca nişte furnici ceincearcă sa descifreze imnurile Legii. Le pot auzi de la distanta dar niciodată nu le înţeleg esenţa". „Cum vei deveni dacă vei reuşi?" „Voi cunoaşte mintea lui Verzazyel. Voi deveni capabila sa ma unesc cu conştiinţa lui astfel ca voi cunoaşte mistere pe care oamenii nu le pot concepe. Voi vedea viitorul şi trecutul îndepărtat al regatului, misterele Pământului Străvechi, secretele zeilor, natura Dragonilor Zburători". „Suna periculos", am spus.

„Aşa şi este, frumosul meu prieten. À-propos, ştii de ce sunt numiţi Veghetori?" „Nu, de ce?" „Pentru ca nu dorm niciodată". „O, asta suna tentant!" am gândit, privind la unul dintre colţurile peşterii.

7.21. Imnul lui Verzazyel către Dragonii Zburători „Eu, Verzazyel Veghetorul, Stăpânul Focului, Eu, Verzazyel formidabilul, Atotputernic şi nesupus nimănui decât Stelei Dimineţii, Din ţesăturile înalte ale spaţiilor galactice, Va chem pe voi, Dragoni Zburători dincolo de Abisul Adâncului şi de Prăpastia Eternităţii. Ascultaţi-mi Cuvântul!

Răspunde-ţi chemării mele!

Sămânţa pe care cu mult timp în urma aţi plantat-o în ţesătura Pământului, A crescut lent în ritmurile timpului şi dincolo de ele.

Şi va înflori curând, spre bucuria voastră.

O, măreţe puteri galactice, pe unul dintre fiii voştri.

Vreau să-l invit pentru a fi martor gloriei mele.

O, Dragoni Zburători, alăturaţi-vă mie!

Lăsat-i ca Focul pe care l-au cucerit Veghetorii să se unească cu misterioasa profunzime a puterilor voastre. Cine, din sfere, erou, zeu

sau înger ar putea să ni se împotrivească? Fie fiul tău pactul nostru. Voi pune în el irezistibilul Foc al Veghetorilor.

Îl voi face un învingător al jocurilor Pământului, Un erou printre oameni, Un print, împlinit de toate darurile regatului, Un campion destinat să-i provoace pe zeii înşişi. Căsătorit cu Focul meu va devenit mândria celor ca mine, şi va străluci heraldic cu inteligenţa voastră, O coloana de lumina pentru locuitorii acestor sfere.

O, Dragoni Zburători, ascultaţi-mi Cuvântul şi răspundeţi-mi!"

De dincolo de Abisul Adâncului şi de Prăpastia Eternităţii, Vocea Dragonilor Zburători a răspuns imediat.

„Mulţumiri ţie, Verzazyel Veghetorul! Puternic într-adevăr este Focul tău, Chiar dacă este tânăr printre comorile infinitului.

Poate ca Mama Luminii îţi poate răspunde la aceasta invitaţie Căci noi nu o acceptam.

Acest fiu al nostru l-am dat Tunetului şi cu Tunetul va rămâne, Pentru ca voinţa noastră nu este să ne unim forţele cu gloria arzătoare şi nu dorim ca fiul nostru să păşească pe cărarea febrei. El nu se va căsători cu Focul.

Să o lăsăm pe Mama lui, Dragonul Adâncului să-l căsătorească cum doreşte pentru că este înţeleaptă şi ne cunoaşte voinţă. Rămas-bun, Verzazyel Veghetorule, şi fie ca Marea Lumina a Compasiunii să te protejeze Pe drumul pe care l-ai făcut pentru tine însuţi".

ULTIMA CINA.

Am ajuns la peştera lui Verzazyel cu două ore înainte de asfinţit.

Felicia m-a luat de mana. „Îmi place acest moment al lunii când întunericul vizibil se întâlneşte cu alba strălucire a Lunii Pline". „A sosit momentul în care trebuie să ne luăm rămas-bun, Felicia?" am întrebat conectându-mă la Dragon pentru ca în vocea mea să nu se simtă emoţia.

„Nici vorba, om intru Lege! mai întâi am o surpriză pentru tine".

Încă din vremea copilăriei uram surprizele. „O surpriză, Felicia? Minunat. Ce este?" „Am nevoie de o oră pentru a o pregăti. De ce nu te duci în vârful muntelui să dansezi? Ne întâlnim aici un pic mai târziu".

În pofida pasiunii mele pentru căţărări, am decis ca vârful muntelui lui Verzazyel nu era un loc sigur pentru practicarea dansului. În schimb, m-am îndreptat către un pârâiaş din canionul vecin. Locul era sigur şi curat. Pelerinii lui Ferripe plecaseră cu o zi înainte şi niciun

alt grup nu urma sa vina acolo decât peste trei zile.

Pe la asfinţit, când m-am întors la stâncile înalte ce străjuiau intrarea în peştera lui Verzazyel, am văzut de la distanta ca Felicia ma aştepta pe terasa exterioară.

Am urcat către ea şi am rămas înmărmurit. Felicia era îmbrăcată într-o rochie albastra, aceeaşi pe care o avusese în visul meu. Am fost şocat de frumuseţea ei. Parul îi era aranjat în bucle complicate iar machiajul era mai sofisticat ca niciodată. Pielea îi strălucea iar ochii îi erau ca un câmp de stele.

„Am pregătit cina pentru tine. Este destul timp. Nu voi cobori în cripta înainte de miezul nopţii", a spus ea.

„Vad că ai găsit un medalion", am spus. Ea purta aceeaşi rochie lunga din vis.

„Nu seamănă cu cel pe care ţi l-am dat, Szar! Acesta este doar o simplă piatra-moale pe care Ferripe a lăsat-o pentru mine în sac împreună cu alte câteva lucruri pe care l-am rugat să mi le dea". Ea indica spre o ţesătură alba pe care o aşezase pe roca muntelui. Erau aşezate pe ea cel puţin 20 de lumânări aprinse şi de două ori mai multe farfurii pe care erau nuci şi fructe uscate de toate culorile. M-a invitat să iau loc în faţa ei.

„Felicia, este incredibil! Zeii îmi sunt martori, arăţi exact ca în visul meu. Nu am realizat atunci cât de frumoasa eşti".

Felicia nu a răspuns dar ochii ei au strălucit cu atâta emoţie încât Dragonul meu a început să-şi piardă controlul. A turnat o băutură verde într-o cupa de oricalc şi mi-a întins-o.

„Magica?" am spus şi i-am zâmbit, prefăcându-mă ca privesc suspicios băutură.

„Szar, doar nu-ţi imaginezi că ţi-aş face vreodată aşa ceva!"

Am ras amândoi.

„Oh, Lord Melchisedek" am exclamat eu după prima înghiţitură, „este pur şi simplu stelara! Ce este în ea?"

Îşi scutura capul. „Ai ,furat deja prea multe reţete de la mine. Hai, vreau să încerci aceşti castraveţi poleiţi cu miere. De data aceasta avem sos de scorţişoară la ei". Îmi dădu o lingură din acel amestec.

„Ha! Ha! Ha! Ha! Ha! Felicia, ai dreptate. Sosul de scorţişoară este totul. Este cel mai bun desert din întreg regatul! Chiar dacă îmi place mai mult tot turta dulce cu marmelada".

O lingură cu marmelada era deja în drum spre gura mea.

„Aceasta face cu adevărat ceva Dragonului meu", am spus.

„Acum, încearcă asta" a spus Felicia şi mi-a întins o alta farfurie. „Ajunge!" i-am spus după câteva feluri. „Sunt ameţit!" „Nu te distra pe seama mea", a spus ea. „În visul tău, ce mâncăm?" „Nu mâncăm, doar dansam. Ma învăţai". „Şi te învăţăm bine?"

Am ras. „Felicia, acest vis a fost cel mai frumos lucru din întreaga mea viaţă! Încă numi vine să cred cât de real a părut. Mult mai real decât realitatea". „Asta s-a întâmplat pentru că erai în spaţiul Veghetorului. De fapt, visai în mintea lui Verzazyel", elucida ea.

„Dacă acesta este modul visare al Veghetorilor ma întreb cum sunt când sunt trezi. Trebuie să fie formidabil, m-am minunat eu.

„Da, aşa este". Îmi înmâna o alta cupa. „Mai ia puţin din băutura aceasta verde". Ea bău cu mine, iar parul îi era străbătut de străluciri argintii de lumină.

Apoi şi-a fixat ochii albaştri în mine. „Dacă vrei să ştii cum este conştientă lui Verzazyel, frumosul meu prieten, tot ceea ce ai de făcut este să intri cu mine în cripta". Pocni din degete şi indica spre intrarea peşterii de care ne despărţeau numai 20 de picioare legale.

Am ras. „Dar eu nu sunt preot a lui Verzazyel! Nu aş şti ce să fac". „Szar, trebuie să-ţi spun ceva".

Era linişte. Noaptea a venit. Una dintre acele nopţi sudice, dulci, blânde, scăldate în lumina argintie a Lunii Pline.

„Szar, tu îţi dai seama că, atunci când m-ai găsit, Focul Veghetorilor era dezlănţuit în cripta? şi ca o persoană normală ar fi colapsat şi ar fi murit".

Am ridicat din umeri. „Războinicii sunt duri!" I-am sorbit prezenta. Părea ca ea generează toată lumina Lunii. Ma simţeam total ameţit. Era mâncarea sau era Luna Plina?

„Nici vorba, om intru Lege! Dacă ai supravieţuit criptei este pentru că aşa a vrut Verzazyel".

M-a făcut să rad. „Probabil ca a vrut ca eu să te găsesc pe tine. Altcumva cum ar fi fost salvata cea mai frumoasă preoteasa a lui?

Ea mi-a întins o alta băutură – una portocalie. „Îţi dai seama că ai stat faţă în faţă cu Focul Veghetorilor şi ai supravieţuit?" „Felicia, care este numele acestei băuturi? Este aproape la fel de buna ca apa râurilor vieţii!" „Este ,gloriosul răsărit. Ţi-am mai spus despre aceasta băutură". Am contemplat luminiţele din ochii ei.

„Szar, ce cadou vrei să-i duci lui Gervin atunci când te vei

întoarce la Eisraim?”

Mi-am mângâiat barba. „Nu ştiu. Tu ce crezi?” Eram în mijlocul unei reflecţii la acel subiect şi, brusc, am realizat. „Asta e! Asta e! În sfârşit, pot s-o fac! Îmi pot mângâia barba aşa cum face Gervin!”

Felicia a ras.

„Nu, serios! Aştept să pot face asta de ani de zile!”

Ma mângâie tandru pe obraz. „Dacă un asemenea festin poate fi obţinut luând cina în afara peşterii, îţi poţi imagina ce se poate întâmpla dacă cobori în cripta cu mine?” „Felicia, tu vorbeşti serios?”

Ochii albaştri s-au deschis cu totul şi m-au privit. „Sunt foarte serioasa, Szar. Vino cu mine!”

Asaltul ei era dulce. M-a emoţionat profund.

„Szar, Focul Veghetorilor este unul dintre cele mai periculoase lucruri de pe Pământ. Cum ai putea să-l mulţumeşti mai mult pe învăţătorul tău decât cucerindu-l?” Aştepta un moment. „Veghetorii nu dorm niciodată!”

Lovit de cuvintele ei, am început să cântăresc situaţia în linişte. „Dar, frumoasa mea prietena”, am spus într-un final, „eu nu sunt unul dintre Nephilimi. Nu port mirodenia în sângele meu. De ce m-ar iniţia Verzazyel în puterea lui?” „Verzazyel nu te va respinge. Ştiu asta. L-am întrebat”. A aşteptat să-i înţeleg vorbele. „Szar, acesta este înţelesul visului pe care ţi l-a trimis: vino şi dansează împreună cu mine în cripta şi în noaptea aceasta vei primi mai multă putere decât îţi imaginezi că exista. Vei cuceri Focul, vei intra în mintea Veghetorului, vei cunoaşte trecutul, viitorul şi misterele sferelor. Szar, de la anii tai de ucenicie nu ai învăţat decât gustul înfrângerii. Puterea aceasta te va face câştigător în provocările Pământului – un erou printre oameni. Cu ajutorul Mamei tale, Dragonul, vei găsi chiar şi locul numit Dudael, ascuns în sălbăticie. Vei stăpâni Focul lui Azazel. Atunci nu vor mai exista limite pentru noi. Vei putea deveni un print sau un campion, provocându-i pe înşişi zeii.

„Ha! Ha! Ha! Ha! Ha! Îmi ceri să mă duc la Azazel!” „Da, dar cu mine” se oferi ea. Am văzut că era sincera. „Szar, te iubesc”.

M-am conectat cât de înalt am putut la izvorul limpede şi am păstrat tăcerea, privind în ochii ei.

M-am ridicat şi am plecat către intrarea peşterii. „Ce peştera mica, simpla!” M-am întors către ea. „Ştii, când am ajuns prima oară aici, pereţii erau goi şi fără nicio intrare. Am fost dezamăgit, după toate

istoriile extraordinare pe care le-am auzit".

Felicia a înaintat iar parul i-a strălucit într-un val argintiu. A venit foarte aproape de mine. „Intra cu mine şi-ţi voi arăta cum să deschizi mai multe uşi decât ai văzut vreodată într-un lăcaş din regat. Peştera se va transforma într-o imensa sala luminata ca un câmp de stele". „Dar unde conduc toate aceste uşi? La coridoare săpate în stanca?" am întrebat eu. „Nu. Uşile duc către mintea Veghetorului".

M-am întors la masa cu lumânări. „Îmi spui multe dintre secretele tale, frumoasa Felicia". „Vreau să-ţi spun şi mai multe. Întreabă-mă!" M-am aşezat, gânditor.

„Prieten drag, cu puterea acestei peşteri îţi voi putea arata evenimente din trecut, chiar din viitor, dacă sunt înregistrate în arhiva timpului. Nici măcar nu trebuie să intri în peşteră. Tine doar piatra-moale pe care ţi-am dat-o".

Mi-am mângâiat barba, curios. A venit şi s-a aşezat în dreapta mea. Apoi mi-a închis palma peste piatra – moale care atârna la gâtul meu. „Ce ai vrea să vezi, Szar?" „Voi avea un alt vis care ma va ţine captiv o săptămână întreagă?" am spus eu şi am început să rad.

„Szar-ka, eşti în prezenta unei preotese a lui Verzazyel care ştie cu siguranţă ce face! Va dura doar câteva secunde indiferent de cât de lung va fi episodul. Oricum, poţi privi doar câteva imagini şi apoi, dacă vrei, spune-mi să mă opresc". „Dacă aş vrea să văd cum au primit prietenele mele din Vulturul Alb sufletul lui Vivyani?"

Felicia a închis ochii şi s-a conectat la fluidul de energie de deasupra capului ei. „Închide ochii, Szar!" ma instrui ea.

„Este frumoasa! E Elyani?" ma întrebă ea. „Nu. Nu ştiu cine este".

Cea la care priveam avea parul lung, drept şi negru. Stătea în genunchi lângă un rug. Corpul ei era scuturat de suspine iar ea striga cu disperare: „Le-am spus! De ce nu m-au ascultat?"

„Dacă nu o cunoşti, ce-ar fi să opresc viziunea?" întrebă Felicia.

„Nu! Stai!" am exclamat eu. „Cunosc aceasta femeie! Numele ei este Teyani! Este învăţătorul lui Elyani. Este Marele Maestru al ordinului Vulturul Alb şi una dintre cele mai puternice magiciene din întreg regatul. Dar acest lucru trebuie că s-a întâmplat cu cel puţin 20 de ani în urma!"

Tânăra Teyani era plină de durere. „O, Vultur Alb al zeilor, ajutor! Ştiu că m-ai prevenit dar ei nu au vrut să mă asculte! Ce să fac acum? Ajută-mă! Ajută-mă!"

Scena cu Teyani se desfăşura într-un spaţiu complet devastat – o casă de piatra demolata total, flăcări în toate direcţiile, cenuşă, fum gros care se împletea cu ceţurile.

„Vrei să mai vedem un pic?" întrebă Felicia.

„Bineînţeles că vreau să văd mai mult!" – astfel se încheie Cartea Mirodeniei Nephilime Sfarsitul vol. 1

SFÂRŞIT